

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

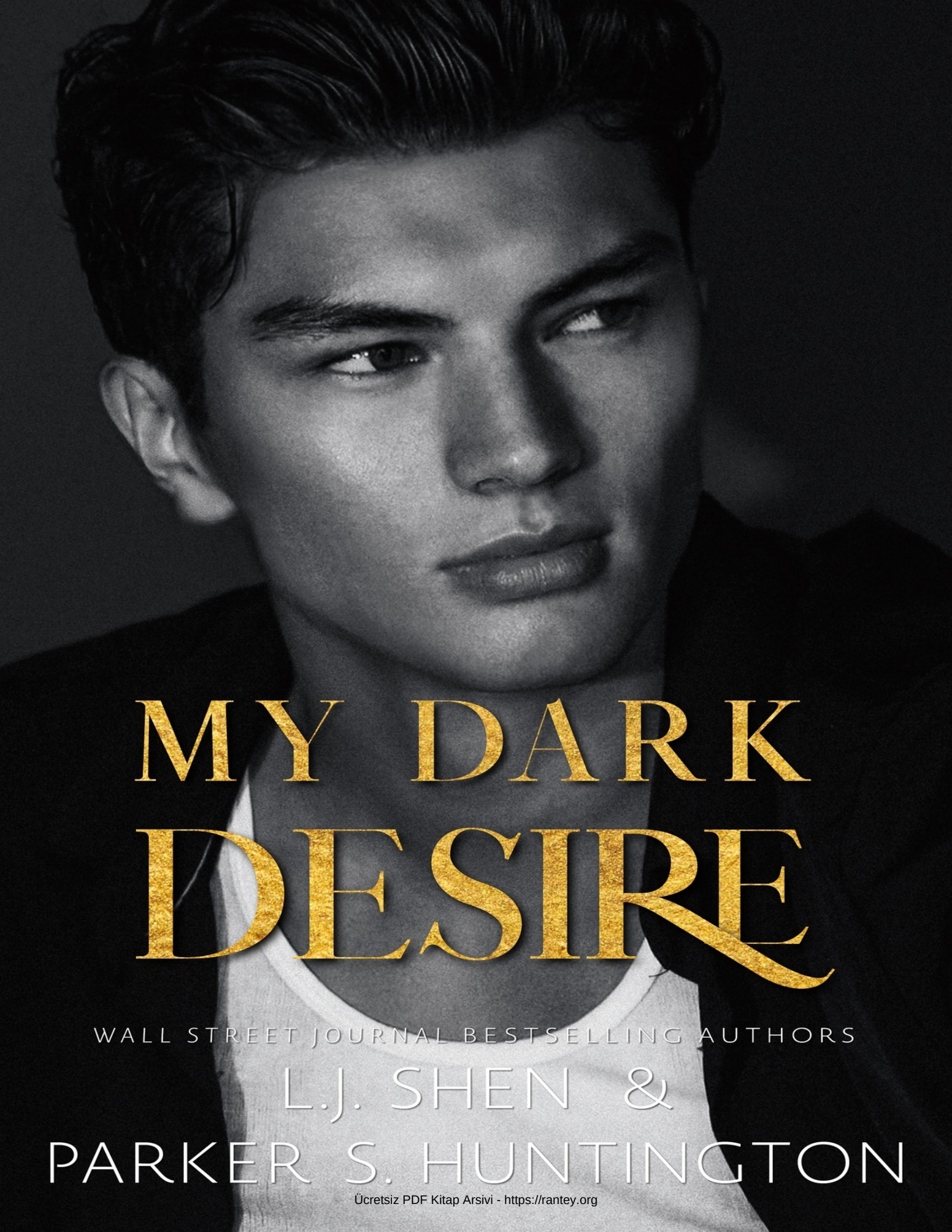
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY DARK DESIRE

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHORS

L.J. SHEN &
PARKER S. HUNTINGTON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

'!! \ J . * " f z l l l l ' i l f i \ l i " f i t . * l ' l i l l \ ' E ğ e r j j " ! : , . -

Telif Hakkı © 2024 Parker S. Huntington ve L.J. Shen tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla ya da konumları tamamen tesadüfî.

Yazarlar, kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul etmektedir. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

The Glam Squad (Kurgu, Betalar ve Hassasiyet Okuması):

Sisters Get Lit.erary Yazar Hizmetleri

Alicia Shi

Heather Pollock

Heidi Jones

Ava Harrison

Betty Lankovits

İçindekiler

Blurb
Trigger Warning
Soundtrack
Yazarın Notu
Önsöz Bölüm
1 Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Sonsöz](#)

[Benim Karanlık Romeo'm](#)

[Parker Hakkında](#)

[L.J. Shen](#)

[Hakkında](#)

Blurb

Wall Street Journal'ın çok satan yazarları L.J. Shen ve Parker S. Huntington'dan kırık bir Beyaz Atlı Prens ile gözden düşmüş bir Kùlkedisi arasında kışkırtıcı bir yasak aşk romanı geliyor.

FARROW

Görev basitti.
İçeri gir. Kolyemi al. Dışarı çık.

Bir numaralı sorun mu? Amerika'nın en ulaşılmaz bekarı beni yakaladı.
İkinci sorun mu? Beni tutmaya karar verdi. *Yardım* olarak.

Zachary Sun'ın kışı şimdiye kadar hissettiğim en soğuk kış olabilir ama o benim tenimi yakıyor.

Çekingen, hesaplı ve vahşice acımasız, başkalarının zayıflıklarından besleniyor.

Az önce eşiyle karşılaştığını bilmiyordu.

Amerikan kraliyet ailesinden olabilir.

Ama bu köylü Kraliçe olmak için yükselecek.

ZACH

O benim küçük evcil hayvanım.

Cesur, zeki ve kurnaz. Güzel sanatlar kadar sevimli.

Güzel şeyler biriktiririm ve bu da son koleksiyonum.

Farrow Ballantine planlarımda yok. Gelin malzemesi değil.

Çok asi. Tamamen kontrol edilemez. Alçak hizmetçimden bahsetmiyorum bile.

O uçsuz bucaksız bacaklar ve buz gibi maviler genelde içimde hiçbir şey uyandırmaz.

Ama onun ukalalılığıyla birleşince, günaha boyun eğmekten başka çarem kalmıyor.

Kendime izin vereceğim. Sadece bu seferlik.

Sonuçta, çoğu yırtıcı hayvan yiyecekleriyle oynar.

Peki ya ben? Onu bir bütün olarak yutmayı planlıyorum. Sonra gelen adama hiçbir şey bırakmadan.

TETİKLEYİCİ UYARISI

T karanlık bir romantizmdir ve tetikleyici içerik içerebilir.
Tetikleyicilerin tam listesi için şu adresi ziyaret edin:
shor.by/MDDtriggers

Babaları, herhangi bir erkeğe fırsat vermeden kalplerini kıran tüm kızlar için...

"Mucizeler bile biraz zaman alır."

- İYİLİK PERİSİ, *KÜLKEDİSİ*

Film Müziği

LMM-Hwasa LIPSTICK-Koven
Wei & Aleebi INVITATION-
JUNNY ft. Gaeko
A\$\$\$IN-Güzellik Okulundan Ayrılmış
Punchdrunk-Vaines
LEFT RIGHT REMIXX-XG ft. CIARA & Jackson Wang
People Watching-Conan Gray
Braindead-Sion
Umarım bunu görürsün -
Pretty When U Cry -ieuan
Hayır demeyi böyle öğreniyorum-EMELINE
Back To Me-The Rose
I Love You 3000 II-Stephanie Poetri & Jackson Wang
Free Them-ONE OK ROCK ft. Teddy Swims Seven-
Jung Kook ft. Latto
Yesterday-Jay Park
A Little Bit Yours-JP Sax ft. Eric Chou

Leaves-jaesun & Zeru Tomboy-
Destiny Rogers TWIT-Hwa Sa
85 yaş üstü-Hojean
Still Life-BIGBANG
saçımı kesti-MINO
Beni Sevdiğinde-Eric Chou & Shan Yi Chun Sindirella'nın
Ölüsü-EMELINE
SENSİZ KIŞ-XG
Sinking-James Lee & Shan Yi Chun All
in-LAY, Victor Ma, & Shan Yi Chun

Dinle: [Spotify](#) |
[YouTube](#)

YAZARIN NOTU

Başlamadan önce, Zach ve Farrow'a şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu ikisinin tıpkı bizim gibi olduğu şakasını yapmaktan hoşlanıyoruz - kültürlerin çatışması bir şekilde çalışıyor.

İkimiz de daha önce böyle bir kitap yazmamıştık. Bunu yapma fırsatına sahip olmak bile bir ayrıcalık.

Ben (Parker) kültürümü dünyayla paylaşabileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de bir aşk hikayesi aracılığıyla. Yarı Vietnamlı yarı Çinliyim, hem Orange County'de hem de DMV'de çılgın, harika, birbirine sıkı sıkıya bağlı ailem tarafından yetiştirildim.

My Dark Desire'da yer alan pek çok şey kişisel deneyimlerime dayanıyor. Vahşi, neredeyse inanılmaz ve bağımlılık yapıcı. Hayatımdan küçük dozları size aktarmak için sabırsızlanıyorum.

Ve Leigh, benimle birlikte bu kitabı yazmayı kabul ettiğin ve çocukluğum hakkında gevezelik etmemi dinlediğin için sen bir azizesin.

Söz açılmışken... Ben (Leigh) bu kitabı en iyi arkadaşım ile birlikte yazarken her saniyesinden keyif aldım. Çökmüş, lezzetli şakalarla dolu ve Parker ile olan arkadaşlığımın bir yansıması. (Konuşmalarımızın yüzde biri iş hakkında.

Diğer yüzde doksan dokuz ise gıda ve aile arasında paylaştırılır).

Parker benim iş eşim ve Asyalı Amerikalılar arasında boşanma oranının %12,4 olduğunu düşünürsek, büyük ihtimalle ömür boyu birlikteyiz.

Zach ve Fae hakkında sevdiğimiz pek çok şey paylaştığımız günlük sohbetlerden geliyor. Bunu bitireceğiz, böylece siz de hikayeye dalabilirsiniz. Keyfini çıkarın!

xoxo,

Parker ve Leigh

(Not: Millet, teyze gerçek. Çalıntı araba olayı da öyle. İnanamadım, sonra Parker bana makbuzları gösterdi. CELESTE'E HAYATIMDA İHTİYACIM VAR. - Leigh)

ZACH

M Babam her zaman insanların kağıt, anıların ise mürekkep olduğunu söylerdi.

Kitabımın katrana batırılacağını, sonra da parçalara ayrılacağını bilmiyordum.

Cömert bir babayla büyüdüm.

Para. Kimlik. Aşk. Güzel bir ahlak seti ve daha da güzel bir diş seti. Bana hepsini verdi.

Ama bana verdiği en değerli şey neydi?

Onun hayatı.

On iki yaşında.

L Tüm felaketler gibi, hayatımın en kötü günü de yeterince masum bir şekilde başladı.

Babam ve ben onun Flying Spur Bentley'inin arka koltuğunda oturuyorduk, şoförümüz ağır trafikten kurtulmak için umutsuzca şeritlere girip çıkıyordu.

Trafik. Hiç bitmeyen bir korna sesleri zinciri kulaklarımı doldurdu.

Gökyüzü üzerimize yağıyordu, müzayede evinden beri bizi takip eden bir fırtına vardı. Radyo Simon and Garfunkel'in "Bookends" şarkısını kendi düşüncelerimi duyamayacak kadar yüksek sesle çalıyordu.

Arabanın camına sıcak hava üflerken ve ayazın üzerine bir kılıç çekerken babamın gözlerinin başımın arkasına yapıştığını hissedebiliyordum.

İç çekti. "Bir hobiye gerçekten ihtiyacın olabilir."

"Hobiler yararlı değildir. Bu yüzden hobidirler." Kılıcımın etrafında

kıvrılmış parmaklarımı ve ucundan damlayan kanı çizdim. "Ayrıca, benim

hobiler."

Ön taraftan şoförümüz homurdanarak sol sinyali yaktı.

"Yeteneklerin var," diye düzeltti babam. "Bir şeylerde iyi olman, onlardan zevk aldığın anlamına gelmez. Ve bütün yaz boş boş oturup en iyi arkadaşının dönmesini beklemek de bir hobi sayılmaz."

Aptal Romeo Costa.

Bir gün çekip gitti. Veda bile etmedi. Önce ilkokulda İtalya'ya. Ve şimdi de babasının onu zorladığı sıkıcı bir yaz kampına.

Avrupa'dan tam bir serseri olarak döndü. Bu sefer beyninin bir kısmı oyulmuş olarak dönmesini bekliyordum.

Gözlerimi kırıştıtarak babama baktım. "Neden yaptığım şeylerden zevk almam gerekiyor?" Yumuşak bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kıvırdı.

Çok büyüktü.

Ya da belki de henüz tam olarak yükselmediğim için kocaman görünüyordu.

Ama arka koltuğun tamamını vücuduyla doldurdu.

Onun *varlığıyla*.

Akik rengi saçları ve gözlerinin kenarlarındaki gülme kırışıklıklarıyla. Ve alnındaki kötü yara izi yavrukurtlara eşlik ederken oluşmuştu.

Bir kartal beni yakalamaya çalışmıştı ve son anda beni bir şezlonga çarparak alnını yarmıştı.

Babam kavisli bir parmak eklemiyle şakağıma vurdu. "Çünkü yolculuğun kıymetini bilmezsen, varacağın yerin tadını nasıl çıkarırsın?"

"Hayatın varış noktası *ölüm* değil mi?" Sanatımın camdaki buğudan buharlaştığına tanık olmamak için ona ters ters baktım.

Güldü. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin."

"Bu bir hayır değil," diye mırıldandım, korna çalan arabaların ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesinden kaçınmak için kulaklarımı kapatmak istiyordum.

"Varış noktası ailedir. Sevgi. Dünyada kendinize ait diyebileceğiniz bir yer."

Spor ayakkabılarımın yanından küçük bir dal salladım. "Bir sürü yeriniz var."

"Evet, ama sadece bir tanesi benim evim. O da senin ve annenin olduğu yer."

Alnımı çatırdatarak onu inceledim. "Seni bu kadar mutlu edecek ne yaptık biz?"

"Sen varsın, aptal. Bu kadar yeter."

Koltuğuma yayıldım, dizime vurup duruyordum, sıkılmışım. "Madem seni bu kadar mutlu ediyoruz, neden kendini iyi hissetmek için sürekli bir şeyler alıyorsun?"

"Sanat *eşya* değildir." Dizime vurmamı engellemek için elini benimkinin üzerine koydu. "Bir insanın ruhunun malzemeye dökülmüş halidir. Ruhlara paha biçilemez, Zach. Elinden geldiğince seninkini korumaya çalış."

Ona yaklaştım ve aramızdaki kadife çantaya baktım. "Buna bakabilir miyim?"

"Doğum gününe kadar olmaz." "Benim mi?"

"Yanında taşımak için değil. Tehlikelidir."

"Daha da iyi." Ellerimi birbirine sürterek dikkatimi avuçlarının arasında duran el oyması kanton kutuya yönelttim. "Buna ne dersin?"

Babamın bir antika müzayedesindeki açık artırma savaşının ganimetlerini yeni almıştık.

Babam yaptı.

Arabada oturmuş, o kimlik doğrulama işlemini yaparken bakma zahmetine girmeden bir Rubik küpü çözüyordum.

Sanat hiç ilgimi çekmemişti.

Babam son on iki yılını, takıntılarının bir kısmının kafatasıma nüfuz etmesini umarak, bilgeliğini içime işleyerek geçirdi.

Öyle bir şansımız yok.

Gongbi ile mürekkep ve yıkama resmin erdemlerini tartışabilirdim, ama kendimi kağıt üzerindeki bir grup çizgiyi gerçekten umursamaya zorlayamazdım.

Bazen gizlice Romeo'nunki gibi bir babam olmasını dilerdim. Silahları ve el bombalarını kullanmasına izin verirdi. Rom bir *tankı* nasıl kullanacağını bile biliyordu.

İşte *bu* bir esneklikti.

Babam ağır kapağı kaydırarak açtı ve kutuyu bana doğru eğdi. "Annenin yıldönümü hediyesi."

Saten duvarların arasına aslan şeklinde yontulmuş yuvarlak yeşim bir kolye oturtulmuş. Kırmızı bir kordon kavisli kenarın etrafından dolanarak üst üste dizilmiş boncuklara, büyük boy bir pan chang düğümüne ve çift püsküllere ulaşıyor.

İki milyon dolar, peki ne için? Annem bu şeyi giymeyecekti bile.

Yetişkinler bazen en aptalca kararları verirler. Babam bunlara dürtü derdi ve insan olduklarını söylerdi. Belki de ben pek insan değildim.

Çünkü hiçbir şey beni çok heyecanlandırmıyordu. Her şeyi enine boyuna düşünür ve hiçbir şey için can atmazdım.

Tatlı bile değil.

Koltuğuma geri çöktüm. "Oliver'ın dolabındaki Tupperware'de büyüyen peynir küfüne benziyor."

Diğer en iyi arkadaşım bir yaban domuzunun hijyenine sahipti. Gerçi bu yaban domuzu için pek adil olmazdı, çünkü onun her gün duş alma seçeneği yoktu.

"Shă háizi." *Aptal çocuk*. Babam kıkırdayarak başımın arkasına hafifçe vurdu. "Bir gün güzel şeyleri takdir etmeyi öğreneceksin."

Yağmur şiddetini artırmış, içeri girmek için yalvarırcasına camlara vuruyordu. Çarpık camların arasından kırmızı ve sarı ışıklar parlıyordu.

Korna sesleri daha da arttı.

Neredeyse geldik.

"Annemin beğeneceğinden emin misin?" Gömleğimin koluyla burnumu ovuşturdum. "Celeste Ayi'nin yıllar önce ona aldığına benziyor."

Teyzemin bunu Şanghay'dan ayrılırken havaalanındaki hediyelik eşya dükkanından aldığına eminim.

"Buna bayılacak." Babamın parmağı kolyenin üzerinde geziniyor, ona dokunmadan kenarlarında dolaşıyordu. "Ocak ayında Xi'an'a uçmak zorunda kalmam çok yazık oldu. D.C. müzayedesine diğer kolyeyi de eklediklerini duyduğumda, biri onu çoktan satın almıştı."

"Bir tane daha mı var?" Bu sefer cama bir ahtapot çizdim, fırtınalı Potomac yanımdan geçerken sadece yarı dikkatliydim. Birkaç mil daha gittikten sonra Dark Prince Yolu'na sapacaktık. "Bu değeri düşürmez mi?"

"Bazen. Ama bu durumda, kolyeler onun ve onun seti olarak hazırlanmış. Song Hanedanlığı döneminde birbirini seven aşıklara aitti."

Canlandım.

Sonunda iyi kısma geldik.

"Onlara ne oldu? Kafaları mı kesildi?" "*Zach*."

"Doğru ya." Tersledim, sonra parmağımı boğazımda gezdirdim. "O zamanlar bin kesikle ölüyorlardı. Kolları *kopmuş* olmalı."

Babam şakaklarına masaj yapıyor, hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Bitti mi?"

"Hayır. İnsanların burunlarını anestezi olmadan kestiklerinde, anında öldüklerini mi yoksa kan kaybından öldüklerini mi düşünüyorsunuz?"

Trafik sıkışıklığı gevşedi ve araba hız kazandı.

Sonunda.

"Zachary Sun, benim çocuğum olman bir mucize-"

Sesini bastıran bir korna sesi duyuldu. Yağmur. Tüm dünyayı. Babam kesti, gözleri kocaman.

Araba sanki bir çarpışmadan kaçmaya çalışıyormuş gibi şiddetle yana savruldu. Babam kutuyu fırlattı ve kendini bana doğru fırlattı, kollarını gövdem etrafına dolayarak beni acıyla kavradı.

Beni koltuğuma yapıştırdı. Kör edici bir far parıltısı yüzünde parladı.

Bentley yan yattı ve tavanı üzerine devrildi. Baş aşağı düştük.

Hâlâ üstümdeydi. Hala beni

koruyordu.

Her şey çok hızlı oldu.

Gürültülü, delici bir

çınlama. Sonra, acı.

Tam, mutlak acı.

Aynı anda hem her yerde hem de

hiçbir yerde. Hem uyuşmuş hem de

acı içindeydim.

Sanki görmeme ya da duymama yardımcı olacakmış gibi hızlı hızlı göz kıptım.

"İyisin, Zachary. İyisin." Dudakları kelimeleri şekillendirdi, yüzü bana bir santimden daha yakındı.

Bütün vücudu titriyordu.

Gözlerini aramızda gezdirdi ve hırıltılı bir nefes alarak gözlerini kapattı.

"Wo cao."

Gözlerim

parladı.

Küfür etti.

Babam *hiç* küfretmezdi.

Sağ bacağıma yapışkan ve koyu renkli bir şey düştü, babamdan geliyordu. Salladım.

Kan.

Kandı.

Babamın

kanı.

Ve sonra onu gördüm.

Bir manzara tırnığı karnını delip geçti. Onu kapıya doğru fırlattı.

Sivri kenar karnımı dürttü, sıyırdı. Karnımı içeri çektim ve aynı anda nefes almak için mücadele ettim.

Gözlerimi hızla kırptırdım, bu kâbusun geçip gitmesini umuyordum. Babam odak noktasına geldi, tüm yüzü kan içindeydi, cam parçaları kirpi dikenleri gibi derisine yapışmıştı.

Her yerde kan vardı. Alnındaki yaradan çenesine doğru şakağından aşığı kayıyordu. Kanı -sıcak, metalik, pis kokulu, *yapışkan*- kıyafetlerime, tenime, saçlarıma bulaştı.

Onun gitmesini istedim.

ığlık atmak istedim.

Dudakları tekrar kıpırdadı ama bu sefer kulaklarımdaki ınlamadan hiçbir şey anlayamadım.

Seni duyamıyorum, diye mırıldandım. *Tekrar söyle*.

Hareket etmeye, alnına dokunmaya, kanamayı durdurmaya çalıştım ama çok ağırdı ve tırnığın beni kesmediğinden emin olmak için karnımı içeri çekmeye devam etmek zorunda kaldım.

Kırmızı kese.

Elimi uzatabildiğim kadar uzatarak çantaya uzandım. Tırnık derimde küçük bir delik açtı ama çantayı tutmayı başarak baş aşığı bıraktım.

Bir bıçak.

Elimi sapına doladım ve emniyet kemerimi kesmeye çalıştım. Yandan yırtıldı, hiçbir fark yaratmadı.

Hala hareket edemiyordum.

Henry, şoförümüzün adını bağırmaya çalıştım. Cevap vermedi.

Sağ omzumun üzerinden baktım, Henry'nin alnının sönmüş bir hava yastığına bastırılmış olduğunu ve kornayla birlikte sürekli delici bir çınlama yarattığını gördüm.

Kan görmesem bile öldüğünü biliyordum. Cansız bir kuklaya benziyordu, gözbebekleri siyah ve düzdü.

Babamın dudakları tekrar kıpırdadı. Gözleri dinlemem için yalvarıyordu. İstedim, gerçekten istedim ama tek duyabildiğim kornaydı.

Babamın yanağından benimkine bir damla gözyaşı düştü.

Boğazımdan bir tıslama çıktı, sanki damla düştüğü yerde beni yakmıştı.

Babam *hiç* ağlamazdı.

Dudakları daha yavaş hareket ediyor, vücudu hâlâ benimkini sarıyordu. Beni olanlardan ya da olmuş olanlardan koruyordu.

Bükülmüş çelikten bir kafes bizi içine aldı. İstesem de altından kalkamazdım.

Üzerime yığılmadan önce gömleğine tutunarak bir yumruk oluşturmayı başardım. Ellerim onun ağırlığıyla titriyordu, diğeri hala bıçağın sapına sarılıydı.

Babamın gözleri açıktı ama artık hayatta olmadığını biliyordum. Ruhunu çoktan uçup gitmişti. Ve sonunda ruhların paha biçilemez olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamıştım.

Duyularım teker teker, yağmur gibi damlayarak geri döndü. Önce işitme duyum.

"İçeride başka biri var mı?" "Bir çocuk."

"Yaşıyor mu?"

"Kahretsin... Bundan şüpheliyim. O kamyon son hızla üzerlerine doğru gitti.

Hiç şansları yoktu." Sonra

derim reseptörlere

bağlandı. Babam

üşümüştü.

Çok soğuk.

Çok soğuk.

Ne anlama geldiğini biliyordum.

Etinin bir parçası yüzünden eriyerek göğsüme düştü. Sıcak olsaydı bile hissedemezdim.

Her tarafım titredi, gözlerimi kapattım, boğazıma yükselen safrayla savaştım, midem hâlâ sıkıydı.

Bırakın beni.

Ölümünü hissetmek

istemiyorum. Hissetmek

istemiyorum, nokta.

Son olarak, konuşma yeteneğim.

"Hayattayım," diye mırıldandım, inleyen, homurdanan, bağırان, arabayı dik tutmaya çalışan insanları duyuyordum. "Yaşıyorum."

Ama ben öyle hissetmiyordum.

"Dayan dostum," diye seslendi bir ses. "Seni almaya geliyoruz. Sadece biraz zaman alacak, tamam mı?"

"Tamam."

İyi değil.

Hiçbir şey yolunda değildi.
Ağzımı sıkarak konuşmalarını dinledim. "Bekle.
Bu... değil mi?"
"Evet. Bo Sun. Bo Sun." Sessizlik. "Aman Tanrım." "O...?"
"Çocuğa ulaşmadan önce onun yolunu kesmek zorunda kalacaklar.
Erimiş metalin içinden tırnığa saplandı." "Lanet olsun.
Zavallı çocuk."

TMROW.

"I kuaförünün Instagram'da ondan daha az takipçisi olduğunu duydum." Tabby, Mercedes GLE'nin arka koltuğunda sakızını çıtlattı. "Ve dört bin falan mı var? Balducci'deki kasabın bile saçını yap ve bitsin."

"Sanki 1999'daymışız gibi o kâküllerle hava atıyor. Kimsenin ona kıvrıcık saçta berbat göründüklerini söyleyecek cesareti yok." Reggie kıs kıs güldü. "Ve balyajı düpedüz turuncu."

Tabitha ve Regina Ballantine, bayanlar ve baylar.

Üvey kardeşlerim.

Aralarında, iyi nüfuslu bir adayı öldürecek kadar zehir üretiyorlardı.

Üvey annem Vera direksiyonun arkasındaki yerinden mırıldandı.

"Şimdi, şimdi, kızlar. Bu pek de hayırseverce değil." Sözcükler onun hırçın kıkırdamalarına uymuyordu. "Sylvia iyi bir kız. Biraz sade ama bu onun suçu değil. Annesini gördünüz mü?"

Tabby alay etti. "Ne yazık ki."

Dudağımı olabildiğince sert bir şekilde ısırdım ve Sylvia Hall'un Georgetown'dan dereceyle mezun olduktan sonra baroyu yeni geçtiğini belirtme isteğimi bastırdım. Kafasının dünyaya pahalı bir saç kesiminden daha fazlasını sunması gerekiyordu.

Ama bir şey söyleyecek durumda değildim.

Bir, çünkü Ballantine kadınları benden nefret ediyordu ve söylediğim her şey bana karşı kullanılacaktı.

İkincisi, kelimenin tam anlamıyla konuşacak durumda değildim - bagaja sokulmuş, cenin pozisyonuna girmiş, varlığımı belli etmemek için olabildiğince sık nefes alıyordum.

Cip Potomac'ın bakımlı çimlerinin yanından geçti. Dışarıda hava açan çiçeklerle yoğunlaşmıştı. Tek kokladığım Tabby'nin binici çizmeleri. Gübre, saman ve bu hafta bacaklarına doladığı seyis karışımı.

"Neredeyse vardık mı?" Reggie dudaklarını şapırdatarak bir şeyleri kapattı. "Biraz heyecanlıyım, biliyor musun? Zach Sun'ın evine hiç gitmedim."

"Bir fotoğraf çek, çünkü bu senin ilk ve son seferin olacak." Tabby homurdandı. "Bizi neden götürdüğünü bile bilmiyorum anne. Herkes Constance Sun'ın, oğlunun istediği kişiyle evlenebilmesi için böbreğini keseceğini bilir."

"Zachary Sun'ın kendi aklı var. Siz hanımlardan birini gelin olarak istemeye karar verirse, kimse onu durduramaz."

Hiç değilse Vera Ballantine'in sonsuz iyimserliğine hayran kaldım. Tabby ve Reggie kronik israf hastalığı kadar cazipti. Yüksek bakım ve düşük IQ'nun ölümcül bir kombinasyonu.

"Ayrıca..." Vera, Yo-Yo Ma'yı *Yo Gabba Gabba*'dan tanımamasına rağmen kanalı klasik müziğe çevirdi. "Orada paketlenmeye hazır başka zengin, nüfuzlu adamlar da olacak. Şu düğün var ya... Oliver bilmem ne?"

"Von Bismarck." Tabby'nin ağzı tılandı. "Adam sertifikalı bir etek avcısı."

Bana doğru nefes alırsa muhtemelen cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırır."

Reggie homurdandı. "İlgilenmiyormuş gibi davranman çok şirin."

"Uno ters kartımı çıkarıyorum, hanım evladı."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bir keresinde beni Amalfi Sahili'ndeki malikanesine davet etmişti."

"Sadece sen ve nabızı atan diğer tüm kadınlar." Tabby dilini gıdıkladı. "Vay canına. Yerinde olsam hemen düğün davetiyelerini tasarlamaya başlardım."

Kollarımı dizlerime doladım, zihinsel olarak aylarca süren araştırmalarımı gözden geçirdim.

Planım kurşun geçirmezdi.

İçeri gir. Benim olanı geri al. Fark edilmeden, gecenin ve Reggie'den gasp ettiğim tasarımcı elbisesinin örtüsüne bürünerek dışarı çık.

Bu benim ilk acelem değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Doğduğumdan beri hayatta kalmaya çalışıyordum. Yumurta donörümün beni Costco'nun karton kutusuna koyup babamın kapısının önüne bıraktığı andan itibaren:

Hepsi senin.

Telefonlarıma cevap vermeliydin, pislik.

Kürtaj bir çocuk kadar pahalı değil.

- Tammy.

O zamana kadar babam fırtınalı bir aşkın ardından Vera ile evlenmişti bile.

Tabby'ye göre, Vera babamı "o şeyden kurtulmaya" çağırmış.

Onun gerçekten senin olduğunu nasıl bilebilirsin ki? Çocukluğum boyunca onu duyduğumu çok iyi bilerek homurdandı.

Ama DNA testine ihtiyacım yoktu. Doğa Ana bana kefil oldu.

Babamın kutup mavisi gözlerini paylaşıyordum. Kalın dalgalar halinde kıvrılan, yüzlerimizi ve kulaklarımızı çerçeveleyen altın rengi saçları. Aynı narin kemik yapısı, uzun bacaklı vücut ve hatta sağ gözlerimizin hemen altında aynı güzellik lekesi.

Vera iç çekti. "Romeo Costa'nın piyasadan çekilmiş olması çok yazık." "Sanki hiç şansımız varmış gibi."

Reggie esnedi. "Sanki bir şansımız olsun *istermişiz* gibi. Onun bir sosyopat olduğunu duydum."

"Gerçekten mi?" Tabby'nin saçları koltuk başlığının üzerinde sallanıyordu. "Karısı hamile kalır kalmaz Johns Hopkins'e yeni bir doğum koğuşu bağışladığını duydum."

"Muhtemelen teslimat günü onu içeri taşımak için girişi buldozerle açmaları gerekeceği içindir. Yüz bakımı yapan kızım bana Dallas Costa'nın dün Beyaz Saray'daki yemekte üç katlı bir pastanın alt katının yarısını yediğini ve tüm pastanın bir petrol baronunun üzerine çöktüğünü söyledi."

1. ve 2. şeyler bir kıkırdama nöbetine dönüştü.

"Başka çamaşır suyu kokusu alan var mı?" Reggie burnunu çekti. "Yemin ederim, bugünlerde Farrow'un kokusu burun deliklerime yapıyor. Onu dışarı atmalısın anne. Her yeri kokutuyor."

"Peki onu tam olarak nereye koyabilirim?" Vera klimanın sesini sonuna kadar açtı. "Babanın geride bıraktığı tüm o bok çukurları için kira parasına ihtiyacımız var. İnsanlar konuşmaya başladı bile. Bu arabanın kira kontratını imzaladığımda AMG'yi tercih etmedim bile." Durakladı. "Sanırım onu havuz evine tıkabiliriz..."

"Havuz evine değil." Tabby, tüm aracın zıplamasıyla öne doğru sarsıldı. "Onu ikinci bir dolaba dönüştürüyorum."

Önümüzdeki bir saat boyunca üvey kardeşlerim kadar saplantılı ve yüzeysel yüzlerce insanın arasından geçmeye niyetlendiğime inanamıyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Zachary Sun bana ait bir şeye sahipti.

Yeşim taşından kolye ucu asla Sun'ın geniş şatosuna girmemeliydi.

Doğal olarak, bunun her yerinde Vera'nın açgözlülüğünün parmak izleri vardı.

Babam vefat ettiğinde, eşyalarını açık artırmayla satmış ve sigorta parası gelene kadar beklemiş. Görünüşe göre, Zach Sun en yakın tekliften üç kat daha yüksek teklif vermiş.

Şimdi bu şımarık milyarder babamdan kalan tek hatıraya sahipti.

Uzun sürmez.

Vera sinyal lambasını yaktı ve aracı çakıllı bir patikanın üzerinde zıplattı. "İşte geldik. Aman Tanrım, şu sıraya bak."

Sonunda.

Beklerken üvey kardeşlerim arasındaki bir tartışmayı susturdu. "Tanrı aşkına, kapıdaki güvenliğe bak. Bana sorarsanız biraz fazla."

Arka koltuklara doğru ilerledim ve kendimi siyah bir kumaşa sardım. Diktiğim el yapımı malzeme boş bagajın geri kalanıyla o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, etrafı karıştırmayacaklarını biliyordum.

"Açın." Bir güvenlik görevlisi bagajın camına vurdu.

Dışarı fırladı, dayanılmaz bir hızla sürünerek yukarı çıktı. El fenerinin yoğun ışını, kapı kapanmadan önce beni koza gibi saran kumaşa saplandı.

"Her yer temiz. *Sıradaki.*"

Vera bir çığlık atarak aracı park etti. Üvey canavarlarım arabayı boşalttı ve bir voleybol topu gibi yer değiştirdi.

Tam tahmin ettiğim gibi, arabayı iki dönümlük arazinin Dark Prince Yolu üzerindeki girişinden en uzaktaki araba yoluna park etti. Diğer voleybol topu dolu bir golf arabasına katılarak ana yola geri döndü.

Farlar söner sönmez bagajdan sürücü koltuğuna doğru süründüm ve kapıyı açtım.

Güneş teraryumu, bir uçtan bir uca kör edici projektörlerle aydınlatılmış bir şekilde bana bakıyor, izinsiz girmem için bana meydan okuyordu. Birkaç yüz metre ötede bile, kesilmiş çimenlerin üzerinde tehditkâr bir gölge oluşturunuyordu.

Ana binaya giden bollard ışıklı yolda parmak uçlarımla ilerledim, Lotus Evija ile bir voleybol topu geçerken lüks araç sıralarının arasında çömeldim.

Reggie elbisesinin halini görünce beni öldürecekti. Soğuk ter, satenin etime yapışmasına neden oldu. Bagajda çömelirken yırtmacı birkaç santim daha yukarı yırtmıştım.

Araştırmam sırasında keşfettiğim bir şey daha vardı: Bu parti Zachary Sun'ın gelin avının resmi açılışıydı.

Tam anlamıyla.

Katılan müstakbel gelin adaylarının
Bir galip ayakta kalana kadar birbirlerinin kışlarında *Açlık Oyunları*.

DMV söylenti değirmenine inanılacak olursa, Zachary Sun -bıkkın ve torunlarına muhtaç annesini yatıştırmak için- gece yarısına kadar çıkacağı tek bir adayı istemeye istemeye seçecekti.

Hepsi farklı şekillerde güzeldi. Uzun ve kısa. Kıvrımlı ve ince. İpeksi elbiseleri ve daha ipeksi tavırlarıyla.

Singapurlu milyarderlerin ve eski Salvadorlu oligarkların kızları.
Koreli chaeboller ve Hollywood yapımcıları.

Ama hepsinin ortak bir noktası vardı... Bir sonrakı Bayan Sun olmak istiyorlardı.

Balo kıyafetlerinin ve smokinlerin yanından geçerken kalabalığa karışmayı umarak başımı eğdim.

Görünmez olmakta ustaydım, bu becerimi anaokulunda geliştirmiştim. Esasen Vera ve Şeyler 1 ve 2'nin ne zaman kötü bir gün geçirseler bana savurdıkları küfürlerden kendimi kurtarmak için.

Şato, Versailles'a rakip olan soluk Fransız kireçtaşı, imparatorluk sütunları ve cilalı bahçeleriyle ihtişamlı bir şekilde üzerimde yükseliyordu.

Boğazımı tırmalayan yumruyu yuttum ve hevesli bedenler tarafından taşınarak içeri aktım. Kavisli büyük merdivenler fuayeyi çevreliyordu.

Gözlerim hedefime giden yolu taradı. Zachary Sun'ın ofisi.

Takım elbiseli muhafızlar alt tarafı kapatmış, ellerini önlerinde kavuşturmuş, Bluetooth'larını kulaklarına sokmuşlardı.

Köşede, üvey ailem takım elbiseli adamların söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyordu.

Vera elindeki ordövr tabağını göğsüne bastırmış, botoks barikatını aşarak kaşlarını çatmaya çalışıyordu. Saunadaki süt gibi yaşlanmıştı ve buna uygun ekşi bir kişiliğe sahipti.

Görünmemem gerekiyordu ama çok da endişeli değildim.

Burada beni tanıyan başka kimse yoktu.

Babam bu kalabalığa omuz atamayacak kadar ölümlüydü. Bana gelince, Potomac'ın en derin ceplerine yağ çekmeyi içeren her türlü etkinlikten her zaman kaçınmışımdır.

Evlenmek tamamen zaman kaybı gibi görünüyordu. Hayatınızda sadece bir aşkınız olmalı. Kendin. Ve belki de bir köpek.

Bir personel onu gölgelemek için merdivenlerden koşarak çıkana kadar bekledim. Aşağıdaki seslerin senfonisi bizi yukarıya kadar kovaladı.

Dudaklarımı sessizce oynattım, gardiyanların şüphelerini bertaraf etmek için konuşuyormuş gibi yaptım. Köşeyi döndüğümüzde, ofisin bulunduğu kütüphaneye yöneldim.

Konağın kat planını ezberlemiştim.

Teşekkürler, Zillow.

Zach, malikâneyi daha önce işgal eden İsviçreli kraliyet ailesinden satın aldığı anda, yeraltındaki garajı yüksek teknoloji bir sanat galerisine dönüştürmek dışında neredeyse hiçbir değişiklik yapmamıştı.

Başlangıçta bir şekilde *bu işe* girmem gerektiğini düşünmüştüm.

Ne yazık ki, geçen ayın *Wired* kapağına rastladım. Zach'in son düşmanca devralması üzerine bir özellik.

İşte oradaydı.

Derginin parlak çift kapağında ölümsüzleştirildi, ruhsuz bakışlarının gücü altında neredeyse fark edilmedi.

Kolye. Bir rafa

tünemiş. Camla

sabitlenmiş.

Lo siento, enayi. Bir parça sanat eseri eksik olmak üzeresin.

Muhtemelen tüm Ballantine mal varlığından daha pahalı olan tabloların yanından geçerek koridorda ilerledim.

Özellikle de şimdi, Vera ve kızları babamın şirketini Titanik'in bile ulaşamadığı derinliklere batırırken.

Temizlik şirketinin mülkiyetini dörde bölerken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üçümüz hayatımızda bir gün bile çalışmamıştık.

Kütüphane kapısı önümde belirdi. Kımıldamamasını bekleyerek kolu sıkıca kavradım. İki ayımı sütyenimin içine sıkıştırdığım kitle sonsuz kilitleri açmayı öğrenerek geçirmiştim.

Ama kapı hiç ses çıkarmadan zahmetsizce açıldı.

Tenime çarpan keskin bir hava, tüylerimi diken diken etti. İçeri girdim, kapıyı kapattım ve sırtımı tahtaya yaslayarak kalp atışlarımı düzenlemek için kendime kısa bir süre tanıdım.

Bu, beni hapse attırabilecek bir şeyi ilk kez yapışım değildi. Ama ilk kez dünyanın en güçlü adamlarından birinden çalışıyordum.

Daha önce hiç bu kadar abartılı bir yere adım atmamış olmama rağmen Zach Sun'ın ofisini takdir etmek için zaman ayırmadım. Deniz feneri gibi bana işaret eden kolyeyle değil. *Wired'daki* aynı cam kutunun içinde, aynı kopyanın hemen yanında.

Onun ve onun seti.

Bu uygun görünüyor. Biri onun, diğeri benim. Karışıklık olmaz.

Babamın kolyesinde onu bize özgü kılan bir kusur vardı. Çocukken püsküllere "saç kesimi" yapmıştım. Teller olması gerekenden bir santim daha kısa sarkıyordu.

Masanın yanından vızıldayarak geçtim, rüzgârın etkisiyle halıya takla atan evrakları görmezden geldim.

Sonunda parmak uçlarım kalın camı öptü. Babamın kolyesinin tam üstünü.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerimin arkası yaşlarla dolmuştu. "Seni altın bir kafese kilitledi. Merak etme. Seni buradan çıkaracağım."

Babam öldüğünden beri, gecenin bir yarısı uyanıp onu özlediğimde sarılmak için en sevdiği kolyesini komodininde saklıyordum.

Vera onu satmadan önce, karmaşık düğümlere hâlâ onun kokusu sinmişti. Bahse girerim Zach'in klinik varlığıyla koku artık kirlenmiştir.

Bunu geri alacağım, babalık. Söz veriyorum.

Soluk mavi elbisemin yırtık pırtık eteklerini yukarı kaldırarak iç çamaşırlarımın kemerinden portatif bir cam kesici çıkardım.

Bıçağı salladığımda tıkırdadı ve camın köşesine saplandı. Küçük kilidin etrafında bir daire yontmaya başladığımda şiddetli gümbürtüler kulaklarımın arasında çınladı.

Sonra duydum.

Kalp atışlarımı delegecek kadar yüksek sesle.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sikeyim.

TMROW.

T Soğuk sesi sahibinin eline su dökemezdi.

Döndüm ve Reggie tarzı boş bir gülümseme yapıştırdım. Çılgık atan türden: *Tozdan ve son model Chanel'den başka bir şeyim yok. kulaklarımın arasındaki koleksiyon.*

"Ohmigod, sensin. Zach Sun. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum."

Beni yalnız bırakmaları anlamına gelecekse erkeklerin egolarını okşamaktan çekinmezdim. Normalde basit yaratıklardı, iltifatlarla kolayca dikkatleri dağılırdı.

Ne yazık ki Bay Sun, Buzdağı B-15 kadar çözülmüş görünüyordu.

"Sana bir soru sordum." Bir adım öne çıktı, gözleri karanlık bir girdap gibiydi, o kadar boştu ki çukurlarına düşeceğimden korktum. "Şimdi cevap vermek için iyi bir zaman."

Onun varlığının dikkatimi dağıtmasına yardımcı olmadı. Uzun boyluydu, açılı çenesi o kadar belirgindi ki üzerinde bıçak bileyebilirdim. Saçları ve gözleri bir kuzgunun kanadının ucundan daha siyahtı.

Smokin ve kuyruklu ceket giymiş, saçlarını yandan ayırmış ve arkaya yatırmıştı.

O güç, zarafet ve güzellikti. Erimiş altın gibi karizması vardı.

Ve yine de, çok klinik.

Çok soğuk.

Cansız, terk edilmiş bir gezegen gibi.

Onu sayısız kez görmüştüm -onun haberi olmadan- ve ihtişamına asla alışamamıştım.

Sağ kaşı havaya kalktı. "Dilini kedi mi yuttu?"

Daha çok yakalandıktan sonra korkup kaçıyorum gibi.

"Sanat galerisini bulmaya çalışırken kayboldum." Eğildim, ağır kirpik perdesinin arkasından ona baktım. "Çok özür dilerim. Kendime engel olamadım. Dedikodular bunun önüne geçti."

"Sanat galerisi garajda." Zach düğmeye uzandı ve karartıcıyı en yüksek ayara getirdi. Tavandan beyaz ışık döküldü. "Ve eğer var olduğunu biliyorsan, kesinlikle yasak olduğunu da biliyorsundur. Ayrıca, sanattan hoşlanmıyorsun."

Bunu öyle bir güvenle söyledi ki, sarsıcı bir an için nefesim boğazımda düğümlendi.

Sanki içimi görebiliyordu.

Kapıyı arkasından kapattı, kaçış yolumu kapatmak için kapıya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tekrar deneyelim, neden buradasın?"

Veda edercesine bir bakışla kendimi yeşim kolyeden uzaklaştırdım ve sallanan kalçalarımınla aramızdaki mesafeyi tüketerek odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Bir kılıç yerine, seks harika bir silahtı.

"Partileri sevmem."

Ya da sen.

Ya da hayatıma elini kolunu sallayarak girmen ve sanki ben önemsiz biriymişim gibi benim olanı bu kadar kolay kapman.

Kelimeleri gururumun yanına gömdüm ve elbisemin yakasını ayarlayarak öldürmek için daldım. Gözleri kıpırdamadı bile.

Ahh.

B planına geçelim.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden savurarak yüzümü yelpazeledim.

"Nefes almaya ihtiyacım vardı ve bacaklarım beni buraya getirdi."

"Pekala, gecenizi bir hapisane hücresinde geçirmek istemiyorsanız, sizi binadan çıkarmalarını saygıyla rica ediyorum."

İyi b i r adam olmaması beni şaşırtmamıştı ama düpedüz hıyarlık yapıyordu. Yine de buraya ondan çalmaya gelmiştim.

Sözlerinin havada bir bıçak gibi asılı kalmasına aldırmadan odanın içinde süzıldüm. Parmak eklemlerim iş kitaplarının, tabloların ve döşemeli koltukların üzerinde çırpındı.

Zach viski bardağını sehpanın üzerine bıraktı, gözleri bir şahin gibi her hareketimi izliyordu. "Aptal mısın sen?"

Aptalca mı? Hayır.

Kararlı mı? Emin olabilirsiniz.

Ve içimden bir ses Zach'in her isteğine yaltaklanmayan kadınlara alışık olmadığını söylüyordu.

İki püsküllü kanepenin arasına yerleştirilmiş Go tahtası gözüme çarptı. Kaya ağacı. Yunzi taşları. Dut kaseleri.

Bu bebek için bir mortgage ödemesi yapmış olmalı.

Sanki birisi uzun bir oyunu terk etmiş gibi taşlar tahtaya saçılmıştı.

Ya da daha büyük ihtimalle kaçarsın.

İçgüdüsel olarak, kaseden siyah bir taş aldım ve onu bir yıldız noktasının yanına koydum.

Odanın diğer ucundan Zach'in kaşları birbirine çarptı ve gözleri tahtaya kaydı. "Bu satranç değil."

Alçak sesi alay kokuyordu. Ama içine başka bir şey daha karışmıştı. Bir panik acısı. Başkalarının eşyalarına dokunmasından hoşlanmazdı.

Klasik tek çocuk sendromu.

"Belli ki." Siyah'ın kalınlığını ölçtüm, parmak uçlarım bir taş daha kapma isteğiyle karıncalandı. En son oynadığımdan bu yana bir ömür geçmişti. "Satranç bebekleri sevimli ve sivri uçludur. Bu yuvarlak şeyler dama içindir."

Göz kapağı seğirdi.

O kadar parası var ama espri anlayışına sahip değil.

Tsk. Tsk.

Benden önce, taşlar oyuncular hakkında bilmem gereken her şeyi yayınladı.

Siyah- ihtiyatlı, cömert ve nazik. Beyaz- acımasız, agresif ve kararlı. *Zach'in Beyaz olduğuna* karar verdim.

Siyah'ın kimliği hakkındaki merakımı bastırmak için kaşlarımı kaldırdım. "Sıranın Siyah'ta olduğunu sanıyordum."

"Peki bunu neden varsayıyorsunuz?"

Çünkü sayabiliyorum.

Ben biraz daha saldırgan bir şey seçtim.

"Çünkü Beyaz, Siyah'ın ko tehdidine karşılık verecek kadar aptaldı, bu yüzden kendi grubunu yok ettikten sonra yaralarını sarmak ve yeniden toparlanmak için Siyah'a mola vermesi için yalvardığını düşünüyorum." Başımı salladım. "İstifa edecek cesareti yoktu, değil mi?"

Sessizlik.

Zachary Sun'ı en çok ağzı kapalıyken sevdiğime karar vererek elbisemdeki bir ot parçasını savurdum.

İfadesi aşılmaz bir kale gibi, boş ve okunamaz bir şekilde kaldı. Bana bakmadı. Onun yerine tüm dikkatini tahtaya verdi.

Bu adamda o kadar kopuk bir şeyler vardı ki, insanca davranabileceğinden ciddi olarak şüphe duyuyordum.

Bu onu tahmin edilemez yapıyordu.

Bu da onu çok tehlikeli bir rakip yapıyordu.

"Yikes." Alt dudağımı somurtarak kıvırdım ve başımı yana doğru eğdim. "Sen Beyazsın, değil mi? Merak etme. Sırrın benimle güvende."

Nefes aldığının tek göstergesi burun deliklerinin hafifçe genişlemesiydi. "İstifa etmekten kaçınmadım."

Kapıya baktım, dışarı çıkarsam fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. "Bunu duyduğuma sevindim. Bu çok *kötü bir* sportmenlik olurdu."

Fransız pencereleri beni cezbettiler.

Bugünlerde bileklerimin sağlam olmasına ihtiyacım yoktu.

"Hayır." Zach her seferinde bir adım atarak bana doğru ilerledi. Narenciye ve karanlık orman kokusu burun deliklerimi yakıyor, tehlikenin yakınında olduğu konusunda beni uyarıyordu. "Geri çekilmedim," diye ısrar etti, bana o kadar yakındı ki omuzlarımız neredeyse birbirine değecekti.

İkimiz de tahtaya ters ters baktık.

Yüksek noktayı işaret etti. "Bak." Ben de baktım.

Onun ellerinde.

Bir gün bile ağır iş görmemiş eller. Mükemmel, temiz ve kesilmiş tırnak etleri. Uzun bronz parmaklar. Pürüzsüz, düzgün bir cilt. Kalın bir bilek ve ona bağlı bir De Bethune.

Çok mükemmel.

Çok göz alıcı.

Çok *ruhsuz*.

"Bahis kokusu alıyorum," diye meydan okudum, bu sözde dâhinin niyetimi anlamadığını fark ederek.

Vay anasını.

Aslında ondan çalmaya çalışarak paçayı kurtaracaktım.

Kolyeyi yakalayamadığım için duygularım rahatlatma ve hayal kırıklığı arasında gidip geldi.

Henüz.

"Tek kokladığım saçmalık." Black'in karşısındaki koltuğa oturdu, dirseklerini dizlerine indirdi ve kaşlarını çatarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Otur."

Otur. Git.

Bana verdiği her komutun bir köpeğinkiyle karıştırılabileceği aklımdan çıkmıyordu.

"Neden?"

"Çünkü seninle yerleri silmek üzereyim. Yolculuğunuz koltuktan daha kısa sürecek."

Yarı skandal, yarı korku içinde onu inceledim. "Gerçekten de dünyanın geri kalanından daha zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Teori gerçeklerle destekleniyor." Ciddiydi.

Zavallı evlenmeye karar verdiği kişi. Umarım onun iyiliği için aleti de egosu kadar büyüktür.

"Sanırım-"

"*İnanıyorsunuz,*" diye değiştirdi. "Çoğu insan gerçek, orijinal düşünceler üretme kapasitesinden yoksundur. Tezler bile daha büyük zihinlerin teorilerinin geri dönüştürülmüş halidir. Neye inandığınız umurumda değil. Şimdi otur, yoksa güvenliği çağırırım."

Gözlerimi kırptım. "Seninle *oynamam* için beni zorluyor musun?" "Evet."

"Dur tahmin edeyim, oyun parkındaki en popüler çocuk sen değildin."

"Hiç oyun parkına gitmedim." Kollarını yukarı doğru itti ve beyaz taşları kaplayan dut kapağı. "Gerçi ailem beşinci yaş günümde bir hafta sonu için Disneyland'i kiralamıştı. Tüm sınıfımı oraya götürdüler. Hiç şikayet duymadım. *Otur.*"

Bir sonraki hamlemi hesaplarken oyunun hoş bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünerek itaatkâr bir şekilde öyle yaptım. "Ah, zengin insanlar. Onlar da bizim gibiler."

Kim olduğumu bile sormadı.

Adımı bile.

Tarihi geçmiş bir akıl oyununda alt edilme ihtimalinin yarattığı merak ve öfke, tüm dikkatini rüzgara vermesine neden oldu.

Zachary Sun kaybetmeye alışık değildi.

Ne korkunç bir varoluş.

Kaybettiklerinin yasını tutamıyorsan, kazandıklarını nasıl

kutlayabilirsin ki? Rahatlamış omuzlarına baktım. "Dönmen gereken bir parti yok mu?"

Kapıya bir kez bile bakmamıştı.

Zach beni görmezden gelerek işaret tırnağıyla orta parmağının ucu arasına bir taş aldı. Düşünmek için duraksamadan saldırımı engelledi.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede oldu. Hepsi kusursuz taş görgü kurallarıyla.

Pelüş döşemeye yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine koydu ve sonunda bana dikkatinin bir parçasını verdi. Pantolonunun etekleri çoraplarının siyahını ortaya çıkarana kadar yukarı kalktı.

Tıpkı kalbi gibi.

"Go oynamayı nerede öğrendin?"

Bir suçlama duyduğumda anladım. Ne yazık ki alıştım.

"Kore." Daha fazlasını teklif etmedim, bir sonraki hamlemi değerlendirmek için öne doğru eğildim.

Dışarıda müzik, kahkahalar ve birbirine çarpan şampanya kadehleri

kapının önünden sızıyordu. Telaşlı düşüncelerim onları bastırdı.

Kaçmam gerekiyordu.

Kolye için başka bir gün gelirdim. Başka bir zaman.

Sol kaşı bir milimetre kadar kalktı. Beyaz Amerikalı bir kızın Kore'de ne işi olduğunu sormak istediğinden emindim ama kendini tuttu.

Başkalarını umursamadığı için kendisiyle gurur duyduğunu hissediyordum. Ya da belki de sadece umursamıyordu ve gurur onun varsayılan ayarıydı.

Yüzünün hâlâ nabzımı hızlandırıp hızlandırmadığını kontrol etmek için ona doğru hızlı bir bakış attım.

Öyle oldu.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, oradayken bazı Go yarışmalarına katıldım."

Dudağı bir hırıltıyla yukarı kıvrıldı. "Bu beni neden daha iyi hissettirsin ki?" "Seni yok ettiğimde."

"Şimdi kim ukalalık yapıyor?"

"Lütfen, Zach. Bu odada sadece bir penis var ve sanırım ikimiz de onun sen olduğunu biliyoruz."

Evet. Az önce ağzımdan çıktı.

Vera haklıydı.

Belki de medenileştirilmesi imkansız biriydim.

Zach bir taş daha oynattı. Beni hem gerçek hem de mecazi anlamda köşeye sıkıştırmıştı. Harika bir oyuncuydu. Sakin, pragmatik, kararlı.

Beni şaşırtmadı. Sadece canımı sıktı. Analitik olarak üstün olmaya alışmıştım. Babam her zaman aptallığın bedelinin ödendiği konusunda uyarırdı.

Belki de Zachary Sun, Forbes'a layık bir mirastan Lüksemburg'un nominal GSYİH'sine ulaşan servetini bu şekilde inşa etmişti.

İstismar edilecek bir zayıflığı yoktu. Bedelini ödeyeceği bir aptallığı yoktu.

Onun hareketini beklerken avucumda bir taşı döndürdüm, taş görgü kurallarını hiçe sayarak, bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. "Misafirlerinin yanına dönmen gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Bensiz daha çok eğlenecekler."

Bir taşla manevra yaptı ve bunu yapmak için bana yaklaştı. Onun en ufak bir ilgisini bile çekmiyordum. Neredeyse yarı çıplak, önünde bir tepside, tamamen onun insafına kalmış olduğum söylenebilirdi.

Umurunda değildi.

Alt kattaki zavallı kızların hiç şansı yoktu.

Zachary Sun aşk ya da tutku n e d i r bilmezdi. İnsanlar onu heyecanlandırmıyordu.

Sayılar ve akıl oyunları yaptı.

Boğazımı temizledim. "Güzel bir eviniz var."

Sessizliği bir şekilde doldurmam gerekiyordu. Benim hakkımda sorular sormasını engellemek için.

Aynı zamanda sesimi tanıyacağından endişeleniyordum. Diğer karşılaşmalarımızda ikimiz de maske takıyorduk.

Bana doğru bakana kadar birkaç dakika geçti. Bir saniye bile sürmedi. "Bu bir soru değil."

İsa.

"Annenizin sizi yıl sonuna kadar evlenmeye zorladığı doğru mu-"

"Sessizlik içinde oynamak istiyorum."

Oluşan baskıyı hafifletmek umuduyla parmak eklemimi şakağıma gömdüm. "Ve sonra huzur içinde gitmeme izin verecek misin?"

"Ve sonra *tek* parça halinde gitmene izin verebilirim. Bu benim en iyi ve son teklifim."

"Bu benim için pek de pazarlık sayılmaz."

"Sanırım öyle. Hapishane yemeklerine düşkün değilseniz tabii." "Seçici değilim."

En azından artık kendi çocukluk evimde yaşamak için kira ödemek zorunda kalmayacaktım.

"Duşta sizi köşeye sıkıştıracak insanlar da öyle." "İma mı ediyorsun-"

"Ben bir şeyleri ima etmiyorum. Onları açıkça söylüyorum. Ve şu anda, dışarıdan 'Hamleni yap' diyorum. Tek kelime etmeden."

Ona itaat ettim.

Sonraki iki saat boyunca kendimizi oyuna kaptırdık.

Her yirmi dakikada bir, biri kapıyı çalıyor ve onu partiye geri çekmeye çalışıyordu. Hepsi de tembel dalgalarla karşılanıyor, gitmeleri için sözsüz bir talimat veriliyordu.

Zach'in tüm dikkati oyunumuzda kalmıştı, bu yüzden mümkün olduğunca uzatmaya çalıştım. Beni tekrar sorgulamaya başlamasını istemiyordum.

Ama lanet olsun, yeteneği vardı.

Bana Büyükler'de yarıştığını söylese inanırdım.

Şakaklarımda boncuk boncuk ter vardı. Üçüncü saatimize coşkuyla girdik.

Ben, yanan ayaklarımla, o izin verir vermez kapıdan koşarak çıkmaya
Be hazırdım.

n.

Ve o - dudaklarına kazınmış sürekli bir kaş çatmayla.

Çıkmaza girdiğimizde kaşları çatılmıştı.

Belli oluyor. Çıkmaz sokağa girmiştik.

Alt kattaki müzik ve sohbetin azalması konukların çoğunun gittiğini gösteriyordu. Ev sahibi tüm partiyi burada geçirmişti. Benimle birlikte.

Elbette, hiç konuşmamıştık.

Tek bir kelime bile.

Sessizliği ilk ben bozdum. "Bir sonraki hamlemi düşünmem gerekecek."

Yanağımı ovuşturdum, alt dudağımı çıkardım. Kaybetmekten nefret ediyordum. Ayrıca, aslanın ininden çıkmanın neye benzeyeceğinden bile emin değildim.

Bu öğleden sonra, gelmeden önce arabamı onun malikânesinin iki blok ötesine park etmişim ve elimde değerli kolyemle oraya doğru yürümek niyetindeydim.

Belli ki çok ukala davranmışım.

Zach'in gözleri tahtadan ayrılmadı. "Kaybetmek üzeresin."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Ayağa kalktım, kollarımı gerdim ve esniyormuş gibi yaptım. O da ayağa kalktı, çatık kaşları hâlâ dudaklarını solduruyordu.

Taş kaseyi kapattım. "Peki, bunun için teşekkür ederim-"

"Oyunu ne zaman bitireceğiz?"

Cebinden telefonunu çıkardı ve karıştırdı. Takvim uygulaması önümde parladı. Tanrım, hayır diyeceğim aklına bile gelmemişti.

Başparmağı her parşömenle birlikte yukarı kalktı, muhtemelen *kendisi* için uygun tarihleri sıralıyordu. "Yarın benim için iyi değil ve ertesi gün Londra'da bir toplantım var, ancak gece kalmayacağım."

Çenem duyulabilir bir sesle kapandı.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Zach meydan okunmasını isterdi. Hayır, o meydan okunmaya *ihtiyacı vardı*. Etrafındaki herkes onu sıkıyordu.

Ne yazık ki onun yanında bir saniye daha geçirmektense eve gözlerim bağlı ve ellerim kelepçeli gitmeyi tercih ederim.

Yanağımı kaşıdım. "Yoğun bir programım var."

"Katılacağın başka partiler mi var?"

Bir elimi elbisemin üzerinde gezdirdim, avuç içim terlemişti. "Bu çok kaba."

"Ama yanlış değil. Sen kimsin?"

Gözleri bir silahın iki namlusu gibiydi, şakağımın yumuşak etini kazıyor, tetiği çekmekle tehdit ediyordu.

O gözlerin ardında ölüm gizleniyordu. İçlerindeki ruhu emecek neye tanık olduklarını merak ediyordum.

"Ben misafirim."

"Seni davet etseydim hatırlardım." "Ben birinin artı biriyim."

"O kişinin adını söyle."

Kımlıdasa ölür müydü?

Burada olacağını tahmin ettiğim bir adamın adını çağırdım. "Pierre Toureau."

Bir müşterim. Çok zengin biriydi. Restoranları, alışveriş merkezleri ve Orta Atlantik konservatuarlarından oluşan bir filosu vardı.

Eminim Zach onu ve güzel yüksek lisans öğrencisi kızı Anamika'yı da davet etmiştir.

Boynunda bir damar şişkinleşti.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"İlginç. Karısı biliyor mu?"

Kahretsin.

"Ben onun yeğeniyim."

"Fransa'dan gelen mi?"

"Evet."

"Fransa'nın neresindensin?"

Tanrım.

Seksi ve zeki olmaması gerekiyordu.

Yine sürpriz değil. Sadece ölümcül bir dozun alıcı tarafında olmak endişe verici.

"Ah... Evet?"

Sanki ümitsiz bir vakaymışım gibi başını salladı.

"Sen bizden biri değilsin," diye bitirdi Zach, elleri pantolonunun ceplerinde, çenesi etrafımızı saran granitten daha sertti.

Kahretsin.

Ayrıca canın cehenneme.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir kere gecelik giyiyorsun."

Çifte bok.

Reggie'nin üzerinde tüy, deri ya da diğ r  l  hayvan parçaları olmayan tek elbisesiydi. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."  enemi yukarıda tuttum, bir adım geri çekildim, parmaklarım etrafımı yokluyor, bir silah arıyordu. Bitirmesi mümkün olmayan şu uyku getirici finans ders kitaplarından biriyle ona vurursam ne kadar hapis cezası alırdım? "Elbisemi beğenmemen sorun değil ama onu rencide etme. Sana o smokinin içinde penguene benzediğini söylemiyorum."

Bana doğru yürüdü, metanetli ve acımasızdı. "Vazgeç artık, küçük ahtapot.

Delikli spor ayakkabı giyiyorsun."

Küçük ahtapot

mu?

Ne?

"Rahatlar. Ne zaman ka manız gerektiğini asla bilemezsiniz." Bir adım daha geri.

"şimdi iyi bir zaman olabilir." Benden yaklaşık on santim uzakta durdu. Korkutucu olacak kadar yakın ama bana dokunmayacak kadar da uzaktı. "Kolay bir av olduğun için sana avantaj bile sağlayabilirim."

Beni hafife aldı.

Normalde insanların yanıldığını kanıtlamayı severdim. Ama Zach Sun söz konusu olduğunda, kendi yeteneklerimden şüphe ettim. Hem fiziksel hem de entelektüel olarak.

Gözlerinin içine bakmak için boynumu uzattım. 1.80 boyumla erkekler tarafından sık sık domine edilmezdim ama Zach kendimi minyatür hissettirdi. Hassas bir genç kalbi gibi parçalanabilir.

Zayıf, uzun ve kaslıydı. Bir Roma heykeli gibi orantılıydı.

Yüzündeki her şey ilahiydi. Kalın kaşlarının kemerleri. Dipsiz gözleri -o kadar karanlıktı ki g zbebeklerinin nerede bitip irislerin nerede başladığını göremiyordum. Ve yastık gibi, elle çizilmiş dudakları her kadının kendi dudakları demek için can atacağı cinstendi.

Hepsi o kadar kare bir çenenin içinde, o kadar yüksek elmacık kemiklerinin arasında paranteze alınmıştı ki, yarı insan yarı iblis gibi görünüyordu. Kendisi de bir sanat eseri olan bir sanat koleksiyoncusu.

"Bak..." Sırtım kapıya çarptı. İçgüdüsel olarak belime saplanan tokmağı kavradım.

Arkasındaki kolye ucu bana göz kırptı.

Sikeyim.

Bunun için bir şekilde geri dönmem gerekiyordu. Beni geri davet ederek, bana sivri uçlarla paketlenmiş ve zehirli sarmaşıklara sarılmış bir

hediye sunmuştı. Ama bir

Yine de bir hediye.

Açmak için ikimize de güvenmemem çok kötü oldu. Bir avucumu kaldırdım.

"Açıklayabilirim."

Son bir adım ve beni tamamen köşeye sıkıştırdı.

Vücudu beni kapıya yapıştırdı, benimkine tam olarak dokunmuyordu ama kollarımdaki görünmez tüyleri diken diken edecek kadar yakındı.

"Bundan tüm kalbimle şüphe ediyorum."

"Hiçbir şeyi gönülden yapamazsın. Senin kalbin yok."

Onu kışkırtmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama istesem de duramazdım. Arkamdaki ivme dalgasıyla değil. Damarlarımda akan elektriğin zaplamasıyla.

Ve mantığın ötesinde, gururumun her zerresi Zachary Sun'a bir yara izi kazımak isterken değil.

Yüzü hiç değişmemişti. "Kalbim olmayabilir ama beynim onun yokluğunu telafi ediyor ve bana seni cezalandırmamı söylüyor-"

Benim için ne sakladığını duymak için burada kalmadım. Arkamı döndüm, çift kapıyı sarsarak açtım ve dışarı fırladım.

Zach saniyeler içinde topuklarımdaydı. Şık ayakkabıları uzun adımlarla mermere vuruyordu.

Merdivenin kenarına koştum ve tırabzanın üzerine zıpladım, tırabzandan olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indim.

Zach parmaklarını şıklattı. "Onu takip et."

Bir anda iki kişi cisimleşti ve peşimden merdivenleri tırmanmaya başladı. Zach hâlâ en yakınımızdaydı ama o bile benim kadar hızlı ve çevik değildi.

Olimpiyat malzemesi, bebeğim, alay etmek istedim.

Başka bir hayatta, Zach ve ben arkadaş olurduk. Belki de. Go oynardık. Zihinsel matematik yapardık. Fikir alışverişi yapardık.

Ben kazanırdım.

En azından bazen.

Topuklarının üzerinde durmasını sağla.

Merdivenlerin dibinde tırabzandan fırladım ve çıkışa doğru koşmadan önce küçük bir dönüş yapıp göz kırptım.

Mekan boşalmıştı. Temizlikçiler ve bir etkinlik yöneticisinden başka kimse ortalıkta yoktu. Ani müdahale karşısında çığlık attılar.

Bir elden fırlayan paspas, muhtemelen orijinal bir Baselitz eserinin üzerine sabunlu su fişkırttı.

Oops.

Bir adım bile atlamadan ön kapıdan fırladım ve sigara molasındaki bir valeyı ürküttüm. Serin hava bedenimi serinletmek için hiçbir şey yapmadı.

Hızlandım, kalçalarım zorlamadan dolayı yanıyordu. Andras, her antrenmanda bu kadar sıkı çalışmam anlamına gelse insan kurban ederdi.

Ağır pantolonum cırcır böceklerinin korosunu bastırıyordu. Tatlı yaz teri omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Elbisenin yırtmacı her adımda daha da yırtılıyordu. Çok korkmuştum.

Ama aynı zamanda uzun zamandır olmadığınız kadar canlısınız.

Çimlerin üzerinden atılmış bir su hortumunu kaptım ve çalışanlarına doğrulttum, onları yere serdim ve domino taşları gibi devirdim.

Nefes nefese kahkahalar boğazımda düğümlendi.

Ne yapıyorsun, Fae?

Eğleniyorum.

Nasıl yapıldığını neredeyse unuttuğum bir şey.

Hortumu bir kenara attım ve hızlandım. Şimdiye kadar çalışanları kaybetmiştim. Sadece Zach yetişebiliyordu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Her nasılsa sesi sakın geliyordu. Ne nefes nefese kalmış ne de ani cesaretim karşısında şaşkına dönmüştü. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın. İstedığımı alırım. Ve şu anda, cevaplar istiyorum."

Spor ayakkabılarım yumuşak zemine batarak özenle kesilmiş çimlerini mahvetti. Fıskiyeler açıldı, şüphesiz kasıtlı olarak.

Su her açıdan üzerime püskürüyor, saten vücuduma yapışana kadar geceliğimi ağırlaştırıyordu.

Ama ben yavaşlamayı reddettim.

Karanlık bir kıkırdama ıslak tenimin etrafında sarmaşık gibi kıvrıldı. "En iyi eğlence sensin, Octi."

"Neden bana Octi diyorsun?" Havaya doğru çığlık attım.

Beni ne kadar kızdırdığını göstermek istemedim ama elimde değildi.

Dünyadaki tüm lakaplar arasında, daha az gurur verici bir tane bile bulamadım. On yıl üzerinde çalışsam bile.

"Çünkü sen bir ahtapotsun." Konuşur gibi söyledi. Sanki ben kaçmıyormuşum da o beni kovalamıyormuş gibi. "Son derece akıllı. Elleri her yerde. Ve zehirli. Ayrıca dişi ahtapotlar kendilerini taciz eden erkeklere kabuk fırlatır."

"Beni taciz ettiğini biliyorsan, *dur*."

"Cuma senin için nasıl geçiyor?" Hızını artırırken telefonunda gezinmeyi başardı. Ne tuhaf, ne tuhaf bir adam. "Akşam on bir ile sabah bir arasına bir maç sığdırabilirim."

Sabah bir tane mi?

Gitmek için mi?

Arkamı d ö n ü p onu terslemekten daha çok istediğim tek bir şey vardı; bu tuhaf karşılaşmadan sağ çıkmak.

Gururumu yuttum, bacaklarım o kadar hızlı p o m p a l ı y o r d u ki, Reggie'nin geceliğinden bir sürtünme ateşi tutuşturmaya saniyeler kalmıştı.

"Octi."

Bu aptal lakaba cevap vermeyecektim.

Vermeyecektim.

"Octi, durman gerek. Kafatasında bir delik açmak istemem - seninkinin içinde bir şey var aslında - ama ikimiz de biliyoruz ki açacağım."

"Bu gece ilgilendiğin tek delik orası," diye tısladım, neredeyse takılıp düşecekken elbisenin yırtmacını yukarı kaldırdım. "Potomac'ın kadın nüfusunun henüz bunu fark etmemiş olması çok kötü."

Beni görmezden geldi. "Cuma, 11:00?"

"Seninle bir daha gönüllü olarak aynı odada bulunacağım zaman, öldüğünden emin olmak için cenazene katılacağım."

Ani bir vınlama havayı delip geçti. Metal kokusu burun deliklerimi yaktı. Süslü bir altın bıçak birkaç santim ötedeki çimlere düştü.

Kahretsin.

Onu bana fırlatmıştı. Aslında bana bir *bıçak* fırlatmıştı. Olay çok çabuk büyüdü.

Vera her zaman akıllı ağzımın bana aptal ödülleri kazandırdığını söylerdi. Ama birini suikast noktasına kadar kızdıracağımı hiç düşünmemiştim.

Hızımı yavaşlatacağını bildiğim ama buradan ikinci bir göt deliği şeklinde bir hatırayla ayrılmak istemediğim için zig-zaglara geçtim.

Zach'in karanlık ve düşünceli kahkahası arkamda çınladı.

Bundan zevk alıyor.

Sosyopat.

Efsaneye göre, Zach Sun hiç gülmezmiş. Neredeyse hiç gülmezmiş. Asık suratlı, çivi gibi sert, kalbi pas dolu bir adammış.

Cephesini kıran şey *bu* muydu?

Bu dünyada yaptığım son şey olsa bile bu puştan intikam alırdım.

Acelem yüzünden spor ayakkabılarımdan biri ayağımdan çıktı ve bir çamur çukuruna saplandı. Arkama bakacak vaktim yoktu. Durmak için.

Ayağımda tek ayakkabıyla dörtnala ilerlemeye devam ettim. Su bir anda çıplak ayağımı ıslattı.

Demir kapısına ulaştığımda beni köşeye sıkıştırdığını düşündüğünü biliyordum. Parmaklıkları aştığımda Zach'in beni bıçaklayacak kadar aptal olmayacağını da biliyordum.

Dünya gezegenindeki en zengin beşinci adam olsanız ve herkes size altın kaplama bir sikiniz varmış gibi davransa bile, kurbanınızın sırtında bir delik varken nefsi müdafaayı kanıtlamak zordu.

İzle ve öğren, enayi.

Bir hamleyle ayağımı metal çubuğun üzerine koydum ve on iki metrelik devasa tırmanışa geçtim. Raylarda hiç boşluk yoktu, ama kendimi üzerinden atmaya yetecek kadar momentumum ve çekirdeğim vardı.

Diğer tarafa atladıktan sonra teatral bir şekilde eğildim, bu kez vurgulamak için elbisenin çamurlu eteğini tuttum.

Görünmez bir şapkayı ona doğru uzattığımda çenesi düzeldi. Bu küçük tepki bir zafer gibi hissettirdi.

Ahtapot: 1.

Istakoz: 0.

Bir sokak kedisi gibi sırlıklam olmuşum, saçlarım darmadağınktı ve kalbim harap olmuştu ama Zachary Sun'a asla kırıldığımı görme zevkini tattırmayacaktım. "Hoşça kal, Istakoz. Balık için de teşekkürler."

"Istakoz mu?"

"Ahtapotların en sevdiği atıştırmalık."

Ağır kapılar sürünerek açılmadan önce gecenin içinde kayboldum.

Adamları beni av köpekleri gibi avladı, el fenerleri geceyi delip geçti, golf arabaları kulaklarımda uğuldadı. Ama araziye çevreleyen ormanlık araziden geçerek onlardan kaçtım.

Ahtapotlarla ilgili bir şey
var mı? Çok iyi kamufle
oluruz.

Eve döndüğümde, sadece yatağa girecek kadar enerji toplayabildim. Çamur, baldırlarımın ve ayak bileklerimin etrafında kalın kekler halinde kurumuştu.

Yarın, sırlıklam elbisem yüzünden soğuk algınlığıyla uyanacaktım.

Bu gece tek yapabildiğim sabaha kadar her dakikayı yastığıma sarılıp ağlayarak geçirmektir.

Geri alamadığım kolye için.

Ulaşlamayan hayaller için. Babam için.
Bir dahaki sefere, babalık. Söz veriyorum.

ZACH

Zach Sun:

Grand Regent.

Doksan dakika.

Ollie vB:

Geçin.

Ollie vB:

Dün gece harika bir parti vardı.

Ama ben hala önceki haftanın seks maceralarının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

Romeo Costa:

Otelinizin düzenlediği miras galasını mı kastediyorsunuz?

Ollie vB:

Evet.

Zach Sun:

Katılımcıların %90'ının Sosyal Medya'da olduğu
Güvenlik mi?

Ollie vB:

Kimse bir gummer gibi bir hummer vermez.

Romeo Costa sohbetten

ayrıldı. Zach Sun sohbetten

ayrıldı.

Ollie vB, sohbet Sosyal Güvenlik İdaresi'nin adını değiştirdi.

ZACH

I Kirli ayakkabıyı elime alıp inceledim.

O kadar yıpranmıştı ki markasını çıkaramadım. İnternette biraz araştırma yaptım ve Vans ya da Converse'e karar verdim.

Çıkarım gücümle -ve lanet olası mantığımla- ikisinden en ucuzu olduğunu tahmin ettim. Kız hava almaya parası yetmeyecek kadar fakir görünüyordu.

"Sonra da senin kapından tırmanıp diğer tarafa geçti ve *selam verdi, öyle mi?*" Romeo cryochamber'a giden paneldeki düğmelere bastı. "Bunu yaşadığına ve rüya görmediğine emin misin?"

Sabah yaptığımız antrenmanda tişörtüm terden sıırıslıklam oldu; dün gece Octi'yle yaptığım koşu kadar yorucu değildi.

Arkasını çekiştirdim, bir hamlede başımın üzerinden geçirdim ve performans kumaşını yumruğumun içinde top haline getirerek çamaşır sepetine attım. "Go oynamayı bilen ve transparan iç çamaşırlarıyla dolaşan bir dolandırıcı kadını zihnimde canlandırmadığıma eminim."

Romeo buz odasının ışıklarını yaktı. "Neden olmasın? Senin fantezin gibi görünüyor."

Benim fantezilerim yok, seni aptal. Bırak kadınlar hakkında olsun.

İnsan eti beni iğrendirirdi.

Kollarını gerdi. "Belki de alkol yüzündendir? Jamaika romu çok etkiliydi."

"Sarhoş değildim."

"Ama öyleydim." Ollie banyodan içeri girdi, çırılçıplaktı ve sikini havada sallıyordu. O şey bir lemurun kuyruğundan daha uzundu. Randevularda kalçasının yan tarafına bantladığını umuyordum. Tüm varlığı büyük bir cinsel tacizden ibaretti. "*Kafayı bulmuştum.*"

Panelin yanında durdu, Rom'u omuzlayarak yoldan çekti ve gelişmiş seçeneği seçti.

-266F'nin

altında. Dört

dakika.

Ekran, sabrımın birlikte içerideki sıcaklığın da düşmesini izliyordu. Bütün sabahı akşamdan kalmalığından yakınlıkla geçirmişti.

Üçümüz aynı sokakta oturduğumuz için evine girip onu kulağından tutarak dışarı çıkarmak ve ailesine ait lüks otelin üç katlı çatı katındaki süitine sürüklemek sadece iki saniye sürdü.

Daha tek bir ağırlık bile kaldırmadan başım ağrıyor diye inlemişti.

"Oliver, kaldır şu şeyi." Dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Yerde sürükleniyor."

"Bu arada, Zachy, umarım bakire bir gelinde karar kılmamışsındır, çünkü dün gece birkaç kiraz patlattım." Oliver kışını kaşıyarak beni görmezden geldi. "Peki, tamam. Bir torba dolusu kiraz. Costco'dan aldığın endüstriyel kirazlardan."

Romeo bir kahkaha attı. "Sen ne zaman bir Costco'ya adım attın ki?"

"Asla, ama hikayeler duydum. Sonunda kimi seçtin ve neden elinde Oliver Twist'in ayakkabısı var?" Ollie kıvrıcık sarı başını sallayıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Lütfen bana bunun akrabalıkla ilgili olduğunu söyle. Seninle ilgili herhangi bir şeyin bana mantıklı gelmesinin tek yolu, şu anda bana bir tür pis ayak sapkınlığının olduğunu söylemen."

"*Tanrım.*" Başımı sallayarak alay ettim.

"Ne? Yargılamıyorum. Köpek tasmalarıyla olan ilişkiyi hepimiz biliyoruz."

"Cansız nesnelerle ilişki kurulamaz." Yavaşça söyledim, kafasına girmesini umuyordum ama girmeyeceğini biliyordum.

Ollie parmağını Rom'a doğru salladı. "Bunu karısına ve buzdolabına söyle."

Genel kanının aksine Ollie aptal değildi. Sadece öyleymiş gibi davranıyordu, böylece onun konumundaki bir adamın genellikle katlanmak zorunda olduğu tüm beklenti ve yükümlülüklerden kurtuluyordu.

Aslında zekice bir kurguydu.

Benim aklıma gelmemişti.

Üçümüz arasında ayakta kalan son bekâr o olacaktı, çünkü imajını öyle bir tasarlamıştı ki, yaşayan ya da ölü hiç kimse kızlarının onunla çıkmasını istemiyordu, zenginlik ve statü ne olursa olsun.

O kadar yozlaşmış, o kadar ahlaksızlaşmıştı ki, çoğu aile Oliver von Bismarck yerine evcil bir balığı koca olarak kabul ederdi.

Ayrıca, kimsenin ona sormadığı yatırımlarla doğal servetini sessizce ikiye katlamıştı çünkü hepsi onun atılmış bir spermle tek bir beyin hücrecini paylaştığını varsayıyordu.

Onu tanıdığım otuz yıl boyunca hiç kalp kırmamış, bir ilişkiyi bitirmek için kekelemek zorunda kalmamış ve ne yaptığını bilmiyormuş gibi görünmeye özen gösterirken tek bir iş hatası yapmamış ve başarılarını tamamen şans eseri elde etmişti.

Bir aptal gibi davranarak hayatını kesintiye uğratmadan sürdürdü. Bir insanın yapabileceği en dahice şeydi bu.

Koşu pantolonumu indirdim ve Octi'nin ayakkabısını tahta bir bankın üzerine attım. "Dün buraya izinsiz giren birine ait."

Rom kıkırdadı. "İç çamaşırı giyerek gelen ve ona kendi saçmalıklarından güzel bir doz yediren ateşli bir inek. Tek bir sorun var, o da kızın adını bilmiyor."

Bu aslında sorunlarımın en küçüğüydü.

Birini gerçek bir eş olarak düşünebilseydim bile, küçük ahtapot kesinlikle birincil malzeme değildi.

O bir yalancı, açıkça benim seviyemin altında ve bir sarışındı. Annem onu asla bu pozisyon için düşünmezdi.

O yapsa bile, ben yapmazdım.

Listemde yer alan özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Ve evet, bir liste vardı:

- Çok zengin.
- Klinik bir düzenlemeye açık.
- Ve her şeyden önce itaatkâr.

Aşka tahammülüm yoktu.

Romantizme dayanamazdım.

Homo sapiens'ten aktif olarak nefret ettim.

Ve gerçekten de çok insandı. Tamamen dağınık et ve kan. Ateşli bir mizaç ve daha da ateşli bir vücut.

Kriyo odası ekranı üç kez bip sesi çıkararak hazır olduğunu gösterdi.

"Sorun nedir?" Ollie dev ayaklarını terliklerinin içine sokup kriyoterapi odasının kapısını açtı. Beyaz-mavi duman kalın dalgalar halinde yuvarlanarak zemine yayılıyordu. "Sadece konuk listeni gözden geçir."

Dişlerimi sıkarak onu takip ettim. "Eğer konuk listesinde olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Pek havamda değildim.

Zekamla alt edilmekten hoşlanmadım.

Hayır, başka bir şekilde ifade edeyim, zekâmla alt edilmeye *alışık* *değildim*.

Şeytanın çocuk gelini hayatıma bir kasırga gibi girdi. Kaleme girdi, eşyalarımı karıştırdı, neredeyse bana karşı bir Go oyunu kazanıyordu.

Ve sonra, tüm bunların üstüne, çizgi film karakteri tarzında kaçır, bir kertenkele gibi yüksek kapıma tırmanırdı.

O her kimse, kafasında abartılı hayaller kuran ve vintage Birkin'inde siyah bir Amex taşıyan bir varis değildi.

Rom odaya en son girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Ollie haklı."

Başımızın üzerindeki dijital saat dört dakikadan geriye doğru saymaya başladı, beyaz buz bulutları onu büyük ölçüde gizliyordu. Her iki adam da titredi.

Ben, her zamanki gibi, hiçbir şey hissetmedim.

Rom boynunu kıvrarak karın kaslarını esnetti. "Misafir listenizde olmasa bile, bir misafirle geldi. Onların arabasıyla. Güvenliği geçmenin başka bir yolu yok. Çok sıkı korunuyor. Ve sen de o ayakkabıya güveniyorsun."

"Bu sıradan bir ayakkabı," diye homurdandım.

Ama bir kadın için sıradan bir ayakkabı numarası değildi. On numara, daraltılmış kesim.

Uzun boyluydu. Canlı. Neredeyse çift cinsiyetliydi. Biçimsiz bir yaratık.

Yüzünün geleneksel olarak çekici olup olmadığını bile söyleyemiyordum. Sadece gözlerimiz her karşılaştığında başka tarafa bakmak istediğimi hatırlıyordum, çünkü bana bir yemek bileti gibi değil, çözmek istediği bir Rubik küpü gibi bakıyordu.

"Sen becerikli bir adamsın." Ollie omzundaki bir buz parçasını silkeledi. "Ve Sindirella'daki prensin de işine yaramıştı."

"Bu bir peri masalıydı." Bunlar beni dehşete düşürürdü. Sonsuza dek mutlu son fikrinden nefret ederdim. Daha çok trajik sonlar bana göreydi. "Ayrıca, Grimm Kardeşler versiyonunda, Külkedisi'nin üvey kız kardeşleri ayakkabıya uymak için ayaklarını keserler."

Romeo soğuktan biraz olsun kurtulmak için olduğu yerde koştu.

Programlarımız elverdiğinde haftada altı kez birlikte egzersiz yapıyor, sonra buz odası, ultra-kırmızı ışıklar, kuru sauna ve serum takma ritüelini genellikle benim evimde ama annemin beni bulamadığı bir yer istediğimde ara sıra The Grand Regent'te gerçekleştiriyorduk.

"Peri masalları vardır." Romeo kendini işaret etti. "Bana bak."

Üst dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Karınızla yaşadığınız şey bir peri masalı değil."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

"İnsanlık tarihinin en kötü finansal yatırımı."

"Haksız değil." Oliver bir kahkaha attı. "Dal'ın hayranı olduğumu biliyorsun ama ondan daha uygun maliyetli özel jetlerle tanıştım."

Rom bir hava bulutu üfledi. "Kadere inanmıyor musun?"

Sanki diğer yarısını çalgınca saplantı haline getirmeden önce buna inanıyormuş gibi.

Ya da diğer çeyreği mi demeliydim?

Karısı ufacık bir şeydi ama çok ses çıkarıyordu.

"Ben daha çok kaos teorisi tarzında bir adamım. O da anarşinin kişileşmiş hali gibi görünüyor."

Romeo, Dallas'ı evliliğe zorlamış, bu da inişli çıkışlı ve üç tarihi C-dramasına yetecek kadar öfkeli bir ilişkiyle sonuçlanmıştı.

Bir yıldan fazla bir süre ve dört nokta üç milyon dolar zarar ettikten sonra karısıyla mutlu görünüyordu. Ama Lyme hastalığına yakalandığı halde mutlu hisseden bazı insanlarla tanışmıştım.

İnsanların büyük ölçüde standartları yoktu.

"Anarşi ya da değil, o senin dikkatini çekti ve seni tanıdığım otuz küsur yıl boyunca başka hiç kimsenin dikkatini çekmedi." Romeo zamanlayıcıya baktı. Muhtemelen Dallas'la yeniden bir araya gelene kadar geçen saniyeleri sayıyordu. İkisi de beni hasta ediyordu. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Bu onun dengesiz olduğu anlamına geliyor," diye ekledim. "Tamamen dengesiz ve inime davetsiz girecek kadar aptal."

"İçeri girdi ve birkaç saat orada kaldı." Ollie taşaklarını soğuktan korumak için avuçlamaya başladı. "Demek ki onun arkadaşlığından hoşlandın."

"Onu aramıyorum." Cildimin mavinin güzel bir tonuna dönüşmesini izledim ve neden hala aynı hissettiğimi merak ettim, öncesi ve sonrası.

Saat iki dakikayı gösteriyordu. Ollie ve Rom gevezelik etmeye, titremeye ve zıplamaya başlamışlardı. Çok yumuşaklardı. Çok canlıydılar ve aptal bedenleriyle uyum içindeydiler.

Kıskandım mı yoksa sinirlendim mi karar veremedim. Rom çıkışa doğru ilerledi. "Neden olmasın?"

"Çünkü ona ihtiyacım yok."

"Go oyununu bitirmedin." Ollie parmaklarını şıklattı. "Seni bu oyunda yenebileceğini bilerek yaşayamayacağını biliyorsun."

"Yapamazdı. Oyunumuz boyunca zar zor hayatta kaldı." Onu yakında unutacağımdan emindim.

Onun cılız varlığı hayatımda tam olarak bir iz bırakmamıştı.

"Onu aramaya gidiyor." Romeo bir elini kara yelesinde gezdirerek başımızın üstündeki saate baktı. "Lanet olsun, sanki perşembeden beri buradaymışım gibi geliyor. Donarak ölürken zaman akıp gidiyor."

"Onu aramayacağım," diye karşılık verdim, bir milim bile kıpırdamadan, buz gibi duman etime uzaktan bile nüfuz etmeden.

Uyuşmuştu

m.

Çok

uyuşuk.

Her zaman uyuşuk.

Ollie Rom'a dirsek atarak fısıldamak için eğildi. "Çocuklarına ne isim vereceklerini düşünüyorsun?"

Rom onu itti.

Ollie'nin aleti hareket ettikçe sallanıyordu. Sıfırın altındaki soğukta bir santimetre bile küçülmemişti. Bu muhtemelen tıbbi bir durumdu.

Tahmin etmem gerekirse, birçoğundan biri.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "*Defol git Aptal Yumurta*," diye tısladım.

Ollie başını iki yana salladı. "Bu Çince mi?"

Romeo titredi. "Zach'in içinde."

Yirmi saniye kaldı.

Amaçsızca volta atmaya, biraz ısı toplamaya çalışmaya başladılar.

Yerimden kıpırdamadım.

Oliver çenesini parmakladı. "Hakkında konuştuğu ilk kadın o." "Ve birlikte olması gereken son kişi." Romeo Ollie'yi dirsekleyerek uzaklaştırdı.

vücut ısısı için toplanmaya çalıştığında. "O bir dolandırıcı kadın. Hatırladın mı?"

On saniye.

Bu konuşmaya katılmayı reddettim. Bu iki moronu bu konuyu daha fazla araştırmaya teşvik etmek için hiçbir nedenim yoktu.

"Zach'in hayatı bok gibi." Oliver kapıya doğru yürümeye başladı ve bu sabah onu yakaladığımız kulağını ovuşturarak bir gösteri yaptı. "Biraz dağınıklığa ihtiyacı var. Kız ona iyi gelecektir."

Beş saniye.

Romeo saçındaki buz sarkıtlarını silkeleyerek Oliver'ı takip etti. "Onun düşüşüne en ön sıradan bilet almak için iyi para öderdim."

Başımızın üstündeki saatin zili patladı.

Tek sıra halinde dışarı çıktık. Ollie dijital termostatu aldı ve bacağının arkasına bastırdı.

Sonra

Romeo'nun.

Sonra

benimkini.

"Kahretsin, Zach. Hâlâ altmış beş yaşındasın." Oliver kıkırdadı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen insan mısın?"

Aslında hiç de insan değildim. Ve

öyle kalmayı diledim.

İnsanlık dağınık, vasat ve hataya meyilliydi. Ben

kararımı vermiştim.

Onu bulamayacaktım.

Onun var olduğunu unutmam daha iyiydi.

ZACH

"Zachary, dikkatini ver. Buna ne dersin?" Annem ofisin diğer ucunda uzun saçlı, kırmızı dudaklı bir güzelin Polaroid fotoğrafını sallıyordu.

"Ailesine bayılıyorum. Annesi bizim şehir kulübünde. Vergi avukatı. Clarke & Young'da çalışıyor. Henüz ortak değil..." Dosyasını gözden geçirirken narin kaşları birbirine çarptı. "Hayır, hayır. O yapmaz. Çok tembel. Üniversitede sadece iki kez gönüllü oldu."

Annem fotoğrafı bumerang gibi halının üzerindeki çöp yığınının içine fırlattı. Düzinelerce fotoğraf sehpanın üzerine dağılmış, tüm yüzeyi kaplamıştı.

Hepsi potansiyel gelinler. Hepsi uygun.

Hepsi yeni boyanmış beyaz bir duvar kadar sıkıcı.

Bu özel parti, gece yarısına kadar bir gelin seçme görevimi yerine getiremediğim suareyi kaçırmıştı.

Dün, annem arkadaşının randevu ajansını basmış ve bu dosyalara el koymuştu. Bu X planının doğuşunu işaret ediyordu.

(Beni evliliğe sürüklemek için ilahi bir müdahaleye ihtiyacım olduğu ortaya çıktığında, son beş yıl boyunca A'dan W'ye kadar uğraşmıştı).

Esniyordum, ayaklarımı masamın üzerine koymuş, bileklerimi çaprazlamış, bir tenis topunu tavana doğru fırlatıyordum. İleri geri. İleri geri. "Ortak değilse ne olmuş yani?"

"Şimdiden yirmi beş yaşında. Şimdiye kadar kendi şirketinin sahibi olma yolunda ilerliyor olmalıydı." Annem başını kaldırdı. "Bazen beni şaşırtıyorsun."

Belki de değişen sensin, anne.

Sun Yu Wen-Amerikan adı Constance- tek bir amacı vardı. Bana bir gelin bulmak.

Onun zamanı tükeniyordu, benim de seçeneklerim tükeniyordu. Özellikle de topu korkunç bir başarısızlık olarak değerlendirdikten sonra. Müstakbel eşimi seçmem için atmıştı.

Gerçekte, ofisimden bile çıkmadım.

Bu noktada, en iyi seçeneğim postayla gelin siparişiydi.

Posta ile sipariş edilen bir gelin, onu misafirhaneye yerleştirdiğimde oflayıp puflamazdı. Ona dokunmamak için tüp bebek yaptırdığımda

Onu.

Karanlık ruh hallerimden birine çekildiğimde somurtmazdım.

kimseyi görmek ya da duymak istemiyordu.

Ona teklif ettiğim tek şeyin para ve premium sperm olduğunu anladığında itiraz etmedi.

Topu fırlattım. "Çok başarılı olmaması neden bu kadar önemli?"

Ayıyı dürttüğümü biliyordum, ama kaderimi kabullenmekte zorlanıyordum - ve arzu etmediğim koca bir eşi.

Annem benim aracılığımla yaşamak istiyordu. Asla yeniden evlenemeyeceğini biliyordu. Asla başkasına açılmayacağını.

Bu yüzden, tek taraflı olarak, onun boşluğunu mükemmel bir gelin, bolca torun ve ilgilenmesi gereken daha fazla insanla doldurmam gerektiğine karar vermişti.

Ve bu bir boşluktu.

Babamın ölümünden sonra annem soyadını bile Zhao'dan Sun'a değiştirdi, bu büyük bir olaydı çünkü:

Bir) Çinli kadınlar soyadlarını değiştirmezlerdi.

Ve iki) "Zhao Yu Wen kulağa ışıık yılı kadar iyi geliyor." Onun sözleri, benim değil.

Annem tüvit Chanel ceketini düzelitti, dudakları aşağı doğru seğiriyordu. "Bir serseriyle evlenmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Bana büyükannemi hatırlattığını söylüyorum."

Babamla evliliğini asla onaylamayan aynı büyükanne. Annem için hassas bir nokta. Sadece gerektiğinde dürttüğüm bir yer.

Annem başını salladı, bir Polaroid'in köşesini öyle sıkı tutuyordu ki parmakları kızarmıştı. "Ben seni böyle davranman için yetiştirmedim."

"Dadılardan biri olmalı."

Dönüşümlü olarak üç tane vardı.

Annemin üzüntüsüne rağmen onlara her yeni yılda kartpostallar, ay kekleri ve meyve sepetleri göndermeye devam ettim.

Annem onlara insan gibi davranmamı onaylamıyordu. Konu dadılara gelince, kıskançlığı çirkin yüzünü hızla gösterdi.

Aslında onlarla bir ilişkim olmadığını hâlâ fark etmemişti. Benim de onunla bir ilişkim yoktu.

Babam öldükten sonra, teyzem onu kendine getirene kadar ergenliğimin geri kalanını keder içinde kaybolmuş bir şekilde geçirdi.

Şeytandan bahset.

Zhao Yu Ting -Amerikan adıyla Celeste (ama benim için Celeste Ayi)- Juicy Couture eşofmanı ve Gucci bel çantasıyla zengin bir turistin karikatürü gibi görünerek ofisime daldı.

"Geldim." Her iki kolunda üçer tasarım alışveriş poşeti ve manikürlü parmaklarının arasında boba çayı tutuyordu.

Parmaklarımı göz çukurlarıma soktum. "Sen hiç davet edilmedin."

Bana doğru koştu ve her iki yanağımdan birer adım ötede beni havadan öpücüklerle ödüllendirdi. Bana dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Küçük suareni kaçırdığım için özür dilerim, Zachary. Her ayın on beşinde yüz bakımı için Seul'e uçtuğumu biliyorsun."

"Sorun değil."

Ben de onu partiye davet etmedim.

Çünkü Celeste Ayi'ye bırakın başka insanları, kredi kartı konusunda bile güvenilmezdi. Muhtemelen diplomatik bir krize neden olurdu.

"Parıldamıyor muyum?" Birkin'iyle şakağıma vurarak küçük bir dönüş yaptı. "Rejuran Healer, Chanel enjeksiyonları, Aquashine ve Baby Face Cell Therapy. Bu benim 22 yaşındaki cildimi korumamın tek yolu."

22 yaşındaki bir kızın cildine sahip değildi.

Aslında, artık neredeyse hiç derisi yoktu. %99'u dolguydu.

Anneme sarılmak için kanepelere yöneldiğinde Birkin'inden kaçtım ve partiden beri uzak durmayı başardığım Go tahtasıyla yüz yüze geldim.

Küçük ahtapotun işini bitirmek için mükemmel bir KO hazırlamıştım. Kaçınılmaz başarısızlığından kaçan bir korkaktı.

Celeste Ayi annemin başını göğsüne bastırarak onu yarı çömelmeye zorladı.

"Sadece seçeneklerimizi gözden geçiriyorduk." Annem Ay'a vurdu i¹ Eskiden sehpa olarak bilinen doğaçlama randevu ajansını işaret ederek uzaklaştı. Mandarin dilinde konuşuyorlardı. "Çünkü Zachary suarede bir eş seçmeyi *başaramadı*. Bize düşüncelerinizi anlatmak ister misiniz?"

"Evet, tabii ki." Ayi elindeki alışveriş poşetlerini yere atarak ablasının yanına oturdu. Ellerini birbirine sürterek elindeki boba'yı masaya vurdu. "Nihayet ikiniz de fikrimi soracak kadar akıllısınız."

Teknik olarak, bunu isteyen annemdi.

Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Celeste Ayi tam bir kaçtı ve bunu benim gibi bir adamın toplayabileceği kadar sempati ve hayranlıkla söyledim.

Babam vefat ettiğinde beni büyütme için yolun birkaç ev aşağısındaki çocukluk konağına taşınmış ve ben üniversiteye gittikten sonra da taşınmaya hiç zahmet etmemişti.

On yedi yıl önce.

Kız kardeşler hâlâ birlikte yaşıyorlardı ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

Annem, hayatını beni toplumun benden beklediği her şey olacak şekilde yetiştirmeye adanmış, kuralcı, doktora sahibi eski bir profesördü.

Başarılı. Toparlanmış. Kusursuz bir şekilde terbiyeli, aşırı başarılı.

Celeste ise üç kez boşanmış, çocuksuz bir şarkıcı-söz yazarıydı ve konser vermek, para kazanmak ve günün ülkesinde yeni bir erkek oyuncuyla sevişmek için Çin'e seyrek ziyaretler yapıyordu.

Kitaplardan çok komploları içine çeker, alışveriş merkezlerini dolabının bir uzantısı olarak görür ve başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü renk koordinasyonundan daha az önemserdi.

Ayi bir resmi yırttı ve kalıntıları arkasına attı. "Tao'nun metresine çok benziyor."

Tao -sadece bir isim- ve Celeste, Çin'in Sonny ve Cher'idiler, sadece aşırı cinselleştirilmişlerdi.

Bir zamanlar gazeteler Celeste Ayi'yi ülkenin en kışkırtıcı, tartışmalı kadın şarkıcısı olarak selamlıyordu. Sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi makaleleri çerçeveletmişti.

Sonra Tao'yu üç kadınla jakuzide yakaladı. İki ay sonra, ikinci kocadan ikinci eski kocaya geçti.

Artık sadece ara sıra konser ya da fotoğraf çekimi için birbirlerine yeterince tahammül ediyorlardı.

Ayi uzun, boyalı tırnağıyla bir resme dokundu. "Peki ya bu?"

Annem şık takım elbisesinin içinde ürperdi. "Kesinlikle hayır. Babası vergi kaçakçılığından hapse girmiş. Şimdi ailesi McLean'de 1,3 milyona zar zor satılan küçük, yıkık dökük bir evde yaşıyor. Tüm mahalle bu evin yıkılması için belediyeye dilekçe verdi."

Yoksulluk onu rahatsız etmiyordu.

Onunla birlikte gelen sorunlar da öyle.

Annem resmi kapıldığı gibi çöp yığınının üzerine fırlattı. "Bunun burada ne işi olduğunu bile bilmiyorum. Unutma Zachary, kayınvalidenin sorunları sana miras kalacak, o yüzden akıllıca seçim yap."

Ollie'nin grup sohbetini bombardımana tuttuğu bir düzine kadar mesajı görmezden gelerek esnedim. "Görünüşe göre çözüm hiç kayınvalideye sahip olmamak."

"Peki ya bu?" Ayi gözlerini kısarak başka bir fotoğrafı işaret etti. "Yeterince güzel. Yuvarlak gözler. Sütlü cam teni."

"Bir keçiyi mi tarif ediyorsun?" Teni s topunu ıskaladı m. Masadan sek ip parkeye, oradan da sehpay a d uçtu ve bir Polaroid'i kaplayana kadar yuvarlandı. "Bir daha d uşund u m de, bir keçi bir eşten daha az bakım gerektirir. Devam edin."

Beni g rmezden geldiler.

Annemin dudakları b u k u ld u. "G u zel, evet, ama o bir *influencer*." Kelimeyi tavşan kulaklarıyla noktaladı. "Bu do ğ ru d u z g u n bir iş de ğ il."

"Bu bir iş de ğ il ki," diye araya girdim. "Algoritma de ğ iş ene ve n u f u z u n u z u kaybedene kadar para aldı ğ ınız bir hobi."

Sosyal medyadan kesinlikle nefret ederdim. Tek iyi yanı, bizi medeniyetin sonuna bir adım daha yaklaştırıyor gibi g r u n m e s i y d i.

"Oh, bu harika bir seçenek." Annem masadan bir Polaroid daha aldı ve perdelerin arasından s u z u len do ğ al ıř ı ğ a tuttu. "O bir doktor. Bir n r o l o g."

"Yirmi iki yaşında mı?" Annemin elinde bir dosyayla bana do ğ ru ko ř u ř t u r m a s ı n ı g o z u c u y l a izledim. "Bir beyin doktoru için m u k e m m e l bir yaş -kendi beyni tam olarak oluşmadan o n c e."

"O senin yaşında." Annem bu espriyi duymazdan gelerek o n u m e bir geçmiş araştırması koydu. "D o r t  o c u k i s t i y o r s a n ı z i d e a l de ğ il, ki açıkçası en az ı bu."

Burası kreş de ğ il. Ayakta kalabilmek için bir s u r u be be ğ e i h t i y a c ı m y o k.

A ğ z ı m ı açtım, sonra kelimeleri daha iyi d u ř u n e r e k dudaklarımı kapattım. O l u m l e ilgili her şey onu tetikliyordu.

Ben hissizleşirken, o tizleşmişti. İ k i s i y l e de u ğ raşmak can sıkıcıydı ama sadece ikincisi baş a ğ r ı s ı n a y o l aı y o r d u.

Annem parma ğ ını dudaklarının uzerine g o t u r d u. "Ancak iyi bir aileden geliyor ve aktif olarak bir koca arıyor. Onu onaylıyorum."

"Ben de onu onaylıyorum." Celeste Ayi içki arabasına do ğ ru ilerledi ve kendine buzlu bir duble viski aldı. "İ y i bir estetik cerrah tanıyor olmalı. Bir s u r e d i r m i n i - l i f t y a p t ı r m a k i s t i y o r d u m. Herkesin bir tane var."

Bo ğ a z ı m d a acı bir kahkaha d u ğ u m l e n d i.

Babamın benim için i s t e d i ğ i tek şeyin -eş,  o c u k l a r ve mutluluk- benim en  o k nefret etti ğ im şeyler olması ne kadar acımasız bir hayattı?

Ve yine de.

Ve yine de.

Annemi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Babam öldüğünde, beni kesin bir ölümden korumuştı. Eğer beni bedeniyle korumasaydı, şu anda hayatta olurdu.

Annemin üzerine titreyeceği bir kocası olacaktı.

Celeste Ayi dördüncü bir koca bulmakta özgür olacaktı. Dünya tam da olması gerektiği gibi işleyecekti.

Ama bizi geride bırakmıştı. Akli dengesi yerinde olmayan Ayi'mi saymazsak, Sun Yu Wen'in yaşayan tek akrabası bendim.

Hayatım boyunca tam olarak tek bir insani duygu hissetmişim.

Suçluluk duygusu.

Babamı öldürdüğüm için suçluluk duyuyorum. Annemi yok ettiğim için suçluluk duyuyorum. Ailemi mahvettiğim için suçluluk duyuyorum.

Onu bırakmak beni türümden tamamen ayıracaktı. Tam bir psikopat olmadığının kanıtı olarak ona sarıldım.

Yükü kemiklerime çok lezzetli geliyordu, boğucu acısı bana tamamen hissiz olmadığımı hatırlatıyordu.

"İşte orada." Annem Polaroid'i yüzüme doğru itti. Ayaklarımı masanın üzerinde tuttum ve başımı orantısız bir şekilde eğerek resme açtım. "Adı Eileen."

Eileen objektif olarak çekiciydi.

Sıcak bir gülümseme. Güzel vücut. Tüm doğru referanslar.

Ve hala, daha bir kelime bile konuşmadan beni ölümüne sıktı.

Başımı sallayarak anneme resmi geri uzattım. "Çok sağlıklı."

Telefonum Oliver'dan gelen bir başka mesajla çaldı. İçimi çektim ve o daha fazla sinirlenmeden cevaplamaya karar verdim.

Tanrı korusun, o da buraya girmiş olabilir.

Emin

misin?

Ollie vB:

Senin küçük dolandırıcı kadınının izini hemen sürebilecek bir özel dedektif tanıyorum.

Zach Sun:

En son sizin tavsiyeniz üzerine birini işe aldığımda, bir yabancının yapay penisi havuzumun kepçesini tıkamıştı.

Zor pas.

Frankie Townsend'e güvenmeden önce
kimi önerirseniz.

Ollie vB:

Ouch.

Çabuk sinirleniyorsun.

Ollie vB:

Belki de sevişme zamanı gelmiştir.

Romeo Costa:

Elinden başka bir şey tarafından.

Ollie vB:

Zavallı aleti. Muhtemelen yatağa "İmdat!" diye bağırarak giriyordur. Sahibim her gece beni dövüyor."

Romeo Costa:

Kusursuz dilbilgisi. A+.

Zach Sun'ın bildirimleri susturuldu.

Bu arada annem saçmalamayı bırakmamıştı.

Fotoğrafı, orijinal bir Twombly eskizinin yer aldığı özel çerçevenin cam kenarına sıkıştırdı. "Sağlıklı olmak kötü mü?"

"Tahmini IQ'su 200'lerde olan biri için sağlıklı olmak sıkıcı olabilir."

"Aslında okçulukla ilgileniyor." Annem boğazını temizledi. "Ve yemek yapabiliyor." "Cerrahlar akıl almaz saatlerde çalışıyor. Bir cerrah olarak Anne."

"Nörolog dedim, beyin cerrahı değil. Eğer ikincisi olsaydı, size bir düğün mekânı ayarlamadan önce sormazdım bile." Hedeflediği gülümsemeyi göremeyince içini çekti. "Ayrıca, yarı zamanlıya geçmeden önce izinli olmayı planlıyor."

Ayağa kalktım, ofisimde volta atıyordum. Octi ziyaret ettiğinden beri krallığım gibi kokmayan bir ofis.

Kokusu havaya sinmişti; portakal, yapay meyve, ucuz sabun ve bir miktar temizlik ürünü.

"O iyi değil," diye homurdandım, bakışlarımı o isimsiz kadının gülümsemesinden daha çok benimle alay eden bitmemiş Go oyununa sabitledim.

"O bir dahi." Ayi kalan fotoğrafları üst üste koyup bardak altlığı olarak kullanırken annem beni gölgeledi. "Baban ve onun babası üniversitede iyi arkadaşlardı. Babam master için Oxford'a gitmeden önce Tsinghua'da tanışmışlar. Onlar xué zhǎng ve xué di idi."

Senior ve Junior.

Çok yakın olmalılar. Bu beni durdurdu.

Annemle yüzleşmek için döndüm ve aniden durmasıyla irkildim. "Babam onu tanıyor muydu?"

Annemin kıstığı dudakları masum bir gülümsemeye dönüştü ama bu gülümseme gerçek niyetini gizlemeye yetmedi. "Ailesi iş için Berlin'e taşınmadan önce onunla birçok kez tanıştı. Aslında onun vaftiz babasıydı. Eminim onunla ilgili paylaşacak bazı hikâyeleri vardır."

Eileen'in fotoğrafını tekrar aldım.

Bir an için onunla tanışma fikri beni yarı şımarttı. Doktorlar analitik insanlardı, değil mi?

Belki durumumu açıklayabilirim. Şartlarım ve koşullarım. Tüm ince yazılar.

Bu işe pragmatik bir şekilde, gözümüzü dört açarak, her birimizin kazanacağı bir şeyle girerdik.

Ona zenginliği, statüyü, avantajları verebilirdim. Sadece sevgiyi, bağlılığı ve gerçek bir ortaklığın getirdiği diğer her şeyi değil.

Çocukları da alacaktı ve benim devasa aletim tarafından kazığa oturtulmaktan zevk alıyormuş gibi davranmasına bile gerek kalmayacaktı.

Rahat bir anlaşma yapabiliriz. Bir çeşit iş anlaşması.

Ama başka bir yanımda, daha büyük bir yanımda, aklı başında hiçbir kadının kendini bu tür bir varoluşa maruz bırakmayacağını biliyordu. En azından özgür bir dünyada.

Hepsi romantik akşam yemeklerini, Instagram'a layık tatilleri, gece boyunca sohbetleri, mum ışığında seksi istiyordu.

Dokunmak.

Dokunmak.

Dokunmak.

İnsanlara dokunamazdım.

Bu benim en kötü sakladığım sırrımdı.

Yabancı, yapışkan ve sıcak bir tenin kendi tenime değmesinden nefret ederdim. İnsanların elini sıkmadım. İnsanların sırtına vurmadım, yanaklarını öpmedim.

Sarılmadım, kucaklaşmadım ya da

öpüşmedim. Peki ya seks?

Söz konusu bile olamaz.

Birinin üzerimde yattığını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Babamın cansız bedeninin altında sıkışıp kaldığım zamanların anıları, birini öpmeyi düşündüğüm her seferinde dikenli deri bir kemer gibi tenime çarpıyordu.

Babamın vaftiz kızını bağışlamaya karar verdim.

"Hayır." Kadının Polaroid'ini parmaklarımın arasında yırttım, parçalarının konfeti gibi yere serpilmesine izin verdim. "İlgilenmiyorum."

"Onun düğünü için aldığım elbiseyi asla giyemeyeceğim." Celeste Ayi başını iki yana salladı ve viskiyi bir yudumda devirerek bardağını içecek arabasına vurdu. "Bunu sadece bir randevu için giymeliyim."

Annem ceketini düzeltti, bir sonraki hamlesini hesaplıyordu. Dişlerimi gösterdim. "Ne?"

Dik duruyordu, çenesi yukarıda, takım elbisesi kusursuzdu, saçının bir teli bile yerinde değildi. Ama içten içe parçalandığını biliyordum. Her gün onun kalbini kırıyor, uyanıyor ve bunu tekrar yapıyordum.

"Eşcinsel misin?" Bir solukta çıkıverdi ağzımdan. Yargılamadan ziyade çaresizlikle doluydu.

Geçtiğimiz on yılı açıklamak için bir savunma.

Az da olsa mantıklı olan her şeyi. Böylece bir eş bulma konusundaki yetersizliğimi çözebilirdi.

Bu soruyu yıllardır içinde tutuyor olmalıydı. "Hayır."

Öyle olsaydım, yalnız olmazdım.

"Bana söyleyebileceğini biliyorsun-" "Ben eşcinsel değilim.

Konu bu değil." "O zaman ne hakkında?"

Kullanamadığım ya da sömüremediğim kişilere karşı bırakın sevgi göstermeyi, tahammül edememem.

"Benim standartlarım var." "Kimse onlara uymuyor."

"Pek sosyal değiller. Tıpkı sahipleri gibi."

"Bir söylenti duydum." Annem kollarını arkasında düğümledi ve karşı duvara doğru yürüdü. Damien Hirst'lerim ve Warhol'larım onun iki yanına dizilmişti. "Partide genç bir kadınla birlikte olduğunu mu?"

O küçük kaçaktan bahsedince çenem kilitlendi. "O bir hiçti."

"Üç saatini birlikte geçirdiğin bir hiç."

Beni değerlendirdi, sehpaye döndü ve Ayi'nin boba'sının altından Polaroidleri aldı. Buğulanmayı temizledi.

Annem ve ben, yaptığımız hiçbir şeyde kusurlara tahammül etmeme anlamında birbirimize benziyorduk.

"Go oynadık."

Durdu. Alay etti. "Bu bir şeyin şifresi mi?"

"Evet." Amaçsız yolculuğuma devam ettim, davetsiz misafirimin gerçekten de birkaç gece önce davetsiz geldiğine dair bir kanıt arıyordum.

"Go oynamak için bir kod."

Süs eşyalarına, belgelere ve mobilyalara dokundum. Her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin oldum.

Şimdiye kadar, küçük ahtapot kendine bir hatıra almış gibi görünmüyordu. Her şey buradaydı, bir santim bile yerinde değildi.

"Duydum ki o..." Annemin omuzları hafif bir titremeyle sarsıldı. "A *Sarışın* mı?"

İşin garibi, saç rengini bile hatırlamıyordum. Soluk olduğunu hatırlıyordum.

Ve korkunç görünmediğini.

Rahat edemeyeceğim kadar yakın durduğumuzda boğazımda yükselen safrayı hissetmediğimi.

Kokusu sistemimi istila ettiğinde hemen geri adım atmadığım için.

"Şimdi öyle mi?" Masa ekranımın arkasındaki rafların önünde durdum ve onları inceledim. "Öyle olabilir. Ona dikkat etmedim. Sadece iki beyin hücresinin bir araya gelmiş olması ve vasat bir oyuncu tarafından iyi bir oyuncu olarak değerlendirilebileceği gerçeğine."

Arkamda annemin nefesleri titreyerek geliyordu.

Beklediğin haber bu değildi, değil mi?

Yine de yıllardır ona istediği türden haberler vermemiştim.

"Akıllı mı o zaman?" Biraz heves toplamaya çalışarak burnunu çekti. "Hayatta ne iş yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Peki, diploması ne üzerine?"

"Herhangi bir resmi yüksek eğitim aldığından emin değilim."

Shou Xing'in oyma ahşap heykelciğini rafıma yerleştirdim. Uzun Ömür Tanrısı. Sun'ların evinde bunlardan çok eksik var.

Bir sonraki rafa geçtim. "Açıkçası, bundan şüpheliyim."

Octi dört yıllık yükseköğrenim göremeyecek kadar vahşi görünüyordu. Tuhaf bir şey gözüme çarptı.

Annemin nefesi kesildi. "Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Parmaklarını saçlarında gezdirerek yeni fönünü mahvetti. Parmaklarını Celeste Ayi'ye doğru şıklattı. "Onunla kamuya açık bir şekilde görünmeden önce kredi kontrolü, sabıka kaydı ve kapsamlı bir psikolojik profile ihtiyacımız var."

Düşüncelerim onun sesini bastırdı.

Küçük *pislik*.

Octi yeşim kolyelerimi çalmaya çalışmıştı. Onun ve onunkiler. Babamın son kazancı.

Derin, hilal şeklinde bir delik kilidi sarıyordu. Yalan söylememişti. Buraya sanat için gelmişti.

Sadece onu çalmaya geldiğini söylemeyi unutmuştu.

İnsanlarla iyi geçinemezdim.

Hırsızlarla daha da kötü anlaşırdım.

"Zach? Zachary?" Arkamda annem volta atmaya başladı, önemsiz ağırlığına rağmen adımları parkede gümbürdüyordu. "Beni dinliyor musun? İnsanların elbisesinin tamamen uygunsuz olduğunu söylediği gerçeğine ne demeli? En azından onu benim kişisel alışverişime göndermeyi düşünüyor musun? Faturayı ben ödeyeceğim."

Ama evde daha pahalı ve daha az güvenli yüzlerce sanat eseri varken gizemli konduğum neden bu sanat eserine ilgi duysun ki?

Hemen yanındaki heykelciği seçebilirdi. Kilitli değil. Korumasız. Göz önünde. Fiyatı da iki katına çıkar. Kolyelerin onun için bir anlamı olmalı. Ya da en azından bir tanesinin.

"...sarışın olduğu gerçeğini kabulleniyorum ama eğitimsiz bir fahişeyi gelin olarak kabul etmeyeceğim." Annem arka planda konuşmaya devam etti. "Aslında, onu kabul edeceğime dair hiçbir söz vermeyeceğim. Oh, bu korkunç. Neden zevk sahibi olamadın?"

"Çünkü o zaman eğlenceli olurdu." Üçüncü içkisine çoktan ulaşmış olan Celeste Ayi, viski arabasındaki şişeyi yere çarptı ve bir kadehi daha su gibi içti. Bardak göğsüne gömülüyken gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. "Olabilecek en sıkıcı yeğene sahip olmak sadece benim şansım. Bekârlığa veda partisi için Hawaii'ye gittiğimde bir falcı bana böyle söylemişti. Biliyorsun işte. Baş ağrısından başka bir şey olmayacağını söylemişti. Ve biliyor musun? Advil bağımlılığım için onu suçluyorum."

Ne annem ne de ben ona dikkat ettik.

Kolyeye ulaşana kadar bu yıl satın aldığım tüm sanat eserlerinin zihnimdeki görüntülerini gözden geçirdim. Sotheby's. Yeni dul kalmış ev kadını.

Satıcıyla özel olarak iletişime geçtim ve açık artırma başlamadan önce değerlendirmeden çok daha fazlasını teklif ederek bir teklif savaşına girmeyi reddettim.

Babam onun ve onun koleksiyonunu tamamlamak istediğinde değil.

Satıcıyı hatırladım. Ellili yaşlarda. Tık naz. Ağartılmış saçlar. Yüzünde ucuz bir bahçe sandalyesi olmayan herhangi bir şey için çok fazla plastik vardı.

Bir dakika içinde bir mil konuştu ve beni kızlarıyla tanıştırmayı teklif etti. Kızları arasında küçük ahtapot da olabilir.

Genetik olarak akraba görünmüyorlardı ama belki de baba, annenin kulaklarının arasındaki pamuk şekeri telafi ediyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Dinliyor musun? Zach? Zachary?" Annem parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Bir eş bulman için seni gelecek ay Şangay'a götürüyorum. Ben-"

Sesi düşüncelerimin çalkantılı okyanusunda battı.

Onu aramayacağıma dair kendime söz verdiğimi biliyordum, ama bu benden çalmaya çalıştığını öğrenmeden önceydi.

Şimdi, bu tuhaf karşılaşma tamamen başka bir şeye dönüştü.

Küçük Octi'ye bir ders verilmesi gerekiyordu. Ve ben mükemmel bir öğretmendim.

FARROW

Ari:

Ne olmuş yani? Kolyeyi aldın mı?

Farrow:

Hayır

. Beni
yakaladı.

Ari:

SENI YAKALADI MI?

Ari:

ZACHARY SUN SENI YAKALADI MI?

Ari:

NASIL BU KADAR SAKINSIN?

Ari:

Oraya gidip kefaletimi ödemem gerekiyor mu?

Hep bunu yapmak istemişimdir. Filmlerde çok
havalı görünüyor.

Farrow:

Gitmeme izin verdi.

Ari:

Bu onun için hayırseverlik mi?

Farrow:

Bu adam kıtanın geleceği söz konusu olsa
bile tek bir hayır işi yapmaz.
buna bağlıydı.

Farrow:

Beni gözetleme yaparken yakaladı, çalarken
değil.

Farrow:

Tuhaftı. Bir
şekilde Go oynamaya başladık.

Ari:

Bu olaylar zinciri kafamı karıştırdı ve biraz
da tahrik etti.

Ari:

En azından kazandın mı?

Farrow:

Oyunu hiç bitiremedik.

Ari:

Ona numaranı vermeden mi gittin?

Farrow:

Beni ön bahçesine kadar kovaladı ve
Bıçakla beni.

Ari:

Anlıyorum.

Ari:

İyi ki ona numarayı vermemişsin.

Ari:

Seni gerçekten bıçaklamaya çalıştı mı?

Farrow:

Bana bir bıçak fırlattı.

Farrow:

Üç gün sonra bile hala çeliğin kokusunu
alabiliyorum.

Ari:

Belli ki bir etki bırakmışsınız.

Ari:

Sence senin kim olduğunu biliyor mudur?

Farrow:

Kesinlik

le

hayır.

Farrow:

Kendi ailem kim olduğumu bile bilmiyor.
onların çatısı altında yaşamak.

Ari:

Peki, şimdi ne yapacaksın?

Farrow:

Oraya geri dönmenin yolunu bulup kolyeyi
alacağım.
Evin dışındayken.

Farrow:

Biraz ayak işi gerekecek ama yapabilirim.
o.

Ari:

Sen delisin.

Farrow:

Çılgınca ama şanslı.

Farrow:

Go'da kazanamamış olabiliyim ama
Yakala.

FARROW

L Tüm felaketler gibi benimki de dibe vurduğu bir anda başıma geldi.
Kapı zili çaldığında eşofmanımın içine sinen beyin benzeri dokusuyla artık lazanyayı ovalıyordum. Domates salçası Yüzü savaş boyası gibi.

Tabby, ailesinin temizlik işi olan Maid in Maryland'in kendisine göre olmadığına karar vermişti. Yemek blogger'ı olarak kariyer yapmaya başlamıştı.

Berbat bir aşçı olduğu gerçeği onu bir nebze olsun caydırmadı.

İkinci kattan Reggie'nin sesi bir Olivia Rodrigo şarkısının perdesini deldi. "Biri kapıya baksın."

Bazen onun da benim gibi yirmi iki yaşında mı yoksa on iki yaşında mı olduğunu merak ederdim.

"ok meşgulüm." Yemek odasında bir şey yıkıldı ve ardından Tabby'nin yüksek sesli iniltisi duyuldu. "Ugh, aptal süper uzun selfie ubuğu."

"Farrow." Vera oturma odasındaki televizyonun sesini açtı. *The Real Housewives of Potomac*. Bir keresinde yapımcıyı bir barda köşeye sıkıştırmış ve bir kamera şakası için yalvarmıştı. "İşe yarar bir şey yap ve kapıyı al."

Dişlerimi sıktım ve bağırmamak için elimden geleni yaptım. "Temizlik." *Senin yetişkin çocuğunun pisliği*.

Tabby'nin Le Creuset tabaklarından biri fırından ada tezgahına kadar olan yolculuğu tamamlayamamıştı.

Yirmi dakika boyunca mutfak fayanslarından spatulayla bir kovaya bolonez döktüğüm için dizlerimde şeker kırmızısı morluklar oluşmaya başladı.

Yanımdaki boş çamaşır suyu şişesi sayesinde ellerimdeki ve kollarımdaki etler karıncalandı ve yandı.

Zihnim bütün gün soluduğum duman bulutunun ötesinde tek bir değerli düşünce bile retemedi.

İki tane on iki bin metrelik konağı tek başıma temizlemiştim çünkü Vera "yağları eritmek" için personelimizin çoğunu işten çıkarmaya karar vermişti.

Tanrı korusun, o ya da kızları insan gücü eksikliğini kendileri gideriyorlar. Bu günlerde, iş günlerime sabahın dördünde başlıyorum.

Kapı zili tekrar çaldı.

Ballantine ailesi ortak bir kararla bunu görmezden geldi. Keskin, fkeli bir vuruş kapıyı tıkırdattı.

"Tanrım." Reggie st kattan homurdandı ve hepimizin onun kızgınlığının tüm gücünü deneyimleyebilmemiz için müziğini yeterince

uzun süre durdurdu. "Amazon olamazlar çünkü bizi rahatsız etmekten daha fazla nezakete sahipler."

Şarkıyı tekrar açtı.

Vera programını kapattı. "Neden bu evdeki her şeyi ben yapmak zorundayım?"

Ağır, kaba gümbürtüler mutfağın önünden geçip fuayeye kadar ayaklarını takip etti.

Kalçalarımaya yayılan ağırlardan kurtulmak için iç bileğimi çimdikledim. Bu kapıyı çalan ya hemen gitmeli ya da şarapla gelmeliydi.

İhtiyacım olan son şey bir arkadaşı.

Zaten pek bir şeyimiz de yoktu.

Üvey Ballantine'ler yerel toplumun temel direkleri gibi davranmaya bayılırlardı. Gerçekte, komşularımız onların isimlerini bile bilmiyordu ve biz neredeyse yirmi üç yıldır burada yaşıyorduk.

Vera kapıyı açtı ve nefesi kesildi.

Sonra sessizlik oldu.

Bir sürü sessizlik.

Yapımcıyı taciz ettiği için güvenlik tarafından tartaklanmak bile onu susturamamıştı, bu yüzden bunu kıyametin bir işareti olarak kabul ettim. Ki ben de buna hazırdım.

Biraz izin kullanabilirim.

"Bay Sun."

Spatula bir şangırtıyla elimden düştü. Bir an nefes almayı bıraktım.

Vera kelimeleri karıştırmaya devam etti. "Neden... Ben... Bu beklenmedik bir şey."

Lanet olsun.

Bunu nasıl anladı?

Reggie ve Tekir somutlaştırılmış gelen ne olursa olsun delikler onlar kendilerini içeri sakladılar, girişe doğru hızla ilerlediler.

Kovayı en yakındaki dolaba ittim, lekenin üzerine bir bez attım ve hızla kilere girdim.

En iyi saklanma yeri değildi. Ama görünmeden adayı geçemezdim.

Bizimki sokaktaki en eski evdi. Küçük, eskimiş ve pamuk ipliğine bağlıydı.

Ama taşınmak söz konusu değildi.

Babamla burada paylaştığımız anılar her çizik, göçük ve yırtıkta kazılı kaldı. Bundan asla vazgeçemezdim.

Ayrıca, konuştuğum her avukat vasiyete itiraz etmem durumunda taşınmamam konusunda beni uyarmıştı. Tamamen niyetliydim.

Vera'nın okuma sırasında çağırdığı iradenin sahte olduğuna dair eskrim elimle bahse girerdim. Onunla dövüşmek için temsilci tutacak paramın olmaması çok kötü.

O zamana kadar, iyi davranıp gardını düşürmeyi planlıyordum.

"Bayan Ballantine." Zach'in boğuk, özlü tenorunu tanıdım. Otorite damlatıyordu. Başınızı lavın içine sokmanızı söylese bile güvenebileceğiniz türden biriydi. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"İzinsiz girmek mi?" Vera'nın bu fikri elinin tersiyle ittiğini hayal ettim. "Kesinlikle olmaz. İçeri gelin lütfen. Kızım da şimdi yemek hazırlıyordu. Lazanya nasıl olur?"

Konsept olarak yemeğe karşı ne hissederse hissetsin, yerdeki artıkları yalamaktan hoşlanmayacağı kesindi. Tabitha tabağın saplarının sıcak olduğunu fark edince şok olmuş ve hepsini yere düşürmüştü.

Bir ayak sesi sürüsü koridorda hızla ilerledi.

"Uzun süre burada kalmayacağım." Zach'in kendinden emin, sıkılmış ve zorlu sesi

-Yaklaştı. "Aslında senden alışılmadık bir isteğim var." Sanki bir fark yaratacakmış gibi gözlerimi sıkarak kapattım.

Lütfen, mutfakta durma. Lütfen, mutfakta durma. Lütfen, yapma-

Parlak beyaz ışık kiler kapısının panjurlarının arasından süzüldü.

Nefesimi tuttum, tüm omurgamı konserve raflarına olabildiğince yaklaştırdım. Benden bir düzine metre bile uzakta olmayan sandalyeler fayanslara sürtünüyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Eğer o piç kahvesi için şeker isteseydi, bu kileri açarlardı ve ben de yakalanırdım.

Parmaklarım elimdeki spatulayı onun güzel yüzüne saplamak için kaşınıyordu. Neden buraya gelmişti?

Kolyeyi çalmayı gerçekten başarmış değildim. Henüz.

Yatay çitalardan Vera'nın Zach'e doğru eğildiğini gördüm.

"Ne istersen." Adam geri çekilince kadın biraz daha yaklaştı. "Bu arada bunlar benim kızlarım. Partide onlarla doğru düzgün tanışma fırsatınız olduğunu sanmıyorum - bu arada davet için çok teşekkür ederim." Cevap yok. "Bu Tabitha, bu da Regina. Tabitha ünlü bir

yemek vlogger'ı ve Regina da temizlik şirketimizin pazarlama müdürü."

Bana işsiz olduklarını söylemeden çocuklarınızın işsiz olduğunu söyleyin. Tabby ve Reggie, Zach'in yanındaki koltuk için kavga etmeyi bırakıp el salladılar. Reggie sahte bir sesle "Heeey," diye bağırdı.

"Ohmigod, çok teşekkürler

bizi partinize davet ettiğiniz için. "Minnettarlık bunu karşılamaya yetmez." Ha.

Eğer Minnettar Reggie ile karanlık bir sokakta karşılaşılsaydı, çılgılık atarak kaçardı. Bırakın hissetmeyi, o kelimeyi heceleyebildiğinden bile emin değildim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annen bunu kolye satışına bir madde olarak dahil etti."

Ouch.

Bugün ekstra kutup gibiydi. Donmayı hissettim bile.

Tabby, Reggie'yi kalçasıyla kontrol ederek yoldan çekti. "Sonunda bire bir tanışabildiğimiz için çok mutluyum." Elini uzattı. "Sen ve ben uzun zamandır aynı çevrelerde takılıyoruz. Birbirimizi hep özleyorz gibi görünüyor."

Zach onun uzanan kolunu görmezden geldi. "Bu ne rezalet."

Panjurlardaki küçük çatlaklardan onu iyi göremiyordum. Kapıyı aralayıp onlara bakmak için can atıyordum, ama günaha boyun eğmemem gerektiğini biliyordum.

Vera'nın nefes nefese kalışına bakılırsa, sonunda kızının yerdeki pisliğinin kalıntılarına bir göz atabilmişti. "Bu... kan mı?"

Tekir, Reggie'nin arkasından sürünerek yaklaştı. "Bolognese."

Bir kutu San Marzano domatesi ile doldurulmuş yanmış büyük bir somun içinde iki kilo kıymanın Bolonez olarak kabul edilemeyeceği iddia edilebilir, ama ben ne bilirdim ki?

Ünlü bir yemek vlogger'ı değildim.

Vera dönüp Zach'e baktı. "Çok üzgünüm Bay Sun. İnanın bana dehşete kapıldığımı söyleyebilirim. Evimiz genelde bu kadar dağınık değildir, ama hizmetçimiz sıkı bir denetim olmadan tembellik ediyor. Korkarım bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak zor. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Hizmetçi derken beni kastediyordu.

Ve siktir git derken, onu kastetmişim.

Vera arkasındaki dağınıklığı işaret etti. "Umarım bu benim hakkımdaki izlenimlerinizi mahvetmez."

Zach kollarını ön koluna kadar sıvamaya başladı. "Sorduğum soru hakkında-"

"İçecek bir şey ister misiniz?" Vera avucunu göğsüne götürdü. "Tanrım, nerede benim terbiyem? Görünüşe göre ulaşabileceğim bir yerde değil. Uzun çalışma saatlerini suçluyorum. Kocamın işini devraldım, biliyorsun."

Oturma odasındaki kanepeli ele geçirmiştir.

Temizlikçi, muhasebeci ve idari yöneticiydim. Tek yaptığı emir yağdırmak ve bana işe yaramaz demektir. Bunu bile sadece dolunayda bir kez yapardı.

Günlerini babasının eşyalarını rehin bırakarak kazandığı parayla alışveriş yaparak, gündüz sabunlarını yalayıp yutarak ve şirket kartıyla yemek siparişi vererek geçiriyordu.

Kızgınlık Zach'in vücudundan kalın bir duman gibi yayıldı.

"Hiçbir şey istemiyorum." Kollarını bitirdi ve kollarını tezgâhın üzerine koydu. "İzin verirseniz sorumu sormak dışında."

"Ah, tabii." Vera ayıldı. "Ne oldu?"

Yanında getirdiği beyaz hediye çantasından bir şey çıkardı ve ışığa tuttu.

O şey

miydi?

Mümkün

değil.

Olamaz.

Ama öyleydi.

"Bu ayakkabı ev halkından herhangi birine ait olabilir mi?"

FARROW

M *Diğer orospu çocuğu.*

Milyarder pislik beni yakalamak için dışarıdaydı.

Aslında programından zaman ayırıp benim yırtık ayakkabımı Maryland'de geyik kafası gibi sergilemişti.

İktidardaki adamlar tam bir sadistti. Bunun peşini bırakamazdı.

Korku omurgamdan yukarı doğru tırmandı. Kollarımdaki çamaşır suyu karıncalanmalarının yerini tüylerim diken diken oldu.

Zachary Sun'ın ilgi odağı olmak çok kötü bir yerdi. Basit bir telefon görüşmesiyle herkesi yok edebilecek imkânlarla sahipti.

Kolyeyi almak için onun evine girerken ne düşünüyordum? Mutfağı sessizlik kaplamıştı.

Şüphesiz Vera, Reggie ve Tabby ayakkabının bana ait olduğunu biliyorlardı. Kıyafetimle alay etmedikleri tek bir gün bile geçmedi.

Kıyafetlerimin fiyatının bir insan olarak değerimi belirlemesine neden izin vermediğimi anlayamadılar.

Tuzlu bir ter damlası alnımdan gözüme doğru süzüldü.

Nefes al.

Sadece nefes al, Farrow.

Ama yapamadım.

Göğsüm çöktü. Nefeslerimin sesini bastırmasını umarak ağzımı bir avuç içiyle kapattım.

Bir saniye daha sessizlik olursa beni duyacaklardı. Kesinlikle.

İlk defa Reggie'nin tiz sesi beni kurtardı. "Oh, bu çok garip. Aslında bunun benim olduğuna inanıyorum."

"Hayır, hayır. Sanırım o benim." Tabby dirseğiyle onu yolundan çekti. "Partilere giderken yanımda hep düz bir çift götürürüm. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama ben iyi bir dansçıyım-"

"Ama hatırlamıyor musun, Tabby..." Reggie bir elini Tabby'nin omzuna sıkıştırdı, muhtemelen akriliklerini kemiğe saplıyordu. Sesinde ürkütücü bir tehdit vardı. "...o gece o *ayakkabıları* senden ödünç aldığımı çünkü Bay Sun'ın bahçesinde yaralı bir tavşanı kurtarıırken benimkilerin kaybolduğunu mu?"

Dişlerimi iç yanağıma geçirdim ve çılgınca bir kahkaha attım. Ne kadar alçalırsam alçalayım, asla bu kadar acınası hale gelmemeyi umuyordum.

Bu Külkedisi saçmalığı tam onlara göre idi.

Bahse girerim Zach elinde kullanılmış bir adet kabıyla gelip bunun kendilerinden birine ait olup olmadığını sorsaydı, hak sahibi olduklarını kanıtlamak için ona bir gösteri yaparlardı.

Reggie Tabby'nin omzundan bir vadi y a p m a d a n önce Vera tartışmaya son noktayı koydu. "Bu Tabitha'nın ayakkabısı."

Tabby iki kızından en pahalı olanıydı, bu yüzden Vera'nın onu bir an önce elinden çıkarmak istediğini sanıyordum.

O başını salladı, güven verici kendisi o yapılmış ve doğru karar. "Kesinlikle onun."

Daha fazla sessizlik.

Ne yazık ki sözde aile üyelerim için, Zach Sun onların saçmalıklarına kanmayacak kadar akıllıydı.

Onun için iyi haber. Benim için yıkıcı bir haber.

Parmakları ayakkabının etrafında sıkılaştı. "Başka kızınız var mı, Bayan Ballantine?"

Omuzlarım gerildi.

"Ne? Hayır. Bu ikisi fazlasıyla yeterli. Beni meşgul ediyorlar. Güven bana." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ha. Ha."

Daha fazla sessizlik.

Zach boşluğu anlamsız kelimelerle doldurma ihtiyacı hissetmedi. Muhtemelen onunla ilgili tek iyi şey de buydu.

Sonunda çakma Vans'ları adaya bıraktı. "Emin misiniz, Bayan Ballantine?"

"Evde fazla dan bir kızım olsaydı bilirdim, değil mi?"

Oh, ironi.

Reggie ve Tabby kıvrınmaya başladılar. Bu açıdan bile anlayabiliyordum. Tabby boğazını temizledi.

Tabitha Ballantine, hayatında ilk kez dürüst olmak için bu anı seçmeye cüret etme.

"Çok güzel." Zach ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü. "Bu durumda, Ballantine kardeşlerin ikisi de karakola kadar bana eşlik etmeli. Aslında savcı benim iyi bir arkadaşım olur. Doğruca onun evine gideceğiz. Zaten yeni tadilatlarını kontrol etmek istiyordum."

Vera sonunda tatlı teyze maskaralığını bırakarak daha uzun boylu durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bu oyunculukla doğrudan yayınlanacak bir rol bile bulamazdı.

Sık sık babamın onda ne bulduğunu merak ederdim. Bir yanım cevabı biliyordu. Birinin -herhangi birinin- onun olmasını istiyordu.

İskoçya'da bir yetim olarak büyümüş. Hiçbir bağı olmadan buraya taşınmış. Arkadaşsız. Hiçbir şey olmadan.

Peki ya Vera? Tüm paket ondaydı. Kız kardeşleri, teyzeleri, bir kızı ve yolda olan bir kızı daha.

Bir aileyi kazanırken diğerine ihanet etmiş olması çok kötü.

Ben.

Zach ayakkabıyı tezgahın üzerinden alıp işaret parmağından sarkıttı. "Bu ayakkabının kime ait olduğu gerçeğinden bahsediyorum, suare gecesi kolyemi çalmaya çalıştı. Onu satın aldığımda sizin evinizden geldiğine göre, burada bir riske gireceğim ve birisinin ona çok bağlandığını ve onu geri çalarak kurtulabileceğini düşündüğünü tahmin edeceğim. Hırsızlık 50 eyalette de yasadışıdır. Kızlarınıza bir ders verilmeli."

"Oh, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. O işe yaramaz parçayı istemiyorlar-" Vera son anda kendini durdurdu, derin bir nefes aldı ve yerine yüzeysel bir kıkırdama koydu. "Sizi temin ederim ki kızlar kolyeyi zerre kadar önemsemiyor Bay Sun."

"Ve yine de bu ayakkabı bana onlardan birinin yaptığını kanıtlıyor," diye ısrar etti Zachary, o farkına bile varmadan gerçeği ağzından saarak.

"Muhtemelen Farrow'undur," diye atıldı Tabby.

Beni ispiyonlayacak kişinin Vera olacağını düşünmüştüm. Yanaklarım alev aldı. Lanet Tabby.

Zach ayakkabısını indirdi. "Farrow?"

"Üvey kız kardeşimiz." Tabby'nin yanakları kızardı, şüphesiz Zach'i memnun etmek için aniden ortaya çıkan fırsattan heyecanlanmıştı. "Evsiz biri gibi giyiniyor ve babamız - biyolojik babası - eskiden kolyenin sahibiydi. Biz satmadan önce odasında saklıyordu. Baş hep belaya giriyor."

Şimdiye kadar, eğer bir Mufasa ve Araba durumuyla karşılaşsaksak Tabitha'yı kurtarabilirdim. Bunu yapmamayı aklıma not ettim.

Kadın ölümcül bir virüs kadar sevimliydi.

"Demek üçüncü bir kız kardeş var." Zach'in sesi sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuktan nükleer kodları çalmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

"O gerçek bir kız kardeş değil." Reggie Oxford elbisesinin yakasıyla oynadı. "Yine de metabolizmasını paylaşmaya hayır demezdim..."

"Üvey kızım bizden uzaklaştı." Vera ağırbaşlı görünmeye çalıştı. "Onun için elimden geleni yaptım ama-"

Zach onun sözünü kesti. "Farrow nerede?"

"Evin içinde bir yerde." Tabby'nin omuzları çöktü, artık hapse girme riski yoktu. Fayansların üzerindeki paçavraları işaret etti. "Burayı temizlemeyi bitirmesi gerekiyor."

Sözlerinin acısı yanaklarımı sıktı. Göğüs kafesimden fişkıran sıcaklık tüm vücudumu sarmıştı.

Benim berbat aile bahanemin nasıl göründükleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de biliyorlardı ve en başından beri amaçları buydu.

Temizlikçi olarak çalışmak beni utandırmadı. Mükemmel hizmetimle gurur duyuyordum.

Ama kendi ailemin aşağılık hizmetçisi olarak gösterilmek? Kendimi şaşırtıcı bir şekilde utanmış buldum. Şaşırtıcıydı çünkü genelde insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda olmazdı.

Ama bir şekilde, konu Zachary Sun olunca anladım.

Bir zamanlar, sadece üç saatliğine, onun dikkatini çekmeyi başarmıştım. Başka hiçbir kadının yapamadığı bir şey.

Evet, beni gizemli ve çekici bulması hoşuma gidiyordu. Üvey canavarlarının tuvaletlerini temizleyen biri olarak değil.

"Onu benim için bul." Sanki sadık tebaasına bir emir veriyormuş gibi parmaklarını bir kez şıklattı. Kaba bir kral gibi arkasına yaslanan hıyarın sesini duyar gibiydim. "Yoksa kendini büyük bir davanın içinde bulursun."

Ardından gelen kargaşa başımı döndürdü.

Vera kızlarını işaret etti. "Reggie, sen üst kata bak. Tabby, sen de havuz evine ve bodruma bak. Uzakta olamaz. Arabası ön tarafa park etmiş. Ben burayı kontrol edeceğim."

Bir sürü ayak çeşitli yönlerde doğru hücum etti.

Arka bahçeye açılan kapı inleyerek açıldı. Aydınlatma armatürleri yukarıdaki ağır ayak sesleriyle tıkırdadı. Dolap kapakları art arda gıcırdayarak açıldı.

Zach esnedi, muhtemelen benim hayat koşullarımla *eğleniyordu*. "Bir dolabın içine saklanmazdı."

Vera bir diğerini açtı. "Neden?"

"Çünkü o tam bir aptal değil." "İnan bana, öyle-"

"Bilmiyorum."

"Ne?"

"Sana güvenmiyorum. Aramaya devam et." Kol saatini kontrol etti. "Kellesini bir tepside istiyorum ve bunu saat altındaki randevumdan önce istiyorum."

şehrin öbür ucunda."

Kelimelerin ne olduğunu gördüm.

Bir savaş ilanı.

Oturup kabul edeceğimi düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu.

Mal varlığımı korumak için evde kötü muameleyi kabul etmem, ona beni yeni favori oyunu yapma özgürlüğü vermedi.

Babam ölmeden önce, tüm hayatımı üvey canavarlarıma cehennemi yaşatarak geçirdim.

Vera'nın Seul'e taşınmam için yalvardığı noktaya kadar, Reggie bana tüm saygın plastik cerrahların broşürlerini uzattı ve Tabby tüm yemek mekanlarının bulunduğu bir haritayı işaretledi. (Onun harita okuyabildiğini bile bilmiyordum.)

Nasıl dövüşüleceğini biliyorum, Zachary Sun.

Eldivenleri çıkarın. Merhamet yok. Kan akıtana kadar.

"Onun için hiçbir şey yapmazdım." Vera'nın ses tonundan zehir sızıyordu. "Onunla denedim, Bay Sun. Gerçekten denedim. Ama Farrow tamir edilemeyecek kadar kötü. Sanırım annesinin ona verdiği genler yüzünden. O..."

Nefes verdi ama cümlesini bitirmedi. "O ne?"

"Hiç kadınsı değil."

"Genişlet."

"Asi, alıngan, tavırsız. Bir *erkek fatma*." Sözcükler dişlerinin arasından fırladı. Vera bir dolabı çarparak kapattı ve başını sallamak için durakladı. "Büyürken çok fazla belaya bulaştı. Onu on altı yaşında özel okuldan attıklarına inanabiliyor musun? İhtiyacı olan öğrencilere ertesi gün hapı dağıtıyordu. *Bedavaya*."

Ve hepsini tekrar yapardım.

Ataerkilliği sikeyim.

Hazır başlamışken Vera'nın da canı

cehenneme. "Hiç liseyi bitirdi mi?"

Bu noktada, bir önemi var mıydı?

İronik bir şekilde, GED'imi kullanmaya en çok yaklaştığım an, evinize girmek için gereken araştırma becerileri oldu.

"Zar zor." Ellerini havaya kaldırdı. "Babası onu Seul'deki bir eskrim akademisine göndermeyi akıl etti. Zaten başından beri istediği de buydu. Bana ve zavallı kızlarıma hep tepeden baktı. Kıyafetlerini seçmeme, tırnaklarını yaptırmama ya da o iğrenç saçlarını kesmeme izin vermezdi."

"Üniversite mi?"

Vera kıs kıs gülererek elini salladı. "Devlet üniversitesi bile değil. Ancak Tabitha'nın Columbia'dan lisans derecesi var ve benim tatlı Reggie'm de prestijli bir okula gitti-"

"Cümleyi bitirmene gerek yok. Sizi temin ederim, hiçbir parçam umursamıyor."

Her parçası önemsese bile, Tabby'nin o Columbia'dan bir diploması yoktu.

Ama Maryland Columbia Üniversitesi'nde aynı tını yoktu.

o.

Vera buzdolabını açtı. Ne düşündü ki? Kendimi doldurduğumu bir galon probiyotik yoğurt ve iki kat büyük soğan turşusu kavanozu arasında ne yapsın?

Biri Sherlock'u arayıp işsiz kalabileceğini söylesin.

Bay Sun belli ki Vera'nın istediği kadar dehşete düşmemişi, çünkü programın sahte ağlama bölümüne geçti, ancak gözyaşlarını tam olarak sifonlayamadı, bu yüzden burnu yukarı ve aşağı doğru kıvrıldı.

Vera yanağını kaydırdı. Şili çölü kadar kuru.

"O kolye için benimle kavga etti. Bana cehennemi yaşattı. Ama paraya ihtiyacımız vardı. Rahmetli babası çok dar bir gelirle çalışıyordu ve kızlarımın sigorta parası devreye girene kadar geçimlerinin sağlanması gerekiyor." Sanki Reggie ve Tabby yirmili yaşlarının ortasındaki yetenekli kadınlar değil de çocuklarmış gibi konuşuyordu. "Farrow'un davranışlarından utanç duyuyorum."

Ben de utanmıştım.

Bu sıcak karmaşa ile bağlantılı olmak. Neyse ki DNA yoluyla değil.

Zach onun iniltisini kesti. "Bayan Ballantine?" "Evet?"

"Kileri deneyin ve ikimizi de bu konuşmanın yarattığı ıstıraptan kurtarın."

"Ah. Doğru. İyi fikir."

Ayak sesleri yaklaştı.

Dirseklerim kalçalarımın derinliklerine gömüldü. Spatula neredeyse nemli elimden düşüyordu. Enseminden minik tüyler fırladı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve kendimi en kötüsüne hazırlayarak bir nefes aldım.

Vera'nın parmakları uzandı.

Çıtaların arasından Zach'e son bir kez baktım ve pişman oldum. Hayalet gibi bir gülümsemesi vardı, sırtını adaya dayamış, bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamıştı.

Gözleri ürkütücü bir hassasiyetle panjurlu kapının ardından benimkileri buldu. Geriye doğru sarsıldım ve başımı bir kutuya çarptım.

Anlamıştı.

O biliyordu.

Piç herif biliyordu.

FARROW

T parlak avizeler bir an için beni kör etti.

Gözlerimi ayarlamak için kırıştırdım.

Kendimi çıplak hissettim. Çıplak ve açıkta.

Nasıl görüldüğümü biliyordum. Yırtık pırtık kıyafetlerim ve arkaya atılmış saçlarımla. Kollarımın üstünde ve altında domates lekeleri. Yumruğumda lanet bir spatula.

Normalde umurumda olmazdı. Ama Zach'in beni kendisiyle eşit görmesini istiyordum. Vera beni işaret etti ve bakışlarını misafirine çevirdi. "İşte orada." Sesinden parmak uçlarına kadar her şey titriyordu.

Zach kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatlığın timsali olmuştu.

Varlığı odayı dolduruyordu, sanki mermere oyulmuş, yontulmuş gibiydi.

Tertemiz bir saç kesimi, tek bir teli bile yerinde olmayan o kalın, parlak katran saçları vurguluyordu.

Şık bir elbise gömleğinin üzerine giydiği lacivert kaşmir kazağı ve soluk gri pantolonuyla açık artırmada bir milyar dolar ve biraz da bozuk para ederdi.

Ağzının sağ tarafında küçük bir gülümseme belirdi. Neredeyse görülemeyecek kadar hafif.

Burnunun ucuyla bana baktı, o kadar uzun ve hayattan daha büyüktü ki.

"Bayan.

Ballantine?"

Vera'yla konuşurken bile gözleri benden hiç ayrılmadı. Sanki bana bir santim verirse bir şekilde kaçacakmışım gibi.

Durumun ciddiyeti üzerime çöktü. Sırtımı raflara dayadım. Köşeye sıkışmış bir hayvan. Tamamen aşağılanmış.

Kabul etmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Spatulayı rastgele bir rafa bıraktım, çenemi yukarı kaldırdım ve bakışlarıyla yüz yüze geldim.

Vera onun yanına koştu.

"Evet?" "Mahremiyet lütfen."

"Farrow, seni al-"

"Hayır, Vera." Zach doğruldu ve adadan bir adım uzaklaştı.

"Gidiyorsun."

"Ama..."

"Senin fikrini sormadım. Senden nazikçe siktir olup gitmeni istedim." Vay anasını.

Gerçekten kızgındı.

Onun bir şeyini çalmaya çalıştın.

Boşver onu.

Bana ait bir şey.

Bunu hatırlamam gerekiyordu. Her şeyi değiştirdi.

"Seninle işimiz bitmedi." Vera bana doğru d6nd6 ve Fransız manik6rl6 parmağını y6z6me doğru salladı. "Hem de hiç."

"Merak etme *anne*." Ona g6z kırptım. "İstesen de istemesen de hiçbir yere gitmiyorum."

Elbette, onun kurallarına g6re oynamak zorundaydım, ama bu iyi bir sporcu olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Babamın 6l6m6yle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

En iyi zamanında oldu. Ani ve şiddetli.

Bir an restoranın girişinde durmuş, valenin gelmesini bekliyordu. Diğeri ise, vale ışık hızıyla ona çarptı.

Testler temiz ıktı. Alkol

yok. Uyuşturucu yok.

Vale ayağının gaz pedalına takıldığını iddia etti ve beş yıl hapis cezası aldı. Yargıç onun için 6z6ld6. Hasta karısı için. Masum bebekleri için.

Ben de onun için 6z6ld6m.

Ama kendim için daha da k6t6 hissediyordum.

Bu iki yıl 6nceydi ve ben hala iyileşme belirtisi g6stermeyen yaralarımı yalıyordum.

Vera hoşnutsuz bir homurtuyla oturma odasına doğru ilerledi.

Hâlâ kulak misafiri olacak kadar yakın tabii.

Kişisel alanımı boşalttığı anda kilerden dışarı ıktım.

"Hayır." Zach bana doğru y6r6d6 ve bir avucunu kaldırdı. "Olduğun yerde kal. Fareler karanlık deliklere sığar."

Yine de sıvıştım. "Kara deliklerden bahsetmişken, sana hiç pislik olduğunu s6yleyen oldu mu?"

"Y6ksek sesle değil, ama eminim pek çok kişi bu duyguyu paylaşıyordur."

İg6d6sel olarak bir mutfak eşyası çekmecesine y6neldim ve bulabildiğim en keskin şeyle kendimi silahlandırmak için çekmeceyi açtım.

Ben bifttek bıçağına uzanamadan kalasıyla kapıyı kapattı.

Katil

ig6d6leri. Not

edildi.

Cık cık etti. "Yerinde olsam komik bir şey yapmaya çalışmazdım." Devasa gövdesi buradan çıkabileceğim her yolu kapatıyordu. Artık kimliğimi bildiği için bunun bir önemi yoktu. Ondan kaçmak mümkün olmayacaktı. "Sadece seni alt etmekle kalmam, aynı zamanda seni öldürebilirim de. Ve şu anda bunu yapmak için çok istekliyim, küçük hırsız."

Damarlarımda saf bir enerji patlaması oldu. "Siktir git, büyük para. Sen ve aptal arkadaşların beni korkutamazsınız."

Son birkaç gündür bu kadar paranoyaklaşmamın imkanı yoktu.

Birinin beni takip ettiğini hissediyordum, temizlemek için yeni bir eve her girip çıktığımda ensemdeki küçük tüyler yabancıyı selamlıyordu.

Belki de özel bir dedektif, çünkü bu vakıf fonu bebeklerinin kişisel olarak el işi yapacaklarından şüpheliydim.

Ve eğer Zach değilse, onun süslü arkadaşlarından biri olmalı.

Dedikoduları duymuştum.

Üçü de hırsız gibiydi ve istedikleri her şeyi ve her kişiyi elde etmek için DMV'de ağırlıklarını ortaya koymaya eğilimliydi. Ben öyle değildim.

Zach'in yanından dönüp kapıya yöneldim. "Git oyun parkında başka bir çocuğu rahatsız et."

Dramatik bir iç çekiş yaptı.

İşte o zaman hissettim. Metalik bir şey belimi öpüyordu. Soğuk, keskin ve kusursuz.

Bir *bıçak*.

Ne tür bir psikopat elinde lanet bir *bıçakla dolaşır*? Hem de güpegündüz?

Sonra, partide ondan kaçtığımda bana doğru uçan süslü bir tane gönderdiğini hatırladım.

Zachary Sun silahını severdi.

Yükselen start-up'ları tartışmak üzere Bloomberg panellerine katılan o kusursuz ve zarif h a l i n d e n çok farklıydı.

Takım elbiseli bir vahşi.

Ve o resmen, özür dilemeden benim sorunumdu.

"I güçlü bir şekilde Tavsiye sen Yapma. koşmak uzakta gelen Bu özel bir konuşma."

Sırtımın alt kısmına saplanan bıçaktan çok sesinin bariton gürültüsünden ürperdim.

Beni bıçaklamazdı. Sadece bunu ne kadar ileri götüreceğini bilmiyordum.

Durdum ama yüzümü ona dönmedim.

Zach düz kenarı etime daha da bastırdı. "Tabii yürüme yeteneğinden pek hoşlanmıyorsan o başka."

Onu bir épée ile hadım etme yeteneğim konusunda endişelenmeli. Çünkü bu resmen hayattaki yeni hedefim oldu.

O göremese de, hızla yükselen nabzımı görmezden gelerek gülümsedim. "Benim değersiz hayatımın sizin için hapiste geçecek bir ömre bedel olduğunu düşünmeniz gururumu okşadı Bay Sun."

"Böyle bir kadere maruz kalacağımı düşünmenize şaşırdım Bayan Ballantine. Sauna olmayan altıya sekiz bir odada bir dakika bile hizmet edemeyecek kadar zengin, güçlü ve zekiyim. Ayrıca, arkanızı dönerseniz bıçağım ile ilgili çok ilginç bir şey fark edeceksiniz."

Topuğumun üzerinde döndüm, acele etmeden, hissettiğim paniğin bir zerresini bile göstermeden beklentimi artırdım.

Eğer Zachary Sun benim tam teslimiyetimi istiyorsa, onu kanlı ellerimden söküp alması gerekirdi.

Bedenim onunkiyle yüzleştğinde aramızdaki mesafeyi fark ettim. En az iki dev adım bizi ayırıyordu.

Gözlerim kalça kemiğime saplanan bıçağa kaydı. Kalın siyah kadife, bıçak hariç her şeyi sarıyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Kadife parmak izi tutmaz." Tabii ki bunu biliyordu.

Bu adam neyi bilmiyordu?

Gözleri benimkileri tuttu. "Silah yok, suç yok." "Bu yasal olamaz."

"Doğru insanları tanıdığınızda her şey yasalıdır." Gözlerinde nefis bir karanlık parıldadı. "Kanunlar senin gibi insanlar içindir. Avukatlar benim gibiler içindir."

"Sen bir sahtekârsın. Seni medyada gösterdikleri gibi değilsin." Kelimeler sıkılmış dişlerimin arasından fırladı. Isırığının basıncını bir nebze bile azaltsam, dişlerim öfkeli, hırçın titremelerden takırdayacaktı. "Senin bir canavar olduğunu kaç kişi biliyor?"

"Çok değil. Sadece dış görünüşüme bakma zahmetine katlananlar. Gerçi bakmamak için çok uygun. Çoğu kişi için oldukça faydalı bir yaratığım."

Bıçağının ucu kalça kemiğimden göbeğimle kot pantolonumun bel bandı arasındaki boşluğa doğru sürüklendi.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık havuzu oluştu.

Senin neyin var, Fae?

Ama elimde değildi.

Sızdığı güçle ilgili bir şey beni etkiledi. Hayatım boyunca en zengin posta kodlarından birinde yaşamıştım ama Zachary Sun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Bıçağı cinsel organımın hemen yanında durdu. Bilinçsizce dudaklarını yaladı. "Onlardan biri olabilirsin, biliyorsun."

Tüm vücudum canlandı, nabzım derimin her santimetresinin altında tekledi.

Daha fazlasını istedim.

Yine de onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Mantık, onun gibi birinin yatakta berbat olacağını söylüyordu. Yetenekli bir aşğın tüm yanlış özelliklerine sahipti.

Çok bencilce.

Çok güzel.

Çok narsist.

Ama yine de yapardım.

Gözlerim yukarı fırladı ve onunkilere çarptı. Göz temasımı karşılamakta hiç zorlanmadı. O bir psikopat değildi.

Hayır. O tamamen başka bir şeydi.

Türünün tek canavarıydı.

"Şeytanla anlaşma mı?"

Burnunun ucuyla bana baktı, her santimi donmuş bir tundraydı. "Böyle bir anlaşma yaparsan kaybedeceğin tek şey ruhun olur ve o da çok değerli değildir."

Zapt edilemez bir yumru boğazımdan herhangi bir kelimenin kaçmasını engelledi. Tırnaklarımı avucumun içinde kıvrarak onu temizledim. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti, bıçağı hala çekirdeğime, sıcaklığın döndüğü boşluğa saplanıyordu. "Çoğu insan ilk etapta onlara sahip değil."

"Belki benim de bir ruhum yoktur."

Gerçekten şu anda Zachary Sun'la ruhlar hakkında mı konuşuyorsun? Neyin var senin?

Cevap elbette çoktu. Aslında bir sürü.

Ama konuştuğumuz her dakika beni bıçaklamadığı bir dakikaydı.

Evet. İşte bu yüzden, Fae.

Kendine bunu söylemeye devam et.

Bıçağının düz kenarıyla hafif daireler çizdi, göbeğimden ayak parmaklarıma kadar havai fişekler gönderdi. "Biliyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Leş gibi kokuyorsun." Pürüzsüz altın teninin altında çenesi sıkıştı. "Ve ben bir ruh koleksiyoncusuyum."

Sarhoş musun sen?

Öyle görünüyordu ama sesi kesinlikle öyleydi.

Sormak istedim ama tek yapabildiğim "Ruh mu topluyorsun?" oldu.

"Dünyadaki en az değer verilen para birimi. Herkes bir tane ister ama bulmak zordur. İnsanlar bu yüzden sanat satın alıyor. Sanat size yaşadığınızı hissettirir."

"Sadece zaten yaşıyorsanız."

"Ölümden bir nefes uzakta olsan bile," diye karşı çıktı ve bana karşı anlaşılmaz bir desen çizdi. Tam onu hiçbir şeyin etkilemediğini düşünürken, aşağıya doğru tek bir bakış attı. Bıçak, bel kemerimin üzerindeki çıplak tenimin küçük bir parçasını sıyırdı. "Birinin ruhuna sahip olduğumda, elimde bir piyon olurlar."

Bu adamın berbatlığı Michael Myers'ı bir Teletubby'ye benzetiyor. Ruhani görünüşü ve kusursuz tavırlarıyla bunu ne kadar iyi gizleyebildiği üzerine bir psikoloji tezi yazılabilir.

Vera ve kızların oturma odasından bizi dinleyip dinlemediklerini merak ettim.

Bu açıdan, boş kapı çerçevesinin ötesini göremiyorduk, ama onlara hak vermiyor değildim. Beni cezalandırırken görmekten hoşlandıkları kadar dedikoduyu da seviyorlardı.

Dudaklarıma dokundum. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır. İki sentin sende kalabilir. Beş parasız görünüyorsun."

Esprisini duymazdan geldim. "Bir şeyler saklıyorsun. Etrafta silah taşıyacak birine benzemiyorsun."

Bunu söyledikten sonra gerçekten korkmadığımı fark ettim. Büyülenmiş, öfkeli ve savaşa hazır mıydım? Tabii ki hazırdım.

Ama korktun mu? Kulağa çılgınca gelse de, bıçağı doğrudan bana doğrultulmuş olsa bile, kendimi gerçekten güvende hissetmiyordum.

Başını iki yana salladı. "Benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Alaca, pırıl pırıl parlayan gözleri çerçevemi sıyırdı. Bıçağı kavramak için bu fırsatı değerlendirdim. Sapına nişan aldım ama parmaklarım yanlışlıkla onunkilere değdi.

Zach tısladı, dokunuşum onu damgalamış gibi geri çekildi.

Yüz ifadesi vahşileşti. Tökezleyerek geri çekildi, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle parlıyordu.

Ona değil.

Kimseye değil.

Sırtını büyük bir gürültüyle lavaboya çarptı. İçgüdüsel tepkisine o kadar şaşırmıştım ki, ben de ters yöne doğru sendeledim.

"Bana dokunmayın."

Kelimeler benimle konuştuğundan daha sert çıktı. İlk defa fısıldamadı, tıslamadı ya da sesini çıkarmadı.

Bu basit ifade herhangi bir kontrolden yoksundu.

Tüm mantığıma rağmen omuzlarımı geriye iterek doğruldum. Bir şekilde durumu tersine çevirmiş olduğum fikri beni heyecanlandırdı.

Zayıf noktaları her neyse, onu bulacağım. Sonra da kan kaybından ölene kadar bastıracağım.

Kan tutkumu geri çekilmeye zorlayarak arkamdaki tezgâhın kenarını sıkıca kavradım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi kırıp etimi parçalayacağından korkuyordum.

O hastane faturasını karşılayamazdım.

Zach titreyen parmaklarıyla bıçağı kavradı. Son birkaç saniyeyi tekrar gözden geçirdim. Bana bıçağından ziyade *ona* dokunmamamı emretmişti.

Bir şey olmayabilirdi ama içgüdülerim aksini söylüyordu.

Toplayabildiğim tüm özgüveni topladım, bir şeyler bulduğumdan emindim. "Ne yani? Şimdi beni öldürecek misin?"

Midemdeki kaslar yandı.

Kendimi şarj olmuş hissettim. Canlı bir tel. Öfke, kızgınlık ve *hayatla* doluydum.

Bu adamın üzerine atlayıp onu boğmak istedim. Go oyununu bitirmek için. Ona neyden yapıldığımı göstermek için.

En son ne zaman birinin bana babamdan başka bir şey hissettirdiğini hatırlayamıyordum.

Arkadaşlar, oğlanlar, tanıdıklar, hepsi geldi ve gitti.

Zach çenesini tutmuş, ileri geri hareket ettiriyordu. Her ihtimale karşı bıçağı hâlâ bana dönüktü. Birden düşünceli göründü.

Onu kendi düşüncelerinden uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Bana teklif edeceğin bir anlaşma vardı," diye hatırlattım ona.

"Dinliyorum."

İsteksizce.

Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı. "Bir anlaşmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?" *Güzel çocuk, çirkin ruh.*

"Sanırım hala buradasın ve kimliğim üzerine biraz kafa yormuşsun, belli ki bende aradığın bir şeyi bulmuşsun. Gururunun amacının önüne geçmesine izin verme. Eminim dışarıda o dev egonu okşayacak yeterince insan vardır. Benim onlardan biri olmama gerek yok."

Yüz ifadesinden çok konuştuğumu, çok mücadele ettiğimi ve genel bir baş ağrısı olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Duruşunu hiç bozmadı. "Sen kiralık yardımcısın." İş tanımım üzerinden tüm varlığımı özetliyor. Güzel.

"Ben bir temizlikçiyim," diye düzelttim, omurgamı dikleştirerek, hiç utanmadan. "Eğer işin özüne inmek istiyorsan, Maryland'de ailemle birlikte Maid'in sahibiyim-" Ailem demeye başladım ama onlar bu unvanı hak etmiyorlardı. Hem de hiç. "Çoğunlukla üvey annemle birlikte."

Zach aramızdaki o tuhaf andan sonra kendini toparlayarak yaklaştı. "Üvey annen işe yaramazın teki."

Onun kokusunu tekrar alabiliyordum.

Onun eşsiz, açık hava kokusu bana İskandinav ormanlarını ve acımasız kışları düşündürdü.

Zeki olabilirim ama vücudum aptalın tekiydi. Zach Sun şeytan bile olsa, beni karanlığa sürüklemesine isteyerek izin verirdim.

Ben Persephone'dum, hevesle onu yeraltı dünyasına kadar takip ettim.

"Bu doğru değil. Onun pek çok faydası var. Eğer uykuya dalmakta zorlanırsanız, ondan size gardırop sorunlarından bahsetmesini isteyin."

"Anlamadığım şey..." Bıçağı kavrayışını sıkılaştırdı, bıçağın keskin olmayan kenarını köprücük kemiğime yerleştirdi ve çok yavaş bir şekilde boğazıma doğru kaydırıldı. Nefesim kesildi. "...bu ailede gerçek anlamda işleyen bir beyne sahip tek kişi neden herkesin atanmış kaltağı oldu, *Octi*."

Ah.

Asırlık bir soru.

Bir an için ona yalan söylemeyi düşündüm. Gerçek, bir insanın kendisiyle ilgili paylaşabileceği en savunmasız şeydi.

Ama ben vazgeçtim.

Zachary Sun ben daha cümlemi bitirmeden saçmalıklarımı yüzüme vururdu. Sırlarla dolu olduğunu bilsem bile ondan bir şeyler saklamanın anlamı yoktu.

Beni dinliyor olabileceklerinin çok açık bir şekilde farkında olarak sesimi alçalttım ve bıçağı çenemden uzaklaştırdım.

"Onlarla yollarımı ayırmadan önce çözmem gereken bazı sorunlar var. Yasal meseleler." Kaşlarımı çattım. "Her neyse, buraya kolye için bana bağırmaya gelmedin mi?"

Evet. Konuyu değiştirmek için o kadar çaresizdim ki bana bağırılmasına aldırmadım.

"Bağırarak histerik ve anlamsız. Cezayı hak ediyorsun, bileğine vurulan bir tokadı değil." Zach bıçağının ucuyla çenemi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. "Bu da beni anlaşılmamıza geri getiriyor."

Sertçe yutkundum, kızgınlıkla merak arasında bir yerdeydim. Bu adamdan gerçekten korkmalıyım.

Bu duyguyu neden kendime yakıştıramadığımı bilmiyordum. Belki de birini öylesine öldüremeyecek kadar kontrollü görüldüğü içindi.

Ya da belki başka bir şeydi.

Bıçağını tutuş şekli bana neredeyse yaşlı komşumun bastonuna tutunuşunu hatırlattı. Ya da sokağın karşısındaki çocuğun battaniyesini tutuşunu.

Sanki sık sık kullanıyormuş gibi. Rastgele. Günlük işlerinde ona yardımcı olan bir aksesuar gibi.

Dudaklarımı birbirine kenetledim. "Ah, ne yapacaksın? O psikopat arkadaşın gibi beni evliliğe mi zorlayacaksın?"

Herkes Romeo Costa'nın Güneyli dilber karısını kulağından tutup tekmeleyerek ve çığlıklar atarak koridordan aşağı sürüklediğini biliyordu.

Şu anda bu posta kodunda en çok övülen ve beğenilen çift olmalarının zerre kadar önemi yoktu.

Başlangıç hikâyeleri sonsuza dek beynime kazınmıştı. Onu o altın kafese nasıl kilitletiğini.

Parmaklıkları nasıl salladığını, onları nasıl kalp şekline soktuğunu ve onu nasıl yıpratıldığını, tamamen ve inkar edilemez bir şekilde onun olana kadar dış görünüşünü nasıl yavaş yavaş kırdığını.

Karanlık bir Romeo ve inatçı bir Juliet efsanesi, dedikodu değirmeni fısıldadı. Herkesin mutlu sona ulaştığı, yeniden yazılmış bir klasik.

Dallas Costa değildim ama.

Eğer bir felaket sonucu Zach Sun beni evliliğe zorlasaydı, uzun vadeli bir oyun oynamazdım.

Muhtemelen onu uykusunda épée'mle bıçaklardım.

Zach başını geriye doğru kaldırdı ve sanki onu halüsinasyon görmüşüm gibi bana baktı. "Alınma Bayan Ballantine ama seninle evleneceğime vahşi bir çakalla evlenirim daha iyi. En azından çakalla vakit geçirmek son derece daha keyifli olurdu. Ayrıca onu beslersem evcilleştirme şansım da olabilir."

Köpek dişlerimi göstererek gülümsedim. "Dikkatli ol. Go'da da kıcını tekmeleyebilir."

"Sakin ol, Küçük Ahtapot. Kendini bir tuzağa düşürdüğün için oyundan kaçtığını hatırlıyorum."

O oyunu gayet iyi bitirebilirdim.

Suareden beri her gece yatmadan önce kafamda tekrar oynatıyordum. Mükemmel bir hafızanın ve sağlıksız bir zafer takıntısının yan etkisi.

Her taşın nerede durduğunu biliyordum. Yapabileceği her hareketi tahmin ettim.

Ve en önemlisi, bunları ona karşı nasıl kullanacağımı.

Gözlerimi kısarak arkasındaki duvarda asılı saate baktım. "Ne istiyorsun o zaman?"

Yetişmem gereken bir sürü iş vardı.

Yerdeki lazanya artıkları kendi kendine temizlenmeyecekti ve bu gidişle Ahmadi ailesinin geç kaldığım için maaşımı kesmeye hakkı vardı.

Zach cevap vermek için acele etmedi, tüm o özür dilemeyen, mantıksız derecede çekici ihtişamıyla karşımda durdu.

Sert, soğuk ve acımasız.

Verniklenmeden önce terk edilmiş kusursuz bir heykel. "*Sen.*"

FARROW

MOmurgam duvara çarptı. Beni adım adım geri götürdüğünü fark etmek için kötü bir zamandı. Beni köşeye sıkıştırdı. Bana gerçekten dokunmadan alanımı işgal etti. Mesele de buydu. Zach beni asla gerçekten delip geçmedi.

benim kişisel baloncuğum. En azından onun vücuduyla değil.

Bıçağının düz kenarını kullanarak başımı yana, aile odasına doğru eğdi. Üvey canavarlarımı net bir şekilde görebiliyordum. Zachary Sun'ın gösterdiği hassasiyet beni hayrete düşürmüştü. On dakika önce beni buraya yönlendirmeye başlamıştı, ben ruhlar hakkında saçmalarken hedefinin farkındaydı.

Vera, Reggie ve Tabby dar bir çember oluşturmuş, üç çılgın tavuk gibi birbirleriyle didişiyorlardı. Yani, kulak misafiri olmamışlardı. Olanlar için kendi aralarında suç birbirlerine atmakla meşguldüler.

"...bana çıkma teklif edecekmiş gibi baktı." Tabby ellerini havaya kaldırdı. Dior eteği yukarı sıyrılarak kalçalarının genişliğini gözler önüne serdi. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"...ayakkabının benim olduğunu söylediğimde bana gülümsediğine yemin edebilirim." Reggie bir mendile doğru burnunu çekti ve burnunu sıkıntılı bir file daha uygun desibellerde sümkürdü. "Ayrıca, o benim eteğim mi? Bunu giyebileceğini nereden çıkardın Tabs?"

"Onlara bak," diye talimat verdi Zach, her zerresi taş gibi soğuktu. "Bunlar sizi rehin tutan palyaçolar. Köpeğin insana tasma taktığı baş aşağı bir dünyada yaşıyorsunuz."

"Cezan beni bok gibi hissettirmek mi?" Bıçağı tokatlayarak yüzümden uzaklaştırdım. "Çünkü görev tamamlandı. Şimdi gidebilir misin?"

"Yardımcım olman için seni işe almadan olmaz, *Yardım*."

Şok sadece bir saniye sürdü. Ardından onu ellerimle boğma isteği geldi. Ama o benim duygularımı hak etmiyordu. Bunun yerine ona meydan okudum. Başımı duvara yasladım ve dudaklarımı boş bir gülümsemeyle büzdüm. "Git buradan. Seni öldürmeden önce. Bunun için silaha bile ihtiyacım olmayacak. Güven bana."

"*Benim* için, benim emrimde, benim kaprislerime göre çalışacaksın," diye devam etti, reddetmemden etkilenmemişti. "Bana hizmet edecek, itaat edecek ve hizmet edeceksin. Benden çalmaya çalıştığın ve tamamen başarısız olduğun için borcunu ödeyeceksin."

"Beni dinleyin, Bay Pislik. *Aslında* sizden çalmadım. Kanıt yok, suç yok. Suçlaman için gösterebileceğin tek şey

cam kasa. Ben üvey kardeşim değilim. Beni kaltağın olmam için zorlayamazsın."

"Cam kasadaki bir göçükten hiç bahsetmemiştim."

Oops. Hiç böyle aptalca hatalar yapmadım. Hiç bu kadar öfkelenip aklımı kaybetmemiştim. Zachary Sun, yılların sıkı öz kontrolünü altüst etmeyi başarmıştı. Dünya çapında bir eskrimciden beklenen sakinliği. Yani, *eski* dünya standartlarında eskrimci.

Pişmanlığın belirgin nabızı boynumdan yukarı süzüldü. "Beş saniye önce yaptın." Yalanımı iki katına çıkardım ve kendim için kazdığım çukura düşmeyi reddederek karşılık vermesini engellemek için bir elimi kaldırdım. "Bir şey söylemeden önce şunu unutma
-Kanat yok, suç yok. Sadece kütüphanenizde kayboldum. Camdaki o çukur zaten oradaydı."

"Güvenlik kameraları farklı bir hikâye anlatıyor." Boştaki eliyle telefonunu kaldırıp salladı. Yüzümün net bir görüntüsü gözümün önüne geldi.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Tavanlardaki kameraları kontrol etmişim ama gizli olanları kontrol etmek aklıma gelmemişti. *İyi o zaman.* Aklıma gelmişti. Ama çaresizliğim beni alt etti.

Kendime güveniyormuş gibi yaparak omuzlarımı geriye çektim. "Güvenlik kameralarının ağzı yok. Ancak avukatımın var ve bahse girerim orada neler olduğu konusunda oldukça yaratıcı olabilir. Güçlü bir adam. Gecelik giymiş köşeye sıkışmış bir kadın." Başımı yana eğdim. "Hesabı sen yap."

Aslında, söz konusu avukatın tek bir şey bile uydurmasına gerek yoktu. Zachary Sun beni ofisine hapsedmiş ve sadece iç çamaşırı giydirerek kalmaya zorlamıştı. Sahte hapis denilen sinir bozucu küçük bir şey. Otuz yıla kadar hapisle cezalandırılabilen bir suç. Sabah ilk iş bunu araştırmıştım.

Zach tek kaşını kaldırdı. "Ayağınızda kalacak bir çift ayakkabı alamıyorsunuz ve benden yasal temsiliniz konusunda endişelenmemi mi bekliyorsunuz? Son baktığımda Google seni mahkemede temsil edemezdi." Bana dik dik baktı. "Şimdi kim gururunun yoluna çıkmasına izin veriyor, Küçük Octi?"

Yine de geri adım atmayı reddettim. Ağzımı açtım, ona şımarık bir karşılık vermeye hazırdım. Ağzıma sapladığı bıçakla beni durdurdu. Dudaklarımı ayırmak için yeterli basıncı kullandı. Her ne gördüyse göz bebekleri büyüdü. Gözleri küçülmeden önce yarım saniye sürdü.

Başını salladı, bu her ne haltsa temizledi. "Anlaşma bir teklif değil. Hayatta kalmak için tek seçeneğiniz bu."

"Benden daha iyi olduğunu hatırlatmak için raflarının tozunu almamı ve ayak parmaklarını emmemi mi istiyorsun? Zor pas. Senin o çarpık kafanda yaşayan hastalıklı fantezilerini yerine getirmeyeceğim."

"Seni temin ederim ki hayalini kurduğum en son şey senin dokunuşun."

"Peki." Bıçağından uzaklaştım ve kollarımı yukarı ittim, aniden kendimi alışılmadık derecede sıcak hissediyordum. "İtiraf edeceğim."

"Dürüstlük kafanıza bir isim etiketiyle vurulsa bile tanıyacağınızdan şüpheliyim."

Kazması omzumdan sekti.

"Diyelim ki, varsayımsal olarak, sizden çalmak istedim. Ne olacak?" Omuz silktim. "Başarmış değilim ki. Yeterli kanıt da yok. Oda tamamen sağlam duruyor. En kötü ihtimalle, izinsiz girdiğim için biraz gözetim süresi ve kamu hizmeti alırım. Hadi bakalım."

Bununla birlikte, kaçmaya hazır bir şekilde arkamı döndüm, ama bileğimi yakaladı. *Bana dokunmayı hayal etmediğin için çok fazla, ahmak.* Dudaklarımda bir alay belirdi. Bunu göstermeye hevesli bir şekilde döndüm. Ama ben dönene kadar Zach çoktan elimi bırakmış ve tökezleyerek geri çekilmişti. Kusursuz yüz hatlarını tiksintiyle karışık bir şaşkınlık kaplamıştı. Önce bana dokunan eline, sonra yüzüme, sonra da tekrar açık avucuna baktı. Sanki alev alıp almayacağını görmek için bekliyor gibiydi.

Ahh. Ona ne kadar kötü davranmıştım ki neredeyse bağıracaktı? İçime başka bir yabancı duygu sızdı. *Acı.*

Kollarımı kavuşturdum, kısa tırnaklarımı dirseklerime geçirebildiğim kadar geçirdim. "Madem beni bu kadar iğrenç buluyorsun, dokunma bana."

Sırtını dikleştirdi ve çenesini gevşeterek aynı korkunç nötr ifadeye büründürdü. "Benim için çalışacaksın." Soğukkanlılığını iplik iplik bir araya getirirken kelimeler yavaşça döküldü.

"*Yapmayacağım.*" Başımı salladım, etrafımıza bakındım. "Neden benden bunu istiyorsun ki zaten? Senden çalmaya çalıştığımı düşünüyorsun. Tekrarlamak için yalvarıyor falan mısın?"

"Sana haddinin bildirilmesi gerek."

"Benim yerim senin yanında değil."

"Sizin yeriniz her yerde ve size gücü yeten herkese hizmet etmektir. Ben edebilirim."

"Ben sahip olabileceğin bir nesne değilim."

"Sen benim sahip *olacağım* bir öznesin," diye karşı çıktı, gözleri ölüydü. "Senden bıktığımı hissedene kadar. Merak etmeyin, bu çok yakında olacak. Sana son derece kısa ve ekonomik bir anlaşma öneriyorum. Bundan yararlanmamak aptallık olur."

Nihayet -sonunda- bir saat önce çalması gereken binlerce alarm zili kafamın içinde çalmaya başladı. O kadar insan varken neden *beni* işe almak istiyordu? Elbette, Go'da ona meydan okudum. Ama Ing Cup'taki 9 yaşındaki bir dahi de meydan okuyabilirdi. Neden ben?

Ne önemi var ki? Babama kolyesini geri alacağına söz vermiştin. Onun dışında herkese yalan söyleyebilirsin.

"Tamam." Gömleğimden bir domates parçasını ayakkabısına doğru fırlattım. Sadece adil. "Eğer kolyeyi bana geri verirsen, sana üç aylık bir sözleşme yaparım."

"Kolye masadan kalktı. Ona asla sahip olamayacaksın." Saatine baktı ve başını salladı. "Altı aylık sözleşme ve ben senin tek müşterinim. Çalışma saatleri sekiz buçuk ile altı buçuk arası. Haftada beş gün. Hafta sonu ücretleri üç katı."

Hizmetçi mi yoksa oda arkadaşı mı istiyordu? Hangi evrende böyle rezil saatleri kabul edebilirim ki?

Gözlerimi devirmekle savaştım. "Yönetmem gereken bir şirketim var. Günde üç ya da dört malikane yapıyorum."

"Bir tane yapacaksın ve o benim olacak." "Müşteri kaybederiz. Hayır, teşekkürler."

"Neden müşteri kaybedesin ki? Şirketteki tek temizlikçi sen değilsin." Boş bakışlarım her şeyi anlatıyordu.

Yüzü sıkıntıdan tiksintiye dönüştü. "Tek kadınla çalışıyorsun ve kârı üvey annenle mi paylaşıyorsun? Sen bir yaya geçidi misin? Hayattaki amacın üzerine basılması mı?"

Aslında, anlaşmadan altmış kırk pay aldı. Ama ona söylemeye çok utandım.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bunu senden duymak çok zengin."

"Ben makul bir takas öneriyorum. O size zorla çalıştırmayı teklif ediyor." "Gerçek şu ki, sadece sizin için çalışmam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da, üvey annen daha fazla yardımcı tuttuğunda, ki onunla işim bittiğinde bunu yapacak."

Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım ediyorsun?

Belli ki gizli bir amacı vardı, ama başka kimsenin sunamayacağı ne sunabileceğimi bilmiyordum. Go dışında hiçbir ortak noktamız yoktu.

"Bunu kalbimin iyiliği için yapmıyorum." Zach aklımdan geçenleri okudu ve cebinden telefonunu çıkarıp e-postalarını kontrol etti.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sana bir ders verilmesini hak ediyorsun."

"Ve bu?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

"Bu dünyada efendiler ve hizmetkârlar vardır. Ben bir efendiyim. Sen bir hizmetkârsın. Buna uygun davranırsan gitmene izin veririm."

Sattığı şeyi almadım. Kimse önemsemediği birine bir şey kanıtlamak için bu kadar zahmete girmezdi. Aynı zamanda, bana kur yapmak istediğini düşünmemem gerektiğini de biliyordum. Zachary Sun güçlü asexual titreşimler yayıyordu. Onu birkaç kez görmüştüm, gözlerim hem yakından hem de uzaktan her hareketini takip ediyordu. Hiçbir zaman başka bir insana takdir edercesine bakmamıştı. Gözleri allık lekeli yanaklarda ya da cömert göğüslerde hiç durmadı. Erkekler de ilgisini çekmiyordu. İnsanlara Go oyunundaki taşlar gibi davranırdı. *Lafı açılmışken...*

"Oyunu bitirmek istiyorsun." Küçük bir gülümseme kaşlarımı çatmamı engelledi. "Bu yüzden beni yakınında istiyorsun."

"Beni yakaladın." Dudaklarından alaycılık damlıyordu. "Zekânın sınır tanımıyor."

Yanımdan geçip tezgâha doğru ilerledim ve baş üstü dolabını açtım. "Kazanacağını sanıyorsun."

Bir fincan çıkarıp ağzına kadar musluk suyuyla doldurmamı ve hepsini mideye indirmemi izledi. "Sanırım aradığınız kelimeler *teşekkür etmek*."

"Hala anlamaya evet demedim."

Kalın kaşları yukarı kalktı. "Bana su ikram etmeyecek misin?"

Kendime tüm iyi yanlarını takdir etme özgürlüğü tanıyarak ona yavaşça bir göz attım. "Bacakların ve ellerin gayet sağlıklı görünüyor. Bu görevin üstesinden gelebileceğinize inanıyorum."

"Kendi suyumı dökmedim..." Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Hiç, sanırım."

Bardağı lavaboya bıraktım, elimin tersiyle ağzımı sildim ve dilimi şaklattım. "Güzel, işe yaramaz eller kadar savurgan bir şey yoktur."

Çenesi kilitlendi ve sinirlendiğimi anladım. Nadir bir durumdu, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul ettim.

"Yani." Kelimeyi uzattı, boştaki eli belki de beni boğmamak için esniyordu. *Önümüzdeki altı ay senin için cehennem olacak dostum.* "Anlaştık mı?"

Fincanı durulamak için acele etmedim. Ahmadi'nin evinin temizlenmesi gerekiyordu ama bir şekilde Zach'in sözünü tutacağına ve gereksiz sorumluluklarımı silip süpüreceğine güveniyordum. Ağır işlerde çalışan ellerimin ham pembe derisi, sürekli akan suyun altında bana göz kırpiyordu. Parasını ödeyemediğim su. Hala ödenmesi gereken ışıkların altında. Sadece altı ay sonra sorunlarım yok olabilirdi. Bunu yapabilir miydim? Ruhumu Armani giymiş bir canavara teslim edebilir miydim?

Bir adım ötemde, Zach'in lekesiz elleri benimle alay ediyordu. Pürüzsüz, uzun parmaklar. Sağ orta parmağının altındaki tek bir nasır dışında nasır yoktu. *Go'dan şunu* çıkardım. Aysız geceler ve perihelion günleriydik. Kutup soğuğu ve ekvator sıcaklığı. Eski para ve parasızlık.

Tek bir kâğıt havlu yaprağının dörtte birini bir tutucudan yırttım, küçük parçayla ellerimi olabildiğince kuruladım ve kuruması için musluğun tepesine yarım olarak sıkıştırdım. Yıkabilir havlu rulosuna geçmemiş olmamızın tek nedeni oturma odasında durmuş, benden önce şeytan için kimin daha uygun bir gelin olacağı konusunda kız kardeşiyle tartışıyordu. Tabby'nin bir kez daha lavaboyu tıkamasını göze alamazdık.

Zach'e şöyle bir bakınca, hiçbir zaman kâğıt havluları yeniden kullanacak kadar fakir olmadığını anladım.

Eğer beni hayatında istiyorsan, cimri alışkanlıklarıma alışsan iyi edersin.

Ona doğru yürüdüm, kararlılık her adımımı güçlendiriyordu. Ama bir metre boyundaki kişisel balonuna ulaştığım anda yolumdan çekildi. *İçgüdüsel olarak*, öyle görünüyordu. Sanki benim pisliğimin onun altınlığına sürünmesi fikri bile kusma isteği uyandırıyor. Dokunmamız fikrinden gerçekten hoşlanmıyordu. Alınmaya başlamıştım.

"Ciddi fazla mesai ve alışılmadık tavizler istiyorsunuz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Müzakere masasına geri dönün, belki bir anlaşma yapabiliriz."

"Pazarlık edecek durumda değilsiniz."

İç çekerek başımı salladım. "Çok mantıklı düşünüyorsun. Göz önünde bulundurmadığın bir şey var."

"Bu da ne?"

"*Duygular*. Benim de var. Ve şu anda çoğu senden nefret etmeye adanmış durumda. O yüzden benimle yarı yolda buluşman gerekecek."

Telefonunu cebine geri soktu ve bıçağı gizli kılıfına yerleştirdi. "Ne istiyorsun?"

Acaba dikmek için çok uğraştığı mükemmel görüntünün benden önce parçalanmaya başladığını fark etmiş miydi? Elbette, Zachary Sun'ı oluşturan pek çok hareketli parça vardı ve ben bunların %99,99'unu anlamıyordum. Ama önemli bir şeyi çözmüşüm. Kuzey Yarımküre'nin en gözde bekârının altında karanlık ve sıradışı bir şey gizleniyordu. Dış dünyanın görmesini istemediğı korkunç bir şey.

"Berbat geleneksel ücret yapınız sizde kalabilir. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum." Sınırlarını zorlamak için biraz daha yaklaştım ve yakınlığım karşısında çenesinin kapanmasından zevk aldım. "Bana yasal ücretler şeklinde ödeme yapacaksın. Altı haneli avukatlık ücretini ve saat ücretini karşıla, sonra da bana masanın üzerinde asgari ücret, altında da saat başına elli dolar öde." Kendi cebimi zenginleştirirken Vera'nın cebini doldurmak isteyeceğim son şeydi.

Zach numarayı görünce irkilmedi bile. "Paranın üvey annene ulaşmasını istemezsin."

"Doğru. Ve para sizin için sorun değil."

"Daha iyisini yapacağım. Sana DMV'deki en iyi avukatları tutacağım."

Duygularımı uzak tutmaya çalışarak yutkundum. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geldiğini biliyordum ama yine de kendimi umut etmekten alıkoyamıyordum. Umud, cezanın en acımasız biçimiydi. Normalde, sistemime sızmasına izin vermemem gerektiğini çok iyi bilirdim. Ama yorgundum, aptaldım ve hayatımda ilk kez kendim için biraz üzölüyordum.

Bakışlarını tuttum. "O avukata verdiğim parayı asla geri ödeyemeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Senin için koca bir kıtayı karşılayabilirim, Farrow." Senden, senin için değil. Sadece bir harf romantik. "Ve öyle acımasız bir avukatınız olacak ki, Bayan Ballantine siz daha ilk dilekçeyi vermeden uzlaşma masasına koşacak."

Başımı salladım, çılgınca gözlerim ona doğru kaydı ve yakınlığımızı unuttuğum için kendime lanet ettim. "Avukat tuttuğumu bilmemeli."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, boğazına sertçe baktım. Uzun, zarif sütuna. Erkeksi ve kalın. Bundan sonraki kelimeleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Ama söylemem gerekiyordu. O benim tek şansımı. Kaderin ne acımasız bir cilvesi. Kurtuluşum şeytandan gelmişti.

"Anlaşmamızın ikinci bir maddesi daha var." Üst dudağımı ağızma götürüp ısırdım ve kulağa çılgınca gelmesinden korktuğum kelimelerle oynadım. "Vasiyetnameyi araştırması için özel bir dedektif tutmanı istiyorum. Babam beni asla bunun dışında tutmaz. Yapmaz işte."

"Olmuş bilin."

Ücretsiz danışmanlık sırasında avukatların yaptığı gibi, neden bir temizlik işi için mücadele ettiğimi sorgulamadı. Babamın mirasını terk etmemi tavsiye etmedi. Kaybettiğim geleceğin yasını tuttuğum için beni yargılamadı. Eskrimden Olimpiyat altınıyla emekli olduğum ve babamla birlikte Maryland'de Maid'i işlettiğimiz gelecek. Sadece ikimiz.

Aslında, yüzü varsayılan boş tuvalinden hiç sapmadı. Yargılama yok, inançsızlık yok, küçümseme yok. Sadece can sıkıntısı ve ara sıra saatine bakmasına neden olan toplantı için bir tutam sabırsızlık. Bencilliğinin sadeliğini takdir ettim. Zachary Sun sadece ve sadece kendisini önemsiyordu. Bunun dışındaki hiçbir şey onun ilgisini hak etmiyordu.

Zach uyarıcı bir bakış attı. "Başka soru sormak yok." Telefonunu çıkardı, birkaç arama yaptı ve bana uzattı. "Korkunç davranışların için ödüllendirilmemelisin."

Zorla edindiği bir yapay zeka uygulamasının adını not ederek ekrana baktım. Konuşmaları yazıya döküyor ve gerçek zamanlı olarak sözleşmelere dönüştürüyor, aradaki tüm gereksiz ileri geri konuşmaları atıyordu. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsem, önümüzdeki altı ay o kadar az sefil geçecekti.

Ekrana tavuk çizdiği imzamı attım ve dudaklarımı yaladım, az önce olanlar karşısında yarı heyecanlanmış, yarı şok olmuşum. Beni kucağına çekip güzel bir şaplak atacağını sanmışım. Bunun yerine, şu anki işimden çok daha rahat yeni bir iş ve sonunda korkunç bir kaderden kaçma fırsatıyla kurtuldum.

Fiziksel temas kurmamaya dikkat ederek telefonunu benden aldı.

Gözlerimi kıstım. "Bunu bir tokat olarak ya da Go'da beni yenmek için yapıyor olamazsın." Ama o kadar emin değildim. Zengin insanlar paralarını

çılgınca yollar. Bu yüzden geri kalanımız onları yemek istiyordu. "Bundan başka ne çıkarınız var?"

"Sürprizi mahvetmek istemem." Soğuk ses tonu, telefonunu çöp öğütücüsüne atmam ve fırsatım varken kaçmam konusunda beni uyardı. "Şimdi, izin verirsiniz, *annenizle konuşmam* gereken bazı şeyler var."

Mutfaktan çıkarken bana bir bakış bile atmadan oturma odasına doğru yürüdü.

"Hey, Zach?"

Durdu ama arkasını dönmedi. "Evet, Küçük Ahtapot?"

Bu aptalca, saçma lakap gerçekten de hoşuma mı gidiyordu? Hiç seksi değildi ama anlamı hoşuma gitmişti.

Sırıttım. "Bir yolunu buldum."

"Neyi çözdün?"

"Oyunumuz sırasında içine düştüğüm durumdan nasıl kurtulacağımı."

Sözlerim sessizlikle karşılandı. Geniş omuzlarının hafifçe titrediğini, *kahkaha* attığını gördüğümü sandım.

"Pazartesi. Sekiz buçuk." Parmak eklemlerini kapının pervazına vurdu.

"Sakin geç kalma."

"Elbette. Bu sefer pantolonunu kaybettiğinde kimseyi bıçaklamamaya çalış."

ZACH

Zach Sun:

@OllievB, köpeğini benim küçük
Davetsiz misafir.

Ollie vB:

Özel dedektifim mi?

Ollie vB:

Nasıl öğrendin?

Ollie vB:

Her ne bulduysa, benim için üzgünüm.
müstakbel-gelin-listesi sana sürpriz hediye.

Ollie vB:

[SpongeBob One Eternity Later GIF]

Ollie vB:

Bu kadar mı?

Ollie vB:

Ayrıntı yok mu?

Ollie vB:

Belki de biz konuşurken sevişiyorlardır.

Romeo Costa:

...

Ollie vB:

Doğru. Bu Zach. Bitlere alerjisi var.

Ollie vB:

Asla bilemezsin.

Onu iyileştirecek kişi bu kız olabilir.

Ollie vB:

Kaderleri olabilir.

Ben ve Frankie gibi.

Romeo Costa:

Milyonuncu kez söylüyorum, baldızım
Neredeyse bir çocuk. Kanunen ondan bir metre
uzak dur.

Zach Sun:

Ve İsa için fazladan bir on ayak.

Ollie vB:

Aletimin genişlemesi iyi bir şey.

Romeo Costa sohbetten ayrıldı.

Ollie vB:

Söylediğim bir şey yüzünden mi?

Ollie vB:

Bekle... @ZachSun, geri mi döndün?

Ollie vB:

Alo?

FARROW

"Lazıts, Fae. Doğruluk, berrak bir zihin ve temizlenmiş bir ruh gerektirir." Bir eskrim maskesi Andras'ın yüzünü kapladı. "Kendi kafanın içindesin ve bu olmak için iyi bir yer değil. Odaklan. Mérd fel a távolságot."

Mesafenizi kontrol edin.

Macarca becerilerim fetüsün üstünde ve yürümeye başlayan çocuğun altında bir yerlerde geziniyordu, ama Andras aynı komutları o kadar sık tekrarlıyordu ki hepsini ezberlemiştim.

Baldırıma kılıcıyla vurdu. "Çok uzakta duruyorsun. Bana zayıflığını gösteriyorsun. Kokusunu buradan alabiliyorum."

Her öğüt, onun resmi, kasılsız konuşma tarzında daha sert geliyordu.

Bir balestrayı tamamlarken hızlı bacak çalışmasını sadece yarım yamalak takip ettim ve dün Zach ile olan hesaplaşmasını kafamda tekrar canlandırdım.

Alay hareketi şakaklarımın arasında zıpladı.

Sürprizi mahvetmek istemem.

Şansım yaver giderse bu sürpriz, zar zor kurtulduğum cezadan daha kötü olacaktı.

Andras'tan geri çekildim, kendini bana doğru fırlatırken neredeyse piste takılıp düşüyordum.

"Geri çekilin." Kılıcının ucunu maskeli yüzüme doğrulttu. "Bu kadar basit bir antrenmanda dikkatini kaybedersen seni Olimpiyatlara nasıl hazırlamamı bekliyorsun?"

Beni Olimpiyatlara götürmesini beklemiyordum.

Zaten bir kez denedikten ve onu en muhteşem şekilde mahvettikten sonra değil.

Bir eskrimci olarak eksikliklerim nedeniyle kadroda yer alamasaydım daha az acı verirdim.

Hayır. Ölümüm kendi elimle oldu.

Bir parçam -büyük bir parçam- yaptıklarımın sonra ikinci bir şansı hak etmediğimi biliyordu.

Kılıcımı bıraktım ve dikkatimi yeniden elli dört yaşındaki koçuma verdim. "Kahretsin, benim hatam."

"Nyasgem." Küfrünü tiksintili bir homurtuyla noktaladı. "Bir daha gözlerin kılıcımdan ayrılırsa, seni onunla bıçaklayacağım."

Odaklan, Farrow.

Seni bir elek yapmadan önce.

Bugün işi değiştirmiştik, bacak hızımı geliştirmek için kılıç kullanıyorduk. Altmış saatlik yeni iş haftam nedeniyle uzun bir süre hiç antrenman yapmamıştım.

Ama parlak zırhlı şeytanım sayesinde bu durum yakında değişecekti. Zach için çalışmak eskrim için daha fazla zaman kazandırdı.

Maskemin arkasından sııttım. "Gözünü kırpma."

Acımadan, aramızdaki boyut farkından yararlanarak ilerledim.

Benim sıram.

Andras'ın kafasına nişan aldım, o da omzuma doğru bir hamle yaptı. Ama ben bir kurşundan daha hızlıydım.

Yer değiştirdim ve kılıcımın ucuyla onun maskeli yüzünü yakaladım. Zil odanın diğer ucunda çaldı ve skor tablosunun benim payıma düşen kısmına bir çetele ekledi.

Puanı hak ettiğimi söylemek için elektrik tellerine ihtiyacım yoktu. Kılıcın arkasında, sadece *biliyordun*.

Andras yüzündeki maskeyi yırtıp ayaklarının dibine attı ve eldivenli yumruğunu bana salladı. "Bütün maç boyunca neredeydin? Bitirmeden yirmi saniye önce canlandın."

Maskemi çıkardım ve omuz silktilim. "Kazanmak için tek ihtiyacım olan yirmi saniye."

Olay'dan sonra kibirli olma hakkımı kaybetmişim ama Andras'la bunu yapabilirdim.

Teknik ve çaba dışında hiçbir şeyi yargılamazdı. *Bu* hatayı yaptığım için kendimi asla daha az insan gibi hissettirmedim.

Maskemi pist çizgilerinin dışındaki bir bankın üzerine koydum ve onun sızlanmalarını dinledim. Bana yöneltilen her bir hakareti hak etmişim.

Neyse ki çoğu Macarca olduğu için anlayamadım.

Andras nezaket göstererek programını benimkine uyacak şekilde yeniden düzenlemeyi kabul etti. Beni haftada üç kez sabah altıda çalıştırdı.

Benim yüzde yüzümü hak ediyordu.

Andras turuncu soğutucuya doğru ilerlerken beni takip etti. "*The Parent Trap*'i izleyip eskrim yapmaya karar vermiş bir acemiye benziyorsun. Utanç verici bir amatör."

Dudaklarımı musluğa bir santim yaklaştırıp buzlu suyu yudumladım. "Bir daha olmayacak."

Soyunma odasına doğru ilerlerken beni takip etti. "Elbette olmayacak. Perşembe günü bu halde gelersen seni eğitmenlikten uzaklaştırırım."

Bu beni durdurdu.

Koridorun ortasında kendi etrafımda döndüm. İki amatör eskrimci bana çarptı ama benim hatam olmasına rağmen hemen özür dilediler.

Başımı salladım. "Bunu yapamazsın."

Andras yumruklarını beline yerleştirdi.

Eskiden açık mavi, neredeyse yarı saydam gözleri benimkilere dikildiğinde tüylerim diken diken olurdu. Şimdi ise bu gözlerde huzur buluyorum.

Babam gittiğinden beri kimse bana böyle bakacak kadar umursamıyordu.

Kırıksıklıklar Andras'ın geniş alına Jenga blokları gibi dizilmişti. Kısa ve geniş, bir eskrimci için mükemmel istatistiklere sahip değildi.

Yine de dünya onu bu sporun gelmiş geçmiş en iyi eğitmeni olarak görüyordu.

Dördüncü Mouseketeer.

Yaşayan bir efsane.

İnsanlar yanımdan geçip eğitmenleriyle seanslara koşuşturuyordu. Potomac Hills Country Club olimpik düzeyde, profesyonel eskrim tesisleri sunuyordu.

Eğer paran yeterse.

Ya da koçunuz Andras Horvath *olsaydı*.

Uzaktaki duvarda duran büyük boy dijital saat bana öğrencimin yakında geleceğini hatırlattı. Hazırlanmam gerekiyordu.

Geç kalmaktan hoşlanmazdı.

Sesimi fısıltıya düşürdüm ve gözlerimi kulüpte gezdirdim. "Paraya ihtiyacım var."

Pek sayılmaz.

Müşteriye ihtiyacım vardı.

Ama Tanrı korusun, bir pislik konuşmamıza kulak misafiri olur ve bunu Vera'ya aktarırdı. Üvey annem kadar tembel ve matematiğe alerjisi olan biri için, mali durumumu militan bir gözle izlediği kesindi.

"Benim akademim, benim kurallarım." Andras burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar ileri atıldı. Karnımda bir endişe fırtınası koptu. "Buraya hobini sürdürmene yardım etmek için gelmedim. Altın madalya için buradayım ve sen de benim en iyi şansımsın. Sen bu çatı altındaki en yetenekli öğrencisin. Eğer aynı hedefi, aynı disiplini paylaşmazsak, çıkış yolunu biliyorsun."

Oh, Fae.

The Shining'den fırlamış Kubrick'in bu bakışını sevecen olarak nitelendirmeniz ne kadar da hayalperestçe.

İnsani duygular gibi aptalca bir şeyin Andras'ın tek yönlü zihninin kalın bulutunu delip geçmesi mümkün değildi.

Eskrimle yaşar ve nefes alırdı.

Onun için Olimpiyat altınından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Boğazıma düğümlenen acı geri dönüşü yuttum. Söylemek istediğim çok şey vardı.

Zamanım olmadığını.

Düello yaptığımızda bazen ondan iki tane görüyordum ve uykusuzluk zihnime oyunlar oynuyordu.

Temizlikten kaynaklanan nasırlar eskrim nasırlarının önüne geçmişti ve şimdi kılıcın kabzası elimde tuhaf bir his uyandırıyor.

Ve en önemlisi, sicilim ve hala ödemekte olduğum cezamla Olimpiyatlara katılabileceğimden bile emin değildim.

Sonunda tek söylediğim, "Anlaşıldı. Şimdi... öğrencim gelmeden üzerimi değiştirebilir miyim?"

Tek kelime etmeden dönerek ters yöne, resepsiyon alanına doğru hışımla ilerledi.

Andras hep böyle yürürdü. 40'lardan kalma bir Mihver generali gibi.

İç yanağımı çiğneyerek sonunda soyunma odasına ulaştım. Orada eskrim kıyafetlerimi çıkardım ve parmaklarımı üst kolumda gezdirdim.

Andras söz verdiği gibi orada hafif bir kesik bırakmıştı. Eskrim lamamı ve yastıklı plastronumu delmeyi bir tek o başarmıştı.

Önceden yırtılmış olmalılar ve o da bunu biliyordu. Spor etiğinin büyük bir ihlali. Ve tam da Andras'ın yapacağı bir şeydi.

Pislik.

İnce bir kan damlası kolumdan aşağı akarak dirseğime kadar kıvrıldı.

Musluğu açıp ılık suyla duruladıktan sonra dolabımdan ilk yardım çantasını çıkardım ve bandajladım.

Terli, düzensiz sarı-beyaz saç tutamları gözlerimin içine düştü. Saç kesimi parası olan insanlar içindi.

Çok geçmeden kıcıma ulaşacak ve Andras tutumluluğum için bana küfredecek, sonra da paslı bir mutfak makasıyla onu kesecekti.

Durulayın ve tekrarlayın.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Derse sekiz dakika vardı.

Andras bana el altından ödeme yapıyordu (istihdam vergilerinden tasarruf etmek için), ama öğretmenlik yapmayı seçmemin nedeni bu değildi.

Sadece bir öğrencim vardı ve onu da bilgiye ihtiyacım olduğu için işe almıştım. Aslında aynı öğrenci bir röportajında verinin yeni altın olduğunu söylemişti.

Daha fazla katılamazdım. Yedi dakika kaldı.

Seul'deki eskrim akademisinden en iyi arkadaşımın bana bıraktığı bir dizi mesajı yanıtlamak için yeterli zaman.

Ari:

Ben bir DÜĞÜN planlarken burada olmadığına inanamıyorum.

İhanet çok derinlere iniyor.

Ari:

[Christian Bale Kanlar İçinde, Puro Yakıyor GIF]

Ari:

American Psycho için tekrar ne zaman çalışmaya başlıyorsun?

Ari:

(Bunu kesinlikle Suns'ın başrolde olduğu yeni bir film olarak yeniden başlatmalılar).

Ona cevap verirken sııttım, başparmaklarım ekranın üzerinde uçtu.

Farrow:

Pazartesiye kadar olmaz.

Neden?

Ari:

Onunla ateşli, öfkeli bir seks yapmanı istiyorum.

Farrow:

Gerçekten benimle ilgilendiğini sanmıyorum.
Bu şekilde.

Ari:

O zaman keşke cezayı ödemen için gereken parayı
sana borç vermeme izin verseydin.
Üvey annenle savaş.

Ari:

Cidden, bana azar azar geri ödeyebilirsin.

Ailemin bunu karşılayabileceğini biliyorsun.

Farrow:

Biliyor
um. Ama bu benim
yolculuğum.

Farrow:

Gerçekten minnettarım. Bunu yapsaydım
kendimle yaşayamazdım.

Ari:

Ugh. Senden nefret ediyorum.

Farrow:

Seni seviyorum.

Ari:

Güzel.

Ari:

Ben de seni seviyorum.

Farrow:

Hae-in'e benden selam söyle.

Eski mavi fayansların üzerinde asılı duran baş üstü saatine baktım.

Sabah 7:02.

Sikeyim.

Bir hışımla saçlarımı sıkı bir at kuyruğu şeklinde topladım ve eskrim maskemle birleştirdim.

Aynada uçuşan saçlarımı iki kez kontrol ettim, her birini dilimin altına sıkıştırdım ve eldivenlerimi giyerek yerdeki eşyalarımı topladım.

Koridor son on dakika içinde boşalmıştı. Kendimi yavaş adımlar atmaya zorladım. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için.

Üniformalı bir genç kapıyı benim için iterek açtı. Eldivenlerimin altındaki parmaklarımı esneterek manzarayı içime çektim.

Tam teçhizatlı bir düzine eskrimci devasa odanın her tarafına yerleştirilmiş pistlerde dans ediyordu. Kılıçlar, tüylerimi diken diken eden eşsiz bir senfoni içinde şingirdiyordu.

Son dersimizden bu yana bir hafta

geçmişti. Suareden bu yana altı gün.

Kralın inindeki resmi başlangıç tarihimden önceki son Cuma.

Öğrencim bir pistte tek başına duruyordu, hala bekleyen tek eskrimciydi.

Bana döndü. Elleri arkasında kenetlenmiş. Yüzü, sanki etrafındaki alçak göz bebekleri onun ilgisini hak etmiyormuş gibi sessizce pencereden dışarı bakıyor.

Disiplini ve tercih ettiği silah olan épée onu tamamlıyordu. En yavaş, en bilinçli dövüşü yapardı. Tüm vücudu ile

Hedef.

Daha da önemlisi, geçiş hakkı bu it tarzı için geçerli değildi.

Bu nedenle, üç disiplin arasında en vahşisi buydu.

Tam da bu yüzden Zachary Sun'a uyuyordu.

Adam parlak zırhlı bir şövalye değildi. Günü kurtarmaya gelmiş yüksek ahlaklı bir kahraman.

Hayır, o şık bir yırtıcıydı.

Hedefine yaklaştırdığı sürece istediği kişiye ve istediği şekilde saldıran bir canavar.

Her nasılsa, bu acımasız yırtıcı, geçen gün ayrılmadan önce Vera'yı şirketimiz için üç temizlikçi tutmaya ikna etmişti.

Beni ve üvey kardeşlerimi oturtup haberi verdiğinde kulaklarıma inanamadım.

Onun hakkında konuşmadan duramıyordu. İş planını nasıl beğendiğini ve zamanı geldiğinde bunu genişletmek için ona nasıl daha fazla fikir sunacağını.

"Bu yeni bir dönem kızlar. En büyük iş fırsatının kapısını açtım.

Anneniz, babanızın asla başaramayacağı bir şeyi başardı." "Jane Doe."

Zach hâlâ pencereden dışarı bakıyor, beni tekrar

Şu an. "Geç kaldınız."

Haftalardır, antrenman yaparken onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. K u r n a z l ı ğ ı y l a sesimi tanıması çok sürmezdi.

Bunu riske atamazdım.

Partisi hakkında bu kadar bilgi toplayacakken olmaz. Artık gizliliğimi korumama gerek yoktu.

Piste doğru yürüdüm ve onun önünde pozisyon aldım. "Kılıç. Maske. Duruş."

Topuklarının üzerinde döndü ve mesafeyi daralttı, maskesini tanrısal yüzüne örttü ve bu sırada épée's i n i e l i n e a l d ı .

Çenemi eğdim. "En garde."

Duruşu sanki eskrim sanatının içinde doğmuş gibi eriyerek pozisyon aldı, hareket o kadar zahmetsizdi ki ıġlık atmak istedim.

Sağ ayağı önde, benim pozisyonuma doğru açılı, dizleri ayak parmaklarının üzerinde.

Sırtını dik tut. Her zaman. Kollar güzel ve gevşek.

Eleştirecek bir şey yok.

Şeritte volta atıyor, ağır nefeslerimi metal maskeme arpıyordum.

"Bugün acımasız olacağım," diye uyardım.

"Bana en kötüsünü ver."

Eskrim aletinin saati işleme ye başladı. Derin bir hamle yaptım.

Bir épée eskrimcisine göre Zach agresif oyunu tercih ediyordu. Sondaları atladı ve ilk üç dakikamızda sadece birkaç saniye ilerledi.

Kıvrak vücudu havada süzülüyordu, kılıcının ucu doğrudan kalbime yönelmişti. Kaçtım, geri çekildim, sonra bir adım öne çıktım.

Bu hareketi bir tehdit olarak görmedi.

Kibirli piç.

Pişman olduğundan emin oldum, öne doğru sıçradım ve yere doğru bir dalış yaparak onu dizlerinden kestim.

Temas karşısında hırladı ama dilini ısırmayı başardı.

Cihazın bip sesi geri çekilişini noktaladı.

1-0.

O en-garde çizgisine yerleşti. "Tekrar."

"İçgüdülerin..." Parmaklarımı şıklatım, ondan uzaklaştım ve başlangıç pozisyonuma geri döndüm. "...düşündüğün kadar iyi değiller."

"Sana konuşman için para ödemiyorum, Jane." Kendini yeniden düzgün bir duruşa soktu. "Sana çit yapman için para ödüyorum."

Bu şekilde davranırsan seni parçalara ayırırım.

Bir sonraki maçta, kılıcım havada olduğu süre boyunca etrafında dönerek ona zorbalık ettim ve savuşturmaları kıpır kıpır olana kadar gardını yükselttim.

Beni diken üstünde tutan, hiç beklemediğim anda kişisel alanıma dalan ve öyle bir düşmanlıkla üzerime gelen uzun, etkileyici vuruşlarla bu iyiliğe karşılık verdi ki, evindeki kütüphanede Terracotta heykelinin kafasını kestiğimi düşünebilirdiniz.

Güç, hız ve savaş zevkinin ölümcül bir kombinasyonunu kullanırdı. Savaş sanatının gerçek bir hayranıydı.

Kılıcının ucu omzumu öptü. Temas acıtmış gibi homurdandım ve bir iniltiyle geri çekildim. "Ugh."

1-1.

Zach geri çekildi, kılıcını hayranlıkla seyrederek uzaklaştı. "Yenilgide zarif ol."

Ünlü son sözler.

En-garde pozisyonumuza döndük ve tekrar başladık.

2-1.

3-1.

3-2.

Müsabaka ilerledikçe, Zach'in muhtemelen Olimpiyat takımında yer alabileceğini kabul etmek zorunda kaldım.

O sahip olunan hepsi ve imrenilen Özellikler. Hız, çeviklik, İnsanlık dışı önsezi ve üstün gözlem yetenekleri. Zarafeti ve benzersiz disipliniyle bir dansçı gibi hareket ediyordu. İkinci periyodun ortalarında skoru takip etmeyi bırakmıştım. Tek bildiğim onu yeneceğimdi.

Ben hiç kaybetmedim.

Kılıcı ona doğru fırlattım. "Neden eskrim?"

Ustaca kaçtı.

Sorum onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Bu, birlikte çalıştığımız dört ay boyunca onunla konuştuğumdan daha fazlaydı.

Saklayacak bir kılıfım olmadığı için merakımı giderdim. Düzeltiyorum: Gizliliğimi bilerek bozmaya niyetlendim.

Ona kılıç kullanmayı öğretenin ben olduğumu bilmesini istedim. Birinin kalbine nasıl saplanacağını biliyordum ve onunki de farklı değildi.

Mükemmel bir passe arriere yaptı. "Bir bıçağın dokunuşu, bir insanın dokunuşuna tercih edilir."

"İnsanların nesi var?"

"Her şey." Omzuma vurmaya çalıştı ama eğildim ve olduğum yerde döndüm. "Mesela sen, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok konuşuyorsun."

"Başka bir eğitmen bul."

Soğuk bir kıkırdama havayı soğuttu. "İkimiz de biliyoruz ki sen yerine başkasını koyamayacağımız kadar yeteneklisin, bu da çalışanların çoğu için söylenemeyecek bir şey."

"Andras benden daha iyi bir eğitmen."

"Andras ölü bir at. Dünyaya küskün ve kızgın. Bir kurban galip olamaz. Ve ben kaybedenleri işe almam."

Kılıçlarımız şakırdadı, buluştu, çekişti ve sonra birbirlerinden uzaklaştı.

"Kendini çok büyük görüyorsun," diye homurdandım.

"Sadece çoğu yaratık çok alçak olduğu için. Sence de öyle değil mi Jane Doe?"

İlerledim, o kadar hızlı hamle yaptım ki arkamda bir rüzgâr bıraktım.

Tekniğinden ziyade atletizmiyle iki zıplama hareketimi savuşturdu ve kalbime nişan almaya çalıştı ama başaramadı.

Ona daha hızlı, acımasızca saldırdım, savuşturmalar arasında ona mola vermeyi reddettim. Tökezledi, yere düştü, sırtı duvara yapıştı.

Pist.

Bu pozisyona alış.

Ne de olsa pişmiş ıstakozlar böyle servis edilir.

Zach toparlanmaya çalıştı. Ayağa kalkmaya. Refleksleri ne kadar mükemmel olursa olsun, benim pratik hızımla boy ölçüşemezdi.

Boynunu alaşımından kaldırdığında maskesi kılıcımın ucuyla buluştu ve bıçağını iki kez bana doğrultmasını telafi etti.

Skor tabelası bipledi.

9-7.

Ayağımı dizine bastırıp ayağa kalkmasını engellediğimde midemde bir düğüm çözüldü.

Kılıcımın bir hareketiyle épée'yi elinden fırlattım.

Zach pistte kaldı, maskesinin altında sakın ve toparlanmıştı, göğsü nefesleriyle zar zor yükseliyordu.

"Bu çok kırmızı bir kart, Jane Doe."

"Kırmızı benim en sevdiğim renktir."

Maskesini çıkarmak için épée'min ucunu kullandım, boynundan kafa derisine kadar, bıçağımla güzel yüzünü sıyırmamaya dikkat ettim.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, böyle bir sanatı mahvetmek israf olurdu.

Zach bir tiyatro perdesinin yavaşça çekilmesi gibi santim santim karşıma çıktı, soğukkanlı yüzü sarsılmaz ve son derece nefes kesiciydi.

Her nasılsa, gözleri maskemden benimkilere karıştı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Birbirimize

dokunmuyorduk. Pek

sayılmaz.

Ağır kumaş katmanları ve pedler ayağımı onun dizinden ayırdı.

Ama kılıcımı kolumun bir uzantısı olarak görüyordum ve ucu alnının ucunu okşadı, tam dul kadının tepesinin sağ gözünün üzerine dökülen mükemmel bir kömür saç tutamına açıldığı yeri.

Ben épée'mle bir kenara fırlatırken kıpırdamadan durdu. "İlginç."

"Nasıl yani?"

"Sen bir ahtapotsun, boğa

değil." Kalbim göğsümde

durdu. Şimdi yapmıştım.

Ona kendimi göstermiştim.

Aptal ağzım ve ukala tavırlarımla.

Bunu sen istedin, kendime hatırlattım.

Her nasılsa, bir hedeften çok bir kaza gibi hissettirdi.

Hiçbir şey söylemedim, nefes almayı hatırlayacak kadar şanslıydım.

"Biliyor muydun..." Boğuk tenoru üniformamın tüm koruyucu katmanlarını deldi, siyah kadife gibi tenimde süzüldü. "...Aristo ahtapotların aptal olduğunu mu düşünüyordu? Bunu kişisel bir hakaret olarak mı algılıyorsun?"

Sessizlik.

Olduğum yerde donup kalmıştım, son iki dönemi tekrar ediyordum ve kimliğimi neyin ele verdiğini merak ediyordum.

Zachary Sun, Zachary Sun olduğu için bilinmezliğin tadını çıkarmama uzun süre izin vermedi.

"Maskenin arkasında bile poker suratın Go becerilerin kadar vasat." Bakışları benimkilere o kadar kolay karıştı ki neredeyse hâlâ maske taktığımı unutacaktım. "İğneli bir halının üzerinde oturuyormuş gibi görünüyordun. Yersiz yurtsuz ve keyifsiz. Her zamanki öğretmenimden oldukça farklısın."

Maskemi geri çektim ve alaycı bir ifadeyle ona baktım.

Asi sarı buklelerim belime kadar uzanıyor, tüm vücudumu sarıyordu. Tenimde ter parlıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi. Vücudum bir heavy metal şarkısının öfkeli ritmini mırıldanmadan bu adama bakamazdım.

Ona sürekli yakın olmak sorun yaratabilirdi. Vücudum bu adamın yanında çok ısınıyordu.

"Demek suareyi böyle öğrendin." Başını geriye doğru eğdi ve bıçağımın alnının ve burnunun kıvrımlarında en hafif dokunuşla gezinmesine izin verdi. Adrenalin damarlarımda fırtınalar estirdi. Ateşle oynuyordu. "Seanslarımızdan birinde sana laf arasında bahsetmiştim."

Cevap vermedim.

Her zamanki gibi, her şeyi çoktan çözmüştü.

Beni eleştirel gözlerle değerlendirdi. "Sen gerçekten onlardan biri değilsin, değil mi?"

"Kimden biri?"

"Onlar. İnsanlar. Ortalama. Basit. Aptal."

Hiçbir şey söylemedim.

"Vay, vay. Seninle çok eğleneceğim." Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayıldı. Çok silik. Mutluluğu konusunda inanılmaz derecede cimriydi. "Kendi parlak oyuncağım. Eğlenmek için. Suistimal etmek için. Kırmak için."

Yaptığım hatanın ağırlığı içimde yuvarlandı.

Yanlış hesaplamışım.

Bir yerde yanlış bir dönüş yaptım.

Onun için çalışmayı kabul etmemeliydim. Kendimi bilerek onun çevresine sokmamalıydim.

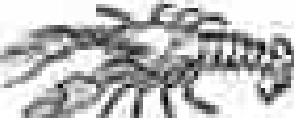
Dehşet içinde, bir zamanlar onu yapmakla suçladığım şeyi yaptım.

Oyunu bıraktım. Yaralarımı sarmak ve yeniden toparlanmak için dolaplara çekildim.

Ben gözden kaybolup koridordaki gölgelere karışırken karanlık kıkırdaması beni takip etti ve onu zaferinin tadını çıkarması için pistte bıraktım.

Zachary Sun ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Zaten zirvede olduğunu biliyordu.

ZACH

Ollie vB:

Bugün kahvaltıdan sonra Zach'in ailesini
gelin alışverişi yaparken gördüm.

Zach Sun:

Son kez söylüyorum, teyzem benim ailem değil.

Ollie vB:

Sizi o büyüttü, ondan sonsuza dek
utanıyorsunuz ve o en saçma şeyleri söylüyor.

Tüm niyet ve amaçlar için, bu kadın senin
ebeveynin.

Romeo Costa:

Bunu söylediğime inanamıyorum ama Oliver'a
katılıyorum.

Romeo Costa:

Sizi bu derece mahveden herkes bir ebeveyndir.

Romeo Costa:

Şimdi gelin alışverişini tanımlayın.

Ollie vB:

Sorduğuna sevindim.

Ollie vB:

Kelimenin tam anlamıyla masum kadınlara
yaklaştılar,
Onlara doğum tarihlerini ve kalıtsal
hastalıklarının listesini sordum.

Ollie vB:

Hatta Ayi'niz bir tanesini göstererek yüksek
sesle şöyle dedi: "Bu Güneş boyutunda bir şeyi
taşımak için çok küçük.
bebekler."

Zach Sun:

[Bush GIF'in içine çekiliyor]

Romeo Costa:

SOKAKTA MI?

Ollie vB:

Hayır, seni kültürsüz
domuz. Hermès'de.

Romeo Costa:

Bir de aşkın bedeli yoktur derler.

Ollie vB:

Fiyat ne olursa olsun, Zach bunun şişirilmiş
olduğunu söyleyecek ve ödemeyi reddedecektir.

Zach Sun:

Bu utanç verici.

Romeo Costa:

Aletin fotoğrafının olması kadar utanç verici değil.

eski sevgiliniz ve eşiniz arasındaki şiddetli velayet davasının bir parçası olarak mahkemede büyütülmüştür.

Başkan Yardımcısı.

Ollie vB:

Buna utanç verici diyecek kadar ileri gitmezdim.

Ollie vB:

Belki hafif bir rahatsızlık?

Romeo Costa:

Tanrım, Ollie.

Romeo Costa:

İnsanlar üzerinde sikinizin izi ve OYUM ONA sloganı olan tişörtler yaptılar.

Ollie vB:

Oldukça gurur verici buldum.

Ollie vB:

Ve bilmeni isterim ki benim sık resmim
Son on yılda siyasetten çıkan en az saldırgan şey.

Ollie vB:

Tek dezavantajı, ünlü olduğu için insanların onunla fotoğraf çektirmek istemesi.

Romeo Costa:

Bu nasıl bir dezavantaj?

Romeo Costa:

Kendi Pornhub'ını açacak kadar seks kaseti yaptın.

Ollie vB:

Fotoğraf isteyen birileri değil. Sadece sokaktaki rastgele insanlar.

Ollie vB:

Ve görünüşe göre, onlara nezaketle boyun eğmek 'uygunsuz teşhir' olarak kabul ediliyor.

Zach Sun:

Bu her şeyi açıklıyor.

Ollie vB:

Neyi açıklıyor?

Zach Sun:

"Kimse bir gummer gibi mırıldanamaz."

Ollie vB:

Ah. Boomers. Son büyük nesil. Azgın, tecrübeli ve çalışmaktan aciz iPhone kamerası.

Ollie vB:

Neyse, Zach'in ızdırabına dönelim.

Ollie vB:

Kürklü yakanın boynunu sıktığını hissediyor musun, evlat?

Romeo Costa:

Evlilik bir ceza değildir.

Ollie vB:

Ben olsam elektrikli sandalyeyi seçerdim.

Romeo Costa:

[Göz devirme emoji]

Ollie vB:

Her biri. Tek. Zaman.

ZACH

I Farrow'un işe başladığı ilk gün ofisimden ayrılmamaya özen gösterdim. Öncelikle ve en önemlisi, yapmam gereken işler vardı.

İş rahatlık ve neşe sağlıyordu. Hisse senedi ticareti. Şirketleri zorla almak. Onları sindirerek kendime kattım.

Beni bir insan olarak ulaşılmaz ve tuhaf kılan tüm bu özelliklerim - düşünme, arzu ve empati eksikliğim- iş dünyasında artılandı.

Zaten saldırgan bir servet biriktirmiş olmam önemli değildi. Para kazanmak benim tercih ettiğim kan sporuydu. Borsalar benim arenamdı. Ve nabızı atan her varlık benim rakibimdi.

Karanlık Prens Yolu'ndaki yaldızlı tahtımda oturuyordum. Yenilmez şampiyon.

İkincisi ve daha az önemlisi (ama yine de dikkate değer), Farrow'un mülke alışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Evim dediğim mülkü tanımak için. A r a z i d e dolaşmak, her köşeyi keşfetmek ve kendini rahat hissetmek için.

Onu açık bir kitap gibi okudum ve ona uyum sağlamaya karar verdim.

Buraya alışıp alışmamasını gerçekten önemseydiğimden değil, kadın yürüyen, konuşan ve tedavisi olmayan bir baş ağrısı olduğu için.

Ancak o sakinleştikten sonra planımı huzur içinde uygulayabilirdim. Küçük ahtapot, şansın beni terk etmediğinin canlı kanıtıydı.

Başlangıçta, onunla alay etmek için küçük mutfağında onu ziyaret etmiştim. Hatta belki de cezasını infaz etmek için.

Sonra bir şey oldu.

Aynı anda hem harika hem de korkunç bir şey.

Ona dokundum ve sinmedim.

Titremedi.

Kusmadım.

Yirmi yıl boyunca, fiziksel olarak midem bulanmadan tek bir insan bile bana elini süremedi.

Doktor değil.

Bir kadın

değil.

Annem bile.

Sorunum için bir panzehirin var olduğu hiç aklıma gelmemişti. Farrow Ballantine'in bir Disney prensesini intihara sürükleyebilmesi ancak evrenin denge fikri olarak düşünülebilir.

Bir söz duymuştum.

Tanrı her armağanı bir sorunla birlikte paketler.

Vücudumun onun dokunuşundan tiksınmesını engelleyen bu vahşı, asi hizmetçinin nesi olduğunu bilmiyordum.

Kesinlikle onun yanlış moda anlayışı değil.

Ya da her kelimeyi ısırarak söylemesi. Ya da kafasındaki dalgalı sarı saçı.

Süpermarket sashimilerinin daha hassas kesildiğini görmüştüm. Tek bildiğim, hiçbir fırsatın boşa gitmesine izin vermediğimdi. Küçük Ahtapotum beni iyileştirecekti.

Nasıl olduğu önemli değildi.

Başka bir kadının dokunuşuna katlanabildiğim ve böylece beni ölümden kurtardıktan sonra babama verdiğim sözü yerine getirebildiğim sürece.

Bu yüzden bugün kendimi rakamlara ve bölünmüş ekranlara yayılmış ticaret piyasalarına gömdüm.

Zaten kimse varlığını özlemezdi.

ZACH

T"seçkin" eskrim eğitmenimin ücretsiz bir hizmetçi olarak çalıştığını öğrendiğimden beri ilk kez bir normallik hissi, kesintisiz altı saat çalışarak geldi.

Başımı bilgisayar ekranından kaldırdığımda saatim öğlen yarısını gösteriyordu. Tam zamanında.

İç saatim yeniden düzgün çalışmaya başladı.

Natalie kapıyı kırarak açtı ve kafasını boşluğundan içeri soktu. "Yoo-hoo. Bölebilir miyim?"

Zaten öylesin.

Deri koltuğuma yaslandım ve kalın çerçeveli siyah okuma gözlüğümü yüzümden çıkarıp sehpaşına yerleştirdim. "Evet?"

"Öğle yemeğiniz hazır, Bay Sun."

On yedimden beri her gün aynı yemeği yiyorum. Sekiz şerit sashimi, bir toro inari, soğuk shishito biberleri ve salatalık salatası.

Çeşitlilik beni ilgilendirmiyordu.

Yemekten hiç zevk almıyordum ve tip 2 diyabet, 9. Bölüm iflastan daha az çekici bir ihtimal gibi görünüyordu.

"İçeri gönderin."

Natalie, çift kapının önünden bir el arabasını iterek benim alanımı işgal etti.

Beni sehpaşaya kadar takip etti, porselen bir kâse su koydu ve ellerimi yıkadıktan sonra bana yeni bir havlu uzattı.

Asistanlar söz konusu olduğunda, yeterince katlanılabilir biriydi.

Johns Hopkins'ten eski Phi Beta Kappa. Midemi bulandıracak kokulu güzellik ürünleri yok. Ortalamanın üzerinde bir yönetici fonksiyonuyla emir alabilir.

Diyaloglar biraz ağırdı ama sanırım sorularını, cevaplarını ve tepkilerini benim tercih ettiğim iki hece sınırında tutabilen biriyle henüz karşılaşmadım.

Tabak tepsisini arabadan masaya aktardı, ardından iPad'ini göğsüne bastırarak aldı.

Mümkünse, gövdesini Saran Wrap gibi saran pudra mavisi bluz, hareketle birlikte sıkılaştı.

Gömleğini gri bir kalem etek ve muhtemelen Washington Anıtı'nı kartal gözüyle görebileceği kadar yüksek bir çift Louboutin ile kombinlemişti.

Kaşlarımı kaldırdım, ona kalabileceğini düşündüren şeyin ne olduğunu merak ediyordum. "Evet?"

Duyulabilir bir yutkunma sesi boynundan aşağı indi. "Bay Sun..."
Saçma ayakkabısının ucuyla bir daire çizdi, tablet ekranının kenarlarını beyaz parmaklarıyla sıktı.

Ona baktım.

Sessizliği benim doldurmamı beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Natalie benim incelemem altında kıpırdandı. "Başka bir şey daha var."

Onu on saniye boyunca inceledikten sonra, bu düşünceyi tamamlamaya niyeti olmadığını anladım.

"Burada diken üstündeyim Natalie. Ne zaman hazır olursan.

Tercihen bu yüzyılda." Bir

yudum daha.

Titrek bir nefes.

Kırk yedi derece Fahrenheit'ta servis edilmesini tercih ettiğim öğle yemeğimi şimdiye kadar bitirmiş olmalıydım.

Go tahtası Natalie'nin dikkatini çekti.

Avucunu göğsüne doğru çekti. "Ah. Uzun zamandır dama oyununa dokunmadın."

"It's Go." *Sen de öyle yapmalısın.* "Ne diyordun?"

"Doğru." Boğazını temizledi. "Haddimi aştığım için beni bağışlayın ama geçen gün öğle yemeği için ziyarete geldiklerinde annenizin Celeste ile konuşmasına kulak misafiri oldum."

Benimle göz temasını sürdürmek için kendini zorladı. Kolay bir başarı değildi. Varsayılan ifadem düşmanca olarak ayarlanmıştı.

Boştaki elini eteğinin üzerinde düzleştirerek devam etti. "Kadınları potansiyel hayat arkadaşı olarak seçtiğinizi biliyorum."

Zavallı Natalie.

Hiç şansı olmadığını düşünüyordu, değil mi?

Asistanıma karşı hiçbir şeyim yoktu. Aynı şekilde Crocs giyen insanlara karşı da bir şeyim yoktu.

Onları temelde tatsız bulmam, nefes almayı hak etmedikleri anlamına gelmiyordu.

Ya da toplum öyle ısrar etti.

Natalie dayanılmaz derecede sıradan biriydi. Güzeldi ama güzel değildi.

Çalışkan ama dahi değil.

Yüksek lisans için bir Ivy League üniversitesine gitmişti, ancak bu üniversiteler kuruluşlarından bu yana sürekli olarak aptallar ürettiyordu.

Gerçek bir kişiliği ya da yeteneği yoktu.

Aslında onu asistan olarak seçmemin tek nedeni, uzun çalışma saatlerine ve temel matematiğe karşı alışlagelmiş bir isteksizliğe sahip olmamasıydı.

"Ve düşünüyordum da..." Dudaklarını yaladı, bakışlarını yüzünden yere indirdi ve kahverengi saçlarını geriye doğru taradı. "Bence beni kesinlikle düşünmelisin. Çalışkan ve sessiz biriyim."

Şu anda değilsin.

Bir ayağından diğerine zıpladı. "Talimatları çok iyi alırım. Görevime bağlıyım ve bir takım oyuncusuyum."

Takım oyuncusu mu? Çuvalıma kaç kişiyi davet etmeyi planladığımı düşünüyordu?

"Size sorun çıkarmayacağım. BEN... BEN..." Yanakları kıpkırmızı oldu. Saçma sapan sözcükler dökülmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Yatakta ne istersen -nasıl istersen- yapacağım. Ayrıcalık bile istemiyorum. Ben hayatta kalan biriyim. İyi bir hayat istiyorum. İçimden bir ses sizin de hayatta kalabileceğinizi söylüyor Bay Sun. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama sizde bunu görüyorum."

Ona ne gördüğünü
sormadım. Umurumda
değildi.

Ama Natalie kendini kaptırmıştı, isteksiz seyircisinin cansız performansından etkilenmediğini fark edemeyecek kadar ileri gitmişti.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Sanki her an savaşa hazırmışsın gibi bir havan var. Bu bakışı bilirim. Bazen ben de takınıyorum."

"İyi bir dolandırıcıyı takdir ederim Natalie, ama piyasada daha özel bir şey arıyorum."

Gözleri benimkilere yapıştı. "Ne oldu?"

"Constance Sun'ın onayını kim alırsa."

Garip, yapmacık bir kahkaha attı. "Constance senin tarikat liderin mi?"

"Bir bakıma. O benim annem."

"Neden evleneceğin kişiyi onun belirlemesine izin veriyorsun?" Sanki cevabımdan onu koruyacakmış gibi iPad'i göğsünde yukarı kaldırdı.

Çünkü kocası beni korurken öldü ve o zamandan beri onun yerine benim ölmüş olmayı dilemediğim tek bir gün bile olmadı.

"Onun eşini elinden aldım. En azından benimkini seçmesine izin verebilirim."

Natalie'nin omuzları aşağı doğru çöktü, tüm varlığı sıvılaşarak çöktü. Duruşu kötü olan insanlardan hoşlanmazdım.

Daha ağzını açmadan diskalifiye edildi. "Ama bu adil değil-"

Bir elimi kaldırdım. "Hayat gibi. Üç yaşından büyüksün. Bunu çoktan anladığınızı sanıyordum." Kumaş peçeteyi kucağıma serdim ve çelik yemek çubuklarını aldım. "Yemeğimi yemeden önce konuşmak istediğin başka bir şey var mı? Bunu sessizlik içinde yapmak istiyorum."

Natalie ağzını açtı, sonra da en iyi alabalık taklidini sergileyerek kapattı.

"Başka bir şey yoksa, dileğin gerçekleşmek üzere." Sesi çatallaşarak iPad'ini koltuk altına sıkıştırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Federal vergileri iptal mi ediyorlar?" Elbette bu kadar şanslı değildim.

Dördüncü ayın dördüncü gününde doğmuşum. Çin kültüründeki en şanssız sayı.

Mandarin dilinde dört, *ölüm* kelimesiyle benzer telaffuzu paylaşır.

İnsanlara karşı duyduğum fiziksel tiksintinin ilacının kucağıma düşmesi daha şimdiden talihin bir cilvesi gibi görünmeye başlamıştı.

"Şey, o dilek değil." Natalie iPad'ini arabanın üzerine bıraktı ve elleriyle porselen yıkama kabını toplayıp üstüne koydu. "Annen daha önce arayıp Astteria kolyesini bir kıza ödünç verdiğini söyledi. Onun için kasada sakladığın özel yeşim ve altın kolyeyi."

Son kontrol ettiğimden beri modern randevuların durumu tüm zamanların en düşük seviyesine inmiş olmalı, çünkü burnunu çekti ve gözyaşlarını uzak tutmayı başaramadı.

Günahlarım için özellikle korkunç bir cezaydı, amcığı bile alamadan kadınların gözyaşlarına katlanmak zorunda kaldım.

Natalie yumruklarını arabanın kollarına geçirerek yük taşıma kapasitelerini zorlamaya başladı. "Constance kızın bugün uğrayacağını söyledi ve *ona etrafi göstermeni* istedi."

Parmaklarını tırnak işareti olarak kullandı, alt dudağı zorlukla kontrol altına alınmış bir surat ifadesiyle kıvrıldı.

Yine bu.

Plan N'den sonra annem görücü usulü randevuların işe yaramadığını fark etmemiş miydi?

Parmak uçlarımı göz kapaklarıma gömdüm ve derin bir iç çekerek o bölgeye masaj yaptım. "Kadının adı ne?"

Natalie burnunu kıvrıdı. "Electra? Exotica, belki?"

"Eileen."

Annem beni Exotica adında bir kadınla eşleştirmeye çalışmadan önce bir kase göz küresi yedi.

"Evet. Onun gibi bir şey. Bana sorarsanız çok yavan bir isim."

İyi ki yapmamışım.

"Onu ne zaman bekliyorum?"

"Saat üçte."

Annemi memnun etmek için Eileen'le birlikte çaba gösterebilirdim. Bunu yapmadan önce ölecekmişim gibi hissetsem bile.

"Sorun değil. Geldiğinde onu içeri alın. Ben hallederim."

"Gerçekten mi? Hiç kimseyi habersiz kabul etmezsin."

Natalie'ye cevap vermedim.

Oflayarak başını salladı. "Bu posta kodundaki her kadın senin ilgini çekmek için ölür ama senin gözün sadece annende. Bu ne rezalet."

"İşinizi kaybetmek istemiyorsanız ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun Bayan Mikaylov."

Natalie, yakın bir akrabanız hediye ettiği için saklamak zorunda kaldığınız yersiz bir mobilya parçası gibi odanın ortasında duruyordu.

Söylemek istediği daha çok şey var gibiydi ama parayı kuru temizleme ya da Oliver'ın Cane Corso'sunun anal bezlerini sağdırmak gibi daha faydalı bir şeye harcamak yerine beni onunla evlenmeye ikna etmesi için ona saatlik ücret ödediğim fikri beni yanlış yönlendirdi.

Sashimi tabağından yarı saydam bir budo ebi parçası koparıp dudaklarıma götürdüm.

Çok sıcak.

"Hepsi bu kadar mı Bayan Mikaylov?"

Anlayamadığım bir nedenden ötürü, Farrow'un evi yakmaya çalıştığını, tüm sanat koleksiyonumu açık artırmaya çıkardığını ya da mülkümde iğrenç bir suç işlediğini söyleyeceğine dair aptalca bir umut besledim.

Bayan Ballantine'i arayıp bulmak ve kar fırtınasındaki varlığına ateş püskürmek için bana bahane olacak bir şey.

Ama Natalie başını eğerek tekrar nefes vermekle yetindi. "Hayır efendim, hepsi bu kadar."

Beni istemediğim sürpriz bir randevuyla ve girmem için düşük güvenliğli bir randevu ajansı sunucusuyla baş başa bırakarak arabasıyla geri çekildi.

ZACH

Ollie vB:

Akşam yemeği?

Zach Sun:

Meşgul.

Pas. **Zach**

Sun:

Özellikle de bu gece
Geçen seferki gömleğin aynısı.

Ollie vB:

Nasıl yani? Karımı memnun ederken yanımda
yürümekten utanıyor musun?

Romeo Costa:

Eşini memnun eden mi?

Ollie vB:

Bu bir eş dövücü ama daha iyi bir PR ile
yeniden markalanmış.

Zach Sun:

Yakılmalı.

Zach Sun:

Jersey Shore'un bu tarafında hiçbir erkek
Spor salonunun dışında atlet.

ZACH

T Sürpriz randevu haberim programımın akışını bozdu.
Normal bir günde, düşmanca bir devralma için seçim sürecinin ortasında olurdum.

Eileen Yang az önce benim ruh halim pahasına bir şirketi kurtardı.

Kapı zili saat tam üçte çaldı.

En azından zamanında gelmişti.

Dakikliğe değer verirdim. Bu karakteri gösterirdi. En azından asgari düzeyde.

Yenmemiş öğle yemeğimin yanından geçerek pencereme doğru yürüdüm. Çeşmemin yanına park etmiş beyaz bir Bentley, yeni yıkanmış gibi pırıl pırıldı.

İyi bir seçim. Çok saldırgan ya da şatafatlı değil. Parlak pembe Range Rover'lar ya da neon yeşili Lamborghini'ler yok.

Ellerimi ön ceplerime sokarak ofisten çıktım ve kör randevumu karşılamak için merdivenlerden aşağı indim.

Dürüst olmak gerekirse, bu pek de *görücü usulü* bir randevu sayılmazdı. Randevu ajansından Eileen'in dosyasına ulaşmak için önemsiz bir güvenlik katmanından geçtiğimde değil.

Eileen Yang.

Otuz üç.

Aslında, Manhattan'da yaşayan bir nörolog.

İki Ivy Leagues'den üç derece. Sınır Tanımayan Doktorlar'da birden fazla görev. Popüler bir A.P. Bio çalışma kılavuzunun yazarı.

Geçen yıl, Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir apartman dairesinin 12 milyon dolarlık ipotegini ödemek için telif haklarını tüketmişti.

Görünüşe göre annem onun için mükemmel kızı bulmuştu. Bu da tabii ki benim için mükemmel kızı bulduğu anlamına geliyordu.

Şimdi tek yapmam gereken bunu
mahvetmemektir. Söylemesi yapmaktan
kolay.

İnsanlar söz konusu olduğunda, başarmaktan çok batırma konusunda uzmanlaşmışım. Özellikle kadınlar, varlığımı kişisel bir aşağılama olarak görüyorlardı.

Onlara hiç dikkat etmedim.

Ama bunu yaptığımda, genellikle acımasız bir dürüstlikle, konuşmalarını kum tanelerini boyutlarına göre sıralamak kadar akıl almaz bulduğumu bildirdim.

*Gerçekten atomları nasıl parçalayacağını
biliyorsun, Zach. Eminim bu kızın senden
nefret etmemesini sağlayabilirsin.*

Koridordan geçip merdivenlerden inerken evin bugün özellikle tertemiz göründüğünü fark ettim.

Farrow'un henüz balıklı bir Şey denememiŐ olmasđ beni biraz hayal kırıklığına uğratmıŐtı. O gelir gelmez savaŐacađımız izlenimine kapılmıŐtım.

Belki de daha sonrası için benim için bir Şeyler saklıyordu.

Hiçbir parçam onun yatıp bunu kabul edeceğine inanmıyordu. Beni patronu olarak kabul edip uslu duracağına.

n kapıyı açtığımda annemin ideal kadını buldum. Omuzlarına kadar uzanan parlak siyah saçları ve adaçayı yeşili Burberry takımıyla uzun boylu ve inceydi.

Saçlarını ortadan ayırmış, kulaklarının arkasına sıkıŐtırmıŐ ve ancak bir cetvelle elde edilebilecek bir kesim yapmıştı.

Yüzünü nötr bir ifade süslüyordu, duruşu gururlu ve dođrusaldđ. "İyi günler." Sesi neredeyse robotikti. Bu kötü bir Şey değildi. homo sapiens hayranı olmayan biri için bir Şey. "Zachary?"

Ne yazık ki.

Hafifçe eğildim, kenara çekildim ve içeri girmesini işaret ettim. "Eileen."

Bana sarılmaya ya da öpmeye çalışabileceği fikri vücudumdaki her lifi bzŐtrd.

Neyse ki, pratik bir rahatlıkla içeri girdi ve siyah Ferragamo stüdyo çantasını sehpanın üzerine yerleŐtirirken bana bakma zahmetine bile girmede.

Mantıklı topuklu ayakkabılarını çıkardı, Malone Soulier'leri düzgünce bir araya getirdi ve kapının yanına sıkıştırdı.

Narin cildini güneŐten korumak için tasarlanmıŐ bir Herms eŐarbdđ boğazını sarıyordu.

Düğümü çözdü ve ipeği bileğinin etrafında Şık bir bilezik Şeklinde yeniden bağladı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü buruşturdum. Sanki onu bizzat annem yetiŐtirmiŐ gibiydi.

"ok fazla vaktinizi almayacağım." Sözcükler sanki onlarca kez söylenmiŐ gibi alıŐtırılmıŐ bir rahatlıkla çıkmıştı. Eileen bu robotik seviyeye ulaşmak için kaç tanışma randevusu yaŐamıŐtı? "Kolyeyi bana ödünç verebilirsen, hemen yola çıkacağım. Annelerimize konuŐtuklarımızı ve gelecek planlarımızın uyuşmadığı sonucuna vardđđımızı bildireceğim. I

Yine de kolye için teşekkür ederim. Bu akşam St. Jude'un bir hayır etkinliği var ve kolyeyi takmazsam annen sorular soracak."

Onu o kolyeyle birlikte hayatımdan çıkarıp mutlu yoluna göndermekten başka bir şey istemiyordum.

Ama annemin seçtiği gelinle evleneceğime söz vermiştim ve Eileen tam bir paketti. İyi davranışlar ve üstün terbiyenin bir pinyatası.

"Önce evi gezmek ister misiniz?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Ne de olsa buraya kadar gelmişsiniz."

Birbirimizden yaklaşık bir metre uzakta duruyorduk, ikimiz de aramızdaki mesafeyi kapatmaya hevesli değildik.

"Oh, gerçekten. Zorlamak istemem."

Tercümesi: Lütfen, bana bir saniye daha acı çektirme.

"Dayatmaya devam et." Konuşurken dudaklarım zar zor kıpırdadı. "Borsa elli dakika içinde kapanacak ve ben bugün zaten saatlerimi harcadım."

Sanki gevşemek için her akşam kedi idrarıyla yıkandığımı açıklamışım gibi bana baktı. "İş gününü dörtte mi bitiriyorsun?"

"Günün her saati çalışıyorum," diye açıkladım. "*Ve geceleri.*" Bir eş olarak benden zaman istemeyi planlıyorsanız diye.

"Her zaman bu kadar gevşek misin?" Yüz ifadesini düzeltmeden önce kaşlarını çattı.

Kırışmaya değmezdim.

"Sadece bugün." Kendimi gülümsemeye zorladım, ağzımda ekşilik patladı. "Ee? Bana katılmak ister misin?"

Eileen hafifçe kaskatı kesildi, dudaklarının arasından bir nefes geçti, biraz fazla aceleliydi.

Belli ki sormayacağımı umuyordu. "Ben

bir tur atacağım, teşekkürler."

Benim onun burada olmasını istemediğim kadar o da burada olmak istemiyordu.

Onu benden uzaklaştırmak zorunda kalmayacağım gerçeği tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Hızlıca başımı sallayarak başımı doğru kanadına doğru çevirdim.

Birbirimizden epeyce uzaklaştık, ben her oda ve onu süsleyen sanat eserleri hakkında sıkıcı anekdotlar ve gerçekler anlattım.

Eileen her doğru anda başını sallıyor, umursuyormuş gibi yapıyordu ama onu sık sık ince deri Cartier'sini kontrol ederken yakalıyordum.

Benimle aynı odada olmak istemeyen biriyle evlenmekten daha kötüsünü yapabilirdim. Aslında, bunu diğer alternatife tercih ederdim.

Muhtaç bir eşi savuşturmak yeni bir cehennem çemberi gibi görünüyordu.

Yemek odasına giderken Farrow'u gördüm. İlk gününde onu rahat bırakmak için çok fazla.

Koridorda diz çökmüş, porselen karolardaki inatçı çamur lekesini temizliyordu.

Onu bu halde görmeye alışmıştım; terlemişti, kafa derisinde kuş yuvası vardı, kıyafetleri ağartılmış pigmentlerle doluydu.

Acınacak halde görünüyordu. Yoksulluk ve yorgunluğun ürünü. Benim ve kibar misafirim tam tersi.

Ve ilk defa o kadar güzel olduğunu fark ettim ki nefes alamadım.

Keskin yüz hatları, altın rengi saçları ve ışıltılı mavileriyle. Biraz dalgali ve kontrolden çıkmış kakülleri onu *Vogue*'un iki sayfalık sayfasındaki havalı bir grunge kızı gibi gösteriyordu.

Bu düşünce tarzı beni ürküttü.

İnsanlara hiç hayranlık duymamıştım.

Güzellikleri gibi geçici bir şey için onlara hiçbir zaman hayranlık duymadım.

Bu iyi. Bu iyi.

Onun gerçek bir üç boyutlu kişi değil, bir amaç için bir araç olduğunu hatırladığınız sürece, görünüşüne hayran olabilirsiniz.

Kendi fikrimi kanıtlamak için onu bir kustumuk birikintisiymiş gibi geçtim ve Eileen'i koridor boyunca yönlendirirken ona bakarak alay ettim. "Bir noktayı kaçırdın."

Farrow bana ters ters baktı, aklından beni bıçakladığına hiç şüphe yoktu. "Üzgünüm patron, ama sen kalıcı bir özelliğsin."

İşte orada.

Hizmetçimin ukalalığı karşısında Eileen küçük bir soluk aldı ve dönüp aramıza baktı.

Yemek odası ile misafir kanadı arasındaki kavşakta durdum, gözlerim hâlâ yeni hizmetçimdeydi. "Ben Bay Sun."

Farrow duvara yaslandı ve bir tutam saçını gözünden uzaklaştırarak beni ve Eileen'i değerlendirdi.

Hiçbir parçası bu şekilde görülmekten utanmış ya da sıkılmış gibi görünmüyordu. Ayaklarımızın dibinde. Zemini parlatmak için fırçalıyorum.

Çenesini eğdi ve Eileen'e doğru dişlek bir sırıtış attı. "Go oyununda berbat olduğunu söyledi mi?"

Dudaklarından dökülenler tam da annemin şüphelendiği gibiydi: *Go* başka bir şeyin şifresiydi ve az önce beni yatakta kötü olmakla suçlamıştı.

Eileen'in kaşları saç çizgisine doğru kalktı, ince parmakları köprücük kemiğini öptü. "Seninle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Umarım değildir." Farrow bezini aldı ve fırçalamaya devam etti. "Islak rüyam beni kovması."

Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi onun ıslak rüyalarının bir parçası olmak isterken buldum.

Aslında, onu bacaklarını açmış, çıtırçıtlak, bana ne kadar ıslak olduğunu gösterirken izlemekten daha çok istediğim bir şeyi hayal etmekte zorlanıyordum.

Kendimi resmen kaybetmişim. Bu yabancı düşünceler ve kontrolsüz arzularla bulanık, keşfedilmemiş suların derinliklerine yelken açtım.

İyice ovduğu bezden çıplak ayak parmağıma bir damla kirli su sıçradı. Göz kapağım seğirdi.

Kırpıklarını kırıştırarak bize melek gibi bir gülümseme armağan etti. "Bana ateş *etmesiyle* karıştırılmamalı. Çünkü onu da yaptı. Sana bıçak fırlatmayı sevdiğini söyledi mi?"

Onu öldürecektim.

Ama önce onu becerecektim.

Çünkü -ve bu önemliydi- bilinmeyen bir nedenden ötürü, yakınlaşmayı düşünebildiğim tek kadın o gibi görünüyordu. Aslında, onun yüzünü düşünmeyi bırakmadığımı fark ettim. Vücudunu. Alaycı gülümsemesi. Pistte hareket ediş şekli. Bir suikastçı olsaydı Tinker Bell gibi olurdu.

Aynı anda hem çok ölümcül hem de çok yumuşak.

Eileen bir adım geri çekildi ve başını bana doğru çevirdi. "Fırlatma bıçağın mı var?"

"Bazı antika bıçaklar." Farrow'a alaycı bir bakış attım. "Sanat koleksiyonumun bir parçası olarak."

"Onun da bir tankı var." Farrow sırttı, belli ki eğleniyordu. "Kullandığı tek şey o. G.I. Pisliği."

"Bu bir tank değil. Bu bir Conquest Knight XV."

"Alüminyumdan yapılmış." Farrow karnını tutarak kıkırdadı, gömleğine bir kir lekesi daha eklediğini umursamıyordu. "Bu arada bir tur attım. Anahtarlarını herkesin görebileceği bir yere bırakmamalı."

Eminim öyledir.

Nedenini bilmiyordum ama yaramazlık yaptığını bilmek keyfimi yerine getirmişti.

"Her neyse, görüyorum ki ikinizin konuşacak çok şeyi var." Farrow iki parmağını alnına götürerek bizi selamladı. "İyi eğlenceler çocuklar. Ben sizi yalnız bırakayım."

Eileen kaşlarını çatı, avuçlarını ensesinde sıktı, yardımcıyla girdiğim sözlü savaştan etkilenmediği belliydi.

"Bunun için üzgünüm." Eileen'e merdivenlerden yukarı devam etmesini işaret ettim. "Beş yıl önce bir çift yürüyüşçü onu ormanda bulmuş. Vahşi çakallar tarafından büyütülmüş ve onlardan biri olduğunu düşünerek büyümüş. Düşük IQ'lu bireyleri topluma entegre etmeye odaklanan bir rehabilitasyon programının parçası olarak onu işe almayı kabul ettim."

"İlginç. Sadece beş yıl önce." Eileen adımlarımı gölgeliyor, sanki vahşi ahtapotumla karşılaşmasını unutturabilecekmış gibi takım elbisesini silkeliyordu. "İngilizce diline hâkimiyeti kusursuzdur."

Kavisli merdiveni Farrow'un çan sesleri eşliğinde tırmandık. Malikânenin büyüklüğü nedeniyle daha da güçlenen kıkırdamalar kavernöz fuayede yankılandı.

Şimdiye kadar evimin çok büyük olduğunu hiç düşünmemiştim.

"İngilizcesi gayet iyi." Onu ofisimin karşısındaki koridora yönlendirdim. "Benim sorunum ağzından dökülen içerik."

"Aranızda iyi bir kimya var gibi görünüyor." "Pek sayılmaz."

Paylaştığımız tek kimya radyoaktifti. Farrow ve ben iki aşındırıcı elementtik, muhteşem bir şekilde patlamaya mahkumduk, ama bilimi her zaman sevmişimdir.

Eileen beni yatak odamdaki dolaba kadar takip etti ve kasanın hemen önünde durdu.

Terbiyeli yetiştirilme tarzına sadık kalarak, ben yirmi iki haneli şifreyi girip annemin ona ödünç verdiği imparatorluk yeşiminden kolyeyi çıkarırken bana mahremiyet sağlamak için döndü.

Farrow'un sadece kodu girmemi izlemekle kalmayıp aynı zamanda daha sonra kullanmak üzere ezberleyeceği de aklımdan çıkmıyordu.

İki kadın daha farklı olamazdı.

Ve vahşi, anlaşılmas bir nedenden dolayı, açlıktan ölmek üzere olan bir ayının tavırlarına sahip olanı tercih ettim.

Oymalı kutuyu aramızdaki dolap adasına bıraktım. Gömme ışıklar Eileen'in üzerine soğuk, mavi gölgeler düşürüyordu.

Saçının tek bir teli bile yerinde olmayan, düzenli, şık ve bilinçli haliyle ona baktığımda, Farrow'un yardımı olsun ya da olmasın ona dokunabilmemin mümkün olmadığını anladım.

Bu asla işe yaramaz.

Nefesimi içime çektim, babama verdiğim sözü bir kez daha bozduğum için kendimden nefret ettim.

Tam onu göndermeye başlamıştım ki, Eileen ağzından kaçırarak "Ayçöreği getirdim" diyerek beni şaşırttı.

Kollarımı kavuşturdum. "Ne?"

Bu sadece onlar için uygun bir zaman değildi, takvime göre kelimenin tam anlamıyla onlar için uygun bir zaman değildi.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Alanıma adım attığından beri yaptığı ilk insani şeydi bu.

Rich, bunu ben söylüyorum, biliyorum.

Bir elini adanın üzerine koymuş, dolabı inceliyordu, sanki benimle aynı mekânı paylaşıırken yakalanma fikri benim için olduğu kadar onun için de hoş değildi.

"Mooncakes. Çin Mahallesi'nden. Gerçek bir anlaşma. Geçen Ay Festivali'nde bittiği için üzülen ve benim için özel bir parti pişiren bu yaşlı kadın tarafından yapıldı. Üç yumurta sarısı var."

Damar tıkanıklığı için bir reçete gibi görünüyor.

Nedenine dair bir fikrim olmasa da, resmi konuşma tarzını terk ettiğini fark ettim.

"Büyükannem beni gecenin bir yarısı onları almam için bu üçüncü kattaki daireye kadar gönderdi." Cam tezgâhta parmak izi bıraktığını fark edince bileğine doladığı Hermès eşarbiyle izi sildi. "Seni kazanacaklarını söyledi. Ben... Ben bunu yapmak istediğimden bile emin değilim." Alt dudağı sanki bir irkilmeyi bastırmış gibi seğirdi. "Yani seni kazanmak. Bunun seninle bir ilgisi yok. Olacağını bildiğim gibi fazlasıyla niteliklisin. Ama ben sevmiyorum..." Durakladı.

"Neyi sevmiyorsun?"

Kaynaşmak mı? Ailen tarafından tuzağa düşürülmek mi? İnsanlar mı?

"Erkekler," diye fısıldayarak bitirdi sözlerini, ayak

parmaklarına bakarak. Bu onun bekârlık durumu hakkında çok şey açıklıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, sikime olan ilgisizliği.

Omzumdaki bir düğüm gevşemeye başladı. "Eşcinsel misin?" Bununla çalışabilirdim.

Kağıt üzerinde bir evlilik.

Duygu, etkileşim, *seks* beklentisi yok.

"Hayır." Dudağını ağzına götürdü ve bir sonraki kelimelerini düşündü.

"Ben de kadınlardan hoşlanmıyorum. Kimseye karşı bir arzu hissetmiyorum."

Oh.

Annem gerçekten de benim kadın versiyonumu bulmuştu.

Ta ki Farrow Ballantine hayatıma girene kadar. Şimdi, yüzde yüz birine dokunmak istiyordum.

Aslında bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordum.

Eileen'in bakışları tavana doğru kaydı. Gözyaşları gözlerinin alt kenarını çevreliyordu. Bir ahududu patlattı, sesi neredeyse sarsıcı çıkıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Beni becermek istemiyor musun?"

"Eğer evlenirsek sana sarılmak bile istemem. Bu arada, bunu sadece düşündüm çünkü gerçekten yalnız ölmek istemiyorum. Çocuk istiyorum. Bir aile istiyorum. Diğer insanların zevk aldığı şeyleri yaşamak istiyorum."

Çenemi okşadım.

Bu işe

yarayabilir.

Eileen Yang sevilesi biri değildi ama korkunç da değildi. Yeterince sessizdi. Yeterince bağımsız.

Ve ikimiz de aynı sorunu paylaşıyor gibi görünüyorduk.

"Bu korkunç bir şey." Başını iki yana salladı. "Buraya geldiğim için çok üzgünüm. Kolyenin sadece bir bahane olduğunu biliyordum. İkimizin de zamanını boşa harcıyorum-"

"Bayan Yang?"

"Evet, Bay Sun?"

"Hadi şu ay keklerinden yiyelim. Konuşacak çok şeyimiz var."

ZACH

"S o, hangisiydi?"

Eileen kış bahçesindeki kahvaltı salonunda karşımdaki koltuğa tünemiş, bize bir fincan çay daha dolduruyordu.

Ay kekleri el değmeden aramızda duruyordu.

Çaydanlığı altın tepsiye geri koydu, sapını fincanlarımızın arasına simetrik bir şekilde yerleştirdi ve ekledi, "Büyürken ne zaman yaramazlık yapsak sihirli bir şekilde ortaya çıkan ev eşyalarından bahsediyorum. Flip-flop mu?"

Arkama yaslandım, gevşek yapraklı çayımı yudumlarken onu kenarından inceledim. "İster inanın ister inanmayın, ailem beni hiç tehdit etmedi."

Belki de bu şeyin ayakları vardı.

İçimde hiçbir şey uyandırmaması bir kusur değil, bir özellikti. Asla derimin altına giremedi, beni asla bir yöne ya da diğerine çekemedi.

"Ah." Neredeyse kendi kendine başını salladı. "Duvar."

Çay fincanını tabağına koydum ve kenarından taşan bir damlayı parmaklarımla uzaklaştırdım. "Konuşmaya başladığımdan beri kaslarım taş gibi oldu."

Avucunun içine kıkırdarak ağzını kapattı. Yıllar sonra ilk kez kendimi rahat hissettim. Babama verdiğim sözü yerine getireceğimden emindim.

Onunla alay edersem Eileen'in beni kırmayacağını biliyordum. O güvendeydi. Akıllıca, mantıklı bir seçim.

Bana kişilik ve deneyim olarak annemi hatırlatıyordu, bu da onunla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim uzun vadede ona karşı asla bir şeyler hissedemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Bay Sun'ın her zaman zorlu biri olacağını düşünmüşümdür." Eileen başını eğdi, gözlerini uzak bir bakış kapladı. "Büyürken onu çok sert hatırlıyorum."

"Katı biriydi," diye onayladım. "Ama yumuşak bir tarafı da vardı. Bunu sadece bana ve anneme gösterirdi. Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun?"

"Sana taptığını hatırlıyorum. Babama hep senden bahsederdi."

Eileen ciddileşerek gözlerime baktı. Manikürlü parmakları oturduğu koltuğun kırmızı kadifesine gömüldü.

İkimiz de hassas bir anı paylaşmaya çalışıyorduk. Ve sefilce başarısız oluyorduk.

Biraz kıpırdandı. "Her zaman dinledim, çünkü ikisinin de bir gün birbirimizle evlenmemizi istediğini biliyordum."

Sessizlik aramızda çatırdadı.

Gerilim ve endişeyle doluydu.

Eileen Yang ile buluşmamın gerçekleşmesi her zaman kaderimde vardı. Artık olduğuna göre, vermemiz gereken bir karar vardı.

Bizim çevremizde insanlar uzun flört dönemlerini hoş karşılamazdı. Sadakat, bağlılık ve soyun korunması daha önemliydi.

"Seni asla sevmeyeceğim." Bileğimi karşı dizime dayadım ve koltuğumda geriye yaslandım. "Ben de sana asla dokunmayacağım. Seni mihrapta öpmek için değil. Ve kesinlikle seni hamile bırakmayacağım. Aslında, kendi çocuğuma sarılacak kadar rahat hissetmem pek olası değil."

Doğru değil, kendime hatırlattım. Farrow seni iyileştirmezse.

Belki bir gün -çok, çok, çok ileride- karşıdan karşıya geçerken müstakbel eşimin elini tutacak kadar rahat hissederdim.

"Sevgi..." Boğazımı temizledim. "...bana doğal geliyor." Sözcükleri söylerken, şiddetli anı parlamaları bana saldırdı.

Yanmış et.

Her yerde kan

var. Çıglıklar.

Yanık ten kokusu burnuma saldırıyor. Baba, baba, baba.

Bu yüzden Octi'ye katlanmam gerekiyordu. Babamın geride bıraktığı hasarı düzeltmek için.

Eileen ellerine bakarak başını salladı. Parmakları birbirine dolanmıştı. Kemik yapısının geri kalanı gibi uzun ve dardı.

Şüphesiz güzel çocuklarımız olurdu. Ve aptal da olmazlardı. Her zaman güzel bir bonus.

"Seksi denemek istiyorum." Sanki birisi fısıltısını kişisel baloncüğünü delmeden duyabilirmiş gibi etrafına baktı. "Bakalım belki zamanla bana da çekici gelebilir mi?"

"Hâlâ yapabilirsin." Tabağı içeri ittim. "Tedbirli olduğun sürece, *cinq-a-sept* bir sevgili edinmen benim için sorun değil. Gerekli tüm evrakları imzalamaya istekli olması şartıyla."

Alay konusu olmayı reddettim ama müstakbel eşimin de sırf fobilerimi yatıştırmak için bağdaş kurup oturmasını beklemiyordum.

Eileen dizine vurarak tempo tuttu. Bu küçük tuhaflığı sinir bozucu buldum.

Farrow'un da tuhaflıkları olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, neydi onlar? Hiçbir şey beni şaşırtmazdı. Yavru köpekleri öldürmek de dahil.

"Benim için sorun değil. Bu şu anlama mı geliyor...?"

Başımı salladım. "Döllenme. *Eğer* bu anlaşmayı imzalamaya karar verirsek."

İç geçirdi ve kendi kendine başını salladı. "Bu aslında çok rahatlatıcı. Seks her zaman bir aile kurmama engel olan tek şeydi. Ne zaman biriyle çıkmayı denesem, yatağa yuvarlanırdım ve gerçekten yapmadan önce dururdum. Entelektüel olarak ondan ne kadar etkilendiğime bakılmaksızın, hiçbir zaman kız kardeşimin tarif ettiği gibi hissetmedim. Neredeyse rıza dışı gibi geliyordu."

"Bu bizim için bir sorun olmayacak, çünkü senin bedenini istemiyorum."

Çatalının ucuyla bir ay kekini mükemmel bir şekilde dörde böldü. "O zaman, ne istiyorsun?"

"İşbirliğiniz. Çocuklarıma ortak ebeveynlik yapman için. Yüzüğümü takman. Sosyal etkinliklerde yanımda dur. Samimi olabiliriz. Hatta arkadaşça. Sonuçta paylaşacak çok şeyimiz olacak; çocuklar, hedefler, servet, güç."

Eileen elbisesini düzeltti. "Sadece aşk değil." Başımı salladım.

Nefes aldı.

Bu kadar yüksek sesle nefes almak zorunda mıydı? Yaptığı her şey sinirlerimi bozarken onun varlığına tahammül etmemi nasıl bekliyordu?

"Bunu gerçekten düşünüyor muyuz?" Eileen saçlarını yeniden kulaklarının arkasına toplayarak sordu. "Yani... açık sözlülüğümü bağışlayın ama bu kadar berbat durumdaki iki insan yeniden bir araya gelmeli mi? Kağıt üzerinde iyi göründüğümüzü biliyorum..."

"Ama kâğıt sadece bir kâğıttır," diye sözünü bitirdim. "Kolayca yok edilebilir." Bunu daha önce de düşünmüş ve her seferinde aynı sonuca varmışım. "Çocuklarım mutsuz olmayacak. Ben böyleyim çünkü koşullarım beni böyle yaptı. O koşulları ortadan kaldırırsanız, ben de bu ülkedeki diğer pezevenkler kadar azgın olurum."

Eileen bu kaba sözler karşısında irkildi. "Ve bu sırrı mezara mı götüreceğiz?"

"Fark eder mi? Bu vergi dilimindeki evliliklerin çoğu, bir zamanlar birbirlerini becermekten zevk alan iki tanıdık arasındaki bir sözleşmedir. Hatta tek vücut sıvısı alışverişi tıbbi bir ortamda olacağından, bu şehirdeki en az kirli çift biz olacağız."

Omuzlarını geriye iterek başını salladı. "Çalışmaya devam etmek istiyorum." Şartlarını ve koşullarını belirlemek için çok erken olduğunu hissetti. Aynı zamanda, tam da arzuladığım şeydi.

Evliliği bir iş fırsatı olarak gören biri.

Eileen elindeki tabağı iterek işe koyuldu. "İşimi seviyorum. Annemin sizinkilere izin istediğimi söylediğini biliyorum."

"İstediğin kadar çalış." Bir avucumu yukarı kaldırarak konuşmaya başlamasını engelledim. "Hamileliklerinizin son üç aylık dönemi hariç. Varislerime iyi bakılmalı ve yeni gibi görünmeleri sağlanmalı."

Bu, üremenin bana gerçekten mantıklı gelen tek kısmıydı. Ben nalları diktikten sonra işime devam etmek için sıfırdan genetik olarak üstün bir işgücü yaratmak.

Ne de olsa parayı Louis Vuitton marka bir valizle cehenneme götüremezdim.

Sonradan aklıma geldiği için ekledim, "Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi. Alınmak yok."

"Alınmadım." Bana baktı. "Param var ama..." diye devam etti. "Ama benim seviyemde bir para değil. "Ama benim seviyemde değil. geçmiş kontrolü." Telefonumu çıkardım ve sözleşme uygulamamı açarak cihazı masanın üzerine koydum. "Altı kişilik bir aileden geliyorsunuz ve mirasın çoğu kardeşlerinize kalıyor. Sana yirmi milyon civarında bir mal varlığı vereceğim ama sen de sağlam bir evlilik sözleşmesi imzalayacaksın."

"Tabii ki. Ayrıca yaşam tarzıma, bütçeme ve seçtiğim hayır kurumlarına ilişkin bazı koşullarım da olacak."

"Prensipte anlaştık, değişikliklere ve ince yazılara tabi. Eşim, sahibi olduğum bazı şirketlerin yönetim kurullarına atanmalıdır."

"Zaman taahhüdü?"

"Haftada üç saat."

"Zamanımın karşılığını Şanghay'da kendi seçtiğim bir daire şeklinde istiyorum."

"Tamamdır."

Bir duraklama

daha.

Babamın benim için istediği her şey buysa, neden temelde yanlış hissediyordum?

"İki çocuktan fazlasını istemiyorum. Üç çok fazla ve kariyerimi sekteye uğratabilir." Başını yana eğdi, sanki aklına gelen her talebi beyninden çıkarmaya çalışıyormuş gibi tavanı inceliyordu. "Ve her çocuk için bir sütanne. Yirmi dört aya kadar. IQ eksikliği olan aptallar yetiştirmeyi reddediyorum."

"New York'ta çalışmaya devam etmeyi planlıyorsanız velayeti paylaştığımız sürece sorun değil."

Annem torunlarını düzenli olarak görmek isterdi. Ve *bu* dikkatini benden ayıracağını düşündüm.

İki kuş. Bir taş.

Ayrıca, babamın beni gereksiz faturalar, baş ağrıları ve uyku yoksunluğuyla baş başa bırakmayı içermeyen bir nedenden ötürü bir aileye sahip olmamı istediğine dair aptalca bir umuda hala tutunuyordum.

"Bu yeterince kabul edilebilir görünüyor." Eileen yüzümü inceledi, muhtemelen kapıdan kaçacağıma dair bir işaret arıyordu. Kapıdan çıkmasını istediğim tek kişi oydu. "Ve... bu anlaşmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?" Dizine tekrar vurdu. Vurdu, vurdu, *vurdu*. "Birdenbire aşk, oyuncak ayılar ve tüm o saçmalıkları istediğine karar vermeyeceğinden. Kız kardeşim her erkeğin sonunda tek bir şey istediğini söyler. Se-"

"Para," diye bitirdim onun yerine. "Hayatın geri kalan kötü alışkanlıkları beni sıkıyor. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Bu bana ayrı yatakları hatırlattı?"

"Ayrı *kanatlar*."

"Sana gerçekten o kadar itici mi geliyorum?" "Sorun sen değilsin, Eileen. Sorun benim."

Aslında, o da sensin. Zihinsel klonum olduğun için. Ben zaten kendimle seks yapıyorum. Buna mastürbasyon deniyor.

Sessizlik bizi yuttu.

Konuşacak başka bir şey bulamayınca ayağa kalktım ve pantolonumdaki kırıklıkları fırçaladım. Eileen de beni taklit ederek boyunun hizasına kadar yükseldi.

Bir gün onun dudaklarını takma şekline kızacağımı hayal ettim - bir pislik şeklinde kıvrılmıştı - çünkü ifadesi sonsuza dek ekşiydi.

Sözleşme taslağını uygulamama kaydettim, ona binadan çıkarken eşlik etmeye hevesliydim. "Daha fazla müzakere ve talimat için adamlarımın sizinkilerle temasa geçmesini sağlayacağım."

"Hiç *kimsem yok*." Kelimeyi parmaklarıyla havaya kaldırdı. "Ama seninki bana cep telefonumdan ulaşabilir. El sıkışmaya ne dersin?"

Ve sonra, dokunuşunun ne kadar mide bulandırıcı olduğunu zerre kadar düşünmeden, elini benimkinin içine soktu ve sert, ıslak, *sıcak bir şekilde* sıkıttı.

Hemen midemde asit çalkalandı.

Bir an donup kaldım, afalladım ve dehşete kapıldım, bakışlarım etlerimizin birleştiği noktaya sabitlendi.

Kolum gevşemiş, elim onunkinde gevşemişti.

Bu kadar acınası görünmekten
nefret ediyordum. Ne kadar
acınası *hissettiğimden*.

Ağzım bir ılık şekline girdi ama hiçbir şey çıkmadı.

Bırak beni.

Bana dokunmayı

kes. Sadece git.

Boğazıma bir safra kaçtı.

Yutkundum, aldığı kol hariç her şey kaskatı kesilmişti.

Sözleşme. Evlilik. Verilen söz. Hepsini unutmak istedim.

Bu düşüncesiz embesille olan tüm karşılaşmamı temizlemek için.

Ama baba.

Baba, baba, baba.

Tüm çabam Eileen'in elini geri çekmek yerine önce çekmesini
beklemeye odaklandı.

Sonunda yaptığında, neredeyse mide bulantısından bayılacaktım. Her
ey iki saniyeden az sürdü ama sanki bütün bir gün sürmüş gibi hissettim.

Eileen başparmağını elbisesine döktüğü ay çöreği kırıntılarının üzerine
bastırdı ve onları hiç umursamadan bitmemiş çay fincanına serpiştirdi.

Sonra cüzdanına uzandı ve içinden bir kartvizit çıkartıp tekrar elime
tutuştırdı.

Daha

dokunaklı.

Harika.

"Ara beni."

"*Argh.*" Boğazım bir ılıkla tılandı. Gerçek kelimeleri üretemiyordum.
"Git buradan."

Pek kibar sayılmazdı ama elimden gelenin en iyisini yaptım.

"Elbette. Kendim ıkarım." Eileen'in gözleri benimle kış bahçesi kapısı
arasında gidip geliyordu, bir prostat muayenesi kadar mutsuzluğuma uyum
sağlamıştı. "Sana e-posta yoluyla birkaç Şangay dairesi göndereceğim.
Lütfen beni birincil irtibat olarak işaretlemeyi unutmayın."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, dokunduğu yerdeki insan etinin
kusursuz yanığı tenime yayıldı.

Kirlenmiş gibi hissediyordum. İşaretlenmiş, lekelenmiş ve kirlenmiş.
Hiç hissetmediğim bir alerjik reaksiyon.

Soluk borum daraldı. Nefes alamıyordum. Hâlâ bana dokunuyormuş
gibi hissediyordum.

Onu çıkarmalıydım, çıkarmalıydım, çıkarmalıydım.

Ve sonunda - lanet olası *sonunda* - Eileen açık çift kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Müstakbel kocasının parkelerin üzerine yığılmasını tam zamanında kaçırdı.

ZACH

W *Zavallı, işe yaramaz ve acınası.*
Vücudumun kırık kabuğunun medeniyet için ne kadar uygunsuz olduğunu düşünecek vaktim yoktu.

Eileen ortadan kaybolduğu anda çaydanlığa koştum ve elimi sıcak sıvıyla yıkadım.

Bittiğinde aceleyle en yakın tuvalete yöneldim.

Natalie yolculuğumun yarısında beni yakaladı, elinde bir yığın belge vardı. "Oh, selam. Bay Costa ve Bay von Bismarck merak ediyor-"

Onu atlattım ve arkamdan "Cevabım hayır" diye bağırdım.

Banyo kapısı benim acelemle patlayarak açıldı ve duvara çarptı. İç tarafa tutturulmuş kristal tutamak fayansların her tarafına dağıldı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve çıplak ayaklarımla dikenli cam parçalarına basarak lavaboya doğru ilerledim.

Topuklarımda kan birikti. Acıyı fark etmedim bile.

Sadece onu üzerimden atmam gerekiyordu.

Musluğu ekstra sığağa çevirdim, elimi akan suyun içine soktum ve inleyerek başımı arkaya doğru eğdim.

Su ateş gibi sıcaktı, etimi kırbaçlıyor, elektrik telleri gibi her santimini yakıyordu. Gözlerimi kapattım, derin nefesler almaya çalıştım.

Eileen'in dokunuşuyla kirlenmemiş olan "iyi" başparmağım enfeksiyonlu cildimin üzerinde rahatlatıcı daireler çizdi.

Üzerime yapışmış ölü, çürümüş et görüntüleri beynime saldırdı.

Kan.

Deri kaslara kadar yanmış.

"Bekle Zachary, seni almaya geliyoruz."

"Kahretsin Stan, bu çocuk mahvolacak. Bundan normal bir şekilde dönmesinin imkanı yok."

"O ben olsaydım, ben de ölmek isterdim."

Titreyen serbest elimle musluğun koluna vurarak daha sıcak olmasını sağlamaya çalıştım ama çoktan maksimum seviyeye ulaşmıştı.

Su, altındaki derimi kemiklerime kadar kavururken tısladı. Geri çekilmedim. *Yapamadım.*

Kendimi onun dokunuşundan kurtarmam gerektiğinde değil. Bedeli ne olursa olsun.

Arkamdaki kapı menteşeleri üzerinde titreyerek sallandı. "G.I. Jerk, iyi misin? Seni koşarken gördüm."

Tabii ki oydu.

Bir türlü fırsat bulamadım.

Bir tıkırtı daha. "Hey, bu şey sıkıştı mı?" "Git buradan," diye homurdandım.

Ama yapmadı.

Yapmazdı.

Talimatlara hiç uymazdı.

"Bu da ne...?" Sesi arkamdan geliyordu ama kırık kapı koluna rağmen içeri girmeyi nasıl başardığını anlayamayacak kadar derin bir trans halindeydim. "Tanrım. Zach."

Su kesildi.

Gözlerim hâlâ kapalı, çenem boğazımda düğümlenen safranın mermerin her tarafına yayılmasını önlemek için kaya gibi sertti.

Ekşiliğiyle gırtlığımı yaktı. "Lanet olsun, dostum. Cildin pembeleşmiş."

Farrow.

O buradaydı. İçerideydi. Tam

yanımdaydı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Restore edilmiş bir tablo gibi odak noktasına geldi, tanıdık ama yeni. Mavi gözleri parladı. Dolgun ağzı açıldı.

Neden lekeli hizmetçi üniforması Burberry takım elbiseden daha nefis görünüyordu?

Cidden. Farrow Ballantine bana ne zaman bu kadar nefes kesici güzellikte görünmeye başladı?

Şimdi bile, saçları dağınık bir topuzla bağlanmış ve çarpık dalgalı perçemleri terden alnına yapışmış halde.

"Buraya nasıl geldin?" Bu gereksiz düşüncelerden sıyrılarak hırladım. "Kapı kolu kırıldı."

"Dış kilit hâlâ sağlam." Lavaboya atmadan önce aramızdaki tokayı kaldırdı. İçinde bulunduğum zor durumu anladığını fark ettim. Elini ağzına götürdü, gözbebekleri yuvalarında çılgına dönmüştü. "Ne oluyor lan, Zach? Şu haline bak."

Farrow etrafımızı inceledi, dekoratif bir vazo aldı ve beni bir çoban gibi güderek lavabodan uzaklaştırmak için kullandı.

Dokunmadığımı biliyor.

Anladı.

En karanlık, en ahlaksız sırrımı bildiği ve *buna saygı duyduğu* fikri midemi düğüm düğüm etti.

Hayatın beni böylesine acımasız bir durumun içine itmesi -sırf bana daha da acımasız bir ders vermek için- çok tipikti.

Kurtuluş en beklenmedik yerlerden geldi. Bazen dinden geldi. Bazen affedilmekten geldi. Ve bazen de aslında nefret etmediğinizi fark ettiğiniz kızıdan geldi.

Farrow beni banyonun karşı duvarına kadar geri itti. "Cildin çiğ. Kabaracak. Üçüncü derece yanıkların var. Seni tedavi etmezsek hepsi çıkacak."

Musluğa döndü ve suyun sıcaklığını soğuk değil ama serin olacak şekilde ayarlayarak çalıştırdı.

Sıcaklığın değişmesini beklerken, bir şeyler aramak için dolapları açmaya başladı.

"Üst dolap solunda." Sırtımı duvardan aşağı kaydırđım, yere oturdum ve bileğimi tuttum. "Ne tür bir aptal ilk yardım çantasını alt katta tutar?"

"Belki de kendisine dokunulmasından hoşlanmadığı için gönüllü olarak üçüncü derece yanık oluşturan ama bunu itiraf edecek cesareti olmayan kişiyle aynı kişidir," diye tersledi ve kırmızı-beyaz bir kutuyu açıp karıştırmaya başladı.

Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım.

Çocukluk arkadaşlarımdan daha anlayışlıydı. Sırrımı keşfetmeleri çok daha uzun sürmüştü.

İlk defa Farrow Ballantine beni eğlendirmiyordu.

Endişelendim.

Bu dünyada akıllı bir kadından daha tehlikeli bir şey yoktu. "Petrol jölesi." Bir kutu vazelin çıkardı. "Bingo. Hey, neden çoğu gitti mi?"

Lanet Ollie.

Elimden yavaşça eriyen deriyi incelemek için cesaretimi topladım. Parlak kırmızı. Kenarları morumsu. Şişmiş ve kabarmış parmaklar.

Ben daha kötülerini görmüştüm ama o muhtemelen görmemiştir.

Farrow vazelinini tezgâhın üzerine bıraktı, kiti karıştırmaya devam etti ve küfretti.

İçindekileri mermerin üzerine boşalttı ve parmaklarını şıklattı. "Ayağa kalk."

Sorgusuz sualsiz ayağa kalktım.

Kendi hizmetçimden emir almaya ne zaman başladığımdan emin değilim ama işte buradaydık.

Parmağını musluğun altına sokarak sıcaklığı iki kez kontrol etti. "Elini akan suyun altına koy. Ben hemen geliyorum. Sakın gitme. her yerde." Yüzüme doğru bir parmak salladı. "Yemin ederim Zach, eğer buradan bir santim bile uzaklaşırsan seni bulup ayı gibi sarılacağım."

Bununla birlikte gitti.

Soğuk su tenime iyi geldi, bu da beni şaşırttı, çünkü nadiren bir şey hissedirdim.

Farrow'un yakındaki mutfakta hareket ettiğini, çekmeceleri çarptığını, Macarca küfürler ettiğini duydum... Macarca mı?

Sırrımı bilmesinden daha fazla rahatsız olmam gerektiği aklımdan çıkmıyordu. Belki de *onun* tüm sırlarını bildiğim ve kendi zayıflıklarını yüzüne vurabildiğim içindir.

Hayır.

Gerçek şu ki, o küçük pislige biraz güvenmiştim.

Farrow, elinde bir rulo Saran Wrap ve diğer elinde büyük bir Advil şişesi tutarak banyonun kapısına vurup açtı.

Ağrı kesicileri tezgâhın üzerine attı ve musluğu kapattı. Sonra bir pamuklu çubuk çıkardı, vazelin sürdü ve haşlanmış bölgeye uzun, nazik darbelerle ince bir tabaka halinde uyguladı.

Filmden bir şerit çıkardı ve dişleriyle yırttı. "Senin için yaptığım her şey için bir bonus versen iyi olur."

Onu görmezden geldim. Farrow bir hidrojel pedi açtı ve benimle fiziksel temas kurmamaya dikkat ederek elime sıkıştırdı. Yanık şiddetlendi, etimi ateş gibi yaladı. İnledim.

"Kıpırdamadan dur," diye talimat verdi. "Merak etme. Sana dokunmadan saracağım."

Ona, onun gibi bir kadının beni endişelendirmesinin mümkün olmadığını söylemek dilimin ucundaydı ama şimdi gururlanmak için doğru zaman değildi.

Çenemi kapattım ve kolumu ona doğru uzattım. Film rulosuna cerrahi bir hassasiyetle manevra yaptırdı, etkilenen bölgeyi ve hidrojel pedi kendi cildiyle cildime dokunmadan sarmayı başardı.

Elimden karnıma doğru fırlayan yabancı bir his patladı.

Acı mı?

O kadar uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi ki neredeyse tanıyamayacaktım.

O yanımdayken acı hissetmekten hoşlanıyor muydum yoksa nefret mi ediyordum bilmiyordum.

Becerikli parmakları tenimde bir kat daha film tabakası oluşturdu. "Bu ateşli bir randevu muydu?"

Kaşlarımı çatarak lavaboya yaslandım. "Kelime oyunu mu yapmaya çalışıyorsun?" "*Başarılı*," diye düzeltti. "Ateşli bir randevu. Anladın mı? Çünkü sen kendini *yaktın*."

"Komik insanlar şakalarını açıklamak zorunda değildir ve bu bir randevu değildi." "Tanrıya şükür. Gerçekten soğuk ve yaklaşılmaz biriydin. Ben olsam merhabada kaçtı. Ya şu ev turu? Dostum, sen başkan değilsin. Ebeveyn odandaki dekoratif dalgaların karaya attığı odunlar kimsenin umurunda değil."

Onu uyarıcı bir bakışla kıstırdım.

Beni görmezden geldi. "Eğer bu bir randevu değilse, neydi?" "Olası bir iş anlaşması."

Hiçbir mantıklı neden yokken, onunla Eileen hakkında konuşmak son derece yanlış geliyordu.

"Natalie biliyor mu?" Farrow'un ağzının kenarı **u k a l a** bir sırtışa dönuştü. "Sana karşı bir şeyler hissediyor."

"Ben de ona karşı bir şeyler hissediyorum." "Öyle mi?"

"Evet. Can sıkıntısı."

"Zavallı Natalie." Başını salladı ve filmin üçüncü bir katmanını cildimin etrafına uyguladı. Sargıyı başıyla işaret etti. "Parmağımla tutturabilir miyim? Sana dokunmam gerekecek."

Üç kat polietilenin arasından bana dokunmak zorunda kalacaktı. Hayatta kalırdım.

Tüm karşı koyma çabalarımaya rağmen, yanaklarıma bir miktar sıcaklık yayıldı. "Sorun yok."

Başparmağı nabzımdaki sargının içine girdi. Çevik parmaklarının şeffaf tabakayı işleyişini huşu içinde izledim.

Dokunulmak hâlâ rahatsız ediciydi ama bir bariyerin arkasından dokunulmasına o kadar da aldırımıyordum.

Tezgâhtan Advil şişesini aldı, iki hap topladı ve sağlıklı elime attı. "Ben filmi sabitlerken sen de bunları yut."

Onları ağzıma attım ve ona ters ters bakarak yuttum.

Farrow'un yanık yaralarımla ilgilenmesi neden beni tertemiz gelin adayıyla üç katlı ay çöreği yemekten daha çok heyecanlandırıyordu?

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ve mantık her zaman güvенеbileceğim tek şeydi.

Başımı eğdim ve nefesi filmin üzerinde dalgalanırken onu izledim. "Anlamadığım şey, kira ve fatura ödemek zorunda değilken, nispeten başarılı bir küçük işletmenin ortağıyken ve eskrim koçluğu gibi bir ek işiniz varken nasıl bu kadar fakir olabiliyorsunuz?"

Cevap, hayatının derinliklerine daldığım sırada kucağıma düşmüştü ama onunla yatma konusunu açmadan önce aramızda bir tür diyalog kurmam gerektiğini düşündüm.

Farrow yutkunurken boğazı düğümlendi, çalışırken gözleri yaralı elime odaklanmıştı. "Evin parası ödendi ve tapu benim ve üvey annemin üzerine ama emlak vergileri ve elektrik faturalarının yarısı şeklinde kira ödüyorum. Ne olursa olsun, kendimi bir *durumun* içine soktum. Büyük bir ücret ödemek zorundayım. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Ne yaptın sen?"

Ama ben zaten biliyordum.

Asıl sormak istediğim, *bunu neden yaptığınızdı?*

Öyle bir tipe benzemiyordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Benim evimdesin. Karakterin beni ilgilendirir."

"Bunu sizden çalmaya çalışan birini işe almadan önce düşünecektiniz. İddiaya göre."

Film boyunca bana dokunmaya devam etmesine rağmen sırtımdaki düğümler gevşemeye başladı. "Erkek arkadaşın var mı?"

Aslında umurumda değildi.

Başka bir adamın kadını kullanmak başımı ağrıtabilecek olsa da karar verme sürecimde etkili olmadı.

Gözlerini kıstı. "Tekrar ediyorum, bu sizi ilgilendirmez."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyiz?" Kalçamı makyaj masasına yasladım. "Yaptığın her şey, iletişim kurduğun herkes ve aldığın her nefes benim işim. Seni işe aldığım gün seni işim haline getirdim ve ben *çok* iyi bir iş adamıyım. Artık bu konu kapandığına göre, ya bu bilgiyi gönüllü olarak verirsin ya da ben başka yollarla elde ederim. Seçim senin."

"Ne seçimi? Bana hiç hareket alanı bırakmıyorsun." Geri adım attı ve banyoya girdiğinde fayansların üzerine attığı telefonu alıp cebine koydu. "Her şekilde bilgiyi alacaksın."

Omuz silktilim. "İtiraf etsem iyi olur."

"Benim erkek arkadaşım yok." Burun delikleri alevlendi. "Ve biriyle de ilgilenmiyorum."

"Dünyanın erkek nüfusu kesinlikle harap olmuş durumda," diye takıldım. Ama bu esprim onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

Belki de rahatladım.

"Çok yazık." Sırıttı. "Ne derler bilirsin... *Eğer benim en kötü halimle baş edemiyorsan, sana bir haberim var. Kişiliğim bundan sonra daha da kötüleşecek.*"

"Bu doğru bir söz *değil*."

"Bu *benim* kişiliğim için doğru söz." Ellerini üniformasının önlüğüne sildi. "Her neyse, ondan hoşlanıyor musun?"

Neden?

Umurunda mı?

Aptalı oynadım. "Kim?"

"Audrey Hufborn."

"Hepburn," diye düzeltiltim.

"Senin gelinin *değil*. Gerçeği gibi şık ve zarif ama belli ki mutsuz."

Farrow başını eğdi. "Yani? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye

yalan

söyledim.

Yapmak

zorundaydı

m.

Bana bakmaya devam etti, var olduğunu düşünmediğim bir ruhun derinliklerine, yüzümde asla bulamayacağı bir şey arıyordu.

Duygular.

"Çok güzel bir kız." Farrow'un kaşları çatıldı. "Parlak saçlar, kırmızı dudaklar, badem gözler-"

"Sen bundan daha iyisin," diye araya girdim, içimden gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordum.

"Neyden daha iyi?"

"Azınlıkları yemek üzerinden tanımlamak."

Şaşırmış görünüyordu ama savunmaya geçmedi. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Krep gözlerin olduğunu söylesem ne hissederdin?"

Başını geriye eğdi, homurdandı. "Not ettim. Yine de..."

"Evet?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bademi severim. *Ve* krepleri." İnledi. "Tanrım, kreplere bayılırım. Ooey, yapışkan çikolata parçacıklı krepler ve ekstra badem."

Saçmalıyordu. Tamamen dengesizdi. Yine de dudaklarım kıpırdadı, bir gülümsemeyle savaştım.

"Artık gidebilirsiniz."

Gözlerini kıstı. "Bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Ne için?"

"Elin!"

"Elim için teşekkür eder misin?" Gözlerimi kırptım, kasten anlamamıştım. "Onu tekrar dikmedin, Octi. Sadece filmle sardın."

"Vay be, tam bir pisliksin."

Dönerek banyodan dışarı çıktı.

Ve sen de benimsin.

Bundan emin olurdum.

"Kahvaltı salo n u n u temizlemeyi unutma," diye seslendim arkasından. "Sevgilim biraz kıvrıntı bırakmış."

FARROW

T İlk günümü bitirdiğimde Sun malikanesi ısl ıslıdı.

Elbette, Zach'in iğrenç savaş aracına bir gezinti için el koymuş ve bahçedeki Roma heykelinin taş penisini ters çevirmiştim labirenti baş aşağı. (İlk etapta kıran ben değildim.)

Ama genel olarak, bulduğumdan daha iyi durumda bırakmışım burayı, zaten en iyi durumda gelmişti. Hiçbir şey yerinde değildi. Kürdan bile yoktu.

Ağır çift kapıyı çekip açtığımda ve eski Prius'uma doğru ilerlediğimde kilit ekranımda saat yedi buçuk yazıyordu. Potomac dışında herhangi bir kasabada zifiri karanlıkta çeyrek millik bir araba yolunu yürümek için çok geç bir saatti.

Karanlık Prens Yolu'ndaki diğer tüm evler ışıklarla aydınlanmıştı. Zach'inki değil.

Hayır. Nasıl bir cehennem hayatı yaşadığını yayınlamayı tercih etti.

Yeni patronuma küfrederek garaj yolundan aşağı indim.

Bu sabah, demir kapılara yanaştığımda, bir güvenlik görevlisi bana tesisin dışına park etmemi söyledi.

Omuz silkti. "Patronun emri."

Bundan şüphe etmedim.

Sırf eğlence olsun diye bana işkence etmek tam Şeytan'a göreydi. Beni yağmurda malikanesine kadar koştururken görmek için ucuz bir eğlence.

Tam bir pislik.

Yine de, yüzeyinin altında açıklayamadığım kırılğan bir şey gizleniyordu. İnsan dokunuşuyla karşılaştığında neredeyse kendi içine büzülme şekli kalbimi kırdı.

Muhtemelen yapmam gerektiğini bilsem bile ondan sonuna kadar nefret edemezdim.

Sonbahar yaprakları çizmelerimin altında çıtırdıyordu. Yanından geçerken gürül gürül akan su fiskiyesi kulaklarımı yıkadı.

Güvenlik kapısına ulaştım, bu sefer tırmanmak yerine içinden geçtim.

Karşımdaki geniş Costa malikanesi bu mesafeden bile krem rengi ışıklarla parlıyordu.

Durdum ve uzaktan baktım, ne kadar acınası görüldüğümle ilgilenemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Bir yemek kamyonu özel kapılarının önünden gürleyerek geçti ve yarım millik araba yolunda ilerlerken ardında zencefil, limon otu ve tarçın kokuları bıraktı.

Yemek servisi.

Hafta içi normal bir akşam yemeği için.

Bir salya akıntısı dişlerimin arasından geçip gitti. Bütün gün bir şey yememiştim.

Çok hamile bir kadının bulanık figürünü gördüm. Dallas Costa olabilir mi?

Giriş kapısından fırladı, diz boyu kanarya sarısı göz alıcı bir elbiseyle kamyona doğru koştu.

Arkasından, kocası onu kollarının arasına alarak geri çekti, böylece yürümek zorunda kalmadı.

Bir hizmetli ordusu tepsileri bagajdan çıkarıp eve taşırken birbirlerinin kulaklarına mırıldandılar.

Kalbim kıskançlıktan ağladı.

Milyonuncu kez, farklı insanların aynı posta kodunda nasıl bu kadar farklı yaşamlar sürdürebildiğini merak ettim.

Sol tarafımda, Oliver von Bismarck'ın kapıları, lüks arabaların oluşturduğu kuyruk geçerken sürekli açıktı.

Müzik sokakta bangır bangır çalıyordu. Muhtemelen yine müstehcen bir parti veriyordu. Parti derken, seks partisini kastetmiştim.

Bu kasabada söylentiler çok hızlı yayılırdı.

Reggie'nin Tabby'ye, "*Oliver kendi kendini vajinivor ilan etmiş biri,*" dediğini hatırlıyorum. "*Bir sonraki yemeği olacak kadar güzel olduğunu düşündüğü herkesten zevk alır.*"

Bahse girerim dünyada umursadığı bir şey yoktu.

Bahse girerim borcunu nasıl ödeyeceğini ya da babasının mirasını nasıl koruyacağını hiç düşünmemiştir.

Acıma partisini bırak, Fae.

Mücadeleler fena değil. Oraya tırmanırsanız manzaranın tadını daha çok çıkarırsınız.

Kısa bir korna sesi dikkatimi von Bismarck malikânesinden uzaklaştırdı. Bir Maybach gürültüyle yanımda dururken kalın çamur spor ayakkabılarıma sıçradı.

Arka cam açıldı ve yaşını tam olarak kestiremediğim yaşlı bir kadın ortaya çıktı.

Pilates yapısını ortaya çıkaran Ernest Leoty bodysuit üzerine Lululemon ceket giydi. Deri bankın geri kalanını ekose desenli bir Burberry spor çantası kaplıyordu.

Bu çarpıcı kadının, vahşi gülüşü bir sağlık krizini andıran bir oğul doğurmuş olması beni şok etti.

"Farrow." AirPods'unu kulaklarından çıkardı. "Bir dakikan var mı?"

Zach'in annesi adımı biliyor muydu?

Sun ailesi derslerine iyi çalışmış.

Sonra tekrar, onu kendi araştırmalarımından tanıdım.

Başımı salladım ama önemli değildi.

Şoförü arabayı çoktan park etmişti. Arabadan çıktı, Bayan Sun'ın kapısını açtı ve elini uzattı. O da kabul etti ve zarafetle dışarı çıktı.

Dudaklarının düz çizgisine bakılırsa, onunla sohbet etmekten, yumurtasından aldığım kadar az zevk alacağımdan şüpheleniyordum.

Yine de, dudaklarıma kibar bir gülümseme yapıştırarak ona şüpheyile yaklaştım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sen Zachary'nin yeni hizmetçisisin, değil mi?"

Omuz silktim ama bir şey söylemedim.

"Ben Constance. Annesiyim."

"Biliyorum."

Bana elini uzatmadı ama bunun bir fobiyle ilgisi olmadığını biliyordum. Önemli değildi.

Babam her zaman şöyle derdi: *Senin rızan olmadan kimse seni değersizleştiremez.*

İzin verilmedi.

Constance mükemmel at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Zach'in partisindeydin, değil mi?"

Başka bir baş

sallama.

Ve bir...

havlama?

Üç tüylü Corgis açık pencereden başlarını uzattı. Birbirine uyumlu kıyafetler giymişlerdi, benim hiç olamayacağım kadar iyi giyinmişlerdi.

Constance pencereden kafalarından birini okşadı, gözleri hâlâ beni rehin tutuyordu. "Zach senden hoşlanmış gibi görünüyor."

Gerçekten de iğrenmiş bir ses tonuna gerek yoktu. Sözleri her yıl yapılan hindi affı kadar anlamlıydı.

Onun arkasındaki Maybach, Prius'umu engelledi. Yine de sırt çantamdan bir anahtar çıkarıp kilit açma düğmesine bastım.

Araba iki kez biplledi.

Bunu cevabım olarak kabul ettim.

"Gördüğüm kadarıyla çok konuşkan biri değilsin. Sanırım bu da iyi bir şey." Başını sallayarak elindeki tüylerin tozunu aldı. "Doğrudan konuya g i r e l i m . Oğlum mükemmel bir

avcı. Bu nedenle avını eve getirmeye karar verdi. Ama sen onun için yanlış adamsın."

"Şimdi öyle miyim?" Boynuma ucuz bir atkı düğümledim. Arabadaki ısıtıcı, karşılayamadığım birçok lüksten biriydi.

"Alınmak yok."

"Alınmadım. Bu bir iltifat. Oğlunuz çok... *tuhaf* biri."

Kazma kızdan sekti, muhtemelen içine serpiştirilmiş gerçek tarafından yumuşatılmıştı. "Sana karşı hiçbir şeyim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Sadece... Zach hayatında önemli bir dönemeçte. Onun kararlarına müdahale etmenden korkuyorum. Senin yüzünden kafası karıştı ve kör oldu... senin..." Gözleri dalgali saçlarımdan çamurlu ayakkabılarıma kadar bir yol çizdi, hakkımda söyleyecek olumlu bir şey aradı. "...kurnazlık, belki."

Bu konuşmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Akşam yemeğinden önce esneme hareketlerimi yapmam ve birkaç mil koşmam gerekiyordu.

Köprücük kemikleri arasında duran sade Chanel kolyesiyle oynadı. "Bak, eminim çok hoş bir kızsın ve birilerini çok mutlu edeceksin. Ama o kişi benim oğlum değil."

Soğuk, aç bir hayvan gibi etimi ısırıldı.

Soğuktan donmadan önce buna bir son vermeyi umarak kaşlarımı kaldırdım. "Bütün günümü onun tuvaletlerini temizleyerek geçirdiğimi biliyorsun, değil mi? Yunan sütunlarında direk dansı yaparak değil."

"Fransızca, Yunanca değil." Burun delikleri alevlendi. "Yine de bırakman gerekiyor."

"Belki." Maybach'ın etrafından dolaşarak Prius'uma gittim, sırt çantamı yolcu koltuğuna attım ve sürücü tarafını açtım. "Ama paraya daha çok ihtiyacım var."

Ve Zach'in söz verdiği tüm yardımlar da beraberinde gelecekti.

"Sana bir çek yazacağım."

Ben içeri girmeden kapımı çarptı ve kendini paslı metale yapıştırdı. Sıkı vücudu ancak bir kısmını örtüyordu.

Aklıma saçma bir düşünce geldi - bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar büyük birini doğurabilirdi?

Constance kollarını iki yana açarak beni engelledi. "Fiyatını söyle."

"M e s e l e de bu." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Benim dürüstlüğüm
bir fiyat etiketiyle gelmiyor."

Eskrim yarışmalarından atılmak için yaptıklarımı düşünürsek bu çok zengindi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Oğlumun mutluluğu için dürüstlüğünüzün bir bedeli *olacak*." Hareket etmeyi reddederek çenesini yukarı kaldırdı. "Ve benim için onun mutluluğundan daha önemli bir şey yok."

Vay canına. Tamam.

Kibar olmaya çalıştım ama sabrımı taşırdı.

Sırtımdaki düğümler benimle alay ediyordu. Oğlunun ve kendisinin talepleriyle uğraşmak zorunda değildim.

Bir kez olsun eskrimci değil, kılıç olmak istedim.

"Oh, bunu bilemem." Bir elimi göğsüme götürdüm, kaşlarım sahte bir üzüntüyle çatıldı. "Onu randevusundan sonra dolabında bir şişe şampanyaya ağlarken yakaladım. Zavallı adam. Kendini gerçekten kaybetmiş gibi görünüyor. Yepyeni Armani takımının üzerine kusmuş."

Yüzündeki şaşkınlık neredeyse çenesini menteşelerinden sökecekti. Etrafıma bakındım, annesi burada kalp krizinden ölürse Zach'in hayatımı nasıl mahvetmeyi planladığını merak ediyordum.

Çenesini kapattı. "Onun evinden çıkmanı ve uzaklaşmanı istiyorum. Saçmalama. Parayı al ve git."

İşaret üzerine, şoförü bizim taraftaki pencereyi indirdi ve ona bir çek defteri uzattı.

Köpeklerini sevmek için Maybach'ın içine uzandım. Bir tanesi ön patilerini elimin üzerine koymuş, parmaklarımı ve bileğimi yalıyordu. "İki milyon dolar."

Numaranın nereden geldiğini bilmiyordum. Müstehcen görünüyordu. Ama o kadar parası yokmuş gibi de değildi.

Bahse girerim onun spor ayakkabıları daha pahalıdır.

"Ciddi olamazsın." Yavru köpeğe el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Be

n. Görünüşe göre, sadece Zach için yeterince iyi değilmişim.

"Sadece nakit ve Bitcoin kabul ediyorum. Federallerin onların paralarını almasını istemem.

yüzde kırk." Prius'umu işaret ederek doğruldum. "Şimdi, müsaadenizle."

Constance Sun Apple saatine baktı, başını salladı ve zaten berbat olan bu karşılaşmaya yağmur serpiştirmeye karar vermiş olan gökyüzüne baktı.

"Bir nokta beş."

Aman Tanrım.

Ciddiydi.

"İki milyon, yoksa her Şükran Günü'nde benimle aynı sofrayı paylaşarak acı çekmek zorunda kalırsın." Sırıttım. "İsa'nın doğum günü için sana en çirkin kazakları alacağım."

"Biz ateistiz."

"Ben değilim. Zach dinime saygı gösterecek." Başımı yana eğdim. "Small mu yoksa extra-small musun? Ve uzay pizzalarını mı yoksa Noel ışıklarını mı tercih edersin?"

Panik yüzünü kapladı.

Beni gerçekten ciddiye almıştı. "İyi, iyi. Tamam. Bitcoin."

Bir an için nutkum tutuldu.

İstifa etmem için bana iki milyon dolar mı vermek istedi? Bir parçam -büyük bir parçam- onu almak istedi.

Ama başka bir yanımda Zach'in bana paradan çok daha değerli bir şey teklif ettiğini söylüyordu. En yetenekli, bağlantıları olan avukatlar, özel dedektifler ve babama ne olduğunu ortaya çıkarmak için sınırsız kaynak.

"Aslında." Burnumu kırıştırdım. "Sanırım yine de burada kalacağım. Size biraz dedikodu veren bir iş gibisi yoktur."

Elini göğsüne götürdü.

Kahkahalara boğulmamak için her şeyi yapmak gerekiyordu. Zengin insanlar reddedilmeye alışık değillerdi, özellikle de paralarıyla gösteriş yaptıktan sonra.

Eğer bana kıbarca, küçümsemeden ve acımasız varsayımlarda bulunmadan yaklaşıyorsa, evet diyebilirdim.

Ama şimdi asla bilemeyiz.

"Bu iş daha bitmedi."

"Sizden korkmuyorum Bayan Sun." Göz temasını koruyarak kelimeleri uzattım. "Bana zorbalıkla boyun eğdiremezsiniz."

Geldiği gibi hızla kaybolmadan önce beni bir bakışla kıstırdı.

Bir şey -birini- hissederek başımı çevirdim ve Zach'in malikânesinin büyük cumbalı pencerelerine baktım.

Orada durmuş, camdan dışarı bakıyordu.

Bana. Bakışlarımız birbirine karıştı.

Onunki hiç tereddüt etmedi.

Gözlerim geri *adım atmayacağımı* söyledi.

Gülümsedi ve dudaklarından dökülen kelimeyi neredeyse duyabiliyordum.

Güzel.

FARROW

Ari:

İlk günün nasıldı?

Farrow:

Bir zevk.

Farrow:

On saat boyunca kıcımlı yırtarak başladım.

Ari:

Yine de harika bir kış, yani bardağın yarısı dolu.

Farrow:

Sonra, o ve sevgilisi birlikte fayansları temizlememi izlediler, bu da bir zevkti.

Ari:

Fayansları temizlemek mi?

Ari:

Bu bir şeyin kodu mu?

Ari:

Yemin ederim, en tuhaf tuhafliklar Amerika'dan çıkıyor.

Ari:

Bekle. Eve bir kız mı getirdi?

Ari:

Ne sikik bir çocuk.

Farrow:

Kış bahçesinde ay çörekleri ve çay içtiler.
Potomac Nehri'ne bakıyor.

Ari:

Tamam. Sözümü geri alıyorum.

Ari:

Kulağa çok hoş geliyor.

Farrow:

Oh. Ve sonra annesi beni kovaladı,
onun için çalışmamam için para teklif
etti.

Farrow:

İKİ MİLYON DOLARI geri çevirdim. Şimdi
bana aptal olduğumu söylemenin
tam zamanı.

Ari:

Aptal değilsin. Ahlaklısın.

Ari:

Ama neden?

Farrow:

Benden çok fazla hoşlandığını düşünüyor.

Farrow:

Bahse girerim onun spermini çalacağım
endişeleniyordur.
Yatak odasını topladım.

Ari:

Yani... bu tamamen masadan kalktı mı?

Ari:

O seksi. LOL.

Farrow:

Orospu, bir sonraki Azrail'i doğururdum ya da
Bir şey. Adam ölümcül.

Farrow:

Ama bu kadar göz kamaştırıcı hayatım yeter.

Farrow:

Hayatında ne yapıyorsun?

Ari:

Önümüzdeki yaz düğünüm için yemek servisi
seçiyorum.

Farrow:

Keşke orada olabilseydim. Seul'ü özledim.

Ari:

Seul seni özlüyor.

Farrow:

Yakında ziyarete gelin.

Ari:

Söz veriyorum. <3

FARROW

I Şakağıma fırlatılan yumurtayı, ruhumu Zachary Sun'a teslim etmekle doğru kararı verdiğime dair Tanrı'dan bir işaret olarak kabul ettim.

Üvey canavarlarımı babamın evinden kovmak bana çok ihtiyacım olan huzur ve sessizliği sağlayacaktı.

Reggie'nin feryatları mutfaktan girişe doğru yükseldi. "Sanırım panik atak geçiriyorum."

Eğer beyzbolu kaçırsaydım ben de kaçırdım. O kolla, bir sonraki Spencer Strider olabilirdi.

Ön kapıyı arkamdan kapattım ve sıçrayan yumurta sarısını görmezden geldim, sanki biri beni yoldan kazıyıp bir çöplük ateşine atmadan önce bir TIR beni birkaç kez ezmiş, sonra da kalanlarımı vurmuş gibi hissediyordum.

Her santimim yara bere içinde, yetersiz beslenmiş ve kemik yorgunu hissediyordum.

Kendimi mutfağa attığımda, dondurucunun içindekiler beni karşıladı. Dondurulmuş sebzeler, tavuk nugget'lar ve eski yarım porsiyon dondurmalar yere serilmişti.

"Makaronlarımı bulamıyorum." Reggie makyajlı bir yüz ve *Stepford Kadınları'ndan fırlamış bir* elbiseyle kilerden çıktı. "Lütfen bana onları yemediğini söyle, Tab. Vlog'umu nasıl tamamlayabilirim?"

"Bu bok iyi bir günde üç yüz görüntüleme alıyor." Bir ada taburesine tüneyen Tabby, kompakt bir aynanın önünde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Çirkin bir meyve kâsesinden araba anahtarlarını aldı. "Kabul et Reggie, bu bir kariyer değil. Bu bir para tuzağı. Bir Elsa ol, Anna değil."

"Bir Elsa
mı?" "Boş
ver."

İç çekerek buzdolabını açtım, bir yoğurt kabı aldım ve birinin yarısı yenmiş ahududu tepsisine el koydum.

Ne Şey 1 ne de Şey 2 beni fark etti, kapıyı kalçamla çarparak kapattıktan ve odama doğru yürümeye başladıktan sonra bile.

Yarın her şeyi temizlerdim.

Çok yorgundum.

Reggie arkamdan tepindi. "Bir kariyerim olduğu için beni kıskanıyorsun."

Ağızma birkaç ahududu attım ve Zach'in şefinin bu akşam onun için ne tür ağız sulandırıcı bir yemek hazırladığını merak ettim.

Tırabzana tutunarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve başımı salladım. Uzun, dar koridorda ilerledikçe hava daha da ısındı.

Benimki son odaydı ve açık ara en küçük odaydı. Bana uygundu. Kışın ısıtması daha kolay.

Kapıyı tekmeleyerek açtım, zaten hafif aralık olduğu gerçeğini hiç düşünmeden, Vera'yı yatağında çapraz elma püresi gibi otururken bulduğumda, etrafı dağınık belgelerden oluşan bir haleyle çevriliydi.

Yemeğimi çalışma masamın üzerine koydum ve tüm kâğıtları toplayarak yatağa doğru koştum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Doğum belgem.

Altı ay önce avukatlık ücretini karşılayamadığım için beni bırakmış olan bir avukatla nişan mektubu.

Eskrim federasyonu cezamla ilgili bazı yasal belgeler. Hepsi orada.

Tamam, tamam, tamam.

Vera ayağa kalktı, Gucci kemerini belinde yeniden düzenledi. İkinci el bir mağazadan aldığı ikinci el bir hazine.

"Bu kadar şaşırmış görünme çocuğum. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum, bu yüzden etrafı koklamaya karar verdim."

"Eşyalarımı mı karıştırdın?" Tükürdüm, her şeyi kollarımın arasına topladım ve onları düzenlediğim mavi klasörü açtım. "Bu hakkı sana kim verdi?"

Ağarmış saçlarını bir omzuna doğru savurdu. "Burası benim evim, biliyorsun."

"*Bizim*," diye düzelttim, belgeleri içeri ittim ve dosyayı göğsüme bastırdım. "O da bana ait."

Vera odaya hoşnutsuzlukla baktı, şimdiden bu alanla neler yapabileceğini hesaplıyordu. "Eninde sonunda senden satın alacağım."

"Hangi parayla? Burada *çalışan* tek kişi benim."

Dolabıma girdi. Menteşeler gıcırdadı ve inledi. "Bana böyle davranma. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Kıyafetlerimi karıştırmaya başladığında vücudumdaki tüm kaslar sıkıştı... *Ne?*

Sırlar mı? Başka belgeler? Neyin peşinde olduğumu anlamasına yardım edecek şeyler.
için mi?

Vasiyetnameyi alır almaz itiraz etmeyi planladığımı zaten biliyordu. anlamına geliyor. İşleyen bir beyni olan herkes bunu tahmin edebilir.

"Neden?" Arkasından koştum, fırlattığı, çektiği ve çekiştirdiği her şeyi yeniden düzenledim. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Gerçek bir soru.

Tek boyutlu kötü adamların ve melek gibi kahramanların olduğu masallara inanmıyordum.

Kötü ve iyi arasındaki gri alana inanırdım. İyi insanların kötü seçimler yapabileceği ve yine de ertesi gün daha iyi olmaya çalışabileceği bir yer.

Vera bir gömleğimi top yapıp yere fırlattı ve bana doğru döndü.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Cevap bu kadar açıkken bile mi?" Ağır pantolon omuzlarını salladı. "Sen onun biyolojik kızıydın, Farrow. Tıpkı ona benzeyen. DNA avantajın vardı. Ve sana takıntılıydı. Seni hak ettiğinden çok daha fazla seviyordu. Reggie ve Tabby ile sadece rol yapıyordu." Elini göğsüne götürdü, babamın ona verdiği küre büyüklüğündeki nişan yüzüğü ışığın altında parlıyordu. Gözleri yaşardı. "Ah, benim tatlı kızlarım. Onu memnun etmek için çok uğraştılar."

Çenem kenetlendi.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Onu çok özledim, en iyi baba olduğu için değil, yanımda olan tek kişi olduğu için.

Berbattı. O öldüğünden beri hissettiğim yalnızlık lateks bir elbise gibi üzerime yapışmıştı.

Bazen gözlerimi kapatır ve babamla paylaştığımız en eski anıları anlatarak yalnızlık dalgasıyla mücadele ederdim.

Son zamanlarda daha da zorlaşmıştı. Hatıralar berbat bir eski sevgiliydi. Gitmelerini istediğinde, kalıyorlardı. Burada olmalarını istediğinde, gidiyorlardı.

Vera giysi rafından uzaklaştı ve kendine sarıldı. "Ve tüm kaynaklarını ve zamanını senin eskrimine harcadı. Biz hep senden sonra geldik. Girdiğiniz her müsabakada size tezahürat yaptı ama Tabby'nin bale resitallerine ya da Reggie'nin pickleball maçlarına hiç gelmedi."

Şimdi ikisinin de el işlerinde berbat olduklarını ve üç saniye dayandıklarını söylemenin zamanı değildi.

Tabby'nin tüm bale kariyeri, *Fındıkkıran*'da bir ağaç olarak oynadığı üç dakikalık bir ev videosunda özetlenebilir. Rolü hareket etmesini gerektirmiyordu.

Aslında, durgunluğu *teşvik ediyordu*.

"Annem beni onun kapısına bıraktığında beni ona vermesini istedin." Babamın attığı tişörtlerinden birini göğsüme bastırdım. "Zalimliğin mazur görülemez."

"Evet, söyledim." Vera'nın gözleri benimkilerle buluştu. Dik duruyordu, gururlu ve özür dilemiyordu. "Sen sağlıklı, melek gibi bir bebektin. Bir aylık bile değildin. Seni evlat edinecek harika bir aile bulabilirdin, ilgi için yarışmak zorunda kalmayacağın bir yer. Sana bir iyilik yapmaya çalıştım. Sen evlat edinilecek biri değildin."

"Oh. Vay canına." Başımı salladım, içimden acı bir kıkırdama kaçtı.

"Sen yaptın
öylece söyleme."

Ama tabii ki o yaptı.

Vera Ballantine'in sınırları yoktu.

Kapıyı açtım ve bıraktığı boşluğa bir el salladım. "Odamdan çık."

Vera bana doğru ilerledi ve yüzünü yüzüme dayadı. "Vasiyete itiraz etme, Farrow."

"Gerçek irade bu değil."

Yüzü bana o kadar yakındı ki, kan çanağına dönmüş gözlerinde yüzen öfkeyi görebiliyordum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü işi bana bırakacaktı."

Kolyeyi de.

Ne olursa olsun Zach'ten alacağım bir tane.

Babam değer verdiği her şeye sahip olmamı istedi, çünkü onları kalbime yakın tutacağımı biliyordu. Onun anısını güvende tutmak için.

"Seni küçük aptal." Elini kaldırdı. Saldırmasını bekleyerek irkildim. Onun yerine, omzumdaki bir şeyi siliyormuş gibi yaparken sırtışı genişledi.

"Beni ve kızlarımı asla alt edemeyeceksin."

Bununla birlikte, sinsice uzaklaştı.

ZACH

Brett Conner şimdiye kadar karşılaştığım en sevimsiz insanlardan biriydi.

Akranlarımın büyük çoğunluğunu oksijene layık bulmadığım düşünülürken, karakterinin gerçekten grotesk bir kanıtı.

Ne yazık ki, Brett Junior satın almak istediğim bir şirketin COO'suydu. Dot Cum. 4900'ün üzerinde bir arama büyümesine ve ayda on sekiz milyon aktif kullanıcıya sahip, her geçen dakika büyüyen bir rakamla gelecek vaat eden bir NSFW sosyal medya platformu.

Brett Senior'un amcığa olan aşkının onun hem nimeti hem de laneti olduğu söylenebilirdi. Bu ona üç milyar doların üzerinde bir şirket kazandırmıştı... ama aynı zamanda topluma tek katkısı niş tasarımcı butiklerini ayakta tutmak olan bir oğul.

"Selam." Brett Junior neon Prada güneş gözlükleri ve altın rengi Gucci eşofmanı ile evime daldı. "Yo, O.C., adamım."

O.C.

Yani: Portakallı Tavuk.

Gerçekten de, yirmili yaşlarında yüzüne bir biftik bıçağı saplanmadan hayatta kalmayı başarması ancak bir mucize olarak kabul edilebilir.

Yumruğunu yumruk yapmak için kaldırdı, kendine özgü aptalca sırtışı bilişsel işlevinin tek göstergesiydi. "İtalya'da yapılmış şampanya getirdim. Gerçek bir şey."

Ona yanıldığını söyleyecek yüreğim yoktu.

Açıkçası, hiç kalbim yoktu.

Böyle bir organa sahip olsaydım, kesinlikle tek bir vuruşunu bile bu adam için harcamazdım.

Trajik bir şekilde, son birkaç randevusunu bana Şanghay'daki emlak bağlantılarını göndererek geçiren Bayan Eileen Yang da nabzımı etkilemeyecek gibi görünüyordu.

Zaten baş ağrısı olduğunu kanıtlamıştı.

Brett Senior, sperminin hayal kırıklığı yaratan yan ürününün arkasından, Dot Cum'ün muhasebe müdürü Jasper adında bir takım elbiseli tarafından takip edildi.

Yumruk darbesini görmezden geldiğimde, Junior fuayemdeki Guan Yu heykelinin yanından geçip gitti, kollarını kanka kucaklaşması için açmıştı.

Kendini bana doğru fırlattığında onu savuşturdum ve yere yığılmasına neden oldum.

"Ew." Taşaklarını avuçladı, hâlâ yüzü aşağıdaydı. "Bunu neden yaptın?"

"Sarılmayı pek sevmem." Ayakkabımın ucuyla onu ters çevirerek sırt üstü yatmasını sağladım. "Yerime salyalarınızı akıtmayın. Temizlikçimin fazladan salyaya ihtiyacı yok."

iş. Ve ileride size Amaçsız Un dememe hazır değilseniz, bana Portakallı Tavuk demeyin."

Junior kaşlarını çatarak dizini ovuşturdu. "Un mu? Ama ben Floyd bile değilim."

Nefes alarak gözlerimi kapattım.

Kıdemli yüzünü buruşturdu, başını eğdi ve elini sıkmak için uzandı, sonra bunları yapmadığımı hatırladı. Elini tekrar cebine soktu.

"Özür dilerim Bay Sun. Oğlum kurumsal rolünden dolayı oldukça... bunalmış durumda." Şapkasını çıkardı ve beyaz saç tutamlarını düzeltti. "Bu anlaşma gerçekleşirse yönetimde birkaç değişiklik yapacağınızı sanıyorum?"

Üçüne de sırtımı dönerek yemek alanına doğru yöneldim. "Kendi ekibimi atayacağım."

Resmi bir toplantı yerine sakın bir ev yemeğini tercih etmiştim. İhtiyacım olan veriler, yıllık gelir, gider ve net gelir -Zaten kafamın içinde bir kasada oturuyordu.

Bu sabah, şirket için ödemek istediğim fiyatı belirlemiştim. *Forbes'un* öngördüğü değerin yarısının altında bir yerde duruyordu.

Şimdi tek mesele Brett'leri isteğime boyun eğdirmek ve onları becermekti.

Yaptığım tek sevişme.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim Bay Sun." Jasper benim hızıma ayak uydurdu, Senior da arkamızdan geliyordu. "İnce ayrıntıları bir ofiste de halledebilirdik, bu yüzden ekstra dokunuşunuz için minnettarım-"

"Lütfen dilini kıcımdan çek. Bu benim hoşlandığım bir sapkınlık değil." Ayaklarım beni büyük pirinç ve fildişi galeriye taşıdı. "Oh, ve seni bu garip sorudan kurtarayım - seni maaş bordrosunda da tutmayacağım."

Ağzını kapattı.

Junior kendini parkeden sıyırdı ve bize yetişmek için koşmaya başladı.

"Tüm bu sert oyun rutinini anlıyorum. Anlıyorum dostum. Ama öğle yemeğimizi yemene falan izin vermeyeceğim. Kıcımın altına bir hoş geldin paspası ser, ben de benden bir anlaşma koparmana izin vereyim." Parmağını şakağının yanında daire içine aldı ve ıslık çaldı. "Delulu olma, tamam mı?"

Hiçbir şey -ki bundan emindim- bu adamdan daha fazla nefret etmeme neden olamazdı. Aynı dili konuşmamıza rağmen birbirimizin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlayamıyor olmamız, ortak dilimizin ne kadar gerilediğinin bir kanıtıydı.

"Dot Cum'ü satın almak istemen her şeyi anlatıyor." Junior göğsünü yumrukladı. "Biz iyi bir iş yaptık. Kalmayı hak ediyoruz."

"Şans ile yeteneği karıştırmayın. Piyasada bir boşluğa düştünüz, kelime oyunu yapmak istemedim. Kuyruğunuzu kovalayan üç saygın geliştiriciniz ve maratonunuzda koşan bir dizi beceriksiz personeliniz var. Rakipleriniz sizi yakalayacak ve yakaladıklarında babanızın siyah kartına veda edebilirsiniz."

Şakağını kaşdı. "Düşmanlar mı?"

"Rakipler. Rakipler. Rakipler. Sizden çok daha zeki insanlar. Kendi markandan nasıl para kazanacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Ben senin Lazarus'unun İsa'sıyım, evlat." Tavandan tabana Fransız pencereleri olan sütunlu bir yemek odasını ortaya çıkaran çift kapıyı açan iki hizmetlinin yanından vals yaparak geçtim. "Buraya pazarlık etmeye gelmediniz. Halı sesleri çıkarmak ve büyüklerin konuşmasına izin vermek için buradasınız."

"Senin soğuk bir piç olduğunu söylediler ama abarttıklarını düşündüm," diye mırıldandı.

"Yapmadılar." Uzun oval masanın başındaki sandalyede durdum. "Aslında, muhtemelen düşük fiyat verdiler."

İnsanlar acımasız tavrımdan dolayı beni affettiler çünkü karşı gelinemeyecek kadar zengin ve güçlüydim.

Ayrıca otuz üç yıl boyunca uzun bir iyilik listesi biriktirmiştım ve karşılığında ruhlarını talep edeceğim ihtimali onları uykularında titretiyordu.

Dört garson sandalyelerimizi çekmek için acele etti. İkram personeli masanın etrafında dolanıyor, şarap şişelerini patlatıyor ve bardaklarımıza yerleştiriyordu.

Junior garsona içkiyi doldurmaya devam etmesini işaret etti. O salağın vücudunda alkole, benim ikinci bir alete ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Jasper ve Senior peçeteleriyle uğraşüyor, ne yapacaklarını bilemez bir halde bana bakıyorlardı.

"Otur," diye emrettim.

Onlar yaptı.

Başımı salladım ve iç cebimden telefonumu çıkardım.

Zach Sun :

SOS .

Ollie vB:

SONUNDA.

Ollie vB:

Pilates derslerinin işe yarayacağını söylemiştim.

Ollie vB:

Ve sadece sıkılmış kupa karısı kedi yüzünden değil.

Romeo Costa:

SOS'in ne anlama geldiğini sanıyorsun, Ollie?

Ollie vB:

Birinin sosisini emdi.

Başka ne var?

Zach Sun:

Rom.

Ollie vB:

Ha? Adında "S" bile yok.

Romeo Costa:

@ZachSun, değil mi?

Zach Sun:

İş yemeğime gelmeni istiyorum.

Romeo Costa:

Nedenini bilmek istiyor muyum?

Zach Sun:

Misafiri öldürmemek için kendime güvenmiyorum.

Romeo Costa:

Asterler mi?

Zach Sun:

Daha da kötüsü. The Conners.

Zach Sun:

Junior tam bir baş belası.

Ollie vB:

Bir keresinde onunla beşli yapmıştık.

Ollie vB:

Aşırı telafi ediyor olabilirim.

Romeo Costa:

Bu her şeyi açıklıyor.

Romeo Costa:

Kurabiye getiriyorum.

Zach Sun:

Eğer mecbursan.

Ollie vB:

Vay canına. Gerçekten çaresizsin.

Ollie vB:

Ben de yanımda birini getiriyorum.

Zach Sun:

Kimseyi getirmiyorsun.

Ollie vB:

Neden?

Zach Sun:

Çünkü davetli değilsin.

Ollie vB:

Neden olmasın?

Romeo Costa:

Çünkü o zaman Zach'in öldürmesini engellemem gereken iki kişi olacak.

Ollie vB:

[Kim K Ağlayan GIF]

Ollie vB:

Ama karımı memnun eden elbisemi başka nerede giyme fırsatım olacak ki?

Zach Sun:

RomeoCosta, buraya ne kadar hızlı gelebilirsin?

Romeo Costa:

Yola çıktım bile.

Zach Sun:

OllievB, gelebilirsin ama eşini ve
sevgilini arabada bırak.

Ollie vB:

Ama baba, neden?

Zach Sun:

Çünkü muhtemelen kaçaktırlar.

Ollie vB:

Öncelikle güvenoyu için teşekkürler.

Ollie vB:

İkincisi, avukatları teslim olması için
görüşmeler yapıyor ve bu sadece bir alkollü
araç kullanma suçuydu.

Zach Sun:

Saygısızlık etmek istemem ama Oliver, siktir git.

Ollie vB:

Tamam. Pembe kola getireceğim.

Zach Sun:

Sakın buna cüret etme.

Ollie vB:

Yemeğe eli boş gelmek kabalıktır.

Zach Sun:

O zaman hiç gelme.

Ollie vB:

Zoru oynamana bayılıyorum.

Ollie vB:

Ulaşılamaz deliklere karşı zaafım olduğunu biliyorsun.

Zach Sun:

Çeneni kapatmazsan gözlerinin arasına yepyeni
bir tane almak üzeresin,
bıçağımın izniyle.

Romeo Costa:

On dakika içinde orada olacağız, Zach.

Ollie vB:

Ve pembe kola getiriyorum. <3

Biz mesajlaşırken, yemek şirketi masaya daha fazla tabak yığdı.

Piri piri tavuk. Jollof pilavı ve egusi çorbası. Kanpachi crudo ve baharatlı miso carbonara.

"Daha fazla yemek. Aman Tanrım." Üst düzey yönetici geniş karnını okşayarak dikkatimi tekrar odaya çekti. "Bizi gerçekten şımartıyorsunuz Bay Sun."

Bakışlarımı girişe yönelttim ve onun görüş alanını takip ettim.

Farrow, beyaz Peter Pan yakalı, dar kesim siyah hizmetçi elbisesini giymiş olarak çift kapıdan içeri girdi.

Elinde gümüş bir tepsi vardı, yanımdan geçerken bana bir bakış bile atmadı.

Ama tek bir kelimeyle yüzündeki o soğukkanlı ifadeyi silebileceğimi biliyordum. Şakağından ter akıtabilir, solgun saçlarını ördüğü Fransız örgüsünü mahvedebilirdim.

Benim için çalıştığı birkaç gün içinde Farrow tüm personelikle arkadaş olmuştu. Aşçı, bahçıvanlar, ev müdürü.

Bu cansız malikanede temiz bir nefes gibiydi. Sorun şu ki, ben havayı sevmezdim.

Boğulmak bana iyi geldi.

Telefonumu cebime geri koydum, parmaklarım kucağımda seğiriyordu. Her hareket ettiğinde, klima havalandırması kokusunu bana doğru itiyordu.

Sistemime sızmasını önlemek için nefesimi tuttum. Sözüünü esirgemedi havyar kaplarını yere bıraktı, kıvrak, atletik vücudu tabağımın üzerine eğildi.

Sürekli yaklaşarak sınırlarımı test etti. Her iki yanımda da boş alanlar açıldı.

Farrow herhangi bir parçasını işgal edebilirdi, ama yapmamaya karar verdi. Bunun, sıcaklığı kontrol etmek için suya ayak parmağını daldırması olduğu sonucuna varmaktan başka çarem yoktu.

Buradaki amacını bulmuş muydu?

Her şeyi bir araya getirmiş olması tamamen mümkündü.

Kendimi ona dokunurken hayal edebilmem beni rahatlatmıyordu. Tam tersine.

Derimin altında bir cehennem yanıyormuş gibi hissettirdi.

Junior alçak sesle ıslık çaldı ve ellerini birbirine sürttü, gözleri Farrow'un vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Güzel asa, dostum."

Normalde damarlarımda donmuş, işe yaramaz bir sıvı olan kanım saniyeler içinde lav haline geldi.

"Burada ne yaptığını görüyorum." Junior dudaklarını yalayarak göz kırptı. "Çok akıllıca. Yerleşmeye, kendini bir hatuna bağlamaya gerek yok. Rotasyonlu bir kadro en iyisi. Kız nereli bu arada? Norveçli mi? Hollandalı mı?"

"En kötü kâbusların," diye mırıldandı Farrow nefesinin altında.

"Ah, o da konuşuyor." Junior kıkırdarak onun kalçasını tokatladı. "Bebeğim, sen kabus değilsin. Belki ıslak bir rüya."

"Teoriyi keskin bir cisimle test etmeye ne dersiniz?" Son havyar kabını yere bırakırken kirpiklerini kırıştırarak gülümsedi. "Onları kullanmakta oldukça iyiyimdir."

Yüzyılın abartısı. Kendini koruyabileceğini biliyordum. Ama onun için onu öldürmek istedim.

Boş tepsiyi kolunun altına sıkıştırıp gitmek için döndüğünde, tereyağı bıçağımın ucuyla onu durdurdum. Her nefes verişinde dirseğini öptü.

Mahremiyet için eğildim ve "Yemek servisi yapmamalısın" diye tısladım.

Parmaklarım beynime karşı isyan etti, seğirdi, bileğine yapışıp onu herkesin önünde buradan sürüklemeye hevesliydi.

Bugünlerde kendimi tanıyamıyordum. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Belki de bir lobotomi, çünkü mastürbasyon penceremi her 48 saatte bir 24 saatte bir daraltmak işe yaramamıştı.

Normalde sadece sağlıklı sperm dolaşımı için mastürbasyon yapardım. Farrow'un dudaklarının şaftımda yuvarlanmasını hayal etmek için değil.

Küçük ahtapot tereyağı bıçağımı aldı.

"Eleman sıkıntısı çekiyorlar." Mutfak eşyalarımı yanlış tarafa yerleştirdi, dirseği neredeyse göğsüme değiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. "Yemek şirketinin müdürü birini korkutup kaçırdığınızı söyledi. Onu bahçede mola verirken yakalayıp dışarı mı atmışsın?"

"Sigara içiyordu."

"Bu piliç de öyle." Junior gülerek Farrow'a doğru bir başparmak attı. "Çok ateşli."

Farrow gülümseyerek karşılık verdi. "Cehennemde yan."

Onun bu kadere ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu teklifi kabul edebilirsin." Junior ellerini birbirine sürttü. "Benimle geliyor musun?"

Biftek bıçağına tutunarak öne doğru eğildim ve bıçağı serçe parmağının bir santim ötesine saplarken gözlerimi Brett'inkilerle aynı hizaya getirdim.

Soluk soluğa koltuğuna geri sıçradı.

"Bunu bir kez söyleyeceğim ve kibarca söyleyeceğim - *asla*, hiçbir koşulda, bu kadına doğru bakmayın, dokunmayın, konuşmayın veya nefes almayın. Anlaşıldı mı?"

Ama belli ki değildim.

Çünkü Beyinsiz Brett boş kafasını geriye atarak ve çılgınca gülerek karşılık verdi, neredeyse bir ciğerini öksürerek çıkaracaktı. "Kahretsin, kardeşim, sakın ol. O sadece bir yardımcı. Küçük bir değişim yapmak istersen evimde onun gibi bekleyen bir düzine kadın var."

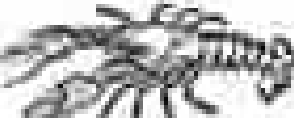
"*Junior*," diye bağırdı Brett Senior solumdan.

Sandalyem geri çekilirken yere sürtündü. Ayağa kalkmaya başladım, Junior'ın gözlerinin arasına bir bıçak sokmaya hazırdım ki aynı anda iki şey oldu.

Birincisi, Dallas Costa'nın sinir bozucu, tiz sesi fuayeden "Ah, *Zacharyyy*" diye şarkı söylerken havayı yırttı.

İkincisi, Farrow Ballantine parmak uçlarıyla bileğime dokunarak Ben.

ZACH

PDallas'ı bir kenara bırakarak -mümkünse başka bir kıtada- Farrow'un dokunuşuna odaklandım.

Etimi ve kemiklerimi kavurarak bir yol açtı.

Bir tıslamayı bastırdım, elimi geri çektim ve ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bilmiyorum." Küçük bir gülümsemeyle oynadı. "Belki de seni konfor alanının dışına itiyordur?"

"Yapma o zaman. Orayı çok seviyorum." Ama sesimdeki ısırik orada değildi.

Benim ani tepkim de banyoya koşmak ve enfekte tabakayı soyana kadar cildimi keselemek değildi.

Üstümde ölü ve kaskatı duran babamın görüntüsü hâlâ kafamda zonkluyordu ama uzun sürmüyordu. Ve normalde insanların bana dokunmasına verdiğim o korkunç tepkiyi vermiyordum.

Tek hissettiğim...
vızıldamaktı. Ve biraz
da deniz tutmuştu.

Farrow geri çekildi ve çıkarken gözüne kaçan bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı.

Dallas beni öpmek için eğildi. "Şu yemeklere bak."

Büyük, hamile karnı kişisel alanıma giriyordu. Annemin benden beklediği şeyin korkunç bir hatırlatıcısıydı. Bir varis. Sun soyunu devam ettirecek biri.

Romeo, Brett Junior'ın kardeş kucaklamasına katlandı ve parmağıyla alnına vurarak onu uzaklaştırdı.

"Cüzdanının hâlâ arka cebinde olup olmadığını kontrol et," diye tısladım Rom'a. Junior'ın tabağının önüne saplanmış bıçağı almaya çalışan bir büfeciyi uzaklaştırırken.

Gecenin -umarım kısa sürecek- geri kalanı için bir uyarı görevi görsün.

"Her şey çok güzel görünüyor." Dallas alkışladı, midesinde o şey pişerken olabildiğince ayaklarının üzerinde zıpladı. "Duyduğuma göre şirket dışında."

Çok güzel bir yaratıktı Dallas Costa. Gür kestane rengi bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Zümrüt geyik gözleri, geniş gülümsemesi ve çoğu erkeğin uğruna 3. Dünya Savaşı'na gideceği bir fiziği vardı.

Yine de içimde hiçbir şey uyandırmadı.

Benim zevkime göre fazla gürültülü, mutlu ve basit.

"Beyaz yer mantarı." Ortak tabaktan çıplak eliyle bir cavatappi eriştesi kopardı ve dudaklarının arasından fırlattı. "Bunu benim için aldın, değil mi?"

"Hepsi sizin olsun." Garsona bana bir biftek bıçağı daha getirmesini işaret ettim ama iştahım çoktan sönmüştü.

Dallas, Birkin'ini Romeo'nun göğsüne vurdu ve masanın üzerindeki dikkörtgen tabağın tamamını alıp aceleyle servis altlığının üzerine bıraktı.

Kargaşa içinde, Senior ve Jasper sessiz kaldılar. Önlerindeki adamdan o kadar etkilenmişlerdi ki, toplantımızın yarıda kesilmesi konusunda endişelenmediler.

Sanırım konuklarımın bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

Farrow'un gitmesiyle rahatladım ve peçetemi kucağında açtım. "Rom ve Oliver bana kayıt dışı danışmanlık yapıyor."

Yalan tabii ki.

Bırakın bir iş toplantısını, Oliver'ı davranışlarından endişe etmeden bir geneleve bile götüremezdim. Ama Ollie ve Rom beni kontrol altında tutuyordu.

Çoğunlukla.

"Oliver von Bismarck, sanırım?" Paranın içinden gelmeyen ve paranın içinde doğan herkesten etkilenmekten asla vazgeçmeyen Senior dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve beni süzdü. "Dük mü?"

"Prusya soyluları." Oliver soluk gri, üç parçalı bir takım elbise giymiş, elini altın rengi buklelerinin üzerinde gezdirerek odaya girdi. Bir işi olmadığını düşünürsek, nereden bu hale geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, dünyadaki en istekli kadınları geçtikten sonra oldukça işe yaramaz bir unvan." Koltuğuna doğru giderken Jasper'ın el değmemiş şarap bardağını çaldı ve yol boyunca Dallas'ın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsunuz Bayan Costa. Vaftiz kızım orada ne yapıyor?"

"İyi gidiyor," diye yanıtladı Dallas, bir yandan da Boudin Blanc sosisini çiğniyordu.

Kızın bir döl lekesinden daha az sınıfı vardı.

"Bırakın kendi kızımı, herhangi bir kadın konusunda bile sana güveneceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin demektir." Romeo karısının yanındaki koltuğa otururken, Oliver da masanın diğer ucundaki Junior'ın yanına çöktü. "Zach vaftiz babası."

"Kafanı bu çukurdan çıkar." Oliver tiksiniş gibi yaparak Rom'a ters ters baktı. "En yakın arkadaşımın kızıyla asla bir şey denemem."

Romeo kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Baldızını baştan çıkarmaya niyetli olduğumu düşünürsek, bu kötü bir davranış olur." Ollie bardağını eğerek parmaklarını sunucuya doğru şaklattı. "Grey Goose martini. Üç zeytinli. Aslında iki olsun. Daytona Beach için de içiyorum."

"Bu Dallas." Ortadaki süs eşyasından bir üzüm koparıp ağzına attı ve bunun dekoratif olduğunu zor yoldan keşfetti. "Ve lütfen beni yardımcın yapma."

Konuşmayı tanıdık bir alana yönlendirdim. Seks ve onunla birlikte gelen her şey benim uzmanlık alanım değildi.

Dikkatim, üç konuğum arasında beni en az çileden çıkaran Senior'un üzerindeydi. "Umarım resmi teklifimi almışsınızdır."

"Biz yaptık." Tereyağlı wagy'u dilimledi, bir tutam patates espuma ve shiso chimichurri koydu. "İlginç bir teklif olsa da ve gururumuz okşansa da, şirketimizi bir milyar dolar eksik değerlendirdiğinizi düşünüyoruz."

Aslında *iki* milyar değer biçmiştim ama o benimle ortada buluşmak istedi.

"Ben öyle bir şey yapmadım Bay Conner." Yemeğimi görmezden gelerek döşemeye yaslandım. İyi yemek yemezdim. Hayatta kalmak için yerdim. "Aslına bakarsanız, tek yaptığım sorumluluk ücretimi düşmek oldu, ki o da mutlaka gelecektir."

Junior kaşlarını çattı ve vücudunu öne doğru eğdi.

"Sorumluluk ücreti mi?" Güneş gözlükleri burnunun üzerine tünemişti.

İçeride.

Oliver karısını memnun eden kıyafetiyle gelseydi, yine de odadaki en kötü giyimli kişi olmayacaktı.

"Evet, sorumluluk. Eminim bu kelimeye aşinasınızdır, varlığınız bunu özetliyor." İsteksizce Junior'a bakmak için döndüm. "Şirketiniz, başkalarının onları ayak parmaklarını emerken ve halka açık metro koltuklarına sürtünürken izlemesine izin veren insanlara hizmet veriyor. Tüm bu operasyon gerçekleşmeyi bekleyen bir dava. Bu nedenle, işler sarpa sardığında Dot Cum'den yasal dışkılarını temizlemek için ihtiyaç duyacağımı hesapladığım parayı ayırdım."

Jasper başını eğerek şarabına uzandı ama Ollie'nin onu çaldığını hatırladı. "Hayali bir dava yüzünden mi bir milyar dolar kesinti yaptınız?"

"Hayali değil." Oliver bifteğini kesti. "İnsanlar her gün şirketlere dava açıyor. Bir bebek bezi şirketini dava etmek için bir neden bulabiliyorlarsa, herkesin on sekiz yaşından büyük olduğunu söyleyip pornografik içerik oluşturabildiği bir siteye işlemek için iyi bir neden bulamayacaklarını düşündüren nedir?"

"Sosyal medya şirketlerinin reklam gelirlerinin yüksek doksarlarda seyrettiğinden bahsetmiyorum bile." Farrow'un birbirine paralel hale gelene kadar karıştırdığı mutfak eşyaları düzenini düzelttim. "Ve aile dostu şirketlerin yaklaşık yüzde sekseni sizin platformunuza reklam vermeyi asla düşünmez."

"Çocukları senin milkshake bahçene getirmek çok zor olacak." Neredeyse iki yıl önce aklını yitirmiş olan Romeo, karısının bifteğinin tamamını kesmeyi bitirdi. "Tahmini piyasa değerini gerçek ve test edilmiş bir rakam olarak ele alamazsın."

"Aynen öyle." Ollie parmaklarını şıklattı, martinisini aldı ve sanki bir restorandaymış gibi garsonuma yüz dolar bahşış verdi. Adam bir uzay kovboyu kadar gerçeklikle iç içeydi. "Kimse ürününün reklamını bir penis resminin yanında yapmak istemez."

Dallas Ollie'ye sıırttı. "Lafı açılmışken, *seninki New Yorker'ın* kapağında yayınlanmamış mıydı?"

Küçük trol.

"Evet, ama bu çok fotojenik bir penis." Ollie ağzına bir kaplan karidesi attı. "Kovboy kıyafetleri içinde bir atın üzerine eğilerek *Esquire'a* kapak olmayı hak ediyor."

"Görüyorum ki biraz düşünmüşsünüz."

Başını salladı. "Güzel penisimin bir fotoğraf çekimine davet edilmesi durumunda bana yol göstermesi için bir sanat yönetmeni bile tuttum."

Dallas bir omzunu kaldırdı. "Daha iyisini gördüm."

"Önyargılısın." Ollie esneyerek martinisinden bira içer gibi bir yudum aldı. "Başka bir penis seni hamile bıraktı. Bu işte senin de parmağın var."

Kocasının kucağını okşadı. "Rom aslında en güzel sünnete sahip."

Bu insanlar neden benim arkadaşlarımdı?

Neden Alpler'de bir mağarada yaşamayı tercih etmemiştim?

Başkalarının cinsel organlarını tartışmaya hiç niyetim yoktu.

"*Baba.*" Junior sonunda güneş gözlüklerini yüzünden çıkardı ve altın Versace spor ayakkabılarını yere vurdu. "Piyasa değerinin altında bir fiyata satamazsın. Bu çılgınlık."

Senior Jasper'a doğru baktı. Jasper dilini dişlerinin arasında yuvarladı ve tek kelime etmeden yeni şarap bardağını sapından tutarak yeniden düzenledi.

Bakışları tekrar bana kaydı. "Bir milyar en iyi ve son teklifiniz mi?"

"Ben hâlâ yarıştayken." Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Konu yeni şirketler edinmek olduğunda dikkat sürem berbattır. Sektör sürekli değişiyor. Benim zihnim de öyle."

"Baba, *hayır*," diye yalvardı Junior, gözleri babasının yüzüne yapışmıştı. "Seni soymak için baskı yapıyorlar. Satmayalım. Birkaç saat daha çalışacağım. Hatta bu sefer her gün ofise geleceğim. Yemin ederim-"

"Kapa çeneni ve bırak da düşüneyim," diye havladı Senior masaya vurarak. Kaplar ve tabaklar şangırdadı. Bazı yiyecekler kenardan yuvarlandı.

Dallas inledi. "Kiraz dolması olmaz."

Yemek servisi personeli odaya daldı, ikinci yemeğimizin tabaklarını topladı ve bir sonraki tur için yenileriyle değiştirdi.

Uzanan bir el dokunulmamış yemeğimi kaptı. Yanımdakinin Farrow olduğunu bildiğim için koltuğumda biraz gevşedim.

Dirseklerimiz birbirine değse bile devrilmeyecektim.

Sağ kolumun yanındaki masanın üzerine eğilmiş, bir garnitüre uzanmaya çalışıyordu. Kısa elbisesi pürüzsüz kalçalarına kadar iniyor, kusursuz yuvarlak poposunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Mucizevi bir şekilde, parmaklarım dizinin arkasını pençelemek için kaşınıyordu. İç uyluğu boyunca kuzeye doğru gitmek için. İç çamaşırının üzerinden amını arkadan avuçlamak ve serçe parmağımı külotunun içine kaydırarak dar, küçük amının dikişini ovmak.

Arzu boynumu yaktı, vücudumda sıkı şeritler halinde kıvrıldı, göğsümden ve karnımdan geçerek sikime doğru kaydı.

Zorlandım.

Hayatımda ilk defa bir kadın yüzünden zor durumdaydım.

Etten kemikten bir kadın.

Teoride, kadınları her zaman cinsel olarak takdir etmiştim, ama asla yakından değil. Farrow Ballantine'a aktif olarak dokunmak istediğimi fark etmek beni şaşkına çevirdi.

Artık sadece tiksiniyor değilim.

Aktif olarak özlem duyuyordum.

"Affedersiniz, Bayan Costa, beyler." Senior ayağa kalktı. "Jasper ile bir dakikaya ihtiyacım var."

Junior sarsılarak ayağa kalktı ve dilini dişlerinin arasında gezdirdi. Babası başını iki yana salladı. "*Yalnız*."

Junior inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kapıya doğru elimle işaret ettim, sesim bastırılmamış arzunun acısıyla kalınlaşmıştı. "Solunda bir misafir odası var."

Jasper ve Senior dışarı çıktıktan sonra Junior parmaklarını saçlarında gezdirdi ve etrafına bakarken sertçe çekti.

Gözlerini kısarak Oliver'a baktı. "Hey, bir ara seninle üçlü yapmamış mıydık?"

"*Fivesome*." Oliver başını salladı ve kaşlarını çatarak telefonunu kontrol etti. "Gerçi iki kişi kılıcını görünce geri çekildi. Ya da çakını mı demeliydim?"

Dallas

kıkırdadı.

Romeo iç

çekt.

"Bu şok edici," diye fısıldadı Farrow, nefesi kulağını okşuyordu. Masadan daha fazla kirli tabak topladı, bıçağa vurdu. "Hiç tahmin etmezdim."

Nedenini bilmiyordum ama onun bize hizmet ettiğini görmekte temelde yanlış bir şeyler vardı. Özellikle de Dallas'a.

Farrow, Güneyli güzelle omuz omuza oturmayı hak ediyordu. Dedikodu yapmayı ve tasarımcı elbisesi giymeyi. Herkesin dikkatini çekmeyi ve hayranlığını kazanmayı.

Lanet olası dünyayı hak ediyordu ve bir gün birinin ona bunu vermesini umuyordum. Bunun benden gelmeyeceği düşüncesi nefes almamı zorlaştırsa bile.

Dallas başını sallayarak gevşek bir işaret yaptı. "Aynen öyle, kardeşim."

Junior Farrow'la alay etti. "Kimse sana fikrini sormadı, Sindirella."

"Onunla konuşurken ağzından çıkana dikkat et." Bir kez daha masayı bife bıçağıyla mızrakladım ve oturan herkesten yoğun tepkiler aldım. "Yoksa konuşmak için yeterli dişin olmadığından emin olurum."

"Ah." Oliver elini alnına götürdü ve başını sallayarak elini indirdi. "Yardım değil, Zachary. Kim derdi ki sen de Chris gibi olacaksın?"

Rom dilimin ortasında durakladı.

"Chris?" "Christopher Marshall."

"Adını hiç duymadım. Hayatını mahvettiğimiz biri mi?"

"Senatör aday," dedi Farrow, her şeyden etkilenmemiş bir şekilde. "Şu J-Lo filmindeki."

"Sonunda." Oliver ayağa kalktı ve onu alkış yağmuruna tuttu. "Derinliği ve kültürü olan bir kadın. *Manhattan'da hizmetçi*. Her seferinde gözlerim doluyor." Parmağının tersiyle görünmez bir gözyaşını topladı. "Gerçi Zachary'nin Maryland'deki hizmetçiyi daha çok sevdiğinden eminim."

Ollie'nin Farrow ve temizlik şirketi hakkında her şeyi bilmesi beni şaşırtmadı. Annem muhtemelen Romeo'ya sızlanmadan önce bademli kurabiyeler ve taze ithal da hong pao eşliğinde ona içini dökmüştür.

"Kapa çeneni." En iyi iki arkadaşşıma çatalımı doğrulttum - ıslah olmuş bir psikopat ve ikinci el bir arabadan daha fazla kilometre yapmış bir fuckboy. "İkinize de."

Farrow beni görmezden gelerek Dallas'a döndü. "Hey, birazdan getireceğimiz kemik iliği dolmasını mutlaka denemelisin. Uğruna ölünür." Başparmağını bana doğru salladı. "Bu serserinin porsiyonunun tamamını iki saniyede mideye indirdim."

Dallas bir avucunu göğüs dekoltesine götürdü. "Az önce en iyi arkadaş mı olduk?" "Sanırım öyle."

Dal telefonunu çıkardı. "Bize T. Swift bileti alacağım."

Farrow kaşlarını oynattı. "Bize dostluk bilezikleri yapacağım. En sevdiğin renkler?"

"Mor ve yeşil."

Junior gözbebeklerini b ü y ü t e r e k Farrow'u kısırdı ve yeni bir nutuk atmaya hazırlandı. "Doldurulmaktan bahsetmişken..."

Burun akıntısıyla savaştı, aklını kaçırdı, burnuna Syracuse Noel'inden daha fazla kar yağdı.

Ama Farrow ona aldırış etmedi. Bir avucunda yedi kirli tabağı dengeleyerek çoktan dışarı çıkmıştı.

Junior burnunu sildi ve Farrow'u takip ederek ayağa kalktı. "Ben hızlıca tuvalete gideceğim."

Oliver sandalyesini geriye çekti ve iç geçirdi. "Uslu durmasını sağlayacağım."

"Hayır." Ayağa kalktım, avucumu kaldırdım. "Küçük bir şaplak atmayı geçti. Burada kal." Durakladım. "Ve belki avukatımı ararım."

Junior eşofmanını düzleştirdi ve anlaşılmas şeyler mırıldandı. "Bu kıza bir ders vermeliyim..."

Çenem kilitlendi. "*Kesinlikle* avukatımı ara."

Fae'nin adımlarını izlerken Brett'i takip ettim, boynunu ve parmak eklemlerini kırdım.

Kendisini takip eden adamlardan habersiz ana mutfağa girdi.

Brett ve ben içeri daldık ve onun tabakları zaten dolu olan lavaboya boşaltmasını izledik.

"*Oof.*" Bir elini tezgâhın üzerine koydu ve kaşlarını sildi. "Ne iş ama."

"Ne *göt herif ama.*" Junior ilerledi, tezgâhın önünde, ondan sadece birkaç santim ötede durdu.

Bulaşıklardan başını kaldırmadı, tabakları durulamak için musluğu açtı. "Yerinde olsam aptalca bir şey denemezdim."

"Öyle mi?" Daha da yaklaştı, damarlarımdaki kanı güneşe daha uygun bir sıcaklığa kadar kaynattı. Koklaması kontrolden çıkmıştı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü daha sert vurabilirim."

"Demek sert seviyorsun, öyle mi?"

Junior'ın ellerini kaldırışını, yapışkan parmaklarını oynatışını ve kıcını hedef alarak uzatışını dikkatle izledim.

Hedefine yaklaştı, yanak ile pistte zarif bir beceriyle hareket eden o tonda bacaklar arasındaki kavisi neredeyse yuvarlıyordu.

"*Farrow.*"

Sesimdeki gerginlik beni şaşırttı. Junior'ın eli havada dondu.

Octi başını çevirip bana şaşkınlıkla göz kırptı. "Ne?" "Miden mi bulanıyor?"

"Hayır."

"Güzel."

Bıçağımı çıkardım ve Brett Junior'ın uzattığı eline doğru fırlattım.

ZACH

"W Ne oluyor lan?" Brett aval aval kayıp parmak ucuna baktı. "Bu ne lan, bu ne lan, bu ne lan?"

Güzel soru. Bu da

ne böyle?

Endişelenmeyin. Burada göreceğ

bir şey yok. Sadece panzehirimi

koruyorum.

Elbette, özel mülkiyetin korunması yasaları mahkemede geçerli

olacaktır.

"Hayır." Yaralı elini ışığa tutarak yağlı gözyaşları döktü. "Palmela Handerson değil."

Hedefimin beni hiç yanıltmamış olması ne yazık.

Bullseye'ı vurmuştum. Orta ve işaret parmağının ucu. Kayıp doku ve sinirler dışında gerçek hasara yol açacak kadar değil.

Yazık.

Biraz sağa dönseydi, çığlıklarını duymak zorunda kalmazdım.

"Ne oluyor lan?" Bileğini kavradı, yere yığıldı ve acı dolu bir çığlık attı.

"Beni dilimledin dostum. Dilimledin beni!"

Yaptım ve keşke tekrar yapabilsen.

Junior yeri sıvazladı, atılan parmak uçlarını bulmaya çalıştı. Konfeti gibi fayansların üzerine sıçramışlardı.

Şimdi bile geride bıraktıkları çukurdan kan fişkırıyordu.

İlk kez bir bıçağı atış poligonu dışında bir hedefe fırlatmışım. Bu bıçakla ilk kez bir şey vuruyordum.

-Babamın bana hediyesi.

Evrak işlerinin zor olacağını bilsem de pişman olmadım.

"Ne oluyor lan?" Brett Junior çığlık atmaya, olduğu yerde tepinmeye ve parmaklarından fişkıran kan pınarına bakmaya başladı.

Sanırım kayıp organlarını aramaktan vazgeçmiş.

"Yanlış kişiye bulaştın. Sana onun yanına yaklaşmamamı söylemişim. O benim."

"Sadece dostça bir sıkıştırmaydı."

"Ne tesadüf." Öne doğru yürüdüm, bıçağı aldım ve sapını çimdikleyerek önünde salladım. "Sadece dostça bir sıkma. Artık sağ elin onu düşünerek mastürbasyon yapmak için bile pek işe yaramayacak."

"Polisi arayacağım."

"Ve onlara ne söyleyeceksin?" Bıçağı gömleğinin kenarına sildim ve tutucusuna yerleştirdim. "Evime kafan iyiyken geldiğini

ve personelime cinsel tacizde bulundu?"

"Kan kaybediyorum," diye inledi ve bileğini göğsündeki Gucci amblemine sararak mutfaktan olabildiğince gürültülü bir şekilde çıktı.

"Baba! Baba!"

Sonunda Farrow'a bir bakış attım.

Tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, beni o şekilde değerlendirdi ki, tüm sırlarımı dış görünüşümden çözebileceğinden endişelenmeme neden oldu.

Esnedim. "Ne?"

"Kontrolü kaybettin."

"Kontrol tamamen bende," diye karşı çıktım. "Burada ellerini kendine saklayamayan Brett Junior var."

"Ben senin değilim." Bebek mavisi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu Brett'e neden söyledin?"

"Olacaksın."

Gerçek, beynimin uyarısı ya da rızası olmadan ağzımdan kaçırıldı. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben her zaman istediğimi alırım." Dilimi dışarı çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Ve seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Sıra dışı itirafımla işinin biteceğini düşündüysem, başka bir şey daha vardı. O fangirllerden biri değildi.

Aslında, cevabım onu daha da kızdırmış görünüyordu.

Musluğun üzerinde asılı duran el bezini kaptı ve Brett'in kanını yerden temizledi. "Buna gerçekten değdi mi?"

Ondan gelen hiçbir şeye dokunmasını istemiyordum ama elindeki bezi çekip almamak için kendimi zor tuttum. Kontrolden çıkmadan önce bu saplantıyı dizginlemem gerekiyordu.

"Şimdi başın belaya girecek, hem de ne için?" Fayansın üzerine organik bir temizlik solüsyonu püskürttü. "Kıçım daha önce de sıkıştırıldı. Sonu hep aynı oldu. Bunu yapan adamın gözleri morarır, benimse parmak eklemlerim şişer."

Erkeklerin bu kadına rızası olmadan dokunabileceklerini düşünmeleri bile bende iğrenç şeyler yapma isteği uyandırıyor. İsimlere, adreslere ve programlara ihtiyacım vardı. Ve bıçaklara.

Bir sürü bıçak var.

"Başım belaya girmeyecek."

Misafir odasından, Senior volkanik desibelde kendini kaybetti. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Jasper ve Senior, Junior'ı azarlarken başparmağımı onlara doğru salladım ve ne demek istediğimi kanıtladım.

"Şirketi satın aldığımda anlaşılmayı tatlandırmak için birkaç milyon daha ekleyeceğim." Yüzümde acımasız, orantısız bir gülümseme belirdi. "Planım hep buydu. Onlara çok düşük fiyat verdim."

"Bana bir nesne gibi davrandın. Bir mülk gibi." Bakışlarını bana saplamak için durakladı. "Senin için çalışıyor olabilirim, ama bu iş burada bitiyor."

"Tam tersine. Bu sadece bir başlangıç. Senin için daha pek çok planım var."

Gözlerinin kenarları sıkıştı. "*Zachary.*"

"Farrow."

Ağır, sıırıslıklam bezi lavaboya fırlattı. Tabakların ve fincanların üzerine kan sıçradı. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Elbette."

Ona doğru yürüdüm, bir adım kala durdum.

İlerleme var.

Boğazındaki sütun yakınlık karşısında titredi.

Bıçağımı avuçladım, bıçağın ucuyla hizmetçi kıyafetinin kan lekeli yakasını parmakladım ve ona bir sırtıış fırlattım. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Bununla birlikte, ana yatak odasına doğru ilerleyerek oradan ayrıldım.

Buruşuk Chuck Taylor'ları mermer zeminde gıcırdadı. Arkamdaki basamakları yüksek sesle ve özür dilemeden tepindiler.

Partiler ve resmi yemekler dışında, malikaneye ayakkabıların girmesine bile izin vermiyordum. İlk günden beri bu kuralı görmezden geliyordu.

Junior'ın yanından tek kelime etmeden geçtik. İlk basamaktaki direğe yaslanmış, babası ve Jasper onunla ilgilenirken Ollie'nin aile doktoru tarafından dikilmişti.

Koridorun karşısında Ollie, Rom ve Delhi gülüyor, bardaklar şıngırdıyor, kaplar porselen tabaklara çarpıyordu.

Yatak odamın altın kolunu sarsarak açtım ve içeri süzüldüm. Kilidi çeviren Fae'nin arkasından tık diye kapandı.

Beni banyoya kadar takip etti, orada musluğu en soğuk ayara getirdim ve ellerimi suyun altına soktum. Su kanın altında p e m b e y e döndü.

Bakışlarımız aynada birbirine karıştı. Bir erkeği neredeyse kışını avuçladığı için kesmemden korktuysa bile bunu kesinlikle belli etmedi.

Temizliğimi bitirdikten sonra dolabıma girdim ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Farrow kalçasını kapının pervazına dayamıştı, üniforması ve çıplak bacakları hâlâ kan içindeydi.

Yavaşça omuzlarımı indirdim, gözlerinin kumaşa sabitlendiğinin farkındaydım. Ses çıkarmadan halının üzerine düştü.

Karşısında özel bir gösterimdeki bir heykel gibi gömleksiz durdum ve birkaç dakika daha karın kaslarımı, yontulmuş kollarımın hatlarını ve pantolonumun içine doğru uzanan derin V'yi seyretmesine izin verdim.

Gözleri fincan tabağı gibi açıldı. Göbeğimin altında ısı birikti, tüm kanım sikime hücum etti.

Bu bakışı biliyordum. Ne zaman bir anlaşma peşine düşsem ben de takardım. Karnı açtı.

Benim için.

Hiçbir fikrin yok, Küçük Ahtapot.

Size ikinci ve üçüncüleri vereceğim. Arada tatlılar ve atıştırmalıklar.

Benimle o kadar dolu olacaksın ki, amın sikimin şeklini alacak.

Bu düşünce de en az fikir kadar ürkütücüydü. Şu anda ona dokunmaya bile cesaret edemiyordum.

Parmaklarımı yüzüne doğru şaklatarak buzları kırdım. "Gözlerim burada bu arada."

Birbirimizden yaklaşık üç metre uzakta duruyorduk. Ama diğer zamanlardan farklı olarak, başka herhangi biriyle, her bir ayak bütün bir kıta gibi hissettirdi.

"Arkalarında hiçbir şey yok." Kollarını kavuşturdu. "Gövdeniz çok daha iyi görünüyor."

Gıcır gıcır beyaz bir gömlek seçtim, boş kadife askıyı rafa geri koydum ve hâlâ gömleksiz bir şekilde ona doğru yürüdüm. "Kimsenin seninle Brett'in yaptığı gibi konuşmasına izin vermemelisin. Ya da Oliver'ın, bu konuda."

Gülümsemesi düştü. "Yaptıkları yanlarına kâr kalıyor çünkü yapabileceklerini biliyorlar.

Ben Dallas Townsend değilim. Beni koruyacak kimsem yok."

Kumaşı kollarımın üzerinden geçirdim ve ona doğru bir adım daha attım. "Evet, biliyorsun."

Sonra bir tane daha, her adımda bir düğme ilikliyordu. "Peki bu kim olabilir?"

"Ben."

Sessizlik havayı
pençeledi. Sonra, onu
duydum.

Boğazından, rüzgârın taşıdığı düğün çanları gibi çınlayan kahkahalar
döküldü.

Doğruca mideme aktı ve oradan her yöne doğru patladı. Sadece,
kelebekler gibi hissetmiyordum.

Cehennemden gelen yarasalar
gibiydi. "O da neydi?" diye
sordum.

Gülümsemesi kayboldu ve o sesi çıkardığında göğsümün içindeki garip
mırıltı da kayboldu. Hoş olmayan bir şey değildi. Kalp durması gibi de
hissetmedim.

Onu geri isteyebilirdim.
Gözlerini kırptırdı. "Neydi o?"
"O ses."

Kaşları saç çizgisinin kenarına kadar kalktı. "Ben... güldüm mü?"
Kaşlarının buz gibi sarı saçlarından bir ton daha koyu olduğunu fark
ettim.

Onun güzelliğini daha da vahşileştirdiler. Daha dramatik.

Onun gözleri de geleneksel mavi değildi. Pastel renkteydi - paletteki en
soluk ton - lacivert bir çemberle çevrelenmişti.

Onun yüzüne saatlerce sıkılmadan bakabileceğimi düşündüm. Bu
gerçekten mantıksız bir şeydi.

Kadınlar genellikle sıkılmış Ben. Onların yüzler, gibi
onların cesetler, değiştirilebilir ve tamamen
heyecansızdı.

"Bir daha gül," diye emrettim.

Narin kaşları birbirine çarptı. "Yap beni o zaman."

"İmkânsız. Benim mizah anlayışım yoktur."

"Bir tane geliştirin."

"Bu lanet bir film rulosu değil, Farrow. Birkaç saatten fazla sürecek."

"Gülmemi neden istiyorsun ki?"

*Çünkü göğsümün içinde bir şey hissettim ve onu tekrar hissetmek için
çaresizim.*

Babam öldüğünden beri ilk kez. Ve muhtemelen sonuncusu. Ama
denemek istedim.

"Sadece yap."

"Numara yapamam." Omuz silktili, arkasına yaslandı. "Gerçi eminim
kadınların senin için numara yapmasına alışkınsındır."

Hayır, değilim.

Asla yeterince yaklaşmalarına izin vermedim.

"Ben komik değilim. Son şakana bakılırsa sen de değilsin."

"Çaba göster." Göz temasını koruyarak çenesini yukarı kaldırdı. "Beni koruyacağına yemin etmiştin. Senin olduğumu söyledin. Bir kadının kalbine giden yol ağzından geçer. Beni güldürmek zorundasın."

Peşinde olduğum şey kalbin değil, ona hatırlatmak istedim. Dallas Costa olmaması çok kötü.

O ağzın kahkahaya ihtiyacı yoktu. Sadece beignets.

Şimdi göğüs göğüse duruyorduk. Dokunmuyorduk ama denerse dokunabilecek kadar yakındık. Ki bunu yapmasını istiyordum.

Umutsuzca.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, *güm güm güm atıyor*, atardamarlarımdan kopmaya çalışıyordu. Beynimin derinliklerine daldım, eğlenceli şeyler düşünmeye çalıştım.

Pek gülmedim. Ya da hiç, dürüst olmak gerekirse. Çok az şey beni memnun etti.

Gerçekten düşündüğümde, Farrow kısa listenin başında geliyordu. Yine de onunla dalga geçmenin *onu* güldürmeyeceğini sanıyordum.

"Bu çok saçma."

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Hayatında hiç bir kızı etkilemek zorunda kalmamış olman benim suçum değil. Otuz üç, başlamak için iyi bir yaş."

Beni Google'da aratmış. Ona yaşımı hiç söylememiştim. Bu farkındalık göğsümün içinde sıcak bir şey yaydı.

"Ollie Oxford'a gittiğinde, Pierse Gav'a bir çember şakası ile kabul edildi. Herkes bir bardağın içine mastürbasyon yapıyordu ve yeni başlayanlar da içmek zorundaydı. İkinci kez istedi."

Farrow'un ağzı tıkanı. "Bu hiç komik değil. Bu iğrenç."

"İki açıdan komik. Birincisi Ollie'nin bu kadar gösterişli bir şekilde çökmüş olması. Ve ikincisi, aslında iki diploması var."

Yüksek lisans için İngiltere'ye gitmişti çünkü iki yıl boyunca Avrupa'daki karışıklıklar üzerine yan araştırma yapmak istiyordu.

Başka bir deyişle, bir işe tutunmaya çalışıyormuş gibi yapma zahmetine katlanmadan etrafta dolaşmak için daha fazla hareket alanı istiyordu.

Acıma duygumu Oliver von Bismarck'ın gelecekteki çocuklarına sakladım. Hayatının misyonu dünyayı yeniden doldurmaktı. Bir gün çocukları ve torunları uyanacak ve soy ağaçlarının bir çelenk olduğunu fark edeceklerdi.

"Eğer şakayı açıklamak zorundaysanız, komik değildir." Sözlerimi kopyalarken bana sert bir bakış attı. "*Sıradaki.*"

Kesik kesik bir nefes kaçtı içimden. Komedyenlerin her zaman depresyonda olmasına şaşmamalı. Mizah beni yoruyordu.

"Bir keresinde bir torba portakal yedim ve sonuçlarına katlandım." "Yine iğrenç. Hiç komik *değil.*"

Çaresizleşiyordum, bu beni hem çileden çıkarıyor hem de heyecanlandırıyordu. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Teyzem kocasından kalan tüm Birkin'lerini G-Wagon'unun bagajında saklardı. Bir keresinde anahtarı kontakta unutmuş ve biri arabayı çalmış. Ama değeri bir milyondan fazla olan tasarım çantalardan oluşan bir altın madenine rastladıklarını bilmiyorlardı, bu yüzden çantaları yolun kenarına atıldılar. Polisler çantaları buldu ve ona geri verdi."

Farrow'un ağzı seğirdi ama gülmedi. "Hadi ama," diye hırladım. "Neredeyse gülüyordun."

"Park Woo Bin ile on yedi yaşındayken babasının gökdeleninin çatısında seks yaptığımda da neredeyse boşalıyordum. Ama boşalmadım. "*Neredeyse*" burada önemli bir kelime, Zach."

Park Woo Bin'in kim olduğunu bilmiyordum.

Onun yürüyen bir ölü olduğunu biliyordum.

"Gülün." Emir boğuk bir fısıltı olarak kaçtı.

"*Yap beni,*" diye mırıldandı, göğsünü dışarı doğru iterek neredeyse kısmen açıkta kalan gövdemi okşuyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

Büyük silahları çıkarmak zorundaydım.

Nefes alarak bir çekmeceye yöneldim, çekmeceyi açtım ve birkaç fotoğraf albümünü karıştırarak ihtiyacım olanı çıkardım. Yuvasından bir fotoğraf çıkardım ve Farrow'a döndüm.

Fotoğrafı, beni iğrendiriyormuş gibi (iğrendiriyordu) ucundan tutup sallandırdım ve ona uzattım. Bana dokunmamaya dikkat ederek kenarından tutmaya özen gösterdi.

"Sadece bir kez bahis kaybettim." Boğazımı temizleyerek gömleğimin son düğmesini ilikledim. "Oliver ve Romeo beni tepeden tırnağa deri giydirdi."

Pembe deri.

Gözlerim onun yüzüne yapıştı.

"Tanrım, Zach." Dudakları gördüğüm en büyük gülümsemeye dönüştü. "Pantolon kalçasız."

"Ollie'nin yüksek öğreniminden bir hatıra. Avrupa'dan pantolonun her yerde kış deliğine karşı bir komplo olduğuna ikna olmuş olarak döndü."

Ağzından kahkahalar döküldü. Tam göğsümden vurdu. Tekrar. Doğrudan kalbe yapılan bir adrenalın iğnesi gibi.

Çalıştığını hissettim. Atıyordu. Kan pompalıyor. Göğüs kafesime çarpıyordu.

Lanet olsun, bağımlılık yapıyordu.

Bağımlılık yapıyordu.

Kahkahası azaldı ve uzun kirpiklerinin ardından bana baktı. "Mutlu musun?"

"Olabildiğim kadar yakınım," diye itiraf ettim. "Mesele şu ki..."

Elimi kaldırdım ve başparmağımla gözünden bir tutam saçı uzaklaştırdım. Saç ölü hücrelerdi. Et değil. Benim için daha kolaydı.

Yine de ikimiz de nefes almayı bıraktık.

Bakışlarımız çarpıştı. Tutuldu. Amansız bir transa geçtik.

"Artık benimsin Farrow. Korumak, yozlaştırmak, mahvetmek için. Kimsenin sana kötü davranmasına izin vermeyeceğim. En azından Brett'in."

Sert bir yutkunma boğazından aşağı indi. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Her şeyi, diye düşündüm. *Verebileceğin her şeyi ve daha fazlasını istiyorum.*

Her santimini. Her gülüşün. Her gülüşün. Her nefesin. Her dokunuşun.

Hayatımda ilk kez var olmaktan daha fazlasını arzuluyordum. Kendimi gerçekten *hissetmek* istedim.

Sorusunu duymazdan geldim. "Buraya taşınmalısın. Tapuyu korumak için evinde kalmayı unut. Benim korumam altında, her şeye sahip olacaksın. Ev. Arkadaşlık. Hatıralar-kolye hariç. İstersen Vera ve üvey kız kardeşlerinin derisinden sana güzel bir palto yaparım."

Göğüsleri inip kalkıyor, dolgun, hassas ve dokunulmak için yalvarıyordu. Meme uçlarının tepeleri üniformasının ucuz kumaşını delip geçiyordu. "Hayır, teşekkür ederim."

"Gerekirse evi ondan satın alırım," diye açıklık getirdim.

"Anlıyorum, Zach. Sorunlara para atarsın ve onlar da gider. Ben onlardan biri değilim. Sevgimi satın almak işe yaramaz. Onu kazanmak zorundasın."

Gülmek istedim.

Hayatımda bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey kazanmıştım. Tüm zorluklar arasında, kesinlikle üstesinden gelebileceğim en donanımlı olanı buydu.

"Özür dilerim." Başparmağımı yanağında gezdirerek Brett'in bir damla kanını sildim. Tenimiz birbirine değdiğinde gözleri parladı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, istemsiz bir tepkiydi, tabağın üzerinde sürüklenen bir çatalın sesini duyunca irkilmek gibi bir şeydi. "Gerçekten öyleyim."

"Ne için?" Zar zor nefes alıyordu.

"Seni kendi kişisel cehennemime sürüklediğim için." Başparmağımı yanağında tuttum. "Beni düzelteceksin Farrow... Böylece ben de başkasının olabileceğim."

FARROW

I Zach'in dokunuşundan sıyrıldım ve kığım yanıyormuş gibi hızlı adımlarla dolabından çıktım.

Hiçbir zaman cesur olmaktan başka bir şey yapmamıştım, ama Hades'ten daha ateşli patronumun gizemli bir travmanın üstesinden gelebilmek ve başka biriyle birlikte olabilmek için beynimi dağıtmayı planladığını söylemesini dinlemek beni aşıyordu.

Ne oluyor be?

Yani, *cidden, bu da ne böyle?*

En kötüsü de üst bacaklarımın yapış yapış olması ve ona duyduğum ihtiyaçla damlamasıydı. Yüzüm kızarmış, arzuyla kavruluyordu. Tenim gergin, karıncalı ve dokunulmak için yalvarıyordu.

Boş.

Kendimi her şeyden çok boş hissediyordum.

Bir elimi koridorun duvarına dayayarak düz yürümeye çalıştım. Parmağının ucu yanağıma değdiğinde midem bulandı ve o boş, sıcak his içime yerleşerek çözülmek için yalvardı.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Şimdi.

Sersemlemiş bir halde en yakın kapıya uzandım ve iterek açtım, tökezleyerek içeri girdim. Kapıyı bastırarak kapattım, sırtımı soğuk ahşaba yapıştırdım ve gözlerimi kapattım.

Nefeslerimi düzenlemeye çalıştım.

Christian Dior mumlarının zarif tonu ve genel temizlik burnumun direğini sızlattı.

Odaklan, Fae.

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Etrafımı inceledim ve Zach'in sanat kütüphanesine girdiğimi fark ettim.

Ofistekilerin aksine, sanat eserleri duvardan duvara, tabandan tavana akçaağaç rafların her santimini süslüyordu. Heykeller, tablolar, antik mücevherler ve ilk baskılar.

Ne yazık ki ne Brancusi heykeli ne de ilk baskı *Alice Harikalar Diyarında* ciltli kitabı hain bedenimin isyan etmesini engelledi.

Sadakatsiz klitorisim zonkluyor, dokunulmayı, çekiştirilmeyi ve masaj yapılmayı talep ediyordu.

Yeterince içmiştim.

İşe dönmeden önce bununla ilgilenmeniz gerekir.

Kilidi çevirdim, iki kez kontrol etmek için üç kez salladım ve bacaklarımın arasındaki kayganlığın külotumu ıslatmasıyla koşarak kütüphanenin uzak köşesine gittim.

Belki de Zach'in antika kütüphanesine saygısızlık ettiğim için kendimi kötü hissetmeliydim, ama belki de dolaylı olarak amıma tedavim dememeliydi.

Sırtımı dayadığımda arkamdaki raflar sarsıldı ve Rönesans'tan kalma, el yazması, sınırlı sayıda basılmış bir ders kitabı devrildi.

Nabzım kulaklarımın arasında *vinlayarak* halıya doğru eğildim. "Bu çılgınlığı durdurmak için son bir şans, Fae."

Çok geç.

Dizlerim kendiliğinden açıldı.

Ufak kan serpintileri kalçalarımı çil gibi sarmıştı. Muhtemelen Brett'lerle birlikte terk ettiğim karmaşa hakkında daha fazla endişelenmeliydim.

Aşağıda polis bile olabilirdi. Ama ben değildim.

Bacaklarımın arasına uzanıp pamuklu külotumu kenara iterek parmaklarımı içime daldırdığımda nabzım içimde uğuldadı.

Normalde doğrudan klitorise yönelirdim ama hayatım boyunca hiç bu kadar boş hissetmemiştim. İçeri kaydırduğım iki parmağım da sıırılsıklam amıma girerken hiçbir dirençle karşılaşmadı.

Tanrım, sadece parmaklarım yetmezdi.

Başımı salladım. Umutsuz gözyaşları gözlerimin kenarlarını lekeledi. Etrafımı inceledim ve kalın bir puro tutacağıının üzerinde durdum.

Masaya doğru kayarak onu aldım ve sürünerek yerime geri döndüm, klitorisime masaj yapmaya başlarken içime soktum.

İçimden bir ürperti geçti. Dolu, yüklü ve yanmaya istekli hissediyordum. Hiç mantıklı değildi. Puro tutacağı metaldi. Dokununca donuyordu.

Ve hala.

Hala.

Belki de Zach'in puro tutacağı olduğu içindir. Zach'in kütüphanesinde. Zach'in malikanesinde. Ama onu etrafımda hissedebiliyordum, üzerimde geziniyor, kulağıma iğrenç şeyler fısıldıyordu.

Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetlendi. Burada ne olursa olsun, gerçekten istediğim şeyle asla boy ölçüşemeyeceğimi biliyordum.

Zach. Beni Go tahtasına doğru itiyor.

Ben üzerine yayıldım, taşlar sırtıma batıyor, ağzını vücudumda gezdirirken hassas cildimi çukurlaştırıyor, başı kalçalarımın arasında kayboluyor.

Parmaklarım klitorisime doğru hızlandı. Yer değiştirdim, puro tutucusunu G noktama çarpına kadar eğmek için k1ç1m1 yukarı kaldırdım.

"Oh, Tanrım." Sırtım gökkuşağı gibi kabardı. "Evet."

Puro tutacağını sürdürdüm, kalçalarım gerildi, yandı, daha fazla sürtünme için çaresiz kaldım.

Kapının dışından gelen sesler kütüphaneye taşındı. Oliver gülüyordu. Dallas bir şeyler bağılıyor. Romeo onu yatıştırıyor.

Ama kendi kafamın içinde kaybolup gitmişim. Başka bir dünyada.

Zach, ben dilinin üzerine boşalana kadar amımı yalayıp yutuyor. Tükendikten sonra beni karnıma çeviriyor, arkamdan girmeden önce k1ç1m1in yarığı boyunca şaftıyla alay ediyor.

Nefesim kesildi, bacaklarımın arasındaki basınç arttı. Klitorisimin etrafında umutsuz daireler çizerek inledim.

Çimdikleme. Alay etmek. Flicking.

Adı dudaklarımdan bir ilahi gibi döküldü. "Zach, Zach, Zach." Bu yeterli değildi.

Kendimi daha geniş açtım, diğer elimle bacaklarımın arasındaki sinir demetini çalıştırırken içimdeki puro tutucusunu itip çektim.

Gece esintisi açık pencereden içeri süzülerek meme uçlarımı okşadı. Akıntının altında çakıllaştılar. Bunun Zach'in nefesi olduğunu, bana eziyet ettiğini ve ona boyun eğmemi istediğini varsaydım.

"Beni boşalt." Duvarlarım kalın puro tutacağını etrafında sıkıştı, çaresiz, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. "Lütfen, Zach."

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kapının dışındaki sesler daha da yükseldi. Merrier. Önemli değildi. Kaslarım gerildi, içimdeki senfoniye göre nabız atıyordu.

Oliver şimdi kapının hemen dışında durmuş, durmadan böğürüyordu. Dallas'ın kahkahaları içeriye yuvarlandı.

Tam da ben kendimi kurtarmanın iyi bir fikir olacağını düşünürken spontane bir tura çıkmaya mı karar vermişlerdi? Sadece benim şansım.

Yine de durmadım.

Her zamanki inatçılığım ile iki katına çıktım, puro tutacağını bir dalga gibi sürerken bir çılgılığı bastırmak için tüm yumruğumu ağzımın içine soktum.

Dişlerimi parmak eklemlerimin etrafına kenetledim, kalçalarım ileri geri sallanıyordu. Zevk, vücudumun her zerresinde orman yangını gibi alevlendi, her hücre ısındı.

Zach'in adını yumruğuma doğru haykırdım, sözcükler bozuk ve çiğ çıkıyordu.

Boşalmayı bitirdikten sonra, nefes nefese, bitkin ve tamamen kemiksiz bir halde raflara doğru yığıldım. Koridordan gelen sesler yükseldikçe nefesimi toplamaya çalıştım.

"...bunlar ne?" Dallas dilini şaklattı. "O piçi kesmesini anlayabiliyorum. Hatta bağ kurabilirim. Ama avukatının sorularına cevap vermesi gerekiyor."

Ayak sesleri koridorda yankılandı.

"Brett'ler ve Jasper az önce ayrıldılar." Bu Romeo'dan geldi, sesi düzdü. Neredeyse sıkılmıştı. "Zach'in avukatının boğazlarına tıktığı tüm feragatnameleri ve gizlilik sözleşmelerini imzaladılar. O temiz." Bir saniye. "Gizlilik sözleşmelerinden bahsetmişken..."

"Biliyorum, biliyorum." Oliver iç çekti. "Dövüş Kulübü'nün ilk kuralı. En iyi arkadaşının seksi karısına göz dikme."

"Oliver."

"Narkotikten olduğumu düşündüğünüz için alındım."

"Bir şişe Clase Azul'dan sonra sana güvenecek kadar aptal olduğumu düşünmen beni rahatsız etti."

"Gücendiğiniz için gücendim..."

Ayak sesleri kütüphaneden uzaklaşarak devam etti. Bu sırada ben donup kalmıştım, bacaklarım hâlâ açıktı ve nefes almaya cesaret edemiyordum.

Soğuk bir rüzgâr girişimi yaladı.

Sonunda, sessizlik bir dakika boyunca devam ettiğinde, nefesi bıraktım.

Kalk ayağa, seni umursamaz aptal. Kendini temizle. O puro tutacağını camdan at.

Kendine gel, Farrow Ballantine.

"Farrow."

Adımın kafamın içinden gelmediğini fark etmem bir anımı aldı. Zach'in boğuk sesi duvarlarda yankılandı, bu sefer daha robotik geliyordu.

Gözlerim birden açıldı.

Hemen tavanın köşelerine doğru fırladılar. Elbette, bir köşegende, yukarıdan bir kamera sarkıyordu.

Direkt bana doğrulttu.

Aman Tanrım.

*Beni evinde mastürbasyon yaparken
gördü. Amımı açık gördü.*

Parmaklarım onunla

oynuyor. Puro tutacağı.

Puro tutacağı, puro tutacağı, puro tutacağı.

Hemen orada yanmak istedim. Ama

aşağılanmış görünmeyi reddettim.

Boğazımı temizledim ve kameraya gülümsedim. "Evet?"

"Kütüphanemi kirletmeyi bitirdiniz mi?" Gerçekmiş gibi geldi. Şaşkın ve etkilenmemiş.

Birdenbire, bacaklarımı açtığımı görür görmez odaya dalmamış olması beni delirtti. Beni pencereye fırlatıp çiğ çiğ sikmedi.

Bacaklarımı açık tutarak yüklü raflara yaslandım. "Oldukça fazla."

Hâlâ her şeyi görebildiğini biliyordum.

Şişmiş klitorisim. Pembe kıvrımlarım. Uyluklarımdan akan sular, halının üzerine. Brett'in parmağından arta kalan kan kalçalarımaya dağınık vuruşlar yapıyordu.

Ama ona zayıflık göstermeyi reddettim.

"Odanın nesi seni tam olarak tahrik etti? Dostoyevski ve Murakami ciltleri mi yoksa Degas tabloları mı?"

Alnımdaki bir patlamayı uzaklaştırdım. "Esas olarak senin yokluğundu."

Dahili telefonun diğer ucundan kıkırdadı. Hala içime damlamayı başaran statik bir ses.

Ellerimin tozunu aldım. "Gevezelik bitti mi?"

Ayağa kalkıp kendimi temizlemek istedim. Sonra, belli ki, bir taşın altına girip hayatımın geri kalanını olanlardan utanç duyarak geçirecektim.

"Neredeyse." Sessizlik. Ve sonra, "Parmaklarını

em." Ona meydan okumak istedim. Onu inkar

etmek. Ama...

Bunu kendim için de yapmak istiyordum. Meme uçlarım çoktan yeniden diken diken olmuştu, bedenim onun boğuk komutuyla dikkat kesilmişti.

Kameraya sırtıtmak için başımı çevirdim. "Nazikçe sor."

Durdu, düşündü. "Parmaklarınızı nazikçe ağzınıza sokun ve sadece varlığımın size ne yaptığını tadın."

"Çok mu ukalasın?"

"Çok. Ve hepsi, kökünden ucuna kadar, amını, kıcını ve ağzını doldurmak üzere. Yakında."

İçimden bir heves ve coşku titremesi geçti. Bunu istiyordum. Bunu şu anda dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Islak parmağımla meme ucumun etrafında döndüm. "Bana dokunabileceğini düşünüyor musun?"

Bir sessizlik daha.

O da kararlı bir şekilde, "Yapabileceğimi *biliyorum*," diye cevap verdi.

Yavaşça parmaklarımı ağzıma g ö t ü r d ü m ve emdim, bakışlarım hâlâ kameradaydı.

"Tadı güzel mi?" Kalın geldi. Gergin. Zar zor kontrol edildi.

"Hiçbir fikrin yok."

Sırıttım, dizlerimi birleştirdim ve mahvolmuş külotumu sıyrarak çıkardım. Ayağa kalktığımda elbisem bacaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Çömeldim, külotu ve puro ağızlığını topladım, ikisini de üniformamın cebine sokmak üzereydim.

"*Tsk, tsk.*" Hoparlörlerden karanlık bir kıkırdamaya benzer bir ses yükseldi. "Çalmak yok, Küçük Ahtapot. Bu senin ikinci grevin. Sana kuralları hatırlatmak için her odaya tabelalar asayım mı?"

Kameraya kaşlarımı çattım. "Ucuz bir puro tutacağı."

Yeni bir dibe vuruşa ulaşmıştım. Boş bir odada durmuş, patronla konuşurken bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum.

Ve yine de, bir şekilde, yüksek gibi

hissettirdi. "Yine de benim."

"Sana bir tane daha alacağım."

"Korkarım bunun yeri kesinlikle

doldurulamaz." "Bu noktada sadece bacağımı

çekiştiriyorsun."

"Tatlım, izin verirsen çok daha fazlasını yapmak istiyorum." Durakladı. Boğuk bir kıkırdamaya benzer bir şey kulaklarımı gıdıkladı.

Kollarımı kavuşturdum. "Şimdi ne

olacak?" "Bu *ucuz* bir puro tutacağı

değil."

"Ne kadar pahalı olabilir ki?"

"Mesele fiyat değil. Bu tarihle ilgili."

Gölgelerin arasına sızma dürtüsüne karşı koydum, sonunda bu odanın barındırdığı tüm antikaları inceledim.

"Ne?" Saçlarımı tek omzumun üzerinden savurdum. "Winston Churchill'e mi a i t t i ?"

"Kapat. Thomas Jefferson. İmzalarken diğer elinde tutuyordu. *Bağımsızlık Bildirgesi*." Hay sikeyim.

O kadar büyük bir hatayı asla düzeltemem. Denemenin anlamı yok.

Beklediğimden daha büyük bir güvenle boş bir vitrine doğru yürüdüm, kapağı açtım ve puro tutucusunu külotumla birlikte içine soktum.

Kaşlarımı kaldırarak kameraya doğru döndüm. "Mutlu musun?"

"Ancak Go tahtamın üzerine yayılıp sikimin üzerinde kremlendikten sonra. Davetiye hala açık."

"Sertleştin mi?" Mırıldandım.

"Hayır," diye anında cevap verdi. "Sen bir yalancısın."

Acaba o mu diye merak ederek kapıya doğru yürüdüm.

Belki de onun tipi değildim. Belki de beni mastürbasyon yaparken görmekten zevk alıyordu ama bana dokunmak istemiyordu. Belki de bunu hep yapıyordu. Kızları yardımcı olarak tuttu ve onlarla oynadı.

Bu adam hakkında ne biliyordum?

Sadece Wikipedia tarafından bana iletilen kuru gerçekler.

Ben uzaklaşırken sesi kulaklarımın arkasını gıdıklıyordu. "Belki, ama benim gerçeğimle başa çıkamazsın."

ZACH

I herkesi evden kovma zahmetine bile girmedim. Bu, kendimi toparladığım anlamına gelirdi ki kesinlikle toparlamadım.

Kendimi ana yatak odasına kilitledim, duşa girdim ve kolu en soğuk sıcaklığa getirdim.

İşe yaramadı.

Elimi fayansların üzerine koydum ve şişmiş sikimi yumrukladım. Zonkluyordu, tepesinden ön sperm sızıyordu.

Damla, damla, damla.

O kadar sıcak ve ağırdı ki mora döndü.

Otuzbir çekme.

Biraz kendini kontrol et. Bütün

kurallarını çiğniyorsun.

Ama o görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Parlak pembe amcığı, çok sıkı ve güzel, yarı açılmış bir gül gibi, benim için damlıyordu.

Benim almamı bekliyor.

Sikeyim.

Sikimi kökünden kavradım, sertçe sıktım ve yumruğumu ileri geri hareket ettirmeye başladım, taşaklarımdaki basınç arttıkça hız kazanıyordum.

Benim için damlama şekli.

Sırtını nasıl

kamburlaştırdığını.

Puro tutacağımı amına sokması.

Karnımda bir sıcaklık oluştu ve saniyeler içinde boşaldım. Şimdiye kadarki en hızlı boşalmamdı. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha uzağa fırladım.

Kalın, sıcak döl fayanslarımı boyadı.

Kıçında hayal ettim, bir parmağımı havuza daldırdım, yanaklarına sürdüm. Pürüzsüz tenine inci beyazıyla adımı yazdığımı.

Suyu kapattım, geriye doğru sendeledim ve başımı fayanslara bastırarak gözlerimi kapattım.

Her şey değişiyordu. Ben de dahil.

ZACH

Ollie vB:

Bana mı öyle geliyor yoksa Zachary, Brett Junior'ın parmaklarını kestikten sonra Houdini taklidi mi yaptı?

Romeo Costa:

Sadece sen değil.

Ollie vB:

@ZachSun, tavsiyemi ister misin?

Zach Sun:

FBI'dan daha fazla DNA toplayan bir
adamdan tavsiye almaya hevesli
değil.

Ollie vB:

Ve DEA da.

Ollie vB:

Neden buradaki herkes benim başarılarımı küçümsüyor?

Romeo Costa:

Ne diyordun?

Ollie vB:

Doğru. Benim tavsiyem.

Ollie vB:

<https://www.dicksdicksdicks.com/Condoms/Durex-Extended-Pleasure/Family-Pack>

Ollie vB:

Lidocaine prezervatifleri. Böylece 0.2 saniye içinde patlamazsın.

Ollie vB:

Sana hiç arka çıkmadığımı söyleme.

FARROW

"Y Mutlu görünüyorsun."

Biz pistte dans ederken suçlama Andras'ın dudaklarından döküldü. Küçümsediğini *duyar* gibiydim.

Eklemleri bir çizmenin altındaki dallar gibi çatırdıyordu. Beni kızdırıyor, sürekli kılıcıma vuruyor, beni savunma moduna geçirmeye çalışıyordu.

Sinmeyi reddettim.

Maskemin arkasından gözlerim kırıştı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." İleri atıldım ve omzunu yakaladım.

"Çok iyi, Fae. Söyle bakalım, neden mutlusun?"

Belki de artık o lanet olası evde çok az zaman geçirdiğim içindir. İçindeki insanlar gibi onun da çürüyüp bozulacağı fikri artık beni rahatsız etmiyordu.

Babam son demlerini yaşayan bir evi korumak için acı çekmemi istemezdi.

Ya da belki de Zach onun alanına izinsiz girdiğimde hiç yorum yapmadığı içindir. Canım ne zaman isterse onun misafir odalarından birinde uyulamaktan hoşlanıyordum.

Onun bölgesinde zaman geçirmek - o orada olmasa bile - kendimi güvende hissetmemi sağladı. İlk defa insanların neden yuva kurduğunu anladım. Diğer insanlara güvenir ve sıkı sıkıya bağlanırlar.

Bu güven duygusu vücudumda harikalar yarattı. Pistteki ilerleyişim bile daha hafif hissettirdi.

Ya da belki de iki haftalık süre dolmak üzereydi ve bu da ilk maaşım anlamına geliyordu. Zach'ten iyi bir avukatın adını isteyerek bunu nakde çevirmeyi planlıyordum.

İyi haberi kendime saklamanın bir anlamı yok.

Nefes nefese kaldım ve saldırısından kaçınmak için olduğum yerde döndüm. "Sonunda Vera'yla savaşmak için bir avukat tutuyorum."

"Duruş. Uzan." Koluma kılıcıyla vurarak beni düzeltti. Ben kendimi ayarlarken, maçın ortasında olmamıza rağmen maskesini alnından yukarı çekti. Yüzü önümde belirdi, kafa karışıklığıyla mürekkeplenmişti. "Parayı nereden buldun?"

Hamlemden kayarak doğruldum. "Yeni patronum ve benim... bir anlaşmamız var."

"*Remek*. Yeni bir işin var." Maskeyi kafasından tamamen çıkardı. "Şanslı patron kim?"

Ne gülümsedi ne de beni tebrik etti.

İçime bir korku düştü. Ama onun ılımlı tepkisinin beni etkilemesine izin vermedim. Vasiyete ne kadar umutsuzca itiraz etmek istediğimi biliyordu.

Bu adam beni önemsiyordu. Hayallerimi gerçekleştirmemi istedi. Zamanının karşılığını ödeyemediğimde bile onlara ulaşmama yardım etti.

"Zachary Sun."

Andras alçak sesle ısıık çaldı ve pistten çıkarken bana arkasını döndü. "Tanışma randevuları olan milyarder mi?"

Kaşlarımı çattım. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Senin bu küçük projeni neden fınanse etmek istediğini merak ediyorum." Sanırım bugünlük antrenmanımız bitti.

Maskemi saha kenarına attım, eskrim kıyafetimi bağlı olduğum telden gereğinden fazla güç kullanarak çözdüm. Tekrar yerine oturdu.

Kılıç taşıyıcımı omzuma asarak Andras'ın arkasından koştum. "Hey, ne ima ediyorsun? Ben sadece onun hizmetçisiyim."

Gerçi şu ana kadar Zach'in beni neden işe aldığı konusunda iyi bir fikrim vardı. Bunu yüksek sesle söylemişti. İnsanlara karşı duyduğu tiksintiyi tedavi etmemi istiyordu.

Ancak yatağa girecek olsaydık, bu tamamen rızaya dayalı olurdu ve onun cüzdanıyla hiçbir ilgisi olmazdı.

Son zamanlarda onun yanında görüldüğümü hissetmek beni incitmiyordu. Israrlı bakışlarının yoğunluğu altında korunuyor ve tapılıyordum.

Bu ilginin süreceğini düşünmüş müydüm? Kesinlikle hayır.

Adam tüm yetişkinlik hayatını düşmanca devralmalara odaklanarak, şirketten şirkete atlayarak geçirmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar dönebilirdi.

Ne olmuş yani?

Neden yakışıklı bir adamla ateşli bir seks yaşamayayım ki?

Hayatım antrenman ve iş etrafında dönmek zorunda değildi. Erkek arkadaşım yoktu. Annesi hâlâ onun yüzünü Mississippi'nin doğusundaki tüm elit randevu ajanslarının duvarlarına yapıştırmıştı.

Ara sıra gevşeme ve açıkça ihtiyacı olan biri için hayırsever bir eylem gerçekleştirerek karma puan kazanma şansı dışında benim için hiçbir şey değişmeyecek.

Andras gümüş düğmeye basarak kapıların açılmasını sağladı. Kulübün geniş koridorunda ilerliyor, tenis ve basketbol kıyafetli üyelerin yanından geçiyorduk.

Golf sahası pencereden pencereye yeşil bir çarşaf gibi uzanıyor, yapay tümseklere yaslanıyor ve bayraklarla süsleniyordu.

"Hiçbir şey ima etmiyorum." Sesini yumuşattı. "Sadece kafanın doğru yerde olmadığından endişeleniyorum."

Omuzlarım çöktü.

İnsanlar hakkında en kötüsünü düşünmeyi bırakmalıydım. Onun tek yönlü zihnini unutmuştum. Andras zanaatıma odaklanmamı istiyordu. Konuştuğumuz tek şey buydu.

Erkek dolaplarının önünde durdu ve yüzünü bana döndü. "Vasiyete itiraz edersen, tüm zamanını, çabanı ve paranı buna harcarsın ve zaten kendini çok zorluyorsun. Odaklanman gerekiyor." Kaşları çatıldı ve yanaklarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Hayatına devam etmenin nesi bu kadar zor?"

Parmaklarımı birbirine geçirdim, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Şirketin yarısının onun olması hiç adil değil."

Andras gözlerini devirdi. "Bu sadece bir temizlik şirketi. Başka bir tane aç."

"Bu *sadece* bir temizlik şirketi değil. Bu babamın mirası. Bu ismi birlikte koyduk. Logoyu, ürünleri, hizmetleri biz seçtik. Planlarımız vardı ve artık yoklar." Ellerimi havaya kaldırdım, sinirlendikçe boynuma doğru **b i r s ı c a k l ı k y a y ı l ı y o r d u .** "Ve hatıralar. Hepsini sattı. Onları geri istiyorum."

Babam hep derdi ki: "*Anılar ikinci bir kalptir. Siz gittikten sonra, geride bıraktığınız insanların içinde atarlar.*"

O kadın babamın ikinci kalbini sattı.

Onu geri istedim.

"Gittiler." Andras başını salladı. "Mücevherler. Sanat eserleri. Bildiğimiz kadarıyla Sibiry'a'da olabilirler. İzlerini bulsanız bile onlara asla paranız yetmez."

O haklıydı.

Ve yine de, gitmesine izin veremedim.

Çok fazla olmasa da içimde kalan her şeyle Vera'yla savaşmak istedim. İnadına. Adalet için. İntikam için.

Acıdan.

Yeni doğmuş bir bebek olarak merdivenlerine düştüğüm andan itibaren yirmi iki yıl boyunca istismar edildim. Yirmi iki yıl boyunca beni evden atma planlarını savuşturdum.

O yirmi iki yılın cevapsız kalmasına izin verseydim, hâlâ bir insan mı yoksa paspas mı olurum?

İşte benim kızım. Babamın sesi bana ani bir fırtına gibi geldi. Sesini duyunca ağlamak istedim. *Kendin için ayağa kalk. Sevdiklerine karşı bile. Eğer kendini yalnız bulursan, onlar seni asla gerçekten sevmemişlerdir.*

"Bu onun gerçek vasiyeti değil," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "İtiraz etmek istememin ana nedeni de bu. Onun mirasını lekeledi ve son arzularını elinden aldı."

Sanki patlayacakmış gibi başını tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu şeyi kendisi hazırladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü babamı tanıyorum. Bu onun vasiyeti değil. Bunu kalbimden biliyorum. *Kemiklerime kadar.*"

Vasiyetnamesi okunurken sanat koleksiyonundan *muhtelif eşyalar* olarak bahsedilmiştir. Eşyalar açık artırmada satılacak ve tüm kâr Vera Ballantine'a aktarılacaktı.

Babamın asla satmayacağına yemin ettiği tablo, Başkan'ın kendisi dizlerinin üzerine çöküp yalvarsa bile.

Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak için ısrar ettiği tuhaf burun heykeli, ona bana bıraktığı heykeli hatırlatıyordu.

Ve düğünümde benimle koridorda yürüdükten sonra bana vereceğine söz verdiği kolyeyi.

Vasiyete inanmamakla yetinmedim. İnanmayı *reddettim*, çünkü eğer inanırsam, bu babamın bana verdiği her sözün yalan olduğu anlamına geliyordu.

Ve babam bir yalancı *değildi*.

"Ne fark eder ki?" Andras kollarını havaya kaldırdı. "Bitti artık. Neredeyse iki yıl oldu. Neyi değiştirebileceğine odaklan."

"Bunu değiştirebilirim." Yumruklarımı iki yanımda birleştirdim. "Uzanıp bunu kabul etmek zorunda değilim."

"Eğer bu Bay Sun'la vakit geçirirsen, yatmak ve onu almak senin ana pozisyonun olacak, *te bolond*," diye hırladı, eskrim kıyafetinin fermuarını açarak.

Vay be.

Bekle. İptal. Geri sar. Televizyonu durdur.

Andras bana resmen sürtük demişti.

Yeni başlayanlar için, bir sürtük, bir erkeğin yaptığı her şeyi yapmaya hakkı olduğunu bilen bir kadındır. İkincisi, bunu almam gerekmiyordu.

Doğrudum, mümkün olduğunca yavaş konuşarak sözlerimin kafatasında yer ettiğinden emin oldum. "Az önce söylediğin şey doğru değil. Hem de hiç."

"Az önce söylediklerim doğrudu."

Onu daha önce hiç bu kadar hareketli görmemiştim. Kıskançlık değildi. Andras eskrim dışında hiçbir şeyi umursamazdı. Ve o zaman bile bana öncelik verirdi.

Seul'den mahvolmuş ve gözden düşmüş bir şekilde döndüğümünden beri, benim için parçaları birleştirmiş, perde arkasında o kadar çok şey yapmıştı ki, çabalarının tam kapsamını asla anlayamayacağımı biliyordum.

Ama kelimeler konusunda berbattı ve bazı şeyleri söylemesi kabul edilemezdi. Kollarımı kavuşturdum. "Bir özür istiyorum."

Andras'ı ikinci babam olarak görmemin bir önemi yoktu. Ya da sözlerinin muhtemelen endişeden kaynaklandığını.

"Söylentileri duymuyor musun?" Eliyle duvarın diğer tarafındaki varlıklı üyelerin oluşturduğu kalabalığı işaret ederek iki kat aşağı indi. "Zachary Sun ve arkadaşları sadece almayı, kullanmayı ve istismar etmeyi bilir. O bir playboy. Sizi asla ciddiye almayacaktır. Size şimdi bir konuda yardım edebilir, sonra sizden bıktığında bırakır."

O haklıydı.

Zach kendisi söyledi.

Ben bir yara bandıydım. Bir tedavi. Bir panzehir. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Bir amaç için bir araç.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Ben büyük bir kıyım."

"Ah, ama sen hâlâ bir *kızısın*." Andras bana bakarak burnuma dokundu. "Kendine bir iyilik yap ve hayatında bir kez olsun bir yetişkini dinle. Üvey annenle aranda geçenler rahmetli babanla birlikte gömülmeli. O senin onunla iyi geçinmeni isterdi, Fae. Yeni bir başlangıç yapmanı isterdi. Savaşı değil, barışı seç."

Savaşı seçen ben değildim.

Tekme ve çılgınlarla içine sürüklendim.

Başımı salladım. Zach ile bir sonraki dersim on dakika içinde başlayacaktı. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda gelip gelmeyeceğini bile merak ediyordum.

"Gitmem gerek." Omzumdaki çantamın askısını sıktım. "Tavsiyen için teşekkürler ama ben gidiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönerek kadınların soyunma odasına doğru yürüdüm. Kapıyı dirsekleyerek geçer geçmez ıssız bir banka çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Sorun değil.

İyisin.

Zach Sun senin kurtuluş biletin ve tek gecelik ilişkilerden hiç çekinmedin.

Bu ayıp değil. Yanlış değil. Ve bu, kalbinizin piste saçılmasıyla, ona saplanan bir kılıçla son bulmayacak.

İnsan sevgisinden yoksun bir ortamda büyümele ilgili bir şeydi bu. Sevgiyi bulabildiğim her yerde buldum - tek gecelik ilişkiler de dahil olmak üzere ve özellikle.

Büyürken babam, diğer üç Ballantine kadını tarafından fark edilmeyeceklerini umarak titre edilmiş dozlarda sevgi kırıntıları verdi.

Üç kızını da uyum içinde yetiştirmeyi umarak barışı korumak için elinden geleni yaptı. Tabby ve Reggie'yi, kanının bir damlasını bile paylaşmasalar da, benimle eşit değerde kızları olarak görüyordu.

Sadece görmeyi reddettiler.

Peki ya ben? Kalbimi kardiyo ve bir erkeğin misk kokulu arşaflarıyla ısıtmakta hiç sorun yaşamadım.

Aslında uzun zamandır Zach'in tam tersi bir sorunum olduğundan şüpheleniyordum. Başka birinin tenini tenimde hissetmek için can atıyordum. İlişkilerden zevk aldım ve arkama bakmadım.

İlişkiler yüksek riskliydi. Riskliydi.

Seks basitti. Anında tatmin.

Ve Zach insanlar arasında bir tanrıydı. Fildişi bir kulenin tepesinde oturan, kendini beğenmiş bir milyardere aşık olma riskim yoktu.

Spor antamdan telefonumu çıkardım ve en iyi arkadaşımın mesajlarına göz attım.

Ari:

Doğum gününü birlikte kutlamayacağımıza inanamıyorum.

Farrow:

Ben de öyle.

Farrow:

Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın.
Şu anda.

Farrow:

(Beşinci aşama bir yapışkan gibi ya da
herhangi bir şey.)

Ari:

Keanu Reeves'den daha mı fazla?

Farrow:

Evet.

Ari:

Taylor Swift'ten daha mı fazla?

Farrow:

Evet.

Ari:

Madonna'dan daha mı fazla?

Farrow:

Hey, zorlama.

O popun kraliçesi.

Ari:

Merp.

Farrow:

Gidip adamla kılıç dövüşü yapmalıyım.
Sürekli mastürbasyon yapıyorum.

Farrow:

Sonra konuşuruz.

Ari:

Kendimi ezik gibi hissettiriyorsun.

Ari:

Günümün en önemli olayı tırnaklarımı yaptırmaktı.

Ari:

Not: En son ne zaman biriyle yattın? Belki de
kılıcını onun kılıcıyla takas etmelisin.

FARROW

H Beni ayağa kaldırdı.

Hayal kırıklığının işaretleri ayak bileklerime dolandı ve çekiştirdi. Aptalcaydı. Üzülmek için bir nedenim yoktu. Sonuçta, bu eğitim seansı için maaşımı her halükarda alacaktım.

Artık istediğim gibi kullanabileceğim nadir bir doksan dakikam vardı.

Randevu saatinden bu yana neredeyse on dakika geçmişti.

Tüm eskrim kıyafetlerimi giymiş, kaskımı avucumun içine almış bir şekilde pistimizin yanında durdum ve spor salonunu inceledim.

Beklemeye devam ettim mi?

Eğer aptalın tekiysen.

Hmm... bu günlerde tartışmalı.

Öfkeyle, dirseklerim dizlerime batacak şekilde piste çöktüm.

Bir on dakika daha geçti. Sonra

on beş.

Yirmiden sonra, bıraktım. O

gelmeyecekti.

Siktir et.

Zıpladım, silah taşıyıcımı omzuma attım ve salondan dışarı çıktım.

Etrafımdaki eskrimciler tüm güçleriyle dövüşüyordu.

Klimaların uğultusu ve kılıç şakırtıları kulaklarıma saldırdı.

Kıskançlık göğsümü yaladı, içimde karanlık bir şey çiçek açtı.

Öfke.

Bana mesaj atabilirdi. Bana

mesaj *atmalıydı.*

Evde olabilirdim. Yatakta. Belki de iki yıldır ilk kez tam dört saat uyuyabilirdim.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Bu ne cüret? En son anne karnındayken doğru düzgün uyuyabilmişim.

Soyunma odasına girerken ayaklarım fayanslara çarptı, eşyalarımı düz bir tişört ve kot pantolonla değiştirdim ve buldozerle çıkışa doğru ilerledim.

Kapalı basketbol sahalarının, pilates stüdyolarının, pickleball sahalarının ve golf simülatörlerinin yanından geçtim.

Bana Zach'i hatırlatan ne kadar çok aşırı zengin pisliğin yanından geçersen, içimdeki sıcaklık o kadar artıyordu. Şu anda damarlarımda bir yumurta kırabilir ve onu iki saniye içinde kızartabilirdim.

Kulübün spa'sı önümde uzandığında, Zachary Sun'ın boktan listeme girmesinin nedenlerine açlığı da eklemiştim.

Belki de halüsinasyon görmeye başlamıştım, çünkü Andras'ın kafasını içeride gördüğüme yemin edebilirdim.

Tuhaf.

Adam gözüne botoks iğnesi batsa tanıyamaz.

Kaşlarımı çatarak peşinden atıldım, kapı kapanmadan yakalamak için atladım ve elimi omzuna koydum. "Hey, konuşmamız hakkında..."

Adam döndü ve onun Andras olmadığını anladım.

"Özür dilerim." Elimi geri çektim. "Yanlış kişi."

"Hey, Fae." Resepsiyon görevlisi Stacey masasının arkasından bana sıırttı. "Nasılsın?"

"Harika." Ben de gülümsedim. Bugünlerde yalanların tadı hiçbir şeye benzemiyordu. "Sen mi?"

Hiç tanımadığım biriyle sohbet edemeyecek kadar yorgun olduğum için dönmeden kapıya doğru süzıldüm. Kulüpte ikimiz de çalışıyorduk ama kaç kez konuştuğumuzu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim.

"Fena değil. Erkek arkadaşım beni gelecek ay İspanya'ya götürecek. Sanırım soruyu o sorabilir." Bir bukleyi parmağının etrafında döndürdü, gözleri tavanda geziniyordu, sanki alçıpanın üzerinde Pinterest'teki düğün panosu varmış gibi. "Sormayı unuttum... Hasta falan mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sağduyu, belki, pislik patronum hakkında düşünme şeklimle.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, neden?"

"Sebebi yok." Kalemmini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece öğrencinizin saunaya girdiğini gördüm, bu yüzden dersinizi iptal ettiğinizi düşündüm."

"Öğrencimi gördüm de ne demek?" Şakağımı kaşıdım. "O burada mıydı?"

"O burada." Başını spa'nın arka tarafına doğru eğdi. "Saunada. Şimdiye kadar buharlaşmadıysa tabii." Kıkırdadı. "Kırk dakikadır orada."

Oğlum...

Mekana gitmiş ama içeri girmemiş miydi? Neden?

Aptallığıma lanet ederek yanağımın kenarını ısırdım. Hayattaki bir numaralı kuralı unutmuştum: Asla kimseden bir şey bekleme. Bu sadece hayal kırıklığına yol açar.

"Affedersiniz." Sahte gülümsememi artırdım, zaten saunaya doğru gidiyordum. "Sanırım orada bir şey unuttum."

Kaşlarını çattı. "Ama sen hiç içeri girmedin-"

Sesi, y a n ı n d a n hızla geçerken uzaklara doğru sürüklendi. Gizli öfke damarlarımda ritim tuttu.

Onunla iç içe geçmiş başka bir şey.

Heyecan - onu bir havludan başka bir şeyle görememe ihtimali.

Düzelteyorum, onu bir havludan başka bir şey giymeden *sakatlama* ihtimali.

Zach ıssız saunada tek başına oturmuş, başını gölgeli duvara dayamış, karşısındaki Röntgenci'den habersizdi.

Parmak uçlarımda, küçük kare pencereden içeri baktım, onun kaygısız ifadesini görünce nabzım hızlandı.

Beyaz bir havludan başka bir şey giymeden boynundaki düğümü masaj yaparak çözdü. Kuzguni saçlarından yüzüne ter damlıyordu. Bronz bir tanrıya benziyordu, pazuları ve karın kasları şişmiş ve parlıyordu.

Bacaklarımin arasındaki donuk ağrı şiddetlendi ve o zaman bunun her zaman orada olduğunu fark ettim. Onun kütüphanesinde kendimi tatmin ettiğimden beri hiç gitmemişti.

Sırt çantam yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Kapıyı iterek açtım ve hâlâ giyinik bir şekilde içeri girdim.

Zach'in gözleri sımsıkı kapalı kaldı ama bir şekilde yine de "Beni nasıl buldun?" dedi.

"Zenginliğin pis kokusunu takip etti."

"Burası alınmam gereken kısım mı?"

"Burası beni neden ektiğini söyleyeceğin kısım."

Buhar yavaşça içime sızıyor, damarlarımda kaynayan öfkeyle marine oluyordu. Nem saçlarımı enseme yapıştırıyor, kıyafetlerimi vücuduma yapışana kadar nemlendiriyordu.

Gözlerini açsa, beyaz kumaşın arasından onu selamlayan meme uçlarımı en ön sıradan görecekti.

O yapmadı.

Zach rulo halindeki havluyu boynunun arkasında düzeltti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yüzünü görmek istemedim."

"Şu anda ciddi misin?"

"Sanırım şaka yapacak biri olmadığımı anlamıştık."

Bir adım öne çıkarak başımı salladım. "Beni öylece ayağa kaldıramazsın."

"Yapabilirim." Gözleri birden açıldı, ruh hali 0,2 saniye içinde kayıtsızlıktan dikkatliliğe dönüştü. "Örnek olarak, ben yaptım."

"Bana söyleseydin, uyuyabilirdim."

"Yine de yapamazdın. Andras'la eğitimin vardı." "Bazı şeyleri değiştirebilirdim."

"Yine olumsuz. Yapacak işlerin var, Sindirella." "Ama ben-"

Sözümü kesti. "Dişi ahtapotun doğum yaptıktan sonra yemek yemediğini ya da kendini temizlemediğini biliyor muydun? Yumurtalarıyla ilgilendikten kısa bir süre sonra ölür. Erkekler de çiftleşmeden birkaç hafta sonra yaşlanır ve ölür."

Ne?

"Bu iç karartıcı." *Ve tuhaf.* "Pek de eğlenceli olmayan gerçek için teşekkürler."

Neyse, konuya dönelim-"

"Dişi ahtapot dört yüz bin kadar yumurta bırakabilir. Ve hayatını gece gündüz onları koruyarak geçirir, yumurtadan çıktıklarında ölmeden önce onları vücuduyla korur."

"National Geographic kariyeri için mi yarışyorsun?" Tuzlu ter ağzıma sızdı. Islak hava tepeden tırnağa tüm vücudumu ıslattı. Bu artık beklediğim o göz alıcı yüzleşme gibi gelmiyordu. "Bunların herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Son derece sadık görünüyorsun." Bir omzunu kaldırdı. "Bir zamanlar böyle bir adam tanıdım."

Bana yağ çekmesine izin vermeyi reddettim. Özellikle de beni mastürbasyon yaparken gördüğünden beri birbirimizle ilk kez konuştuğumuz için.

Başımı salladım. "Sana çok kızgıyım."

"Kızma."

"Neden?"

Burun delikleri alevlendi.

"Çünkü." "Bu bir cevap değil,
Zach."

"Çünkü..." Bankın kenarına vurarak ateş püskürdü. "Ortaya çıkmamamın tek nedeni senin baştan çıkarıcı olmandı."

Göğsünü yırtan ağır pantolon göğüs kaslarını aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Görkemli bir şekilde muhteşemdi. Tepeden tırnağa yalanıp yutulabilirdi.

Ve hepimiz yalnızdık.

İtirafı beni tatmin etti.

"Beni çekici mi buluyorsun?" Kendimi kirli bir peçete kadar cazip hissetmeme ve kıyafetlerimin içinde vücut ağırlığım kadar terlememe rağmen sordum.

Beline sardığı havlunun tüylerini temizledi. "İstediğimi biliyorsun."

"Bunu göstermek için çok komik bir yöntemin var."

Dudakları büzüldü. "Bu... zor."

"Hmm." Parmağımla dudaklarıma vurdum. "Genelde böyle olması gerekir, tatlım. Viagra'ya ihtiyacın olmadığı sürece."

"*Bunun* hakkında konuşmayacağım." Gözleri havluya kaydı. Altında büyüyordu, kalın, uzun aletin çıkıntısı bozulmamış beyaz kumaşa baskı yapıyordu. "Ben hepsinden bahsediyorum. Dokunmaktan. Bırakmaktan. Değişmekten. Denemek ve başarmak başka bir şey. Ama başarısız olursam..." Çenesini ovuşturarak küfretti. "Eğer başarısız olursam, bu tabuta çakılmış bir çivi olacak. Hiçbir zaman zevk alabileceğim insani bir şeyin izine sahip olamayacağımı tamamen kabul etmem için gereken son onay."

"Zach-" Sesim çatallaştı.

"Ben bir ölümsüzün hayatını yaşıyorum. Benim için hiçbir şeyin anlamı yok, Farrow. Yaşamak değil. Ölmek değil. Yememek. İçmemek. Ne de gülmek. Böyle bir şeye sahip olmadığım için duygu çeşitliliğim de yok. Şimdiye kadar karşılaştığım ve dokunmak istediğim tek kişi sensin. Yani, eğer bu işe yaramazsa-"

"İşe yarayacak," diye sözünü kestim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsüm her an çökebilirdi.

Ona yardım etmek istedim. Sadece bacaklarımla arasındaki karıncalanma

aynı odada olduğumuz her seferinde dayanılmaz hale geldiği için değil,
aynı zamanda

beni koruyan adamın *yaşammasını* istedim.

Normalliği deneyimlemek için. Zevk. *Orgazm.*

Omuzlarımı geriye çektim ve gözlerinin içine baktım. "Çalıştığından emin olacağım."

Dudaklarını ıslattı, gözbebeklerinde bariz bir temkinlilik vardı... ama aynı zamanda başka bir şeyle de doluydu.

Merak mı?

Birden, küçücük, kavurucu odanın duvarları sanki birbirine yaklaşıyor, üzerimize kapanıyor gibi hissettik.

Harekete geçmeye karar verdim.

Yumuşak bir hareketle gömleğimin eteklerini tuttum ve çekerek çıkardım, tahta kalasların üzerine attım.

Zach cevap vermedi, boğazındaki titreme dikkatle dinlediğini gösteriyordu. Kalbim göğsümde dört nala atıyordu.

Bir ter damlası göğüslerimin arasından sütyenimin altına doğru yuvarlandı, göbek deliğime doğru ilerledi ve içinde kayboldu.

Aç gözlerle inişini izledi. Ona doğru bir adım attım ve saçlarımı bir arada tutan tokadan kurtardım.

Zach başını yukarı kaldırdı ve hayranlıkla izledi.

"Bana kendin hakkında ilginç bir şey söyle." Kotumun ilk düğmesini açarak onun için soyundum. "Vücudunun buna tepki vermesine izin verirken dikkatini dağıt."

"Ben..." diye başladı, sonra durdu.

Kotumun bir düğmesini daha gevşettim.

Sonra bir tane daha.

"Sen ne?"

Bu gırtlaktan gelen ses benim

miydi? Tanıyamadım.

Kot pantolonumu tek seferde indirdim ve yana attım. Gömleğime dolandılar. Beyaz pamuklu külotumun ne kadar ıslak olduklarından transparan olduklarından emindim.

Zach, yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çenesini bir şekilde tamamlayan kırılganlığı ısmarlama bir takım elbise gibi giyiyordu.

"Ben bakireyim," diye itiraf etti, gözleri benimkileri arıyordu. Alay etmek için.

Karışıklık için.

Acımak için.

Bunların hiçbirini bulamadı.

Çünkü gerçek şuydu ki... tek hissettiğim onun için acı çekmekti. Acı ve beni sarsan bir sahiplenme duygusu.

Bunu hissetmeye hakkım yoktu. Kendime bağlanmayacağımı söylemişim. Ama elimde değildi. O anda bir çocuğa benziyordu, gezegendeki en zengin, en çekici adamlardan birine değil.

Onun bekaretini alacağım.

Kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahip olacağım. Zachary Sun.

Ona doğru yaklaştım ve bir elimle sütyenimin klipsini açtım. "Bu utanman gereken bir şey değil."

Acı bir kıkırdama çıkardı. "Ben otuz üç yaşında bir bakireyim."

"Dokunmayı ya da hissetmeyi zorlaştıran travmatik bir geçmişi olan bir adamsın," diye karşı çıktım, tahmin ediyordum ama aynı zamanda emindim.

Röportajlarda bundan hiç bahsetmedi ama babasının korkunç ölümünü ve itfaiyecilerin Zach'i buldukları durumu anlatan makalelere rastlamıştım.

O ben olsaydım, teselli edilemezdim.

Sonsuza kadar değişirdim.

Sonsuza dek zarar görmüş.

Sütyenimin kollarımdan kaymasına izin verdim. Göğüslerim kabarmış, dolgun ve dokunulmaya hazırды. Gözleri meme uçlarımin iki elmas gibi dikilmesine odaklanmıştı.

Ben onun yolunda ilerlerken, o şaşkınlıkla izledi.

"Eileen ile olan şey..." Boğazını temizledi. "Bu gerçek değil. Bu bir anlaşma."

"Biliyorum."

Ve hiç hakkım olmamasına rağmen hâlâ nefret ediyorum.

Ona ulaştım ve külotum dışında her şeyim çıplak bir şekilde beline sarıldım. Dizlerim onun iki yanındaki bankın üzerine çöktü, ona dokunmadan üzerinde durdum.

Dengemi korumak için bir elimi duvara dayadım.

Başını yukarı kaldırdı, şehvet sarhoşu gözlerle beni inceledi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona nasıl baktığını gördüm." "Peki ben ona nasıl baktım?"

"Sanki imzalamanız gereken 600 sayfalık bir birleşme kılavuzu gibi."

Bir kıkırdama duyuldu. Boynunu ve göğsünü bana bir santim daha yaklaştırdı. Kukum tepki olarak sızdı.

Kendimi boş

hissediyordu

m. Çok boş.

"Yönetmelikler genellikle imzalanmaz."

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Seviyorum. Espri anlayışını seviyorum. Eğer benim de bir mizah anlayışım olsaydı, seninkine benzerdi."

Bu şimdiye kadar aldığım en tuhaf, en iç açıcı iltifattı. "Her neyse..."

Kaşlarımı çattım, ona dokunmayı arzuluyordum. "Evlenmemelisin
"Eğer onu sevmiyorsan."

"Birinden hoşlanmanın onunla evlenmekle hiçbir ilgisi yok," diye karşı çıktı, gözleri göğüslerime kaydı.

Elleri iki yanında titriyordu.

Onlara dokunmak istediğini

biliyordum. Ama

dokunmayacağını da biliyordum.

Hazır değildi. Henüz hazır

değildi.

Dudaklarını yaladı. "Aslında, ondan ne kadar az hoşlanırsam, evliliğimiz o kadar iyi olacak. Duygulara kapılmak korkunç bir zayıflıktır. Romeo'ya ne yaptığına bir bak."

Başımı salladım. "Oh, Zach."

"Ne?"

"Romeo'ya yaptığı şey harika bir şeydi - onu mutlu etti."

Yüzüne, saçlarına, kaslı kollarına dokunmak istedim ama kendimi durdurdum. Bunun yerine, aynı sıcak ve nemli havayı soluyarak birbirimize baktık. Yakınlığa alışmaya çalışıyordum.

Her an birinin saunaya girebileceğini biliyordum. Bu şehir kulübünden ve eskrim takımından tamamen kovulabilirdim.

Yine de umurumda değildi.

"Farrow," diye hırladı sonunda, gözleri kalçalarımın arasındaki üçgene kaydı. Islak külotuma.

"Evet?"

"Aminin benim için tekrar damladığını görmek

istiyorum." "Çıkar o zaman onları üzerimden."

Burun delikleri alevlendi ve sanki kendisine kişisel olarak saldırmışlar gibi külotuma kaşlarını çatarak konsantre oldu.

Bir kıkırdamayı bastırdım.

"Eğer yaparsam sana dokunabilirim," dedi bir süre sonra. "Bunu çok isterim, Zach."

Onlara uzandı ve bu benim için bir şanstı.

Omurgamı kıvırdım ve ondan hafifçe uzaklaştım. "Bir şartla." Başını kaldırdı, tetikteydi, saçları damlıyordu, yüzü mükemmeldi. "Evet mi?"

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin. Bana bir özel dedektif ve bir avukat ekibi tutacaksın."

"Tamamdır."

Hatırlatmanın zamanlamasından pişmanlık duyduğumda ona küçük bir baş selamı verdim. Bu, bunu bir işlem haline getiriyordu ki öyle değildi.

Avukatlar olsa da olmasa da onu istiyordum.

Ben de bir bariyer kurmak istedim. Kendime çirkin gerçeği hatırlatmak için.

Zachary Sun asla benim olmayacak.

Hangisinin daha trajik olduğunu bilmiyordum. Onu istemem mi. Ya da bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmem.

Dudaklarını yaladı ve sanki bir dövüğe hazırlanıyormuş gibi parmaklarını çıtlattı. Duygularım onu daha iyi öpmek istemekle -yaralarını, korkularını, çekingenliğini- tüm bunları ne kadar ciddiye aldığını görmek arasında gidip geliyordu.

Zach parmak uçlarını külotumun lastiği boyunca gezdirdi, etimden kaçınmaya dikkat etti. "Dün kendine dokunduğunu görmek beni neredeyse ofisimde patlatacaktı."

"Neden yapmadın o zaman?" Sırtımı eğdim, parmaklarının külotumun içindeki hissinin tadını çıkarıyordum.

Yasak ve gizli gibiydi. Sadece ikimizin paylaştığı kirli bir sır gibi.

Çenesi sıkıştı, titreyen eli külotumdan aşağı kaydı. "Senden etkilendiğimi itiraf etmek istemedim."

Bir acemiye göre, alay etme sanatında ustalaşmıştı, avucunu iç çamaşırimdan tüm amımı kaplayana kadar bana doğru bastırdı.

Yine de parmak uçları tenime değmedi.

"Siktir, sırlıslık olmuştun." Başını geriye attı ve tısladı. "Kalıcı bir demirbaş haline gelene kadar seni tahtaya çivilemek istiyorum."

Vay be.

Tamam. Birinin edepsiz konuşmayı çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde yere koyup bana doğru tekmelemesi gerekiyordu.

Ama Şimdi onun cesaretini kırmanın zamanı değildi. Büyük bir ilerleme kaydetmiŐti. Bu, bir kadının elini sıktıktan sonra kendini *yakan* adamdı.

"Beni becermene çok ihtiya ım var."

 tiraf ağzımdan tökezleyerek  ıktı.

Ciddi olduğumu fark ettim. Zachary Sun'ın sikiyle dolu olmaktan daha çok istediğim bir Şey yoktu. Yalnızca külotumun içinden geçen eli neredeyse boŐalmama neden oluyordu, baskı çok lezzetli, görmezden gelinemeyecek kadar yoğundu.

Zach hırıltılı bir nefesle parmaklarını kıvırdı, pamuğun içinden kı ımı biraz acıyla kazdı. Diğer başparmağını klitorisime bastırdı.

Bir zevk dalgası bedenimi sarsarak dizlerimi titretti. Kalçalarım yanıyor, kendimi onun üzerinde tutmak için mücadele ediyordum.

"Bu iyi mi?" Nefes nefese kalmıştı.

Eline baktım ve aramızda kaya gibi sert olduğunu fark ettim. Tamamen ereksiyon halindeydi, sikinin ağır tepesi havlunun yarığından görünüyordu.

Ucunda bir damla pre-cum parlıyordu.

Eğilip ağzıma almak istedim.

"Bu m kemm l." Meme uçlarımla o kadar hassastı ki, kendime engel olamadım. G ğ slerimden birini tuttum ve hassas tomurcuğu çekiştirerek masaj yapmaya başladım. "Devam et."

Başparmağını klitorisime daha sert soktu ve neredeyse o anda yanıyor, sıvı bir ısı alt karnımdan merkezime doğru yuvarlanıyordu.

Bir  ığlık attım. "Masaj yap, lütfen. Ama... nazıkçe. Daireler  izerek."

Geçen gün hissettiğim ihtiya ı hafifletmek için kendime yaptım Şeyin aynısını bana yapmasını istiyordum.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, başparmağıyla klitorisime yavaşça masaj yaparak güvenle alay etti. Tenim tüylerim diken diken oldu, aldığım zevk saçma derecede yoğundu.

Parmağını sürmeye başladım, gözlerimi kapattım, kendi mememi tokatladım, parmağı sikinin ucuymuŐ gibi davrandım.

Kaybetmiştim.

Resmen kontrolü kaybetmiştim.

"Tenine dokunmak istiyorum."  aresiz ihtiyaç sesini kalınlaştırdı.

Bacaklarının arasına bakmak için gözlerimi açtım. Aleti o kadar Şişmişti ki morarmıŐtı. Acıyor olmalıydı.

"Yap şunu."

"Ben... Ben yapamam." Sesi yalvarır gibiydi.

"Sadece dikkatini dağıt. Bana başka bir şey söyle."

Tercihen Eileen'le ilgili olmayan bir şey.

Sadece göstermelik olduklarını biliyordum. Onları bir mantık evliliği olacaktı. Ama yine de onu başka bir kadınla düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Bacakları arasındaki basınç yoğunlaştı. Başım dönüyor, düşüncelerim bir kasırga gibi tek bir yöne doğru savruluyordu.

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmın eşiğindeydim ve henüz tenime dokunmamıştı bile.

"Başıma gelenlerden beri... normal bir sivil araca adımımı atmadım." Yutkunurken boğazı düğümlendi, parmak uçları kıcımla kalçalarının birleştiği yere, çıplak etime doğru kaydı. "Ben sadece ordu sınıfı, askeri korumalı araçlar kullanırım."

Ne oldu sana böyle? Bunu sana kim yaptı? Çılgılık atmak istedim ama konuşmayı sürdürmem gerektiğini biliyordum. Onun dikkatini dağıtmak için.

"Bunu değiştirmek ister misin?"

Tek bir parmak ucu tenime dokundu. O noktada bir ateş yaktı ve tüm vücuduma bulanık bir vızıltı yaydı.

Diğer eli hâlâ külotunun üzerinden amıma bastırıyor, başparmağı klitorisimi okşuyordu.

"Bilmiyorum. Evet, belki. Hayır. Belki." Serçe parmağı artık tamamen tenimde duruyordu. "Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorum. Olmak istiyorum..." Durakladı, gözlerinde bembeyaz bir şehvetle bana baktı. "İnsan."

Sen de insansın.

Bunu ona haykırmak istedim. Göğsüne, tam kalbinin üzerine dövme yaptırmak, ona kanı, eti ve kemiği olduğunu hatırlatmak istedim.

Tıpkı geri kalanımız gibi.

İyi iş, Fae.

Duyusal mesafeyi korumak için çok fazla.

Zachary Sun'ın o karanlık, ruhsuz göğsünde insan gibi hissetmesi neden umurumda olsun ki? Tehlikeli sularda ilerliyor, üzerime doğru gelen tsunamiyi görmezden geliyordum.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp serçe parmağının kalçama değmesine odaklandım. "Nasıl bir his?"

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Cildim.

"Berbat hissettirmiyor. Yabancı. Yeni bir dokuyu ilk kez deneyimlemek gibi."

"Kötü konuşma oyunun çok güçlü."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. Çok güzellerdi. Elle çizilmiş ve pembe.

Onları öpebilecek miyim diye merak ettim. Kendime karşı nasıl hissedeceğimi. Bunu istiyordum ama öpüşmeyi hiç kabul etmemiştik.

Sadece seks.

Parmağının bana dokunduğu yere, aramıza baktı. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Kendimi... boş hissediyorum," diye itiraf ettim.

Klitorisimdeki başparmağı durdu ve devrilerek alevler içinde kalacağımı sandım. Bacaklarımın arasındaki zonklamayla savaşıyor duvarları tırmaladım.

Birbirimizin üzerine ter damlatıyor, öpüşür gibi nefes alışverişinde bulunuyorduk.

Sonra da yapabileceği en görkemli, en seksi, en çıldırtıcı şeyi yaptı.

Aletini havludan kurtardı, tabanından tuttu ve külotuma bastırarak amıma doğru yönlendirdi.

Gözleri dalgalanarak kapandı. Benimkiler de kapandı, sadece ucundan gelen baskı bile tüm bedenimi geriordu.

Hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedim, serbest kalmanın eşiğindeydim, doldurulmaya ihtiyaç duyuyordum.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin." Kelimeleri ağzımdan güçlkle çıkarabildim.

"Farrow," diye tısladı, başını duvara yaslayıp çenesini yukarı kaldırdı. Eli yavaş ve bilinçli hareketlerle sikini yarığımın içinde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu. "Dünyanın sonunun gelmesi bile seni boşaltmamı engelleyemez."

Onun sözleri beni çözdü.

Vahşi bir inlemeyle, külotumun içinden sikinin ucunu sürmeye başladım, vücudumu pantolonumuzun ritmine göre hareket ettirdim. Ağır ayak sesleri ve kahkahalar saunanın içine süzüldü.

Umurumuzda olmayacak kadar uzaklaşmıştık.

Zach'in eli şimdi kıcımlı kavramıştı, yarısı tenimi kaplıyordu. Serçe parmağını külotumun içine sokarak dar deliğimle alay etti.

Başını duvara yaslayıp ileri geri yuvarladı, gözleri kapandı. "Kahretsin, boşalacağım."

Daha fazlasını istiyordum ama bunu kaldıramayacağını biliyordum.
Kapasitesinin sınırına ulaşmıştık.

Arkamdaki kapı hızla açıldı. Birisi buharın arasından geçerek saunaya girdi. Kalbim göğsümde sarsıldı.

Bir şirketimiz vardı. *Çalıştığım yerde.*

Kimin geldiğini görmek için başımı çevirdim.

Zach çenemi tuttu ve yüzümü ona dönmem için yönlendirdi. "Gözlerini benden ayırma, Küçük Ahtapot. O önemli değil."

O.

Orada bir adam vardı.

Tanrım.

Yine de bu his çok güzeldi, orgazm çok yakındı.

İkimiz de sırlıslıklamдық, sıcak ve ağır, külotumun içinden yavaşça sikiliyorduk. Ucu kıcıımı, yarığımı, klitorisimi okşuyordu.

Her yerde.

Gözlerimi Zach'e diktim. "Şimdi gitti mi?"

Zach başını salladı, yüzü tamamen sakindi ve beni inceliyordu. "Hayır. Karşı sıraya oturdu. Bizi izliyor."

Ağzım açık kaldı. Üzerinden kalkmak için hamle yaptım ama Zach'in eli kıcımdan belime doğru sokuldu, parmakları güç kullanarak belimin üzerinde gezindi.

Beni sikinin üzerine birkaç santim batırdı, külotumun kumaşını o kadar ince gerdi ki, içimde zonkladığını hissedebiliyordum. Dokunuyor ama dokunmuyordu.

Zevkten patlamak istedim.

Neyin var senin, Fae?

Sayılamayacak kadar çok.

Utanç, utanç ve arzu tenimin üzerinde dans ediyordu. Biri izlerken beni kuru sikmesine izin verdiğime inanamıyordum.

En azından artık bunu para ya da yardım için yapmadığımı biliyordum. Her halükarda Zachary Sun ile yatacaktım.

"Zach," diye boğuldum, ellerimi omuzlarına koyabilmeyi, onu kucaklayabilmeyi, öpebilmeyi, onu daha fazla hissedebilmeyi diledim. "Zamanı geldiğinde senin tamamını içime alamayacağım."

"Alacaksın. İyi bir kız gibi her santimini alacaksın." Davetsiz misafir arkamdan ayaklarını sürüyerek geldi.

Zach gergin görünüyordu, zar zor kontrol ediyordu, bir eli külotumun izin verdiği ölçüde sikini içime sokup çıkarıyor, diğeri beni tutuyordu

belimden sabit.

Beni sıkıca kavradı, sahiplenici bir tavırla. "Şu anda mastürbasyon yapıyor." Bu adamı tanımıyordum.

Neye benzediğini bile bilmiyordum.

Ama birinin bizi görerek kendini okşaması düşüncesi beni inkar edilemez bir şekilde tahrik ediyordu.

"Sikimin üzerine boşalırken seni izlemek istiyorum, Farrow," diye hırladı Zach yüzüme doğru, artık çok yakındı.

Kalbim hızlandı.

Sikinin ucuna kenetlendim, başımı geriye attım ve boşaldım. Paramparça. Kalçalarımın fişkırarak ıslaklıkla sırlıslam oldum.

Başım geriye düştü, göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Bizimkinin karşısındaki bankta oturan adamı fark ettim.

Genç gibiydi. Tanıdık değildi ve son derece seksiydi. Havlusu sonuna kadar açılmıştı, uzun siki yumruğunun altında kalındı. Aletini sertçe pompaladı, hızını artırdı, bitiş çizgisine de yaklaştı.

Vücudum bir yay kirişi gibi gerildi. Geliyordum, geliyordum, *geliyordum*. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kaslarım titriyor, ağzım kuruyor, yıldızlar görüşümün her yerinde dans ediyordu.

"Farrow," diye tısladı Zach.

Arkamdaki yabancıya bakmaktan kendimi alamıyordum. Göz teması kurduk.

Beni de beceriyormuş gibi hissettim.

Zach çenemi kavradı -çıplak tenimin büyük bir kısmına dokunarak- ve yüzünü ona dönmesi için geri çevirdi. "Bu piçi tam kalbinden bıçaklamadan önce bana bak."

"Etrafta dolaşıp bana bakan herkesi öldüremezsın."

"Korkarım yapabilirim ve yapacağım da. Beni deneme."

Ona tüm kalbimle inandım.

Daha azı için bir adamı keserdi. *Neredeyse* kıcıımı çimdikliyordu.

Bu adam, ben Zach'in kollarındayken beni sikmenin fantezisini kuruyordu.

Doğrudan Zach'in gözlerinin içine baktım, orgazmın verdiği haz dalgaları tenime çarpıyordu.

"Neden umursuyorsun ki?" Gülümseyerek onunla alay ettim, hala şişmiş tepesine biniyordum, spermimi onun ön spermiyle karıştırıyordum. "Ne istersem yapabilirim, kiminle istersem. Yarım saniye içinde bir nişanlin olacak. Biz özel değiliz. Bir ilişkimiz bile yok."

Dudakları inceldi. "Evlilik gerçek olmayacak."

"Yüzük de olacak, evraklar da." "Evli bir adamla yatmayacağım" diye uyardım.

"Bu hile sayılmaz. İkimiz de istediğimiz gibi sevgili edinmekte özgürüz." Kendini boşalmaktan alıkoymaya çalışırken karın kasları kasıldı. "Ve ben yüzük takmadan çok önce iyileşmiş olacağım, bu yüzden endişelenme. İkiniz de oyunun sonu değilsiniz. Ne o, ne de sen."

Sözleri canımı yaktı ama hakaretin tam olarak içime işlemesine fırsat vermeden sikini sıktı ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Sırılsıklam iç çamaşırdan çıktı ve karnımın her tarafına kalın sıcak sperm dizileri fişkırtarak boşaldı. Beni işaretlemesini hayranlıkla izledik, jet üstüne jet.

Birkaç saniye sonra gözlerimiz buluştu. "Bana dokundun," diye mırıldandım.

Gözleri kızgın görünüyordu, ağzı hırıltıyla kıvrılmıştı. Bir an için bana saldıracağını düşündüm. Dışarı kaçacağını ve varlığını ondan uzaklaştırmak için kendine üçüncü derece yanıklar vereceğini düşündüm.

Beklenti ve korkuyla titriyordum.

Ama onun yerine Zach beni belimden tuttu -parmakları titriyordu, tenime dokunuyordu- ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.

Tek kelime etmeden, yere attığım yırtık pırtık giysileri topladı -artık tamamen ıslaktı- ve bana dokunmadan yumak haline gelmiş kumaşı kollarıma attı.

Donup kalmıştım, sırtım hâlâ davetsiz misafirimize dönüktü. "Sutyenini ve pantolonunu giy, Octi."

Nedenini bilmesem de bana söyleneni yaptım. İtaatkâr olmak benim doğama aykırıydı. Belki de o adamın kaşlarının arasına bir bıçak koymasından gerçekten korkuyordum.

Kot pantolonumu zorlukla bacaklarımdan yukarı ittim, sonra sütyenimi yaptım.

Zach saçlarımı yumruğunun etrafında döndürdü ve gömleğimi başımın üzerinden atmaya fırsat bulamadan beni döndürmek için bir ip olarak kullandı.

Birlikte davetsiz misafirimize doğru yürüdük, derme çatma tasma ile bana rehberlik ediyordu. Yapışkan beyaz döller karnımdan aşağıya, kot pantolonumun içine doğru kayıyordu.

Utañ verici bir şekilde, sadece amıma sızdığı düşüncesiyle klitorisim tekrar karıncalandı.

Yabancıdan birkaç adım ötede durduk.

Bakışlarını yakalamak için gözlerimi yukarı kaldırdım. Tükenmiş, kızarmış ve terlemiş görünüyordu, siki artık havlusuyla gizlenmişti.

Adamın kendisiyle yüzleşmesini beklemeden dudaklarını aralayarak Zach'e baktı.

"Bunu görüyor musun?" Zach karnımdaki dölünü işaret etti. "Gözüne bir bıçak sokmadan önce bana cevap ver."

Korkudan titreyerek nefes nefese adama "Yapacak," dedim.
Evet, heyecandan da.

"Evet," diye öksürdü yabancı sonunda. "Görüyorum."

"Bu *benim* dölüm. Onun üzerine." Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, lezzetli bir şekilde çekiştirdi. "O benim. Anlaşıldı mı?"

"Ben onun değilim." Omurgam dikleşti, dimdik oldu. Adamın gözlerinin içine baktım. "Eğer seni becermek istersem -eğer başka *birini* becermek istersem- beceririm."

Zach'in sorunlarının üstesinden gelmesine yardım etmek bir şeydi. *Onun da* benimkilerin üstesinden gelmesine yardım etmek başka bir şeydi. Ama ben onun oyuncağı olmayı reddettim. Onun oyuncağı.

"Tamam, sakın olun lütfen." Züppe ellerini kaldırdı, gözleri aramızda geziniyor, kaşları birbirine çarpıyordu. "İşe gitmeden önce saunaya girmek istemiştım. Ben... ben... girdiğimde durmadınız, ben de izlemenin sorun olmayacağını düşündüm. Bir dahaki sefere sorarım."

"Bir dahaki sefere benim olana bakarsan," diye öne eğildi Zach, kulağına fısıldadı, "kaybedeceğin tek şey gururun olmayacak."

ZACH

Ollie vB:

Zach'i öldüreceğim.

Ollie vB:

@ZachSun, senin yüzünden şehir kulübünden atıldım.

Romeo Costa:

Başkanın karısıyla yattığın için atıldığını sanıyordum.

Ollie vB:

İlişkiden sonra boşandılar ve sırasıyla Hawaii ve New York'a taşındılar.

Ollie vB:

Görevime iade edildim.

Ollie vB:

Ta ki buradaki Dickbag McExhibitionistson pipisini yabancılara göstermeye karar verene kadar.

Romeo Costa:

Detaylandırman gerekecek.

Romeo Costa:

[Michael Jackson Gülümsüyor ve Patlamış Mısır Yiyor GIF]

Ollie vB:

Anlaşılan bizim oğlan saunada birini becermeye karar vermiş.

Ollie vB:

McGrew'un oğlu içeri girdi. Bütün olanları izledi.
şey. Üçümüzden biri olduğunu söyledi.

Ollie vB:

Doğal olarak beni suçladılar.

Zach Sun:

Romeo olmadığını nereden biliyorsun?

Ollie vB:

Becerdiği kadın ağır hamile değildi ve bir kova KFC'ye sarılmıyordu.

Zach Sun:

Belki de Romeo tek kullanımlık bir Hanımefendi.

Romeo Costa:

@ZachSun, lütfen seni öldürmesine yardım etmek zorunda bırakma beni.

Romeo Costa:

Vicdanım yeterince rahat zaten.

Zach Sun:

Üyeliğini geri alacağım.

Ollie vB:

Sen daha iyisin.

Ollie vB:

Kadın tenis takımı yirmi yeni üyeyi kabul etmek üzere.

Ollie vB:

Bu benim bu yılki en önemli projem olacaktı.

Romeo Costa:

Tanrım.

Ollie vB:

...benim günahlarım için öldü, o halde ben de onun günahlarına değmesini sağlayabilirim, değil mi?

Romeo Costa:

Yaşlılar tombala gecesine ne oldu?

Zach Sun:

Sakın söyleme.

Ollie vB:

Gloria ve ben, o Florida'ya emekli olmadan önce birlikte güzel bir hafta sonu geçirdik.

Ollie vB:

Kegel'i icat eden kadın. Kral Arthur beni ondan çekip çıkaramaz.

Zach Sun sohbetten ayrıldı.

Ollie vB sohbeze Zach Sun'ı ekledi.

Zach Sun:

Kaçması bundan daha kolay hapishaneler var.
grup sohbeti.

Ollie vB:

Her neyse, şanssız kadın kim?

Romeo Costa:

Muhtemelen üç kez Nobel Ödülü almış bir STEM ineği.

Ollie vB:

Çıkabilirsin.

Ollie vB:

Ben yeni hizmetçiye güveniyorum.

Romeo Costa:

Go'da onu yok eden kişi mi?

Zach Sun:

Son kez, beni yok etmedi.
Go'da.

Zach Sun:

Hâlâ oynuyoruz.

Ollie vB:

Ve çok eğlenceli Bu.
bir bir oyun

Ollie vB:

Ben neden davet edilmedim?

Zach Sun:

Go oynamıyorsun.

Ollie vB:

SAUNA OYUNUNA.

Zach Sun:

Çünkü ben cinsel ilişkimi bir tarafı olmadan
tercih ederim.
frengi?

Romeo Costa:

Bu resmi bir onay mı?
onunla takıldın mı? [Gözyaşı Emojisi ile Gülen
Yüz]

Ollie vB:

Zach'in bakire olmadığına dair ilk kez somut bir
kanıt elde ettim.

Romeo Costa:

Kapa çenenі, Ol.

Ollie vB:

Ben de o doktor kızla nişanlanmak üzere
olduğunu sanıyordum.

Zach Sun:

Olacağım. Yakında.

Romeo Costa:

Ciddi misin sen?

Ollie vB:

Aşk hayatı YOK'tan Sindirella'nın Bella'sı
olmaya ve Dr. Ulick'in Edward ve
Jacob.

Ollie vB:

Bravo, @ZachSun. Bravo.

Zach Sun:

Dr. Ulick?

Romeo Costa:

Eileen Ulick. [Unamused Face Emoji]

Ollie vB:

[Dil Emojis]

Ollie vB:

Aşk üçgeni en sevdiğim kinayedir, bu arada.

Romeo Costa:

Okumuyorsun.

Ollie vB:

Okumakla ne alakası var? Ben pornodan bahsediyorum.

Ollie vB:

Google'da iki hemşire bir polis diye arat.
Sonra teşekkür edersin.

Ollie vB:

Ancak virüslerden yap aracılığı iPhone'unuzu
kaçındığınızdan bunu ıyla
emin olun.

Romeo Costa:

Milyonuncu Zaman, iPhone'l bağışık
virüsler için. ar değildir

Ollie vB:

Hay aksi.

Ollie vB:

Bu da Anita Hanjaab'a yapılan 2 milyon
dolarlık ödemeyi açıklıyor.

Zach Sun:

İkisinde de aşk yok.

Ollie vB:

Kendinize, şimdiye kadar sahip olduğunuz her
bir kuralı çiğnerken
Cinderella.

ZACH

T Farrow Ballantine ile olan ilişkimdeki tren kazasında frene basmam gerektiğine dair ilk işaret Natalie'den geldi.

Beni kış bahçesinde köşeye sıkıştırdı; burada altı dizüstü bilgisayar açık bir şekilde oturmuş, 12 inçlik küçük ekranlarda birden fazla piyasayı takip etmeye çalışıyor ve başaramıyordum. "Ofisine bir şey mi oldu?"

Evet. Farrow da var.

Ondan kaçmıyordum.

Aksine, sauna olayından bu yana geçen üç günü her köşeyi döndüğümde benden kaçarak geçirdi.

Arada sırada ofisime girip Go oyunumuza geri dönüyor, bir taşı oraya buraya oynatıyordu, ama sadece ben içeride değilken. Bu da beni acınası bir şekilde malikânenin karşı kanadında kamp kurmaya zorluyordu.

Ekranlardan başımı kaldırmadım. "Burada olmanızın bir nedeni var mı?" "Sadece endişeliyim."

İkimiz de.

Ne zamandan beri hayatımı benimle kan bağı olmayan başka birinin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenliyorum?

Daha da iyisi, Farrow Ballantine ne zamandan beri düşüncelerini, eylemlerini ve duygularını dikkate aldığım biri haline geldi?

Sandalyeden fırladım ve Natalie'yi odanın diğer ucuna fırlatarak ürküttüm. Tavandan tabana pencerelerde volta atmaya başladığımda çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Bir ileri bir

geri.

Bir ileri bir

geri.

Patlayacaktım. Üç gün.

Üç lanet gün.

Farrow'un saunada benimle yüzleşmesinden ve beni kendi akıl sağlığımı sorgulamaya zorlamasından bu yana üç gün geçti.

Parmaklarıma dölünün damladığını hissettiğimden ve kıcımlı yoğurduğumdan beri üç gün geçti.

-Kıvrılmadan ya da kusmadan.

Islak amının dar duvarları sikimin ucunu içine hapsedip can havliyle sıkmaya başlayalı üç gün olmuştu.

Onu eyersiz sikmek nasıl bir his olurdu?

Tam da bu soru günlerimi tüketti ve gecelerimi mahvetti.

Saplantılı bir adamdım ve onu hissetmekten başka bir şeye odaklanamıyordum.

Birdenbire insan tenini neden ya da ne zaman iğrenç bulduğumu hatırlayamadım. Yirmi dört saat onunkini üzerimde istiyordum.

Bu da beni bir sonraki sorunuma getirdi.

Farrow o günden beri bana gösterdiği soğuk tavrı yumuşatacak hiçbir işaret vermedi. Ondan gelecek herhangi bir yaşam belirtisini arzuluyordum. Benim onunkini istediğim kadar onun da benim dokunuşumu istediğine dair herhangi bir kanıt.

Böylece kendimi orkide bahçemde uzun gezintiler yaparken, günde üç yerine dört kez meditasyon yaparken ve malikânemin koridorlarında perili bir hayalet gibi dolaşıp ondan izler ararken buldum.

Her yerdeydi ama yine de hiçbir yerde değildi.

On yedi yıldır değişmeyen öğle yemeği tepsimdeki rastgele mezede.

Mevsim değişikliğiyle birlikte sıcaklıklar düştüğünde yatağında yorganın altındaki ekstra çarşafta.

Ve ofisimdeki kamera kayıtlarına baktım, gerçekten harekete geçtiğinden emin olmak için kontrol ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, işini beni tatmin edecek şekilde tamamladı.

Bir daha insan beceriksizliğiyle uğraşmak zorunda kalmamak umuduyla robotik temizlik ekipmanlarına gülünç yatırımlar yaptığım noktaya kadar DMV'deki her hizmetçiden geçtim.

Ama Farrow'un bakımı altında malikane hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Sorun ne? Yine bir şeylerin yerini değiştirdi.

Ben.

Vazolara çiçek koydu. Mobilyaları bir yerden başka bir yere taşıdı.

Doğal ışığın içeri girmesini sağlamak için tüm perdeleri geri çekin.

Evimi bir yuva haline getirmekten gurur duymasını aptalca bulmalıydım. Mutfak adalarımın birinde bir meyve kâsesini yeniden düzenlediğinde ya da bir tabloyu mükemmel açıyla eğdiğinde kendi kendine sırtmasını.

Ben kendi derimi yüzmenin eşiğindeyken, o benden uzak durmaktan tamamen memnun görünüyordu. Neden konuşmuyorduk? Birbirimizle dalga geçmiyorduk? Birbirimize *dokunmuyorduk*?

Yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebek gibiydim.

Her zaman yapmak istedim. Saçlarına dokunmak. Yanaklarına. Göğüslerine. Amına.

Telsiz sessizliğimizin dördüncü gününde, sonunda onu köşeye sıkıştırdım.

Bahçemde, her yerde, altı rakamlı sanat vazolarımı doldurmak için beyaz bir gül fidanının içini boşaltıyordu.

Güllerin, bazıları 600 yıldan daha eski olan tarihi hazineler olan vazolara konulmaması gerektiğini söylesem iyi karşılamayacağını düşündüm. Sadece neme maruz kalmaları bile değerlerini yok ederdi.

Sade siyah-beyaz hizmetçi elbisesi kıvrımlarını sarıyor, her kavisi ve kıvrımı vurguluyordu. Erimiş altın gibi saçları omuzlarını ve yüzünü çerçeveliyordu.

Kulaklarında kulaklıklar vardı, bakımlı çiçeklerime makas atarken başını ileri geri sallıyordu. Ondan bir adım kadar uzakta durmama rağmen geldiğimi duymadı.

Kokusu burnuma kadar geldi. Yaz ve günah kokuyordu; açan bir çiçeği öpen güneşin kokusu.

Kıyafet giydiğinden, dikkatini çekmek için omzuna dokunmadan önce iki kez düşünmedim.

Çalıların arasından sendeleyerek biraz sıçradı ve kulağındaki kulaklıkları çıkardı. "Tanrım, Zach. Beni korkuttun."

Aynen sana. Senden çok korkuyorum, Octi.

Bunu söylemek yerine parmaklarımı arkamda düğümledim ve memnuniyetsiz bir bakışla onu kıstırdım. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Yine de bir tane soracağım. Neden sessizlik muamelesi görüyorum?"

"Ne sessizliği?" Bir yığın gülü bir kovaya boşalttı ve ellerini önlüğüne sildi. "Bana yardımcı olduğumu söylemek için her fırsatı kullandın. Neden seni arayıp bir sohbet başlatayım ki?"

Ne olduğumuzu küçümsüyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. Derin bir nefes alıp geriye doğru 10'a kadar saymak zorunda kaldım.

Hiç kızmadım.

Ne haltlar dönüyordu?

"Sen ve ben bir anlaşma yaptık," dedim, onun üzerinde yükselerek ve ona saldırmamak için kendimi kontrol etmeye çalışarak. En önemsiz rahatsızlıklar karşısında duygularına yenik düşen meslektaşlarıma ve arkadaşlarıma hep acımışımıdır. "Ve şu anda, pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmiyorsun."

"Peki ya sen?" Çalılara geri döndü, çamurlu zeminden makası kaptı ve tüm gücüyle güllere saldırdı. Bu kesmek değildi. Bu kafa koparmaktı. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye başladım ama işte buradayım.

Üç haftadır buradayım ve ne avukatım, ne özel dedektifim ne de Vera ile savaşıma başlayabileceğim bir ipucum var."

Yani *bu* yüzden mi kızgındı ve beni görmezden geliyordu? Ona verdiğim sözü unuttuğumu düşündüğü için mi?

Çenem gerildi. Ona havlamamak için masaj yapmak zorunda kaldım. "Düzenlemeler yapıldı."

Aslında yapılmadılar.

Kaçınılmaz olanı elimden geldiğince uzatmayı planlamıştım.

"Uh-huh. Tabii. Kimsenin duymadığı süper gizli düzenlemeler." Daha fazla gül kesme. Acımasızdı. Böyle giderse bahçemi tamamen çıplak bırakacaktı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Her şeyi gizli tutman ne kadar da uygun."

"Üzerinde çalışıyorum." Konuşurken dudaklarım zar zor kıpırdadı.

Arkamızda balkon kapıları açıldı. Annem ve Celeste Ayi, şüphesiz. Her Cuma birlikte öğle yemeği yedik.

Ancak bu Cuma, amcığı yeni keşfettiğim ve bir sonraki yemeğimi istediğim için unutmuştum.

"İnanmıyorum-"

Annemle Ayi'nin ne düşüneceğini umursamadan Farrow'u kollarından tuttum ve yüzüme doğru çevirdim. "Korkarım bana inanmak zorunda kalacaksın. Başka seçeneğiniz yok. Bir iş anlaşması yaptık. Bu bizi şu anda ortak yapıyor. Ayarlamaları yaptım dediğimde ciddiydim. Bugün saat dörtte avukat ekibim ve özel dedektifle bir toplantımız var. Toplantıdan önce borsanın kapanmasını bekliyordum."

Gözlerini hızla kırıştırdı, yüzü duygudan duyguya atlıyordu, şaşkınlıkla başlayıp umutla bitiyordu.

Ve sonra tamamen korkunç bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Gülümsedi ve ben bunu vücudumun her yerinde hissettim. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," diye homurdandım. "Sana yapacağımı söylemiştim. Toplantı için normal kıyafetlerini giysen iyi olur."

Bana açıklama yaptırdığı için kızgın bir şekilde hızlıca bir göz attım. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Başını salladı, kovalasındaki bir gülün kadifemsi yapraklarını parmakladı. "Yapacağım."

Dur.

Annemin izlediğini biliyor muydu diye merak ettim. Muhtemelen bilmiyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Farrow bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Bir şey ödemem gerekiyor mu? Bir avans? A..."

"Ben her şeyi hallederim." Başımı salladım. "Sadece ortaya çıkman ve bize neler olduğunu anlatman gerekiyor."

Başını salladı. Bir şey için çaresiz hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Yumruklarım iki yanımda toplanmıştı.

Arkanı dön, Zach. Yürü git.

Bunun yerine ona baktım, düşmanlık dalgalar halinde üzerime yayılıyordu. Ne bekliyordun? Bir teşekkür mü?

Bana teşekkür etmesini istemedim. Çin kültüründe birine teşekkür etmek resmiydi. İki insan arasındaki mesafeyi gösterirdi ve ben onun bana yakın olmasını istiyordum.

"Eee?" Dudaklarını yaladı, yüzümü taradı, kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dikkatiniz. İmkansız sözlerin. Tatlı amcığın. Özellikle de tatlı amcığın.

"Güllerimi öldürmeyi bırakman için," diye ağzımdan kaçırdım, tülleri parmaklarının arasından çekip alarak. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Biraz güldü. "Her yeri temizlemeyi bitirdim ve sıkıldım. Güldür beni."

Hiçbir şey söylemedim.

Aslında onunla dalga geçiyordum. Başkasına asla yapmayacağım şeyleri yapmasına izin veriyordum.

"Zach..." Farrow kaşlarını çatı. "Sana dokunmamı ister misin?"

Evet. Hayır.

Tanrım, hiçbir fikrim yok.

Kendimi, kızların yanında nasıl düşüneceğimi, hissedeceğimi ya da davranacağımı bilmediğim l i s e y e geri dönüyormuşum gibi hissediyordum.

Makası, kestiği taze güllerden oluşan bir kovanın içine attım. "Bana dokunabilirsin, sanırım."

G e r ç i aklımdaki dokunuş, yakın ailemin tanık olmasını isteyeceğim türden bir şey değildi.

Dudakları seğirdi, tam bir gülümseme değildi.

"Tekrar dene." Burun deliklerim alevlendi.

"Lütfen, dokun bana."

Kaşlarını kaldırdı, eğlendiği belliydi. "Nerede?"

Herhangi bir yere.

Her yerde.

Ancak Celeste Ayi'nin muhtemelen video kamerasını çıkarıp sektöre dair ipuçları vermeye hazır olduğunu düşünerek bunu SFW olarak tutmak zorundaydım.

"Yüz," diye tısladım, aynı anda hem aşağılanmış hem de sevinçliydim. Bu itirafla tüm vücudum titredi. "Yüzümdeki teni hissetmek istiyorum."

Kazadan bu yana ilk kez olacaktı. Kanı gözlerime damladığından, yanaklarımdan gözyaşı gibi süzülüyorlardı.

Birbirimize baktık ve bir an için dünya var olmaktan çıktı. Kuşlar cıvıldamadı. Bulutlar tepemizde süzülmedi. Annem onaylamayan bakışlarıyla bizi izlemedi.

Farrow'un göğsü hırıltılı bir nefesle kıpırdadı. Çiçek dolu kovayı yere bıraktı, elleri yüzüme doğru kalktı.

"Bana dikkatini dağıtacak bir şey söyle," diye talimat verdi, gülümsemesi yumuşak, sesi ipek gibiydi. "Ahtapot hakkında bir şeyler."

Gözlerimi kapattım. "Üç kalbi var."

"Bahse girerim büyük seviyordur."

Elleri neredeyse yüzüme ulaşıyordu. Yüzümün önünde gezindiklerini hissedebiliyordum. Nefes almayı tamamen bıraktım, kendimi buna hazırladım.

"Trajik bir yaratık," diye karşı çıktım, tek gözümü açarak. "Asla sevemez. Üreme amacını tamamlamaya, üremeye ve hemen ardından yok olmaya programlanmıştır. Asla yaşama şansı yoktur."

"O zaman bana yavru kedi diyemez misin?" Farrow burnunu kıvırdı, sinir bozucu derecede sevimli görünüyordu. "Bir tavşanı bile kabul ederdim."

"Yavru kediler genel bir seçimdir. Tavşanlar Hugh Hefner'ın malikanesine aittir." Şimdi diğer gözümü açtım, kararlı bir şekilde başımı salladım. "Sen bir ahtapotsun. Akıllı. Sofistike. Trajik."

Ve sonra oldu.

Avuç içleri yüzümü iki yandan kavradı, yanaklarımı paranteze aldı. Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım. Sıcak, nemli teni benimkinin üzerine bastırdı.

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Ona bakmak için.

Tırnakları tenimi sıyırdı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bana bak, Zach." Gülümsedi. *Gülümsedi.* "Bunu yapabilirsin. Dokunabilirsin. Hissedebilirsin."

Bahçede iki ağaç gibi duruyorduk, sağlam ama kırılgan, rüzgârla hafifçe sallanıyorduk ve ben buna dayanamıyordum. Her şey bana nasıl da

çarpmıştı.

hemen.

Anılar. İğrenme. Ve babam ölmüş olmasına ve son sözlerini bile hatırlayamamama rağmen hâlâ onun tenini hissetmek istediğim için duyduğum suçluluk.

"Sana ne oldu?" diye mırıldandı.

Başımı salladım.

Söyleyemedim. Bırakın onunkini, kendi kulaklarımın duyması için bile tekrarlayamadım. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Bunu düşündüm. "Bu... *hissediyor*." İyi. Kötü. Karmaşık. "Ve bu isteyebileceğimden çok daha fazlası."

"Zachary," diye bağırdı annem balkondan, o anı buzla ıslatarak. "Geç kaldın ve biz açız."

Farrow ellerini yüzümden çekerek bir adım geri çekildi. Boynu kızarmıştı. "Saat dörtte görüşürüz."

Benden uzaklaştı, gül kovağını aldı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

"Gitme," diye mırıldandım, sesim hiçbir yerden gelmiyordu.

Durakladı ama yüzünü bana dönmedi.

"Gitme," diye fısıldadı ve nedenini bilmiyordum ama birden her şey trajik gelmeye başladı. Tıpkı ahtapot gibi, kendi hayatını sonlandırmak için hayat yaratıyordu.

Topuklarımın üzerinde dönerek, ellerinin yüzümdeki acısını hissederek ve dokunuşundan temizlemeye çalışmayacağımı bilerek balkona doğru ilerledim.

Annem ve Ayi mermer trabzanlara oturmuş, kafamda Sünger Bob pervaneli bir şapkayla bir uzay gemisiyle mısır tarlasına inmişim gibi bana bakıyorlardı. Şaşkınlık bunu anlatmaya yetmiyordu.

Beden dışı bir deneyim yaşıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Personel konusunda dikkatli olmalısın." Annem Farrow'un duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Cinsel taciz davası açılmasını istemezsin."

Cevap vermedim.

Büyürken insanlar bana hep 'İyi ki kurtuldun' derdi. Ama o kazadan gerçekten kurtulmuş muydum?

Yaptığımı sanmıyordum. O gün kendimden çok fazla parça kaybetmişim.

Yine de yaşamadan yaşadım. Ne de olsa hayatta kalanlar, geride bıraktıkları herkesin yükünü omuzlarında taşıyarak hareket etme konusunda uzmandırlar.

Ve 21 yıl boyunca bu benim kaderim oldu.

Şimdiye kadar.
İlerleme kaydediyordum. Yavaş yavaş canlanıyordum.
Işıklar çok parlaktı. Yemekler aşırı lezzetliydi. Ama
artık içimde ölü değildim.
Ve bu beni korkuttu.

ZACH

"Y Aklı başına gelmeden önce Eileen düzenlemesini kilitlemelisiniz." Annem yemek çubuklarını sehpaalarına yerleştirdi, omurgası bir nöbetçinininki gibi dikti. "Personel ile gizlice dolaştığın günler artık geride kalmalı.

bitti. Artık otuz üç yaşındasın."

Celeste Ayi ağzına bir hamur tatlısı attı, gözleri yüzümden anneme kaydı. "Etrafta gizlice dolaştıklarını sana kim söyledi? O kucaklaşma neredeyse IMAX'te yansıtıldı."

"Saçmalama." Annem kucağındaki peçeteyi çekip aldı ve kenarını ağzının kenarına götürerek görünmez bir lekeyi sildi. "Oğlum kalbimi bu şekilde kırmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Hırssız bir kadın eş olarak mantıklı bir seçim değil. Çok tehlikeli."

Bir salatalık dilimi aldım ve çiğneyerek ağzıma attım. Annem bana doğru baktı ve onay bekledi.

Cevap gelmeyince devam etti: "Babasının da onu onaylamayacağını biliyor. Lao Bo artık burada olmadığı için onun fikirlerine çok önem veriyor."

Bunu sık sık söylerdi ve beni deli ederdi.

Özellikle de bazen ölenin ben olmasını dilediğim için.

Şarabıma uzandım. "Farkındayım anne."

"Ve ne zamandan beri *öğle yemeğinde* şarap içiyorsun?" Ayi bir elini göğsüne götürdü. "Birlikte çok mutlu saatler geçirebilirdik."

Benim arkadaşlığıma ihtiyacı yoktu.

Bir insanın sahip olması gerekenden çok daha fazla arkadaşı vardı ve bunların çoğunu yirmi yıl önce yerel bir onur yürüyüşüne tek başına sponsor olduktan sonra edinmişti. Amerika'ya yeni gelmişti, kısaltmalara alışamamıştı ve LGBT'yi Let's Get Boba Tea ile karıştırmıştı.

Gerisi tarih oldu.

Annem kız kardeşini görmezden geldi. "Bilmem gereken bir sorun mu var?"

"Sanırım bir sorun *var*." Ayi çantasından bir cep aynası çıkardı ve sadece üçümüz olmamıza rağmen makyajını kontrol etti. "Sorun şu ki, Eileen'i bir banyo halısından biraz daha az çekici buluyor. Tüylü olanlardan bahsetmiyorum bile."

"Bu doğru değil." Annem peçeteyi tokatlayarak kucağına geri koydu. O asla bir şeyleri tokatlamazdı. "Ona bayılıyor ve çok güzel bir kız." Başını bana çevirdi. "Öyle değil mi, Zachary?"

"İyi görünüyor." Kadehimdeki şarabı evirip çevirdim, annemin aslında haklı olmasından memnun değildim.

Pragmatik olarak konuşursak, kaçınılmaz olanı ertelemem için hiçbir neden yoktu. Eileen ile bir anlaşma yapmıştım. O zamandan beri bana defalarca e-posta yazmış, hatta mesaj atmıştı.

Bir sonraki adıma geçmemi bekliyordu.

Neden yapmasın ki? Bir anlaşmamız vardı.

Bana varisler verecekti. İstikrar. Annemin verdiği huzur.

Ve en önemlisi, babama verdiğim sözü yerine getirmeme yardım et.

Annem sabrını kaybederek tabağını itti. "Zachary, dinliyor musun ki?"

Şarap kadehimi yere bırakarak hayallerimden sıyrıldım. "Her zaman."

Ayağa kalktı, tabağı hâlâ doluydu, çayına dokunmamıştı.

"Bu işi Eileen Yang ile hallet." Çantasını omzuna attı. "O iyi bir kız. Sakın itibarını lekelemeye cüret etme."

Annem hışım ile çıktı ve beni ilgisiz teyzemle baş başa bıraktı.

"O şışı yiyecek misin?" Ayi yemek çubuklarıyla tabağını işaret etti.

"Bugünlerde karbonhidratsız bir diyet yapıyorum."

Daha yeni börek yemişti ama onunla sohbet etmek isteyeceğim son şeydi.

"Elbette." Ayağa kalktım, ceketimin düğmelerini ilikledim. "Devam et."

A Saat üç buçukta konferans odalarımın birine girdim. Farrow'un gelmesini istemediğim yarım saat önce toplantıyı planlamıştım.

Bilerek.

Bir sonraki bölümü görmesini istemedim.

İçeri girdiğim anda herkes yerinden kalktı. İki emlak ve tröst davası avukatı-Dan Harlow ve Bryan Di Pietro, bölgenin en iyileri. Kendi avukatım Deanne Tibon. Ve bir özel dedektif-Tom Coates.

Oval masanın bir tarafında sıra halinde oturuyorlardı.

Ceketimin düğmelerini açtım ve kimsenin elini sıkmadan baş koltuğa oturdum. Farrow bir yana, insanların çoğunu hâlâ tatsız buluyordum.

"Yani?" Bryan kaşlarını çatarak odaya baktı. "Bizi bir güç olarak bir araya getirecek kadar ciddi olan neydi?"

"Ve Barbados'taki tatilimi kısa kesmeme neden oldu." Deanne sandalyesine yaslandı ve boynunu büktü. Altmışlı yaşlarının ortasındaydı ve emekli olmak için can atıyordu. Aslında, elinde tuttuğu tek müşteri bendim. "Sonunda Walmart'ı devralıyor musun?"

"Pek sayılmaz." *Ama söz konusu bile olamaz.* Parmaklarımı birleştirdim. "Senin için bir görevim var. Başarısızlık bir seçenek değil." Acele etmeden onlara baktım. "Hiçbir kuruş esirgenmeyecek, hiçbir taş çevrilmeden bırakılmayacak. Ne pahasına olursa olsun, dördünüz de bu davayı kazanacaksınız ya da uzmanlık alanınızdan sürgün edileceksiniz."

Tom ıslık çaldı. "Sert sözler."

Deanne kollarını göğsünün üzerinde düğümledi. "Benim için değil. Emekli olmak *istiyorum*." "Ne o zaman?" Bryan evrak çantasının klipslerini açarak bir not defteri çıkardı.

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

Dahili telefonda bir düğmeye basarak önceden hazırlanmış klasörleri dağıtan Natalie'yi çağırdım. "Üzerinde çalıştığınız her şeyi bırakmanızı ve bu göreve odaklanmanızı istiyorum."

Bunu mahvederlerse, ben de onları mahvederim. Bu kadar basit.

ZACH

T Pantolonumun ön cebine gömdüğüm parçalanmış kâğıtta bir delik açtım.

Kumaşın içinden kavrulduğunu hissedebiliyordum.

Cilt.

"Tanrı aşkına, burası çok sıkıcı bir yer." Oliver butik mücevher dükkânının cam tezgâhlarının önünden hızla geçti ve on milyon değerinde olması gereken antika bir zümrüt kolyenin önünde durdu. Kolyenin önü kalın bir camla kapatılmıştı. "Neden bütün mücevherler aynı görünüyor?" Kışkırtıcı bir esneme sesi çıkardı, bordo takım elbisesi vücuduna dikilmişti, tüm havası yerindeydi. "Çok yavan."

"Daha ne istiyorsun?" Rom kıkırdadı, öne doğru eğildi ve yüzde yüz karısı için alacağı bir çift küpeye gözlerini kısarak baktı. "Horoz şeklinde bir bilezik mi?"

"Mesela." Oliver omuz silkti. "Biraz çeşitlilikten zarar gelmez."

Parmaklarını vitrin camının üzerinde gezdirerek lüks mücevher mağazasını inceledi. Küçük, özel ve sadece randevuyla açık.

Dünyanın en pahalı nişan yüzüklerinden bazılarını sergiledi.

Bu işi bitirsek iyi olur.

Buruşuk kâğıdı çıkarıp kolumun üzerinde düzelttim ve listeyi yakmadan bakmaya çalıştım.

- *Armut kesim.*
- *20 karat.*
- *1.8 milyon dolardan fazla.*
- *Beyaz elmas.*
- *İnce bant.*

Lütfen, özel yapım olmayan hiçbir şeyi almak istemediğimi de unutmayın.

Daha fazla bilgi için cep telefonuma ulaşabilirsiniz.

- Eileen

Boğazıma bir şeyler düğümlendi ama görmezden geldim. Babama verdiğim sözü. Annemin yalvarışlarını.

İşler ancak bu noktaya gelebilirdi.

Takım elbiseli, orta yaşlı bir kadın Ollie'ye yaklaştı, ellerini karnında birleştirmişti. "Özel biri için bir şey mi arıyorsunuz, efendim?"

Rom onun yerine cevap verdi: "Eğer Oliver gördüğü her kişi için mücevher almak zorunda kalsaydı, stoklarınız tükenirdi. Adam bir kasap dükkanından daha fazla protein dağıtıyor."

Kadının burnu kırış kırış oldu.

Yanında Oliver kıkırdayarak bir kolunu Rom'un omzuna doladı.

İkisini de görmezden gelerek cam tezgâhın arkasındaki kuyumcuya doğru yürüdüm, Oxford ayakkabılarım porselen karoları tokatlıyordu. "Bunlardan birine ihtiyacım var."

Kağıdı aramızdaki tezgâhın üzerine attım, yere düşüp kendiliğinden yanmasını umuyordum.

Öyle bir şansımız yok.

Terli, şişman adam okuma gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak listeyi yüzüne doğrulttu. "Burada iki karat mı yazıyor?"

"Yirmi," diye düzeltiltim. "Bir nokta sekiz ile iki nokta iki milyon dolar arasında lütfen."

Yutkundu.

Başka bir posta kodu olsa, sadece bu satıştan elde edilen sigorta geliri bile ona başka bir ev inşa ettirirdi.

"Ah, evet, efendim." Ofisine doğru döndü. "Size seçeneklerimizden birkaçını göstereyim..."

"Gerek yok." Elimi yüzüne doğru salladım ve Philippe Patek'imi kontrol ettim. "Görmeme gerek yok. Tüm kutuları işaretlediği sürece, onu paketleyebilir ve bana sigorta evraklarını verebilirsin." Durdu. "Sertifikaya da ihtiyacım olacak."

Eileen de en az benim kadar bu tür konularda titiz görünüyordu. Bu onu daha ilişkilendirilebilir yapmalıydı, ama yapmadı.

Bu özelliği sıkıcı ve yorucu buldum.

İnsanlar beni böyle mi görüyordu? Fae

beni böyle mi *görüyordu*?

Kuyumcu elindeki cımbızı düşürdü, ağzı açık kaldı.

Gözlerini kırıştırdı. "Satın almak üzere olduğun iki milyon dolarlık nişan yüzüğünü görmek istemiyor musun?"

"Kekeledim mi?" Kaşlarımı çattım. "Evet, az önce öyle dedim."

"Arkadaşımızın kusuruna bakmayın." Ollie yanıma kayarak güldü. "1040 formunun insan cevabıyla evlenmesi için zorlanıyor."

Ona ters ters baktım. "Onunla tanışmadın bile."

"Sana kendini hatırlattığını söylemiştin." Bana çıplak bir acıma duygusuyla dudak büktü. "Parti hayatı olmadığı sonucuna varmak gerekir."

Birinin erkek düşkünü olduğu için Tanrı'dan af dilemesi gerekiyor ve benim görevim de bu buluşmayı ayarlamak.

Ne yazık ki Budistler şiddet uygulamadı.

Farrow Ballantine ile hiç tanışmamış Budistler yani.

"Frestone Ajansı Sanat Müzayedesi'ni kaçırıyoruz." Kuyumcuya dönerek saatime dokundum. "Bir şeyler topla. Çabuk ol."

"Neden gidiyoruz ki?" Romeo mağazadaki çalışanlardan birine Dallas için gözüne kestirdiği kolyeyi paketlemesini işaret etti. "Oradaki sanat vasatın altında. Her zaman da öyleydi."

"Kuku ise hiç yok." Oliver elini yüzünde gezdirdi. "Oradaki ortalama yaş yüz iki. Benim bile sınırlarım var."

"Her zaman Frestone'un sanatının iyi zevkin ölmeye gittiği yer olduğunu söyledin." Romeo kaşlarını kaldırdı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Şaşkın kuyumcunun siyah kadife bir kareyi krem saten bir kesenin içine kaydırmasını izledim.

"Oradan istediğim bir parça var." Bana uzattı. Ben de karşılığında siyah Amex kartını ona uzattım.

Romeo durakladı. "Bir parça ne- Bok mu?"

"Da Vinci'nin *Salvator Mundi*'sinin bir kopyası."

"Ne?" Oliver tükürüğüne boğuldu, sonra da kendi sırtını tokatlamaya başladı. "Bir *replika mı alıyorsun*? Bir dahaki sefere bana bir kamyonun arkasından çakma Prada ve Gucci aldığını söylersin."

Şimdi Celeste Ayi'nin sınırlı sayıda üretilen ve kaynağı şüpheli Hermès çantalara sahip olduğunu itiraf etmenin zamanı değildi.

Onları, iyi bir bağlantıya sahip olduğu konusunda ısrar eden eski bir lüks mağaza ortağı tarafından işletilen bir garajdan satın almıştı.

Onun sırrını mezara götürmeye niyetliydim. Baklayı ağzımdan çıkarmak, söz konusu mezara gereğinden erken girmek anlamına geliyordu.

"Bu resim korkunç." Romeo çantasını topladı. "Da Vinci'nin hayranıyım ama bizim Salvi'nin göğüs dekoltesi var gibi görünüyor."

Oliver elini göğsüne götürdü. "Açıkçası bu resmi her gördüğümde biraz tahrik oluyorum."

Alnına bir fiske vurdum. "*The Scream*'i her izlediğinde tahrik oluyorsun."

Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Hey. Şunun içinde O şeklinde bir ağız var. Sakso için mükemmel."

Gözlerimi devirerek kartı ve çantayı tezgâhtan aldım. "Siz ikiniz sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hadi gidelim."

"Bizi bu bok çukuruna sürüklediğine inanamıyorum." Oliver beni dükkândan çıkarken takip ederken başını salladı, Romeo ise tamamen duygusuz bir şekilde onun peşinden gidiyordu. "Gerçek dostluk için neler yapıyorum."

F AggdW

Ari:

Hey, fıstık.

Farrow:

<Le sigh>

Farrow:

Sana ne olduğunu asla söylememeliydim.
saunada oldu.

Ari:

Saçmalık.

Ari:

İlk kez kendiniz için eğlenceli bir şey
yaptınız.

Ari:

Ve ne kadar eğlenceliydi.

Farrow:

Hala orgazm artçı şokları yaşıyorum.

Ari:

Tüm dünyanın nefesini tutup kimi seçeceğini
beklediğine inanamıyorum, üstelik sen onu
bir dönme dolap gibi
halka açık saunalar.

Ari:

Aslında, yapabilirim.

Ari:

Bu senin yapman gereken bir şey.

Farrow:

Tamam. Bir sonraki konuya geçiyoruz.

Ari:

Yani, artık resmi olarak yasal bir temsilcin mi var?

Farrow:

Evet. Özel dedektifle de görüştüm.

Farrow:

Bu bir rüya takımı, Ari. Hepsi köpekbalığı.

Farrow:

Bu biraz fazla iyi bir şeymiş gibi geliyor.
Doğru.

Ari:

Bunun tek nedeni uzun zamandır başınıza iyi şeyler gelmemiş olması.

Ari:

Gerçekten Zachary Sun'ın senin koruyucu meleğin olduğunu düşünüyorum.

Farrow:

Komik.

Ari:

Neden?

Farrow:

Çünkü bence o bir şeytan.
sonunda beni öldürecek.

F AggdW

T Haftanın geri kalanı tenimde ılık bir nehir gibi aktı.

Pazartesi günü, Zach öğle yemeklerinde ona eşlik etmemi istedi.

Çoğul.

Niyeti açıktı. Birlikte daha fazla zaman geçirmek. Hayatını bir kadınla paylaşma fikrine alışmasını sağlayın.

Başka bir deyişle, onun evcil hayvanı olmuştum. Gittiği her yerde onu gölgeleyen, emirlerini bekleyen itaatkâr bir yoldaş.

Kendime, benim için tuttuğu havalı avukatlar yüzünden buna razı olduğumu söyledim ama aslında birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Rakiplerini düşününce pek de iltifat sayılmaz.

Vera'nın arkadaşlığı bir rahibeyi batakhaneye götürebilirdi. Tabby ve Reggie arkadaşlıktan ziyade karakol işkencesi için daha uygunlardı. Andras'ın iyi vakit geçirme anlayışı yoğun eğitim ve kılıcından çıkan muz şeklindeki çürükleri içeriyordu.

Ve benim tatlı, güzel Ari'm dünyanın öbür ucunda yaşıyordu.

Şu anda Zach'in ofisinde oturmuş, çiğ balık kemiriyor ve soyut sanat üzerine tartışıyorduk.

Buna dayanamazdım. Ne yemeklere, ne manzaraya, ne de birlikte vakit geçirdiğim adama.

"Neden ekran başında yemek yiyorsun?" Sandalyemde kıpırdandım, bacaklarımı kadifemsi koltuğun kolçağından sarkıttım ve tabağıma baktım.

Sashimi. Yeşil meyve suyu eşliğinde bir çeşit salatalık salatası.

"Çünkü iş asla bitmez." Ağzında bir parça toro kayboldu ama ekranlara bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

Unagi sashimiyi parmaklarımın arasına aldım, sanki beni kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi ona baktım. Ona baktığımda gördüğüm tek şey bir ahtapottu.

Zachary Sun tek başına suşiyi benim için mahvetmişti.

"Tüm sıkı çalışmanızın tadını çıkarmak için bir mola vermezseniz, bunun gerçekten ne değeri var?"

"Sen bir hayvan değilsin." Zach iç çekti. "Çubuklarını kullan."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Çiğ balığa tek bir çubuk sapladım, çubuğu somonu ağzıma sokmak için şiş olarak kullandım. "Ben de kendimi ahtapot sanıyordum?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Kore'de yaşadın ve yemek çubuğu kullanmayı hiç öğrenmedin mi?"

Nedenini bilmiyordum ama bu adamın yaptığı her şey beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyordu; kaşlarını çattığı, suratını astığı ve beni azarladığı zamanlarda bile.

Belki de Stockholm sendromundan muzdariptim. Ama bu, aklımı kaçırdığım ve burada olmayı isteyerek kabul ettiğim basit gerçeğinden ziyade beni kaçırdığı anlamına gelirdi.

"Hayır." P'yi patlattım, bıkkın bir nefes verdim ve tabağımı masasının üzerine ittim. "Ben her zaman kaşık ve çatal kullanırım. Ari bunun için bana hep kızıyor."

Dürüst olmak gerekirse, Kore'nin ultra geniş metal kaşıklarında her şeyin tadı daha güzeldi. Zach kaşlarını çattı. "Ari'nin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Seul'den en iyi arkadaşım."

Bir kaşını kaldırdı. "Seks mi?"

Kıskandın mı?

Sormak istedim.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Bana karşı gelme, Farrow. Sana bir soru sordum."

"Yani? Ben senin için çalışmıyorum, Zachary Sun."

"Gerçekten de öyle." Konuşurken dudakları zar zor kıpırdadı. Onu deliliğin eşiğine sürüklediğimi söyleyebilirdim.

Omuz silktim. "Kişisel bilgiler ekstra ücrete tabidir." Çenesi kilitlendi.

Çekmecasını açıp cüzdanını çıkardı ve aramıza bir Benjamin attı. "Ari kız mı erkek mi?"

"Kız." Omuz silktim. "Ama bu onun cinsel yönelimi hakkında bir şey söylemez."

Gözlerini devirerek bana bir yüz dolarlık banknot daha fırlattı.

Parayı yuvarladım ve bel kemerimin içine soktum. "Düz."

Gülümsedim. "Mutlu bir nişanlılık da var."

"Sana yemek çubuklarını nasıl kullanacağını öğretemez miydi?"

"Oh, denedi. Ama onlarla yemeği ağızıma yeterince hızlı vakumlayamayacağımı fark ettiğimde tüm ilgimi kaybettim."

"Yiyecekler vakumlanmak için yapılmamıştır. Uzun bir süre boyunca tüketilmek içindir."

"İki işte birden çalışmayan biri gibi konuştun."

Başını iki yana salladı. "Constance seni evlatlıktan reddederdi."

"İyi ki onun çocuğu değilim o zaman. Seni sevebileceği tek şekle sokan bir anne o l m a k t a n s a hiç anne olmamak daha iyidir." Ayağa kalktım, elimle tabağı işaret ettim.

Sözlerimin onu istediğim kadar derinden yaralayıp yaralamadığını merak ederek bir kenara attım. Kalbini çok fazla ölü deri tabakası kaplamıştı. "Üzgünüm, bu yenmez."

Altı küçük balık parçasıyla doymam mümkün değildi. Canım çökmüş ve benim için kötü bir şey istiyordu. Yememem gereken bir şey.

Zachary Sun gibi.

Hayır, Fae, beynimin mantıklı tarafı beni uyardı. Jajangmyeon ya da pupusas gibi.

Bunu ne kadar çabuk elde edersem o kadar iyi olur.

"Mükemmel derecede besleyici." Ağzını kapatarak çiğnemeye devam etti.

Her ısırıkta otuz iki kez. Başarısız olmadan. "Vücudunuz için ideal yakıt."

"Belki bir makine olsaydım." Ki öyle olduğundan ciddi ciddi şüpheleniyordum. "Vücudumu tanıyorum. Ve atardamarlarını, onları temizlemek için asetona ihtiyaç duyacağım noktaya kadar tıkayacak bir şey istiyor."

Andras beni öldürür.

Andras da burada değil.

Ağzını açtı -şüphesiz beni azarlamak üzereydi- sonra kapattı ve tekrar açtı. "Ne gibi?"

Güzel soru.

Her şey, genellikle buzdolabından çaldıklarımın -Vera, Reggie ve Tabby'nin glutensiz, sodyumsuz, karbonhidratsız, tatsız diyet yemeklerinden- daha iyiydi.

Onu bir tabakta istemenin sonuçlarıyla başa çıkabileceğimden şüphelendiğimden, pupusaların fritözde yeniden ısıtılması için on beş dakikaya ihtiyacım olduğundan ve en sevdiğim jajangmyeon Rockville'de olduğundan, aklıma gelen en yağlı şeyle yetindim.

"Pizza." Babamla bir Broadway gösterisine girmeden önce dilimleri mideye indirdiğimiz anıyı hatırlayıp gülümserken gözlerimin dolduğunu hissettim. "New York tarzı bir pizza istiyorum. Kocaman, ince kabuklu, içinde beş yaşındaki bir çocuğa yetecek kadar peynir olsun." Bu düşünce ağzımı sulandırdı. "Aslında on bir yaşında bir çocuk olsun."

Dehşete düşmüş görünüyordu.

Sanki ona *gerçek* bir çocuk yemek istediğimi söylemişim gibi.

Ben de neden sınırları biraz daha zorlamayayım diye düşündüm. Zach hayatın zevklerinden o kadar rahatsızdı ki, ona bu zevkleri tattırmak istedim.

Bakalım bütün bu yaygara neymiş.

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. "En son ne zaman pizza

yedin?"

Hafızasının özenle düzenlenmiş dosyalarını karıştırırken kaşları birbirine çarptı. "Üçüncü... hayır, dördüncü sınıf, sanırım. Trevor McKee'nin doğum günü partisi. Sicilya'dan uçakla getirilmişti ama oldukça vasattı."

Başımı sallayarak elimdeki çubukla boş masa takvimini karıştırmaya çalıştım. "Oh, Zach."

"Biliyorum. Neden İtalya'dan şefler ve malzemeler getirmiyoruz?"

"Şu anda pizza sipariş ediyoruz. Çok yağlı olsa iyi olur, lekeleri emmesi için kutunun altında dört havluya ihtiyacımız var. Ve..." Ellerimi havaya kaldırdım, Rockefeller Center Noel ağacı gibi aydınlandım. "...ve biralar. Boktan, sulu üniversite birası."

"Belçika biraları," diye karşılık verdi.

Başımı salladım. "Üzgünüm, bugün benimle takılacaksın." "Çok hoş."

Ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Sırada ne var?"

Bingo kartı mı? Aldi'ye bir gezi ve aşırı dozda fentanil mi?" "Aldi bok gibi."

"Sanırım *'the'* sessiz?"

Onun katı yaşam tarzından duyduğum dehşete rağmen kendimi gülerken buldum. "Oh, b u arada sen ödüyorsun."

Kusmaya hazır görünüyordu, yüksek elmacık kemikleri soluk ve sivriydi. Kalbim boğazıma kadar yükseldi.

Hayır diyeceğinden emindim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sashimiyi i t t i . "Peki. Pizza yiyeceğiz."

"Işığı görmene sevindim."

Bir parmağını kaldırdı. "Bir şartla."

Kalbim dörtlüğe koştu. "Hangisi...?"

Lütfen yine de yapmak istediğim pis bir şey söyle.

"İğrenç soslar yok."

"Sadece ananas."

"Özellikle ananas değil."

"Her zaman bu kadar sert bir müzakereci misin?"

"Hayır." Ellerini büyük boy bir yıkama kabına daldırdı. "Genelde pazarlık yapmam. Sadece istediğimi alırım."

"Ananasın nesi var?"

"Bir şey yok." Avucunda bir havlu gezdirdi. "Pizza onun doğal yaşam alanı değil."

"Nedir o zaman?"

"Çöp kutusu."

Kaba.

"Bu hoşuma gitti ve sen de bana uyum sağlayacaksın."

Bu fikir onu dehşete düşürmüş gibiydi. "Neden?"

"Çünkü senin on iki santimine uyum sağlamamı istiyorsun."

"On iki inç değil."

"Oldukça yakın."

"Anatomik olarak on iki kiloluk bir insanı itmek için yaratılmışsınız," diye belirtti.

"Anatomik olarak Bromeliad çiçeği yemek için yaratılmışsın." Başını iki yana salladı. "Bu korkunç bir şey."

"Kur yapma dünyasına hoş geldin, Zachary."

"Keskin bir U dönüşü yapmak istiyorum." Zach gösterge panelindeki bir düğmeye bastı. "Natalie. Bize büyük bir ananaslı pizza sipariş et."

"Ekstra peynir," diye fısıldadım, mesafemi korumayı unutarak koltuğumun kenarına koştum.

Çenesinde bir kas seğirdi. Bacağını tekmeledi ve sandalyemi yarım adım geriye attı.

Surat astım.

İç çekti ama ekledi, "Ekstra peynir."

"Bay Sun?" Natalie'nin nefesi kesildi. "Yardıma..."

İhtiyacınız var mı?" "Belli ki," dedi adam. "Size bunun için para ödüyorum." "Demek istediğim, siz... siz iyi misiniz?"

Evet. *O kadar* inanılmazdı.

"Çok uzak bir ihtimal değil." Bana ilgisiz bir şekilde baktı ve iç geçirdi. "Benim olduğum şey, Natalie, kedi kırbaçlı."

T Ertesi gün Zach'i ögle yemeği için konservatuara sürükledim. Hep orada yemek yemek istemiştim ama Eileen'i yakma olayından sonra biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Poke kaseleri yedik. Pirinç yerine salata ve onun için ekstra salatalık. İlerleme var.

Ertesi gün balkonda levrek yedik.

Bu sefer ona kızarmış patates yedirmeme izin verdi. Suratını astı ve sürekli yağdan şikayet etti.

Yine de yemek bitmeden önce bir tane daha yuttuğunu gördüm.

Ertesi gün ikimize de banh mi thit nuong hazırladım - sandviçleri ekstra ev yapımı aioli ile ıslattım. O bakmıyorken içine ezme bile koydum.

Peçetemi boş tabağımın üzerine attım ve koltuğuma yaslandım. "En sevdiğin sanat eseri hangisi?"

"Yok."

"Ciddi misin?" Bumerang gibi dikleştım. "Bu kadar çok sanat eseri topluyorsun ve hiçbirı favorin değil mi?"

"Hayır. Her şeyin başka bir şeyle ölçülmesi gerekmez." "Ama..."

Kaşlarımı çatıttım. "Herkesin favori bir sanat eseri vardır."

"Sen bile mi?"

"Evet. *Istakoz Telefonu*."

Babamın eskiden yalvardığım bir kopyası vardı. Vera ölümünden haftalar sonra onu açık artırmayla satmıştı.

Zach ısırığın ortasında durakladı. "Dali tarafından mı?"

Isırıklarının bu kadar küçük ve ölçülü olması beni deli ediyordu. Her biri otuz iki çiğneme.

Başımı salladığımda kaşlarını kaldırdı. "Bu senin favorin olmalı."

"Bu da ne demek şimdi?"

Bana cevap vermedi, dudaklarını sandviçin etrafına sardı.

Öğle yemeği saati bittiğinde tabağını iki kez kontrol ettim. Tek bir kırıntı bile bırakmamıştı.

Her sabah yarım saatimi arazide dolaşarak, güneşin içeri girmesi için malikânedeki tüm pencereleri açarak geçiriyordum. Böylece Bay Güneş hayatında ilk kez sıcaklığı hissedecekti.

Sessizce yemek yemeyi reddediyor, ona sürekli hayatımdan bahsediyordum.

Hiç olmayan annem. Olan ama asla doyamadığım babam. Yalnızlık.

Seul. Eskrim. Olimpiyat hayalleri.

Eski hayatımı nasıl da özlemiştim. Asya'da, kötü üvey kardeşlerimden ve üvey annemden uzakta.

Orada oturdu ve her şeyi içine çekti. Sanki insan etkileşimine katlanmak zorundaymış gibi.

Bazen kendimi güldürdüğümde, gerçekten geri tepiyordu.

Zachary Sun insan bile sayılmazdı.

Onu düzeltebilmem için, onu gerçek yapmam gerekiyordu.

FARROW

T Doğum günümden önceki gece Zach'in evinde kalmaya karar verdim. Sanırım birçok misafir odasındaki küçük  ımartmalara bağımlı hale gelmi tim. Yayılan sert yatak. Pelu  yastıklar. ve b   k tuvalet masası. Ve her k  eden yayılan taze   ek ve dekoratif mum kokuları.

A  ı buzdolabını dolu tutuyordu ve son zamanlarda, bir şekilde yemeyi sevdiğim şeyler de buna dahildi.

Zach beni kendi halime bıraktı, benden saklanmakla meşguldü ve sonra kendiliğinden beni aramaya ba ladı.

Yaklaşık iki yıldır ilk kez uzun ve kesintisiz bir uyku çektim. Bula ıkları yıkamam için bana bağıran Vera yoktu. Tabby ve Reggie de kahvaltı hazırlamam için mızımızlanmadı.

Sadece... barış.

Nefis bir sessizliğe uyandım, gözlerimi kırpı tırarak açtım.

Yirmi    ya ındasın.

Tebrikler. Bir yılı daha atlattın. Sözde ailenin

   nt s ine rağmen.

Eskim kariyerimin yasını tutmak için kendime yirmi    saniye tanıdım. Valentina Vezzali'nin bu ya ına kadar iki Olimpiyat madalyası vardı.

Her gün biyolojik saatim ilerliyordu. Muhtemelen önemli değildi. Bir yarışmada boy göstermek utanmazlık olur.

Sonra, hiçbir koku almayana kadar burnumun kenarına fiske vurdum, ardından iki dakika boyunca kendimi babamın özel doğum günü konfeti kreplerinden bir esintinin geldiğine ikna etmeye çalıştım.

Onları

 zledim. *Onu*

 zledim.

Ve sonunda, hiçbir mantıklı neden yokken, komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve mesajları kontrol ettim.

Babamla son mesajlarımı açtığımda yeni bir mesaj bulamayınca hayal kırıklığı göz pınarlarımı gıdıkladı. Her doğum günü sabahı bana olumlamarla dolu uzun bir mesaj bırakırdı.

Öğleden sonra, yataktaneme geldiğimde bir sepet dolusu şekerleme bulurdum.

Son mesajlarını tekrar okudum, gerçi onları zaten beynime kalıcı kalemle kazımı tım.

Baba :

Bayan Langer'ı hatırlıyor musunuz?

Farrow:

Birinci sınıf öğretmenim mi?

Baba:

İşte o.

Baba:

Sonunda evlendi. Dün gece düğününe gittim.

Baba:

Yeminleri mükemmeldi. Pasta bile katlıydı.

Farrow:

BRB. Gözlerimi beyazlatıyor.

Farrow:

Baba şakaları en kötüsüdür.

Baba:

Bir süre senin hakkında konuştuk.

Baba:

(Tamam, senin hakkında övündüm ve o da kibarca dinledi.)

Baba:

Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Bu yarışmada kışclarını tekmelemenı görmek için sabırsızlanıyorum.

Hafta sonu.

Farrow:

Bu sefer önden bir koltuk seç. :(

Baba:

Söz veriyorum.

Farrow:

Seni seviyorum.

Baba:

Seni daha çok seviyorum.

İçimi çektim, yanlışlıkla silmediğimi iki kez kontrol ederek mesajlardan çıktım.

Babamla ilgili somut anıları kaybetme konusunda paranoyaklaşmaya başlamıştım.

Özellikle de tüm eşyaları rehin alınmışken.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölmek üzereydi.

Söyledikleri doğruydu... En mutlu anılar sonunda en hüzünlü anılara dönüşür.

Şimdi, sadece bir doğum günü dileğim vardı.

Ari:

Doğum günün kutlu olsun, seni harika kadın seni.

Ari:

Seni ne kadar çok sevdiğimi unutma.

Ari:

Yine de hayatının geri kalanında her gün sana hatırlatmak için buradayım.

Ari:

Tamam, bu kulağa çok ürkütücü geldi. Ama ne demek istediğimi biliyorsun.

Ari:

Oh. Ayrıca sana nakit bir çek gönderdim. Çok fazla değil, ama kendine bir yer ayırtman için yeterli. spa günü.

Ari:

Bunu hak ettiğini biliyorsun.

Ari:

Cidden, bana para için gelme.

Ari:

Programınızdan emin değildim, bu yüzden size kendim bir şey ayırtmak istemedim.

Nostalji ve kendime acıma gözyaşlarımla savaşarak telefonuma gülümsedim. Şu anda gerçekten onunla birlikte olmak istiyordum.

Düzelتيyorum: İki yıl öncesine, Seul'e, babamın beni ve Ari'yi ziyaret edip hanwoo ve soju ikram ettiği ana zaman yolculuğu yapmak istedim.

Gözlerimi öfkeyle kaydardım ve bulanık bir gözyaşı perdesinin arkasından mesaj attım.

Farrow:

Tüm gücüyle sana doğru geliyor.

Farrow:

Ayrıca, tam bir aptalsın.

Farrow:

Seni çok seviyorum. - F

Tekrar uykuya dalmak çok kolay olurdu. Gözlerimi kapatıp dertlerimi unutmak.

Zach uyumama izin verirdi.

Andras doğum günümün ışığında bununla ilgilenecekti.

Bunun yerine, spor çantamı kaptım ve antrenman seansı için golf kulübüne gittim. Hedefe kilitlenmişim, odaklanmışım ve açtım.

Ancak Andras biraz dalgın görünüyordu, bu yüzden doğum günümü unuttuğu için ona bir bok vermedim. Her neyse, o benim antrenörümdü, en iyi arkadaşım değil.

Arkadaşsızlığım için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu. Arkadaşlarımın çoğu, ilk yıllarımı geçirdiğim Seul'de yaşıyordu.

Oraya uçamayacak kadar meteliksiz, korkak ve utanç içindeydim.

Antrenmanı bitirdiğimizde, Zach'in dersinden önce üzerimi değiştirmek için soyunma odasına gittim. Ama telefonumu çıkardığımda ondan gelen bir mesaj gördüm.

(Pazartesi gününü sözde öğle yemeği randevumuzdan önce beni arayarak geçirdikten ve zamanında gelemediğim için beni azarladıktan sonra numaramı talep etme şovu yapmıştı. Bir, ikimiz de numaramın zaten onda olduğunu biliyorduk, bu onun bilgisayar korsanlığı becerilerinin ve mahremiyetimi hiçe saymasının bir yan ürünüydü. Ve iki.

-Kim 11:30'da yemek yer ki? Sadece AARP kartı olanlar.)

Acınası bir an için kalbim boğazıma kadar yükseldi.

Doğum günümü hatırladı mı?

Zach:

Ders ertelendi.

Zach:

Annem bugün bir parti veriyor.

Zach:

Görünüşe göre, onunla menü detaylarının üzerinden geçmem gerekiyor.

Kalbim enkaz haline geldi ve göğsümün her tarafına dağıldı.

Ne bekliyordum ki? Doğum günümü bilmiyordu. Yirmi üç yaşıma girdiğime dair hiçbir belirti yoktu.

Sanırım beni işe aldığımda sunucularında bir yerlerde kimliğimin bir kopyası vardı, ama neden kontrol etsin ki?

Titreyen parmaklarımla cevap verdim.

Farrow:

K. İyi eğlenceler.

Acılarımı Dunkin's'ten aldığım çikolatalı çöreklerle bastırdım. Büyük boy buzlu kahve, dondurucu havanın altında özellikle buz gibi hissettirdi.

Nehrin akışını izlemek için Swallow Falls'a gittim, çöreğin deliğine bir mum soktum ve bir dilek tuttum.

"Baba, eğer yukarıdaysan, lütfen yarın uyanmam için bana bir sebep ver. Herhangi bir şey. Ne kadar küçük olursa olsun. Bunu doğum günü hediyem olarak kabul et."

Donut'ın üzerine düşen bir gözyaşı, çikolata sırnın üzerinde parıltılı bir çizgi oluşturdu.

Gözlerimi kapattım, çenemi gökyüzüne doğru eğdim.

"Eğer bunu yaparsan, sözünü tutmadığın ve son yarışmamı kaçırdığın için seni affedeceğim."

Nefesimi içime çekip ağlamamam gerektiğini kendime hatırlatırken, kışın ilk günlerinin soğuk havası nefes borumu yaktı.

Bunun için bir nedenim yoktu.

Çok yakında Vera'yı aşağı indireceğim.

Bunun için bir nedenin var, diye hatırlattı ruhumun yalnız ve acı parçası bana. Bu dünyada yapayalnızsın. En iyi arkadaşın gezegenin öbür ucunda ve sen tüm paranı seni becerip sonra da terk etmek isteyen bir adama yatırmışsın.

Telefonum bir mesajla çaldı ve acıma partimi yarıda kesti. Arka cebimden çıkarıp çöreği ısırdım.

Lütfen, beni önemseyen biri ol. Lütfen.

Vera:

Görüyorum ki kendine yeni ve parlak bir avukat bulmuşsun.

Vera:

Mektubu yeni aldım.

Vera:

Peki tüm bu saçmalığın faturasını kim ödüyor?
Söylesene.

Vera:

Sorun değil, Farrow.

Vera:

Yine de seni ezeceğim.

Vera:

Eldivenleri çıkar.

Vera:

Tam sevdiğim gibi.

Ekrana baktım.
Altta üç küçük nokta dans ediyordu.
Nefesim kesildi.
Başka bir metin kutusu belirdi.

Vera:

Doğum günün kutlu olsun Farrow.

Vera:

Umalım da bu son olsun.

FARROW

A Malikânesine döndüğümde Zach'in doğum günüm olduğunu bildiğine dair umudum camdan uçup gitti.

Evi, ince bir buz örtüsünün içine yerleştirilmiş, uzaktan çok güzel görünen bir kar küresini andırıyordu. İçerisi sıcak ve aydınlıktı, ağız sulandıran kokuların telaşı beni zengin bir kumaş gibi sarıyordu.

Şimdiye kadar, boktan ruh halim kemiklerime o kadar işlemişti ki, bir buldozer bile onu kazamazdı.

Mutfağa giderken, Zach'in güçlü sesinin üst kattaki odadan havayı yarararak kulaklarımı tırmalaması da yardımcı olmadı.

Daha inişe bile varmamıştım ki, çoktan bir emir vermişti.

"Farrow. Ofisime. *Şimdi.*"

Beni yukarı çağırmadan önce mutfaktan bir adım uzaklaşmamı mı bekledi?

Ne hıyar ama.

Hırlayarak merdivenleri çıktım ve ofisinin çift kapısını çarparak açtım. Masasının arkasında oturmuş, büyük bir kedi gibi koltuğuna yayılmış, elindeki bir şeyle oynuyordu.

Dirseğimi kapının pervazına dayadım, onun karşısında sinmeyi ya da küçülmeyi reddettim. "N'aber?"

Dudaklarımın arasında pembe sakız patladı.

İğrenç görünüyordu. Her zaman iğrenç görünürdü. "O çiğnediğin sakız mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Sorun mu var?"

Tahriklerimi görmezden gelerek başını salladı. "Bugün balo salonuna daha fazla dikkat etmen gerekiyor. Dekoratör ve catering personeli zaten orada, eşyaların yerlerini değiştiriyorlar. Bir karmaşa yaratıyorlar."

Başka bir parti mi? *Neden?*

Galaksilerce uzaktaki uzaylılar bile onun büyük toplantılardan kesinlikle nefret ettiğini görebilirdi.

Ama cevabı biliyordum.

Constance.

Her zaman Constance.

"Anladım. Başka bir şey var mı?"

Bana bir bakış attı. Garip bir düşünce aklıma geldi.

Aşık olduklarında o gözlerin nasıl göründüğünü merak ediyorum.

"Daha yatağımı yapmadın."

"Sabah erken kalktım. Şimdi yapacağım. Hepsi bu kadar mı?"

Parmağıyla keskin çene çizgisini çizdi, kafasında düşündü. Benim için daha fazla görev bulmaya mı *çalışıyordu*? Neden bugün fazladan alet çantası gibi davranıyordu?

"Birinci kattaki tüm pencereleri temizlemeniz gerekiyor. Flaşlı fotoğraflarda yağmur damlaları ya da parmak izlerinin görünmesine izin veremeyiz."

Kaşlarını çatıttım. "Dün bütün pencereleri yaptım." "Tekrar yap."

İlk defa Zach'in elinde benim de oynadığım puro tutacağını fark ettim. Eşsiz metal gövdesini ve altın kapağını tanıdım.

Parmaklarının arasında çevirerek onunla oynadı.

"Tertemizler." Kendimi kaybederek ellerimi havaya kaldırdım. "Neden onları yeniden yapayım ki? Hiç mantıklı değil."

"Buraya mantıklı konuşmak için gelmedin Octi. Emirlerimi almak için buradasın." Zach kapağı ağızına götürdü ve ben de zorlukla yutkundum.

Bu şey içimdeydi.

Bu yüzden puro ağızlığını geride bırakmamı istemişti. Böylece beni tadabilecekti.

Damarlarımda bir şey kaynıyordu.

Arzu mu? Öfke mi?

Anlayamadım.

Tek bildiğim kanımın köpürdüğü ve içimden taşmakla tehdit ettiğiydi.

Nefes almakta zorlanarak parmaklarımı yumruk haline getirdim. "Senin neyin var böyle?"

"Her şeyden şüpheleniyorum."

"Bugün daha da çekilmez oluyorsun."

Dikkatini tekrar ekrana verdi, klavyesinde yazmaya devam ediyordu, puro ağızlığı düz beyaz dişlerinin arasındaydı. "Yine de yapman gereken işler var. Çabuk, çabuk, Küçük Ahtapot."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Onunla her konuştuğumda beni kırbaçlıyordu. Bir saniye sıcak. Bir sonraki soğuk.

Bu, benimle ve bir avukat ekibiyle saatlerce toplantı yapan, Vera'nın beni içine çektiği karmaşadan çıkarmak için durmaksızın çalışan aynı adam değildi.

Her gün birlikte ögle yemeği yediğim, göz göze geldiğimizde boğa zı düğümlenen adam değil.

Dokunuşum için y a n ı p tutuşan, bazen sadece gözlerinin tenimi yaladığını hissettiğim adam değil.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve iş gnme başlamak için aşağı indim.

Zaten temiz olan camları silerken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Babamın bu doğum gününde dualarıma cevap vermediği kesindi.

Gözlerimi kapadım, evrene bir mesaj daha gönderdim. Bir zr.

Özür dilerim,

baba.

Öyle demek

istemedim.

Sözünü tutmaman senin suçun değil.

Ama senin utanacağını bildiğim bir şey yapmış olmam benim hatam.

F AggdW

T malikane bir Disney şatosuna dönüşmüştü.

Beyaz ve krem rengi ip ışıklar, malikâneye giden kırmızı akçaağaç ordusunu kaplıyordu. Kırmızı ve altın rengi çiçeklerden oluşan sütunlar çift giriş kapısı.

Fuayede, konukların önünde fotoğraf çektirebilmeleri için beyaz güller tüm duvarı kaplıyordu. Girişte oyuncak askerler gibi sıralanan hediye çantaları, kadife fiyonklarla sabitlenmişti.

Balo salonunda yuvarlak masalar dans pistini çerçevelerken LED balonlar yüksek tavanı tamamen kaplayarak odayı içeriden aydınlattı.

Bir peri masalına adım atmıştım.

Her zamanki gibi davet edilmediğim bir peri masalı.

Olayın ne olduğunu merak ettim. Umarım Zach'in zorba annesinden gecikmiş kurtuluşudur. Gerçi buna pek güvenmiyordum.

Hissedebildiği tek duygu suçluluk duygusuydu. Kordonu kesmek, kendi içinde ölü olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

İyi haber -ki pek de iyi sayılmazdı- görevde olmadığımı.

Üst kattaki misafir odasına çıkmadan önce bir kutu beyaz ve kırmızı makaron çalmayı başarmıştım. Kendim için özel bir doğum günü hediyesi.

Kapıyı arkamdan kilitledim, kendimi yastıkların üzerine attım ve müziğin sesini sonuna kadar açarak Tyla'nın "Water" şarkısını dinledim.

Ucuz kulaklıklarım ile bile dışarıdaki her şeyi duyabiliyordum. Girişe yanaşan arabalar. Valeler. Birbirine çarpan şampanya kadehleri. Kendi faturalarını nasıl ödeyeceklerini bilmeyen insanların şımarık kahkahaları. Canlı müzik grubu. Eğlenen yüzde birliklerin koşuşturması.

Benim olmayan bir yatağa uzandım ve tavana bakarak kendi öfkemle boğuştum. Bu kez, diğer insanların mutluluğunun sesinin bana ulaşmamasını umarak her zaman kullandığım odayı değil, merdivenlerden en uzak misafir odasını seçmiştim.

Ama oldu.

Öyle oldu ve ruhumu yaktı.

Yalnız, yalnız, yalnız.

Her şey bana bu basit gerçeği hatırlattı.

Yalnızlıkla ilgili şöyle bir şey vardı: Yalnız diye bir şey yoktur. Sadece başkalarına bir şans vermeyi denemiş ve sonunda tamamen hayal kırıklığına uğramış biri vardır.

Yorganın altına daha da gömülerek telefonumu aldım ve eskrim maçlarımın eski YouTube videolarını izlemeye başladım. Esas olarak babamı ilk sırada beni alkışlarken görmek için.

Andras beni her zaman zayıf yönlerim üzerinde çalışmaya teşvik ederdi. Olimpiyatlara giden yol disiplin ve alçakgönüllülük gerektiriyordu.

Hala başarabileceğimi bilmiyordum.

Geçmişimi düşününce pek olası görünmüyordu.

Yine de eskrim beni gerçekten mutlu etti. Andras'ı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.

Ayrıca, zihnimin kapandığı tek zaman pistti.

Hem de saunada bir milyarder tarafından kazığa oturtulurken.

Kapı hafifçe vuruldu. Doğruldu, yorgan kucağımdan aşağı yuvarlandı.

Belki de doğru duymamışımdır? Zach neden partisinin ortasında beni arayıp bulsun ki?

Kapıya baktım.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle. Boğazımı temizledim. "Evet?"

Tatlı, kadınsı bir ses kapıdan içeri sızdı. "Farrow?"

Dallas Costa.

"Evet."

"İçeri girebilir miyim?"

Neden?

"Tabii...?"

Kapı sürünerek açıldı. Dallas paytak paytak içeri girdi, yaklaşık yüz asırlık hamileydi, üzerinde pırıltılı, altın rengi, A kesim bir elbise vardı.

Göğüsleri kontrolden çıkmıştı. ABD ordusunun bile onlara boyun eğdirebileceğinden şüpheliydim.

Yüzünü yelpazelemek için kırk bin dolarlık çek gibi görünen bir şey kullandı.

"Tanrıya şükür, seni buldum." Diğer eliyle, tüm mahalleyi doyurmaya yetecek kadar yemekle dolu bir tepsiyi bana doğru itti ve yanımdaki yatağa gülle gibi düştü. "Her yerde seni arıyordum. Bütün misafir odalarını tek tek dolaştım. Burada kaç tane var?"

"On üç." *Ve bugün her birini tek tek temizlemeyi ihmal etmişim.*

"Ayrıca, gizli bir mahzene açılan bir asansör var. Gerçi orayı temizlemiyorum. Zach'in Latince kelimeleri yanlış telaffuz ettiği ya da vergi beyannamelerini yanlış hesapladığı için öldürdüğü insanların kalıntılarını bulma riskini göze alamam."

"Oh, vergi beyannamelerini kendisi veriyor." Elini salladı. "Bu onun için bir hobi gibi. Gevşemenin bir yolu. Sudoku ya da altı bin parçalı yapbozlar gibi."

Kafamı eğerek onu inceledim, hâlâ kafam karışık. "Neden buradasın?"

Tercümesi: Eğer birisi alt katta acil temizlenmesi gereken bir dağınıklık yaparsa, onu boğabilirim.

Görevde değildim. Saat neredeyse sekiz buçuktu.

"Ne demek istiyorsun, neden? Belli değil mi?" Kendisine tepside bir pandispanya ısmarladı, hafif gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Alt kattaki herkes tam bir can sıkıcı."

Gülümsememi bastırdım.

Dallas'ı gerçekten sevdim, sevmemem gerektiğini hissetsem bile.

Kasabadaki herkes onun zengin büyüdüğünü biliyordu. Yazlarını Avrupa'da geçirdiğini, Georgia'daki balolarda vals yaptığını ve yıllık vergi beyannamelerindeki sıfırları sayamadığım insanlarla dirsek temasında olduğunu.

Tıpkı Tabby ve Reggie gibi zengin, şımarık bir velet olmak için her türlü fırsata sahipti. Ortak hiçbir şeyimiz yoktu; ortak ilgi alanlarımız, arkadaşlarımız, sevdiklerimiz ya da sevmediklerimiz.

Yine de sadık bir arkadaşla rastladığımda onu tanırdım.

Dallas bir çörek deliğine uzandı ve onu ağzına attı. "Geçen gün yemekte o züppeye verdiğin cevap? Efsanevi. Nehrin bu tarafında omurgalı kadın bulmak çok zor. Sanki Air Force One uçup gelmiş ve herkesin kişiliğini emmiş gibi."

"Teşekkürler." Ona ilgiyle baktım, hâlâ kafam karışık ve kalçamdaki tepsiyi işaret ettim. "Bu benim için mi?"

Dallas neşeli, bağımlılık yaratan bir kahkaha attı.

"Oh, evet." Ondan yayılan güneş ışığına hayran kaldım.

Onu yanlış bir şekilde kızdırdığınızda her yeri yakabilecek ama aynı zamanda bir odayı aydınlatabilecek türden bir insan olarak beni etkiledi.

Onun havasını sevdim.

Bir hamur işi daha sokuşturdu. "Sana yemeye değer her şeyden bir örnek tabağı hazırlayayım dedim. Önce her şeyi test etmeyi kendime görev edindim. Gerçek dost musun, değil misin?"

"Tam bir kanka," diye mırıldandım.

"Ben "ya sürerim ya ölürüm" tarzı bir hatunum." Küçük Hermès çantasını kaptı ve içinden bir şey çıkardı. "Hey, bize şu arkadaşlık bilekliklerinden yaptım." Küçük bir plastik torba kucağıma düştü. Aynısından bir tane sarkıttı.

Boncuklu çemberi salladıkça sallanıyordu. "Yargılamayın lütfen. Ağır hamile olmak çok sıkıcı. Geçen hafta Yeni Zelanda'da bungee jumping yapmayı iptal etmek zorunda kaldım. Rom'un ne kadar aşırı korumacı olduğuna inanabiliyor musun?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Duyulmamış şey."

Kendim için çok üzüldüğüm bir günde beni güldürdüğüne inanamıyordum.

Ben bir şey yapmayınca çantayı elimden kaptı, mor-yeşil Swiftie bileziğini çıkardı (konuşmamızı hatırlamıştı) ve bileğime takarak kendi bileziğini yanıma itti.

Eşleştiler. İsimlerimiz ucuz plastik boncuklardan bize göz kırptı. Baştan aşağı lüks markaların arasında gülünç görünüyordu.

Filmi açarak bir spam musubi kaptım. "Ne yiyorsun?"

"Muhtemelen biftek ve patates kızartması." İçini çekti. "Yani, alt kattaki suşi o kadar güzel görünüyor ki, düpedüz yasadışı olmalı, ama şu anda çiğ balık yiyemem."

"Hamileliğinizden bahsediyorum."

"Oh. Bir kız, umarım. Evrende olmasını istiyorum." Dallas'ın yüzü aydınlandı. "Rom sayıca az olmaktan endişelendiğini söylüyor. Ama ben her zaman sayıca az olduğunu söylüyorum. Ruh halime ve ayın hangi zamanı olduğuna bağlı olarak birden fazla kişiliğim var."

"Harika bir anne olacaksın." Ciddiydim.

"Elimden geleni yapacağım." Gülümsedi. "Kendi annemden öğrendiğim bir şey varsa, o da kızınıza kendini koruyacak kadar güçlü olmayı öğretmeniz gerektiğidir."

Bir özlem yalaması karnımı çekiştirdi.

Keşke bir annem olsaydı. Gerçek bir anne. Beni terk eden bir anne değil. Ya da tüm hayatımı beni kovmaya çalışarak geçiren bir anne değil.

Başımı eğdim, bir sonraki kelimelerimle oynuyordum. "Buradaki annelerle ilgili bir şey fark ettiniz mi...?"

"Burada, bu evde, bu şehirde, bu eyalette...?"

"Etrafımızdaki gibi."

Biz diye bir şey yoktu ama Dallas gerçek bir arkadaş gibi hissettiriyordu. Yardım edemedim ama onun sıcaklığına tutundum.

"Hmm..." Duraksayarak dudağına dokundu. "Aslında Oliver'ın annesi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Romeo'nunki pek arzulanan bir şey değil. Çoğunlukla

Constance'a anne diyor."

"*Constance?*" Çenem düştü. "Zach'in Constance'ı mı?"

Başını sallayarak sırttı. "Biliyorum. İmkânsız gibi görünüyor ama Romeo onun her zaman böyle olmadığını söyledi. Hatırladığı Constance eskiden çok sıcakmış. Abur cubur yemesini istemediği için ona her gün öğle yemeği hazırlar, Zach'le birlikte onu okuldan alır ve bir zamanlar üniversite düzeyinde ders verdiği matematiği ona bizzat öğretirmiş."

"Constance Sun," diye tekrarladım.

"İşte bu." Dallas karnının üzerinde daireler çizdi. "Rom bana kocası öldükten sonra bir zombiye dönüştüğünü söyledi. Sonunda kendini toparladığında bambaşka bir insana dönüşmüş. *Katı*. Kurallarla dolu. Mizahtan yoksun. Rom, Constance'in her şey mükemmel olmazsa yine kötü bir şey olacağından korktuğunu düşünüyor."

Dallas'ın sözlerini düşünerek yastığa uzandım. Birini trajik bir şekilde kaybetmek kötü davranışları mazur göstermiyordu ama açıklıyordu.

Keder beyninizi yeniden yapılandırdı. Sessiz anlar en gürültülü anlara dönüştü.

Onu kapatmanın tek yolu, hayatınızı zihninizden daha gürültülü hale getirmektir.

Bunu herkes gibi ben de doğrulayabilirim. Bu da bana yargılama hakkı vermiyordu.

Yine de oğluna acı çektirdiği için ona kızmaktan kendimi alamıyordum. *O bana* sürekli acı çektirse bile.

Tadına bakmadan bir köşesini kemirdim, ama tadı güzel olmalı çünkü Dallas'ın gözleri başının arkasına kaydı.

Çenesindeki kırıntıları silerken kolumu dürttü. "Hey, neyin var senin? Seninle ilk tanıştığımda tam bir fişek gibiydin. Şimdi... *çökmüş* görünüyorsun."

"Her şey yolunda."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna ediyordum?

"Tekrar dene." Dallas homurdandı. "Bu arkadaşlıkta biz sadece dürüstlük yaparız." "Bugün benim doğum günüm," diye itiraf ettim.

"Ne?" Soluğu kesildi ve bir anda ayağa fırladı. Karnında koca bir insan varken ne kadar hızlı olabilirse o kadar hızlı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ne yapıyorsunuz burada? Kutlama yapıyor olmalıydık."

"Kutlanacak pek bir şey yok." Tükürüğümü yutarak tatlılara baktım. "Hiç ailem yok ve tüm arkadaşlarım Kore'de."

"Hepsi değil." Dallas dolabı açtı, boş olduğunu gördü ve kapattı. "Buradayım ve sana ödünç verebileceğim harika kıyafetlerim var."

unutulmaz bir gece. Tek yapman gereken evet demek." "*Hayır.*"

"Alt kattaki müzik harika. Yemekler harikulade. Ayrıca kimse seni tanımayacak. Ben de yanından hiç ayrılmayacağım."

"Cevabım hala hayır."

"Oh, hadi, Farrow." Dizlerini büktü, avuçlarını birbirine bastırarak yalvardı. "Beni reddedemezsin. Hamileyim ve savunmasızım. Ya senin yüzünden suyum erken gelirse? Kocamdan saklanmak için başka bir gezegene taşınmak zorunda kalırsın ve o zaman Dünya'yı birlikte tıka basa yiyemeyiz."

Bu hayatta herhangi bir altın madalya kazanmayı umuyorsam, hem finansal hem de pratik olarak Dünya'da tıka basa yemeyi göze alamazdım.

Dallas nefes nefese kocasının ve arkadaşlarının düşmanlarını takip etme yöntemlerini sıralamaya başladı. Acımasızdı. Romeo Costa'yı yıpratmasına şaşmamalı.

Kadın bir öfke nöbeti ile tüm rejimleri devirebilir.

"Bunu ister misin?" Cevap vermemi beklemeden omzumu okşadı. "Sen burada kal, tamam mı?"

Hayır demek istedim. Ona tamir edilemeyecek durumda olduğumu söylemek için. Ama eğer Zach kendini zorlayıp bir değişiklik yapabilseydi... o zaman belki ben de yapabilirdim.

"Tamam." Zorla gülümsedim. "Bekleyeceğim."

TMROW.

I Belle ile akşam yemeği için süslendikten sonra Çirkin gibi görünmüş olmalı.

Fazla giyinmiş.

Saçlar boyun eğmek için kıvrılmış.

Tamamen *saçmalık*.

Kabarık, soluk pembe bir balo elbisesi bacaklarımın üzerine döküldü.

Kendimi pavlova gibi hissediyordum. "Geçen hafta aldım ama

giyemiyorum çünkü..." Dallas eliyle

iç çekerek midesine indirdi. "Çok gösterişli ama sade değil mi?"

Beze pastası da öyle, ki ben tam olarak ona benziyorum.

Ama sırttım, çünkü kendimi saçma hissetsem de aynı zamanda *mutlu hissediyordum*.

Yeni arkadaşım etrafımda uçuşuyor, saçlarıma kelebek tokaları yerleştiriyor ve dudaklarıma o kadar çok parlaticı sıkıyordu ki ağzımda bir arı kovanı patlamış gibi görünüyordu.

En son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyordum. Maskaram bile yoktu.

Dallas bir başka sıkı bukleyi klipsin arkasına sıkıştırdı ve geri çekilip ellerinin tozunu alarak yaptığı işi hayranlıkla izledi. "Kızım, Candice Swanepoel'e benziyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Bu İngilizce miydi?"

Güldü. "Victoria's Secret modeli mi?" "Ben televizyon izlemem," diye mırıldandım.

Daha sert güldü. İşte bu yüzden Ari benim tek kadın arkadaşım.

Dallas ellerimi çekti ve gururlu bir sırıtışla beni misafir odasından dışarı sürükledi. "Gel."

İkimiz de hala saçma bilekliklerimizi takıyorduk.

"Balo salonundaki herkesin senin ne kadar seksi olduğunu görmesini istiyorum. Sonra da birinin sana asılmasını ve Zach'in seni sahiplenmesini istiyorum. O salağı nasıl dilimlediğini..." Elinin tersini alnına yapıştırdı ve bayılacakmış gibi yaptı. "*Bayılmak*."

"Bundan nasıl kurtulduğunu hâlâ bilmiyorum." Bacağımı kırmamak için balo elbisemin eteklerini topladım.

Bu bok ağırdı.

Dallas elini dudaklarına bastırdı. "Oh, benim tatlı yaz çocuğum. Zachary Sun kanundan daha büyüktür."

Hayranlık uyandırıcı.

Onu kızdırırsam bu beni nereye koyar?

Her merdiveni yavaşça indim, bizi dik tutmak için hem duvarı hem de Dallas'ın kolunu kavradım. Kadınlar nasıl topuklu giyerdi? Daha kolay bir

zaman geçirirdim

sirk koltuk değnekleri üzerinde dengede duruyor.

Kolunu benimkine doladı. "Peki... Seul'de çok arkadaşın var mı?"

Güneşin kişileşmiş hali olmak güzel olmalı. Geveze. Tatlı. Tüm bu insan yetiştirme işinde tamamen doğal.

Romeo'nun neden ona takıntılı olduğunu anlayabiliyordum. Herkesin görüldüğünü hissetmesini sağlayacak esrarengiz bir yeteneği vardı. Önemli. Değerli.

"Çok değil ama bazıları. En iyi arkadaşım Ari birkaç ay içinde evleniyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Aslında, uçak biletini ve kayıt dışı küçük bir hediyeyi karşılayabilmek için bir yıldan uzun bir süre para biriktirmiştım.

Dallas başıyla onayladı. "Ari çok güzel bir isim."

"Arirang "ın kısaltması. Bundan nefret ediyor, çünkü adını ailesi ona hamile kaldığında yan otel odasında çalan bu eski halk şarkısından almış. Bu arada şarkı çok etkileyici. Ama ne zaman anne babasının bu şarkıyla parçalandığını açıklamak zorunda kalsa, Barbie bebeklerden daha pembe bir renge bürünüyor." Avucumun içine doğru kıkırdadım. "O muhteşem, komik ve en iyisi. Aynı zamanda bir eskrimci. Keşke onunla tanışabilseydin."

"Bir gün yapacağıma eminim."

Balo salonuna ulaştık. Yanımdaki kadın neredeyse şehrin anahtarlarını elinde tutuyor olsa da burada olmak yasak gibi geliyordu. Dün bu odayı duvardan duvara temizlediğimden bahsetmiyorum bile.

Tereddüt ettim, elbisemin parlak kumaşını parmakladım.

İki takım elbiseli personel kapıyı açtı ve bir anda göz kamaştırıcı suarenin girdabına çekildik.

Çiftler vals yaparken pastel elbiseler pisti süpürüyordu. Servis elemanları, elmasların etrafında dönen siyah ipler gibi kalabalığın arasına girip çıkıyordu.

İçeri adımımızı atar atmaz kadınlar birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak eğildiler.

Dallas'ın omurgası gerildi. Bana daha da yaklaştı, neredeyse bana sarılıyordu.

O anda Dallas'la birbirimize beklediğimden çok daha fazla benzediğimizi fark ettim.

Uyum sağlayamayacak kadar renkli ve cesurdu. Bense çok fakirdim, uyum sağlamak istemeyecek kadar asiydim.

"Onlara aldırmayın. Sadece hayatlarında sevgi olmayan insanlar nefret eder." Eli benimkine kaydı ve beni içeri çekti. "Sana nasıl vals yapılacağını

öğreteceğim."

İlk tepkim protesto etmek oldu ama sonra neden olmasın diye düşündüm. Bugün benim doğum günümdü. Güzel bir elbiseyle dans etmeyi hak etmiştim.

Dallas beni kollarının arasına aldı, bir eli sırtımın üstündeydi, diğeri ise boştaki avucumu sıkıyordu. Kendimi gülünç hissediyordum. Ondan çok daha uzun boyluydum ve bebek dolu bir karın bizi ayırıyordu. Yine de kabul ettim.

"Sol ayağınla ileri, sağ ayağınla yana, ikisini birbirine yaklaştır, sonra... evet." Ayaklarıyla beni yönlendirdi. "Sağ ayağınla geriye doğru. Alışmaya başlıyorsun. Eskrimci olduğunu unutmuşum. Ayakların hızlı."

Ben sallanıp dönerken müzik kollarımın çıplak tenini okşuyordu. Gözlerimi kapattım ve bize yönelen yoğun bakışları görmezden geldim.

Incognito, kışımın kenarı.

Kütüphanedeki bir bando takımı gibi radarın altında uçtuk.

"Mutlu sonlara inanır mısınız?" Dallas'ın zar zor duyabileceği bir sesle mırıldandım.

"Evet." Sırtıma daha sıkı sarıldı. "Ben her gün kendi hayatımı yaşıyorum. Her zaman mükemmel değil ama mutlu olduğu kesin. Hepimiz kendi mutlu sonlarımızı yazabiliriz. Umut bu yüzden var. Bu bizim kalemimiz."

"Benimkinin mürekkebi bitmiş gibi hissediyorum."

"Oh, hayır." Bizi salladı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Sadece iyice sallaman gerekiyor."

İki çocuk gibi güldük ve döndük. Şarkı bittiğinde Dallas bana doğru eğildi, ben de aynısını yaptım. Başımı kaldırdım, sırtışıım bir anda yüzümden silindi.

Çünkü Dallas'ın omzunun arkasında patronumdan başkası durmuyordu. Görünüşe bakılırsa, benim zorlu ve inanılmaz derecede sinirli patronum.

Zach bana doğru bir yol açacak kadar öfkeyle baktı. Ödünç aldığım elbisem ve süslü saçlarımla beni tanımasına bile şaşırmıştım.

Gözleri bir uyarı verdi. Yanına gelmemi işaret etmek için bir parmağını kıvrıdı. Saçlarımı savurdum, ona sırtımı döndüm ve bara yöneldim.

Hayır.

Yaramaz bir köpek gibi muamele görmeyi reddediyordum, özellikle de doğum günümde. Yolculuğumun yarısında, arkamdan bir el dirseğimi kavradı.

Döndüm ve onu uzaklaştırdım. "Yapma canım-"

Oh.

Zach'i bekliyordum ama onun yerine Oliver von Bismarck'ı buldum.

Yakından bakıldığında daha da nefis görünüyordu. Karayip Okyanusu'ndan daha berrak ve mavi gözler, Tom Ford gibi yana taranmış koyu sarı saçlar

Ticari.

Çok güzel.

Çok

ahlaksızca.

Onun tuzağına düşen kadınlara acırdım.

Pembe dudaklarını kıvırdı. "Sen."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben mi?" "Sen

panzehirsin." *Panzehir*

mi?

Onun bir oyuncu olduğunu duymuştum, alkolik değil. Belki de çok parçalı bir adamdı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Tabii ki bilmiyorsun." Oliver beni inceledi. "Konuşmamız

gerek." "Tüm kalbimle katılmıyorum."

"Biraz sohbet edelim. Benimle dans et."

"Benim çıkarım ne olacak?"

"Yaşatılacak bir anı." Sırıttı acı vericiydi. Günah ve çöküş damlatıyordu. "Eve yazılacak bir şey."

Bara yaslandım ve barmenin dikkatini çekmek için elimi salladım. "Güzel ego. Seyahat ederken fazla kilolu bagajlar için fazladan para ödetiyorlar mı?"

"Bu orta sınıfa özgü bir şey mi?" Kaşları birbirine çarptı. "Ben sadece özel uçakla uçtum."

Jesus H.

Barmen beni görmezden geldi, elinde üç içkiyle vızır vızır geçip gitti.

Oliver sesini duyurmak için yaklaştı. "Her neyse, fiyatını söyle."

Bu kolay bir taneydi. "Seul'e gidiş-dönüş bileti. Birinci sınıf."

Kıkırdadı. "Anlaştık."

Sonra sormadan elimi tuttu ve ben daha *margarita* diyemeden beni dans pistine geri sürükledi. Kalabalık onun için ayrılırken Dallas'ın gülümsemesinin enseme ısıttığını hissedebiliyordum.

Bizi zeminin ortasına yerleştirdi ve yüzümü ona dönmem için döndürdü. Parmakları sırtıma bastırdı, sıcak ve güçlüydü.

Başka bir dünyada, başka bir zamanda, onlardan zevk alırdım. Ancak gerçekte tek önemsedğim şey hayatta kalmaktı.

Orkestra çalmaya başladı. Pozisyonumuzu aldık -o kusursuz bir duruşla, ben ise pratik olmayan bir sertlikle- ve dans ettik.

"Bay Sun..." Oliver beni döndürdü. "...kıırıldı. Eminim şimdiye kadar anlamışsındır."

Beni daha yakın tuttu. Bana öyle geliyordu ki bu, tasarım gereği samimi, gizli bir an gibi görünüyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Zach'in bizi bir şahin gibi izlediğini ve Oliver'ın bunu planladığını biliyordum.

Cevap vermedim.

"Hepsi keskin kenarlı parçalar." Oliver beni tekrar döndürdü. "Kan kaybından ölmesinler diye kimsenin çok yaklaşmasına izin vermiyor."

Yine de hiçbir şey söylemedim ve beni bir bez bebek gibi döndürmesine izin verdim. Dönerken, Oliver von Bismarck'ın omuzlarına yapışmış beni kıskançlıkla izleyen bir kadın denizi fark ettim.

Onları görmezden geldim, Zach'i bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Şimdi, kim olduğunuzu bilmiyorum..." Oliver her adıma rehberlik ediyor, sözlerine konsantre olmamı sağlayacak kadar yavaş hareket ediyordu. "...ve kendini onun hayatına sokma şeklin en hafif tabirle şüpheli." Bu net, iş gibi ton beni şaşırttı. Şöhretinin ona yakıştırdığı aptal parti çocuğuna hiç benzemiyordu. "Ama sana kafayı takmış gibi görünen en iyi arkadaşına zarar verirsen, seni bizzat cehennemin dibine sürükler ve ateşe atarım. O yeterince şey yaşadı. Beni duyuyor musun?"

Başımı arkaya attım ve güldüm. Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor olmalıydık.

"İstersem onu toz haline getiririm, von Bismarck. Tehdit edilmekten pek hoşlanmam."

Ona gerçeği, Zachary Sun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını söylemedim. Kimsenin yoktu. Ben sadece onun bir şekilde dokunacak kadar katlanılabilir bulduğu tek kişiydim.

Ben parlak yeni bir oyuncaktım.

Zaman geçirmek için bir şey.

"Çok akıllı bir ağzın var." Bana takdir dolu bir bakış attı. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Beni kılıçla görene kadar bekle."

Gözleri parladı, içlerinde gizlenen bir merak parıltısı vardı. Garip bir şekilde, güzelliği bana hiçbir şey yapmadı.

Bana bir heykeli hatırlattı.

Mükemmel cilalanmış ama içi tamamen ölü.

Bir keresinde Zach'i bu şekilde tanımlamıştınız. Ne değişti?

Soruyu yuttum ve Oliver'a odaklandım. "Benden hoşlandığını nereden biliyorsun?"

"Öncelikle, artık hayat yirmi dört saat boyunca rektumuna ikişer ikişer limon sokuyormuş gibi görünmüyor." Ayaklarına takıldım. Beni belimden yakaladı, boğazından bir kıkırdama yuvarlandı. "Tanrım, çok tatlısın. Tıpkı onun gibi pürüzlüsün."

"Bu benim ilk valsim."

"Eyaletteki her bir çift ayağın iyiliği için, umarım bu sonuncusu olur."

"Sınıfınızdan olmayan insanları her zaman bu kadar eğlenceli bulur musunuz?" "Hiç de değil. Genelde onları tamamen önemsiz buluyorum."

Tanrı bu canavarı evcilleştirmeyi başaran zavallı kıza yardım etsin. Ne avuç dolusu. Şarkı sona erdi.

Bir adım kadar uzaklaştık.

Oliver eğildi, elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Dudakları tenimi sıyrırken başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Unutma, küçük Fae. Zachary'nin duygularını incitmek yok. Bir oyuncak ayı olabilirim, ama hiç kuşkunuz olmasın, aynı zamanda müthiş bir aslan da olabilirim."

Yüzümü buruşturmaya benzeyen bir gülümseme takındım. "Daha önce de söylediğim gibi, von Bismarck, kabarık bir banka hesabı ve onun telafi ettiği vasat bir sık beni korkutamaz."

Bara kadar güldü. Harika. Şimdi bir içki alamazdım.

Pislik herif onu takip ettiğimi sanacaktı. Egosunun kendi posta koduna ihtiyacı vardı.

İnsanların arasından geçerek mutfağa doğru yöneldim.

Herkes heyecandan çılgına döndü.

Benimkini yükseltmek yerine beni boğdu. Lakabımı duyduğumda neredeyse kapıya varmışım.

"Octi."

Ugh.

Bu gece tek bir fırsat bile yakalayamadım. Durdum ama Zach'le yüzleşmek için dönmedim.

"Pislik," diye karşılık verdim.

Tam önüme geçip mutfağa giden yolumu kapatırken ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. "Partimin tadını çıkarıyor musun?"

Kaygan smokininin içinde onu incelemek için zaman ayırdım ve kan çanağına dönmüş gözlerinde karar kıldım. Oliver'ın sözleri zihnimin önüne

fırladı.

İlk kez, tasarımcı takım elbisesinin ve bin dolarlık saç kesiminin ardında Zachary Sun'ın bir enkaz adam olduğunu fark ettim.

Keşke kendi mutsuzluğuma bu kadar odaklanmasaydım.

"Pek sayılmaz." Bir omzumu kaldırdım. "Bir saattir bir içki almaya çalışıyorum ve her zaman yoluma çıkan biri oluyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Şu anda o kişi sensin. Lütfen kendin çık."

"Burası benim evim."

"Farkındayım. Benim olsaydı, *annemin* dekordan sorumlu olmasına izin vermezdim."

Kahretsin. Bu gece gerçekten kötü bir ruh halindeydim.

Bana doğru bir adım attı, bana dokunmamak için kendini zor tutarken parmakları seğiriyordu. "Oliver sana ne söyledi?"

Sana zarar verirsem beni ölümle tehdit etti, seni aptal. Harika arkadaşların var. Onları hak etmek için ne yaptın?

"Seni ilgilendirmez, Zach." Kaşlarımı kaldırdım. "Sana özel olmadığımızı hatırlatabilir miyim?"

"Cüzdan iplerinin benim elimde olduğunu hatırlatabilir *miyim*?"

"Merak etme... Senin sinir bozucu yüzünü her gördüğümde bunu hatırlıyorum. Beni burada tutan şey iyi niyet değil."

"Ağzınıza dikkat edin, Bayan Ballantine. Sikime dolanmasını isteyebilirim ama sizi kovmakta da tereddüt etmem."

Yüzüm düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı. Taşaklarının tekmelenmesine çok yaklaşmıştı.

Geri adım attı ve bir hırıltı çıkararak elini saçlarına götürdü. "Sana dokunmaya hakkı yoktu."

"Şu sahiplenme saçmalığını keser misin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buna hakkın yok."

"Ama benim iradem var." Dişleri birbirine çarptı. "Sana bakan ya da dokunan herkesin işini bitirme arzusu."

Yumruğunu kıvrarak kalçasına bastırdı ve temas istediğini anladım. Bir kucaklaşma. Öfkesini yatıştırmak için ten tene bir an.

Yüzü yumuşadı ve lanet olsun, kalbim de yumuşadı.

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Bugün tam bir pisliktim, değil mi?"

"Öyleydin," diye kabul ettim. "Neden?"

Ağzını açtı. Odanın ortasından gelen o kusursuz ses
Bir bıçağın ince cama çarpması anı böldü.

Başımızı ona doğru çevirdik.

Müzik durdu.

Constance, pelerinli lacivert bir elbise giymiş, saçları arkaya doğru kıvrılmış ve zarif mücevherlerle süslenmiş bir şekilde mikrofonlu bir podyumda duruyordu.

"Bayanlar ve baylar, bugün bize katıldığınız için teşekkür ederim. Lütfen beni dinler misiniz?"

Sesi -saf çelik, soğuk ve keskin- tenimde gezinerek tüylerimi diken diken etti. Şampanya bardağını bir servise uzattı ve gözleri Zach'e gelene kadar odayı taradı.

Yanımda.

Yüz ifadesi bulanıklaştı, bir şimşek çaktı, ama hemen bir gülümsemeyle bastırdı. "Böyle bir son dakika toplantısına katılmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederek başlamak istiyorum. Desteğiniz dünyalara bedel. Sun ailesi ve Sun for Warmth Vakfı, bu topluluğa ve yerel vahşi yaşamı korumaya yönelik ortak çabalarınıza sonsuza dek minnettardır."

Vahşi yaşamı mı kurtarmış? Kudurmuş bir sürtüğ olduğu düşünülürse, bu çok uygun görünüyordu.

Kederin insanları değiştirdiğini kendime hatırlattım.

Ama onun gözleri şakağımda bir delik açarken, Dallas'ın eski Constance Sun'la ilgili tarifini aklımda canlandırmakta zorlandım. Paketlenmiş öğle yemekleri? Araba paylaşımı? Özel ders?

Elbette, beni gözleriyle bıçaklayan kadın değil.

Sıkı bir gülümseme ağzının kenarını çekti. "Bugün burada heyecan verici bir haberi paylaşmak için toplandık. Eminim birçoğunuzun merak ettiği bir şey var."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar battı. Ne olabileceği hakkında bir fikrim vardı. Sürpriz olmasa da tüm vücudum isyan etti.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi oğlum Zachary bir süredir mükemmel gelini arıyor." O kadar zarif bir şekilde güldü ki ben bile ona katılmak istedim. "Gelin arayışımın Amerika'da en kötü saklanan sır olduğuna inanıyorum."

Odadan bir kahkaha dalgası yayıldı. Mideme bir bulantı dalgası çarptı. *Hayır, hayır, hayır.*

Y a n ı m d a Zach gerildi, yüz ifadesi granite dönüştü. Serçe parmağı benimkine dokundu.

Onun. Pinky. Dokundu. Benimkine.

Ve bu, tüm dünyayı alevler içinde bırakmaya yetti.

"Bu nedenle, arayışın sona erdiğini size bildirmekten mutluluk duyuyorum. Bu vesileyle oğlum Zachary'nin sevgili Eileen Yang ile resmi olarak nişanlandığını duyurmak isterim. Gelin, gelin çocuklar."

İlk başta, Zach hareket etmedi.

Eileen ışıltılı, gümüş ve zeytin rengi pullu bir elbiseyle odanın içinde süzülürken ikimiz de ona baktık. Kuyruğu mermer zeminde sallanıyordu.

Dirseklerine kadar uzanan saten eldivenler giymişti, aurası uhrevi ve zarıftı.

Kalbimi delip geçen bir acı. Sanki kendime söz verdiğim her şey olmayacakmış gibi hissettim. Sanki kalbim pistte kanlar içinde yatıyordu ve içinden bir kılıç geçmişti.

Birden nefes alamadım.

Eileen'in sesi podyuma bağlı altı mikrofondan gür bir şekilde duyuldu. "Ah, anne." Constance'ın yanaklarından öptü. Birbirlerinin dirseklerine sarıldılar, saç modelleri aynıydı. "Ailenize katılmak benim için büyük bir onur. Zach'i çok mutlu edeceğime söz veriyorum."

Başka bir kadın -Tanıdığım kadarıyla Zach'in teyzesi- dans pistini boydan boya geçerek elini Constance'ın omzuna koydu. Kız kardeşinin aksine Celeste sevinmiş görünmüyordu.

Gözleri odayı taradı. "Zach demişken, günün adamı nerede?"

Oliver yumruğunun içine öksürerek, "Danimarka'ya göç etmekten saniyeler sonra," dedi ve Constance'tan bir uyarı bakışı aldı.

Zach beni terk edip balo salonunun derinliklerine doğru sürüklenirken ve hayatındaki en önemli kadınların yanında yerini alırken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettim.

Dördü birbirine dokunmadan omuz omuza duruyordu.

Constance çift arasında bir tampon görevi görüyordu. Damarlarımda dolaşan acı verici ağrıya rağmen, Zach'in Eileen'e dokunmak zorunda kalmayacağı gerçeğiyle biraz rahatlardım.

İstemediğini biliyordum.

Bu kıskançlık nereden geliyor?

"Bayanlar ve baylar." Constance ellerini Zach ve Eileen'in omuzlarına koydu.

Zach gözle görülür bir şekilde irkildi, bir çığlığı bastırırken burun delikleri açıldı. Ben de çığlık atmak istedim.

Constance'ın yüzünde bir gülümseme belirdi, gerçek bir mutluluk yayılıyordu. "Size geleceğin Bay ve Bayan Sun'ını takdim etmekten mutluluk duyuyorum."

Alkışlar odanın içinde patladı, kulaklarımın arasında çınladı. Gözlerimin önünde kamera flaşları patladı. Arkamı döndüm ve hızla uzaklaşmaya başladım.

"Eileen..." Constance'ın sesi, duvarları süsleyen hoparlörlerin her birinden, tezahüratların arasından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle yükseldi. "Herkes nişan yüzüğünü göster. Küçük bir tur atın."

Bacaklarım beni otomatik pilotta taşıırken, zihnim benim için aşikâr olması gereken şeyle sarsılıyordu. Zach, Eileen'le evleneceği konusunda beni başından beri uyarmıştı.

Merdivenlere ulaştığımda, üçüncü basamağa kırık bir kuğu gibi yığıldım, balo elbisem beni çevreledi.

Kollarımın arasında hıçkıra hıçkıra ağladım ve babamın ölümünden bu yana ilk kez gerçekten ağladığımı fark ettim. Bu kırılganlık içinde kendimi tanıyamadım.

Her zaman gücümle gurur duymuşumdur.

"Aptal..." Burnumu çektim, tüm yüzüm sümük ve gözyaşı denizine dönmüştü. "Çok aptalsın." Aptal topuklu ayakkabılarımı aptal ayaklarımdan çektim. "Bir şekilde bu insanlara uyum sağlayabileceğini düşünüyorsun."

Hayatım boyunca Maryland'in seçkinlerinin şatafat ve ihtişamını reddetmek buraya kadarmış.

Umursamaz bir gecede, bana görmezden gelmeye çalıştığım hatırlatmayı sundular.

-Ben yan parça olabilirdim ama Eileen Yang gibi kızlar sonsuza dek oyunun sonu olacaktı.

"Farrow." Dallas'ın sesi arkamdan patladı. Boynumu bükerek onun bana doğru hücum edişini izledim. "Bekleyin lütfen."

Adımlarımı ikişer ikişer atarak ayağa fırladım.

Beklemek istemedim. Beni böylesine aşağılanmış görmesini istemiyordum ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için tasarladığı küçük beyaz yalanlarını kesinlikle dinlemek istemiyordum.

Odama ulaştığımda kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı tahtaya dayadım. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Sen iyisin. Hiç kaybetmediğin bir şeyin yasını tutamazsın. O asla senin olmadı, Farrow.

Ama benim gibi hissetmeye başlamıştı.

Sanki geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek bana tam da ihtiyacım olan şeyi getirmek için bir araya gelmiş, sonra da fikirlerini değiştirmişlerdi.

Gözlerimi zorla açtım, her kırışımda acı ve aşağılanmanın geçmesi için yalvardım.

İlk kez nerede olduğumu, yani her zaman kullandığım misafir odasını fark ettiğimde şaşkınlık yerini şoka bıraktı.

Benim odam.

Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm. "Oh, Zach."

Hediyeler odanın her santimetresinin tozunu aldı. Her köşenin. Her mobilya parçasının. Halının her ipliği. Bir deniz dolusu süslü kutu ve çanta. Hepsi altın folyoyla sarılmış ve bağlanmıştı.

Hatırladı.

Doğum günümü hatırladı.

Ari değilse tabii?

Ama olamazdı.

Ari, Zach'in adresini bilmiyordu. Ve bu dünyadaki hiç kimse bunu yeterince önemsemiyordu.

Gözlerimi ve burnumu silerek kutu yığınının doğru yürüdüm ve bir tanesini alıp ambalajını yırttım. Parlak kâğıdın altından bir Chanel kutusu çıktı.

Açtığımda bir çift spor ayakkabıyla karşılaştım. Beyaz dana derisi ve siyah üzerine işlenmiş imza logosu. Kaşlarım birbirine çarptı.

Başka bir kutu seçtim ve açtım.

Tory Burch spor ayakkabıları.

Camel rengi. Başka bir kutu, bu sefer Prada.

Gümüş Altın Kaz.

Pembe Balenciaga koşu

ayakkabıları. Burberry düşük

topuklu ayakkabılar.

Dior yüksek topuklu ayakkabılar.

Özel Louboutin eskrim ayakkabısı.

Odamı mümkün olan her tasarım ayakkabıyla doldurmuştu - hepsi rahat, hepsi gerçekten giyebileceğim ayakkabılar.

Tatlı, düşünceli ve son derece *öfkeliydi*. Çünkü şimdi, her zamankinden daha fazla, kendimi hayırsever bir vaka gibi hissetmek istemiyordum.

Her kutu benimle alay ediyor, bana aramızdaki uçurumu hatırlatıyordu. Onunla kıyaslandığında ne kadar fakir olduğumu. Balo günü arkamda bıraktığım yırtık pırtık ayakkabıyı.

Sindirella olabilirim ama Zachary Sun benim beyaz atlı prensim değil.

Daha fazla uzatmadan ayakkabı kutularını toplamaya ve pencereden dışarı fırlatmaya başladım.

Zachary Sun çoğu yeri satın alabilirdi. Ama benim kalbimi değil.

ZACH

I Kolumla rafımı temizledim, heykeller, özel baskılar ve tablolar delici bir şangırtıyla ofisimin zeminine düştü. "Ne düşünüyordu ki?"

"Senin başka biriyle nişanlı olduğunu düşünüyordu ve senin lanet olası acıma hediyelerini istemiyordu." Oliver ofisimin ortasındaki masaj masasının üzerine yayılmış, sınır kavramından bihaberdi. "Buna omurga deniyor, Zach. Bazı insanlarda var."

"Neden biri *o* kadının üzerinde olmak zorunda?"

Masamdaki ekranlara döndüm, birini kablolarından söktüm ve çalışanlarımın şu anda yirmi üç paket tasarım spor ayakkabı aldığını hatırlamadan önce pencereden dışarı fırlatmaya hazırlandım.

Öfkeli varlığının her yılı için bir tane.

"Çünkü o da herkes gibi olsaydı, ondan hoşlanmazdın," diye mırıldandı Oliver masaj masasının yüz deliğine doğru, kocaman bir İsveçli başparmaklarını kürek kemiklerine geçirirken.

Ekranı tekrar yere çarptım ve ekranı üçe böldüm. İthal masayı yeni ve güzel bir göçük süsledi.

Pencereye doğru yürürken ayaklarım halının üzerinde gümbürdedi ve alttaki çimenlikte yarattığı dağınıklığa baktım.

İşin kötüsü, Farrow doğum gününü hatırladığımı fark ettiğinde, ona gerçekten kullanabileceği şeyler hediye etmek için zaman ayırdığımda, aynı zamanda tanıştığımız zamana göz kırpan hediyeler aldığımda beni arayacağından emindim.

Gece yatak odama gir. Dokunma
alıştırmayı yapalım.

Parmaklarımla pencere pervazını tırmalarken onu dışarıda bulamayacağımı biliyordum. Mülkteki tüm güvenlik kameralarının görüntülerini kontrol etmişim ama hiçbir şey yoktu.

Nada.

Hangi cehennemdeydi?

Hâlâ maaş bordromda, işte orada.

"Kulaklarından buhar çıkıyor dostum." Ollie arkamdan kıkırdadı. "Ne bekliyordun ki?"

"Profesyonel bir çalışan mı?"

"Sürpriz *nişan partinizde* oradaydı. Nişanlının yanında duruyordu. Bir haftadan kısa bir süre önce onu saunada becerdikten sonra."

"Onu becermedim."

Henüz değil.

Ama ben istedim. Bu lanet dünyadaki her şeyden daha çok
Mona Lisa da dahil.

"Yine de. Yılın Patronu ödülünü beklemeyin. Sen de profesyonelce davranmadın."

Pencereden dönüp ona kaşlarımı çattım. "Bunun gerçek olmadığını biliyor." "Bana gerçek gibi geldi."

"Eileen'le mecburiyetten evleniyorum. Annem hariç herkes biliyor o."

Dikkatli olmazsam azı dişlerimi toz haline getirecektim.

"Üzgünüm dostum. 'Annem bana yaptırdı' ikna edici bir argüman değil. olduğunu düşünüyorsun."

"Bana ders verecek konumda değilsin Oliver. En uzun ilişkiniz anal boncuklarınızla."

"Bilmenizi isterim ki, cinsel partnerlerimin hijyen seviyesini yüksek tutmak için onları iki haftada bir değiştiriyorum." Oliver'ın sesi skandala uğramış gibiydi. "Son zamanlarda pek fazla aksiyon yaşadığım söylenemez. Dürüst olmak gerekirse, dün kendimi sırf seksin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için koridorda parmak arası terliklerimle koşarken buldum."

"İki gün önce biri geldi. Bize resmen fotoğraflarını gönderdin." Çok üzüldüm.

"Zaman öznelidir." Oliver, Hulk'un gayretli parmaklarının altında omuz silkti. "Demek istediğim, köpek kulübesindeki yerini hak ettin. Köpek atıştırma haklarının tadını çıkar."

Ona bir bakış attım. "Türümüze hakaret ediyorsun."

Kendini beğenmiş yüzünü yüz deliğinden kaldırdı ve bana sırtıttı. "Şimdi aynı enerjiyi hayatını mahvetmek için kullan, Zachary."

"Ben sürünmem."

"O Go panosuna kayıp bir yakınının fotoğrafı gibi bakıp duruyorsun."

Çünkü küçük cadı bu sabah bir hamle yapma zahmetine bile girmemişti ve sıra ondaydı.

Hiçbir hareketi kaçırmazdı.

"Ben. Yapacağım.

Yapmayacağım.

Sürünmeyeceğim."

Yalvarmak neye benziyordu ki? Benden ne yapmamı bekliyordu? "Şu pisliği temizlesen iyi olur."

Nasıl?

"Son kez söylüyorum, ben-"

Oliver başını tekrar deliğe sokarak bana el salladı. "Natalie, hey, yoo-hoo. Lütfen bir işe yara ve bana bir kokteyl daha getir."

ZACH

I Farrow'u bulamadı.

Dün geceki nişan partisinden beri kayıptı ve sabah işe gelme zahmetine bile katlanmamıştı.

Oliver gittiğinde, kendimi onun korktuğuna ve iki haftalık ihbar süresini doldurmadan Seul'e geri döndüğüne ikna etmiştim. Ne de olsa sorumsuzluk tam ona göreydi.

Surat astım, Natalie'ye onu bulması için bağırdım, güvenlik kameralarını tekrar inceledim ve sonunda çareyi Vera'nın kapısına gelmekte buldum.

Yol boyunca kendime bunun onu özlemekle ilgili olmadığını söyledim. Bu tamamen hesap verebilirlikle ilgiliydi. Bir çalışanım bana haber vermeden izne ayrılmıştı.

Bundan kurtulmasına izin vermeyi reddettim.

Ballantine'ın garaj yoluna girip bir Mercedes'in önüne çift park ettiğimde Farrow'un Seul'e taşınmadığı anlaşıldı.

İki parlak roadster, kirli eski Prius'unu çevreliyor, içine girmesi için zar zor yer bırakıyordu.

Ben motoru durdurmadan önce giriş kapısı açıldı. Kız kardeşlerden biri - hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamadım - beni görünce nefesi kesilerek kapıma koştu.

Onu uzaklaştırmak için ağır metali kullanarak kapıyı açtım.

"Bay Sun." Kirpiklerini kırptırdı ve başlığımın üzerinde yükselirken göğüslerini dışarı itti. Eve döndüğümde dezenfekte etmem gereken bir şey daha. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eterde kaybolabilirsin.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. "Kız kardeşini arıyorum."

"Reggie?" Kızın yüz ifadesi eriyip yüz buruşturmaya dönüştü. "New York'ta, sezon için alışveriş yapıyor. Nedenini bile bilmiyorum. Giymeye değer bir şey için çok kısa."

"Reggie değil. Tam bir yer israfı olmayan kişi." Ailesinin onu tamamen evlatlıktan reddettiğini unutmuşum.

"Farrow?" "İşte o."

"O küçük pisliğin ortadan kaybolduğuna inanabiliyor musun? Ev tam bir karmaşa içinde." Tabitha suratını astı. "Biliyorsun... biz de buna değeriz."

"Aynı fikirde değilim."

"Bu kadar sert olma." Kıkırdadı. Sırtlan kahkahası kulaklarımda tahtaya çakılmış çivi gibi yankılandı ve bana sadece Octi'ninkileri sevdiğimi hatırlattı. "Sen

Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun, Zach?"

"Ölü bir denizyıldızının IQ'suna sahip olmayan bir sohbet arkadaşı."

"Seni tamamlayacak biri. Basit ve kolay bir kız." Saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Benim gibi."

Keşke boş zihinlerin sessiz düğmeleri olsaydı.

"Bedava tavsiye mi?" Arabamı kilitledim, Ballantine kadınlarından herhangi birinin onu çalmayacağına güvenmiyordum. "Kendini düşük asılı meyve olarak mı tanımlıyorsun? Düşündüğün kadar çekici değil."

"Sandığın kadar sert değilsin, biliyorsun." Beni açık ön kapıya kadar takip etti. "Sen açık bir kitapsın."

"Ve sen de cahilsin." Kendimi içeri davet ederek yanından geçtim. Anlaşılan Farrow'un üzerimdeki olumsuz etkileri listesine izinsiz girmeyi de ekleyebilirdim. "Nerede o?"

Odadan odaya geçtim, pislik katmanlarını fark ettim. Her santim çürümüş yemek kokuyordu.

Yemek odasının duvarındaki çatlak -son ziyaret ettiğimde sadece küçük bir çatlaktı- metastaz yapmış, bir uçtan bir uca yarılmıştı. Kirli bulaşıklar, giysi yığınlarından filizlenerek lekeli halıyı kaplamıştı.

Bu insanlar Fae onlara hizmet etmek için burada değilken bir şey yaptılar mı?

Tabitha mini eteğini kalçalarından aşağı sıyrarak beni takip etti. "Artık nişanlı olduğun doğru mu?"

Ne yazık ki.

Merdivenlerden ikinci kata çıkmaya başladım.

"Umarım Fae ile bir şansın olduğunu düşünmüyorsunuzdur." Nefes nefese bana ayak uydurmaya çalışıyor, ben koridora dökülürken tırbzanı sıkıca kavırıyordu. "Çünkü yok. Kimsenin yok. O... o duygulardan yoksun. O hep böyleydi. Anlayışsız. Sevgisiz. Weir-"

Döndüm, ona o kadar yaklaştım ki yüzünü boyayan pembe lekeleri görebiliyordum. "Eğer anlamsız hayatına değer veriyorsan bu cümleyi bitirme. Farrow Ballantine'in serçe tırnağı senin tüm varlığından daha değerli. Şimdi bir işe yara."

Tepkim karşısında şaşkına dönmüş bir halde gözlerini kırptırdı. "Nasıl?" Güzel soru.

Nefesi yanağımda gezindi. Etini koparmak istedim.

"Defol git buradan. Biraz yürüyün." Geriye çekildim, aramızda dar koridorun izin verdiği kadar boşluk bıraktım. "Kız kardeşinle konuşmam gerek."

- "Hayır, kız kardeşi değildi. "Fae'ye."

Varlığının bariz göstergesi olan arabası bir yana, Octi'nin bu duvarların içinde bir yerlerde gizlendiğini biliyordum çünkü gidecek başka bir yeri yoktu.

Tabitha burnunu çekti, alt dudağı dışarı çıktı. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Hayır, ondan hoşlanmıyorum.

Ondan daha çok hoşlanıyorum.

Ona trajik bir şekilde takıntılıyım.

"Git."

Ona sırtımı döndüm ve kapıları açmaya başladım. Koridordaki son kapıya ulaştığımda kilitli olduğunu gördüm.

Bingo.

Kapıyı açtım. "Farrow."

İstesem menteşelerini kırabilirim. Normalde kırardım. Garip bir şekilde, Octi ile, beni içeri almasını istedim. Beni kendi alanına davet etmesini.

"Pislik," diye selamladı tahtanın arkasından. Sesi iyiydi. Sakin ve rahat.

Cesurdu.

Alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi kapattım. Sadece sesi bile ruhumu rahatlatıyordu. Ve bu bir sorundu.

Büyük bir tane.

"Kapıyı aç."

"Bileğini kesmen için bir kutu ton balığı bile açmıyorum. Tekrar dene."

"Başka şekilde ifade edeyim, kapıyı aç yoksa kırarım."

Onun gözüne tekrar girme isteğim buraya kadarmış. Vücudum uğuldadı -bir parça öfke ve iki parça çaresizlik. Açılması gerekiyordu.

Şimdi.

"Bunu yapabilirsin." Açılan bir çekmecenin sesi boşluğu doldurdu. "Bıçakla da kılıçla olduğum kadar iyiyimdir." Tam o sırada bir şey *gümbürdedi*. Bir bıçağın tahtaya çarpması gibi. "Etrafta dolaş ve öğren, Sun."

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Tek kişilik bir orduydum ve ben buna hayranlık duyuyordum.

Bir omzumu kapıya yasladım. "Elli bin dolar değerinde ayakkabıyı çöpe attınız, genç bayan."

Esnedi. "Birine onları gömme dolabıma geri koydurmuşsun." "Nereden biliyorsun?"

O kadar tahmin edilebilir miydim?

Sorumu sessizlik karşıladı.

Belli bir isteksizlikle, "Benimle her zaman ilgileniyorsun," diye cevap vermeden önce bir süre daha geçti.

"Yine de kaçtın."

"Sürtük, ben sürdüm. Hem de hız limitinin altında. Kendini bu kadar övme."

"Kapıyı aç."

"Kapat şunu."

Gülümsemeye karşı koydum.

"Sana ahtapot hakkında eğlenceli bir şey söyleyeyim mi?" Pazarlık ettim. Sessizlik.

Bunu bir işaret olarak aldım. *Sonunda.*

"Ahtapot tehlikede olduğunda mürekkep salgılar. Mukus ve melanin avcının koku alma duyusunu bulanıklaştırarak ahtapotu bulmasını zorlaştırır." Alnımı tekrar kapıya dayayarak iki büküm oldum. "Ama mürekkep o kadar güçlü ki, ahtapot kendi mürekkebinden kaçamazsa ölebilir."

Ne yapıyorsunuz ve ne zaman Animal Fucking Planet oldunuz?

Oliver ve Romeo şu anda beni duysalar bayram ederlerdi. Yine de dudaklarım kıpırdarken burnumun ucunu yontulmuş tahta üzerinde gezdirdim.

"Bazen şansını denemen gerekir. Bu işi bitirerek kaybedeceğin çok şey var Octi."

Bu yalvarma mıydı? Yalvarmak mı?

Bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Aslında tek bir şey umurumdaydı, o da bu kadını evime geri sokmak.

Konuşması için bir dakika bekledim. Bir dakika iki dakikaya uzadı.

O zaman üç.

Bir dakika daha **g e ç e r s e** alnımın ortasında mor-pembe bir çukurla buradan ayrılacağıma yemin edebilirdim.

Sonunda Farrow beni bu ıstıraptan kurtardı. "Bana nişan partisinden bahsedebilirdin."

Ciğerlerim boşaldı, tahtaya çarparak *vınladı.*

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Kendimi annemden başka hiç kimseye açıklamamıştım ve şu anda bunu yapmak alçakgönüllü hissettiriyordu.

Farrow elbette haklıydı.

Yapabilirdim.

Yapmalıydım.

"Pes ettim," diye itiraf ettim. Daha fazla sessizlik.

Sonra bir cevap.

"Yine mi geldin?" Sözlerinde bir gülümsemenin izini duyabiliyordum.

Küçük pislik.

"Pes ettiğimi söyledim," diye tekrarlardım, şimdi daha yüksek sesle. "Kolay yolu seçtim, çünkü dağınıklıklarla başa çıkmaya alışık değilim. Ve bizim durumumuz... *dağınık*." En hafif tabirle. İçimi çektim, sertçe nefes verdim. "Ve çünkü bir Sebze Samanının duygusal damak tadına sahibim."

Kıkırdaması kapıyı aştı ve kalbimden on tonluk bir kaya yuvarlandı. "Senden hâlâ hoşlanmıyorum."

"Benden hoşlanmayabilirsin ama yine de aletimin amını doldurmasını sevebilirsin Farrow. Hatta benden nefret edip hediye yağmuruna tutulmanın ve yasal yardımın tadını bile çıkarabilirsin." Yumruğumu kapı tokmağına doladım, açılmayacağını biliyordum ama yine de açılmasını diliyordum. "Eileen'le aramızdaki şey gerçek değil. Asla benim öpücüklerime sahip olamayacak. Benim hayranlığıma. Tüm dikkatimi ona veremeyeceğim. O sadece bir kutudaki onay işareti. O senin için bir tehdit değil, tıpkı kayan bir yıldızın güneş için tehdit olmadığı gibi."

"Zach..." Sesi daha yüksek ama daha sessiz çıkıyordu; şimdi kapının hemen arkasından geliyordu. "Beni güneş olarak mı görüyorsun?"

Hayır. Sen tüm evrensin. Ve en çok bundan nefret ediyorum.

"Bir anlaşmamız var." Pragmatik görünmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ve pazarlığın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Ben buradayım."

"Ne zamana kadar?"

"Sonuna kadar."

Nefesimi tuttum, kapının açılmasını bekledim ama açılmadı.

"Doğum günümde bana neden kötü davrandın?" Sesi tenimde kadife gibi yuvarlandı. Kapının diğer tarafından akan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Çünkü," diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak, "ikimizin de bunun sadece bir iş alışverişi olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı var. Senden hoşlanıyorum,

Farrow. Daha fazla şekilde

sayamayacağım kadar çok. Eğer o ayrımı yapmazsak... bu şey ikimizi de parçalara ayırabilir." Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve eklemlerimi ısırarak kan çektim. "Şimdi lütfen kapıyı açın. Yasal davanızla ilgili sizinle paylaşmak istediğim bazı önemli bilgiler var."

Nihayet, nihayet kapı açıldı.

Geri çekildim, onu yaklaşık yirmi dört saat sonra ilk kez gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Makyajsız. Saçlar dağınık. Mavi eşofman altı ve USA Fencing tişörtüyle. Sade. Mütevazî. *Mükemmel*.

"Farrow." Adını söylerken boğuldum.

Kendini topla, Zach.

Başımı salladım, beni içine soktuğu büyüden kurtuldum ve yüzümü her zamanki duygusuz ilgisizliğine alıştırdım. "Bazı haberlerim var."

Yanımdan geçip odasına girdim. Birleştiğimiz yerde bir zevk sarsıntısı omzumu ısıttı.

Küçük odanın, sahibininki kadar büyük bir kişilikle dolup taşmasını bekliyordum.

Bunun yerine, kişiliksiz görünüyordu. Çıplak temel mobilyalar. Özel eşyalar yok. Resim yok. Yersiz hiçbir şey yok. *Genel olarak* hiçbir şey.

Misafir odası olabilirdi. Ya da bir seri katilin işkence odası.

Yanımda getirdiğim bir yığın klasörü kaldırdım ve komodinin üzerine bıraktım.

Gözleri hareketlerimi takip etti. "Bu da ne?"

"Bryan ve Deanne bürodaki kayıtları incelediler." Bir klasörü çevirerek açtım ve vurgularla dolu bir belgeyi alıp ona uzattım. "Vasiyetle ilgili bir zaman uyuşmazlığı var."

Ağzı yuvarlanarak açıldı, dolgun alt dudağı ağzıma almam ve unutulana kadar emmem için yalvarıyordu.

Sikeyim.

Hayatım boyunca hiçbir kadını öpmemiştim ama şimdi öpmek istiyordum. Onun sıcaklığını ve dilinin benimkiyle karıştığını hissetmek istiyordum. Tek bir varlığın içinde eriyip gitmemizi.

Farrow bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri metnin üzerinde gezindi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, infaz edilen vasiyetnamenin üç yıl önce resmi olarak dosyalanmış olanla uyuşmadığı anlamına geliyor." Yüzünü inceledim, bir tepki arıyordum. "Vera'nın vasiyetinin yasal bir geçerliliği yok."

Okudukça gözleri daha da parlıyor, akıtmayı reddettiği gözyaşlarıyla ıslıyordu.

Göğsümün içinde vahşi bir şey başını kaldırdı. Ona sarılmak istedim. Onu yanıma sokmak. Onu her zaman yüzüstü bırakan dünyadan korumak için.

"Zach." Gülümseyerek başını kaldırdı. "Bu inanılmaz bir şey. Vera'nın sahte vasiyet hazırladığının kanıtı. Buna itiraz edebiliriz."

"Henüz değil." Kâğıdı parmaklarının arasından alıp dosyaya geri koydum. "Dan, Bryan ve Deanne daha fazla zaman istiyor."

"Ne?" Gülümsemesi düştü. "Neden?"

"Davamız ne kadar güçlü olursa, kazanmamız da o kadar kolay olur. Zaman çizelgeleri, sağlam kanıtlar, nasıl yaptığına, ne zaman yaptığına ve ona kimin yardım ettiğine dair bir oyun planı istiyoruz. Orijinal vasiyetnamede konuşmamız gereken bir tanık var. Bu işi yarım yamalak yapamayız, Octi. Kurşun geçirmez olması gerekiyor. Sabırlı olmalısın."

"Ugh." Kendini bana doğru attı, kollarını boynuma doladı, konuşurken dudakları tenimi öpüyordu. "Ama sabırlı olmak istemiyorum."

Bir an için olduğum yerde donakaldım ve geri çekilme içgüdüsüyle savaştım.

Bu ne lan, bu ne lan, bu ne lan.

Gözlerimi kapattım ve ondan geriye doğru saymaya başladım.

10, 9, 8...

Bir gözümü açtım ve kafama asit dökmek istemediğimi fark ettim.

7, 6...

Omuzlarım geriye doğru yuvarlandı, biraz gevşedim ve dokunuşuna alıştım.

5, 4...

Burnumdan nefes aldım, Farrow'dan gelen her bir lezzetli kokuya aşınaydım.

3...

...Saymayı bıraktım, kendimi zevk almaya bıraktım.

Tenimiz birbirimize karşı kadife gibiydi. Onunki benimkinin üzerinde ipek gibi kayıyor, beni kendine doğru çekiyordu.

Hoş bir şeydi.

Ve ilk kez onu bırakırken görüyordum.

Savaşçı rolünü bıraktı, ağır zırhlı olmadan tamamen ışıldıyordu.

Göğsüme bir gurur ipliği dikildi. Gardını düşürmek için *beni* seçmişti.

Sindirella hikayesindeki soğuk, zalim kötü adam.

En kötüsü de, ne yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, ne yapacağımı bilemiyordum. Dalgalarını mı okşadım? Parmaklarımı saç tellerinin arasında mı gezdirdim? Anaokulundan çalışma kitabında altın yıldızla dönmüş gibi başını mı okşadım?

Parmaklarım titredi. Seçeneklerin beni ne kadar bunalttığını görünce neredeyse geri adım atacaktım.

Bu oluyor.

Bu oluyor ve bitmesini istemiyorum.

Yanağımı onunkine bastırdım, bunu yapabileceğim gerçeğinin tadını çıkarıyordum. "Zaman uçup gidecek."

"Nereden biliyorsun?" Nefesi kulağımı gıdıkladı. Korkmadım. Ürpermedim. Geri çekilmedim.

"Çünkü eğlenirken her zaman öyle olur."

"Sen pek çok şeyisin Zachary Sun, ama eğlence bunlardan biri değil."

"Kukun tam bir anlaşılmazlık içinde."

"Benim kukum karar veremez."

"Belki de öyle olmalı. Çok güzel bir yaratık. Ben onun bir numaralı hayranıyım."

Parmakları boynumdan yukarı kayarak yanaklarımı kavradı. Kucaklaşmamızdan uzaklaştı, çenesini bana doğru eğdi, pozisyonumuza alışırken gözleri büyüdü.

Yakınlık.

Dokunuş.

Gözlerimiz buluştu. Onunki Akdeniz'in pırıltısı gibi parlıyordu, o kadar inanılmaz maviydi ki gözlerimi kaçıramadım. Dudakları aralandı.

Bakışlarımı indirdim, gözlerimle onları izledim.

"Sadece bir kez..." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Sadece bir kez, seni öpebilir miyim? Yani seni *gerçekten öpebilir miyim?*"

"Farrow." İsmi boğazımdan yırtılırcasına, gırtlaktan ve çiğ bir şekilde çıktı. "Bir öpücüğe hazır olduğunu düşünüyor musun, Zach?"

Hayır. Evet.

Kendime güveniyormuş gibi yaparak parmaklarımı yanlarına soktum. "Tatlım, o Go masasına uyduruk bir gecelikte oturup oraya aitmişsin gibi davranmaya çalıştığından beri hazırım."

"Hiç rol yapmaya çalışmadım, seni aptal. Öne çıkacağımı biliyordum ve bundan gurur duyuyordum."

Işıl ışıl parlıyordu ve o ana kadar hiç *bu* kadar mucizevi ve çarpıcı bir şey görmemiştim. Aramızdaki boşluğun geri kalanını sildim, dudaklarımı

onunkilere yapıştırdım.

Bir an için birbirimizi içimize çektik. Aramızdaki hava havai fişekler gibi çatırdadı. Dudakları yumuşak ve ılıktı, vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturacak şekilde uysaldı.

Vücudumdaki her hücre karıncalandı.

Sanki birbirimize kaynaşıyorduk ve ben daha fazlasını arzuluyordum.

Yavaşça -çok yavaşça- ağzını araladım ve dilimi alt dudağında gezdirdim.

Küçük bir inilti çıkardı ve Tabitha'nın onu cehenneme göndermeden önce bana söylediklerini hatırladım-Farrow aşık değildi. Duygulardan acizdi.

Onun için endişelenecek bir şey olmayacaktı. Kalbi kırılmayacaktı.

Ama benimki?

Farrow'un dili benimkini buldu ve ağzımın içine kayarak düşüncelerimi kovaladı. Bu his garip, hatta rahatsız ediciydi.

Vücudumda başka birinin organının olması ensemdeki derinin ürpermesine neden oldu.

Olduğum yerde donup kaldım ama Farrow rahat durmadı. Tırnaklarını kafa derimde gezdirerek omurgamdan aşağı mutluluk verici ürpertiler gönderdi.

Dilini ağzımdan çekmesi zaman aldı. Ancak o geri çekildikten sonra onun bir parçasının içimde olmasını çok sevdiğimi fark ettim.

Ben devraldım, omuzlarını kavradım ve onu çılgınca öptüm. Ağızlarımız savaşıyor, ısıyor, öpüşüyor ve hırlıyordu.

Çıkardığı her inilti ve sızlanmayı yuttum, onu saçlarından tutup duvara yasladım. İkimiz de atılmış battaniyelerin ve etrafa saçılmış yastıkların üzerinden tökezleyerek öpüşürken gülüyorduk.

Onu yiyip bitirmek istedim. Onu bütün olarak yemek ve sonrasında parmaklarımı yalamak. "Cennet," diye karar verdim, dilim ağzının içinde onunkini kovalıyor, girdaplar çiziyordu.

ve okşayarak, her köşeye ulaşarak. "Tadın cennet gibi."

Parmaklarım saçlarından çekildi, ellerim narin boğazını kavradı. Başını yukarı kaldırdım ve boynundan aşağıya doğru öptüm.

Kollarımın arasında kendini çok kırılgan hissediyor, sert sikimle buluşmak için kalçalarını sallıyordu. Beklentiyle titriyordum, onu duvardan geçirip başka bir boyuta sokmaya hazırdım, onun için çok azmıştım.

Ağzı benimkini buldu ve yine hayatımız buna bağlıymış gibi öpüştük.

o.

"Giysiler." Nefes nefese gömleğimi pençeledi. "Onlara ihtiyacımız yok."

Ben de tamamen aynı fikirdeydim. Alt kattaki kapı tekmelenerek açılıp duvara çarptığında düğmelerimi yırtmaya başladı.

"Geri döndüm."

Regina dönmüştü.

Harika.

Octi bir anda beni itti.

Sendeleyerek geri döndüm, hüsrana uğramış, azgın ve lanet olası bir sınırdaydım.

"Bunu yapamayız." Fae şişmiş, morarmış dudaklarını sildi. "Nişanlı bir adamla takıldığımı kimse bilmemeli."

"Nişan saçmalık," diye hatırlattım ona.

Eileen daha dün bana programımız elverir elvermez New York'a dönmek istediğini bildirmişti.

"Hayır, *ilişkiniz* saçmalık. Ancak nişanlılık çok gerçek."

Haklıydı.

Hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş bir halde ona baktım. Alt kattan gelen boğuk sesler şüpheyi yer bırakmıyordu; Tabitha Regina'yı bilgilendirmişti.

Farrow hırlayarak yüzünü ovuşturdu. "Ne istiyorsun, Zach?"

Sıcaklığını biraz daha içime çekmek istiyorum ki soğuk, uyuşmuş hayatıma döndüğümde donup kalmayayım.

"Birbirimize verdiğimiz sözleri yerine getirmemizi istiyorum." Başının üstünü öptüm, vücudunun gizli kokusunun sistemime girmesine izin vermek için bir an durdum. "Düzelt beni, Farrow."

Kendini Vera ve üvey kardeşlerinden kurtarmaya yaklaştığı her saniye, bizi birbirimizden daha da uzaklaştıran bir saniyeydi. Artık bana ihtiyacı kalmadığı an, gidecekti.

Yapsa ne olur?

Huzurlu, sessiz varlığıma geri dönecektim. Düzenli, acımasız ve yalnız.

Cansız.

TMROW.

Farrow:

Babamın vasiyetiyle ilgili bir gelişme var.

Farrow:

Kesinlikle itiraz edebileceğim.

Farrow:

Ari mi?

Farrow:

Orada mısın?

Farrow:

En iyi arkadaşım olarak kovuldun.

Farrow:

Tamam, değilsin.

Farrow:

Ama geri gel.

Sana ihtiyacım
var.

TMROW.

T Doğum günümden iki gün sonra, tuvaletleri fırçalamaya ve camları silmeye geri döndüm.

En az on yıldır kimsenin kullanmadığı tuvalete çamaşır suyu dökerken dizlerim Zach'in misafir odasındaki banyonun fayanslarını sıyırdı. Dumanlar burnumu gıdıklıyor, gözlerimi yakıyordu.

Zach evde akli dengesi yerinde olmayan bir hayalet gibi dolaşıyor, emirler yağdırıyor ve Natalie ile diğer çalışanlarının üzerine karanlık, korkunç bir gölge düşürüyordu.

Sabahtan beri hiç iş yapmamıştı, bunun yerine kafasını dolaştığım çeşitli odalara sokuyor ve öğle yemeğinde ne yemek istediğimi, iş saatlerinden sonra planlarımın ne olduğunu ve birlikte zaman geçirmenin mümkün olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

'Birlikte zaman geçirmenin' ateş tutuşana kadar cinsel organlarımızı ovuşturmanın şifresi olduğunu düşündüm.

Utanç verici bir şekilde, bu ihtimali çok da itici bulmadım. Evet, nişanlıydı ama masasının üzerinde Eileen ile yaptığı kalın sözleşmeyi okumuştum.

 kisi de aynı odayı paylaşmak, birbirlerine dokunmak, hatta aynı eyalette birlikte yaşamak istemiyorlardı. Hatta konuşmalarına bile şahit olmuştum.

Sesleri, yüklü bir mirası bölüşmek için birbirlerine zar zor tahammül eden yaşlı kardeşlere benziyordu.

Yine de bir şey i  organlarımı kemiriyor, her seferinde bir lokma olmak üzere içimi dışımı yiyip bitiriyordu.

Çamaşır suyu spreyini balmumu ve temizlik bezleriyle değiştirdim ve ahşap dolaplara geçtim.

Arkamda kapı gıcırdayarak açıldı. Terli alnımı silmek için dirseğimi kullandım, davetsiz misafire bakmaya zahmet etmedim.

"Sana zaten söyledim...  ğle yemeği için peynirli makarna ve hamburger istiyorum." İçimi  ektim. "Evet, beş yaşında olmadığımı biliyorum. Hayır, arabam yok-"

"Kaldır kı ını, Cinderella. Buradan gidiyoruz."

Kafamı  evirdiğimde Dallas'ın kocaman sahte bir leopar palto, pembe bir kovboy şapkası, elmas işlemeli güneş gözlükleri ve Sistine şapeli'ni yeniden boyamaya yetecek kadar makyajla kapıyı doldurduğunu gördüm.

Aklını kaçırmış gibiydi.

Ama aynı zamanda aşırı derecede sevimli.

Hâlâ dizlerimin  zerindeydim ve onu tek başıma izlerken epilepsi nöbeti ge irmemeye çalışıyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Doğum gününü kutluyoruz, şaşşal." Dallas gözlüklerini gözlerinden

sıyrarak bana sırttı. "Düzenlemem bir günden fazla sürdüğü için üzgünüm.
Ütü yapıyordum

"Burnunu (ve bebeğini) sıkışmış parmaklarıyla dumandan koruyarak buldozerle içeri girdi. "Haydi, şimdi. Uçağımız otuz dakika içinde kalkıyor."

"Uçuşumuz mu?" Ayağa fırladım, gözlerim dehşetle parlıyordu. "Uçuşumuz da ne demek? Pasaportum bile yanımda değil."

Bana el salladı. "Merak etme, ev içi."

Bebeğine zarar vermekten sorumlu olmayı reddettiğim için beni bileğimden tutup banyodan çıkarmasına izin verdim. "Eşyalarımı bile toplamadım."

"Senin için hazırlandım." Koridora doğru zıplayarak ilerlerken sesi adeta neşe saçıyordu. "Umarım tangaları ve deri göğüs ucu ısıtıcılarını seviyorsundur."

Açıkçası şaka mı yapıyordu yoksa beni olacıklara mı hazırlıyordu bilmiyordum.

"Kimliğim..." Sustum.

"Özel uçuyoruz. Hiçbir şeye ihtiyacın yok."

Özel.

Vay anasını. Dallas oynamıyordu.

Neredeyse ön kapıya varmıştık ki Zach cehennemden fırlamış bir yarasa gibi ortaya çıktı ve yolumuzu kesti. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve psikopatlığın timsaliydi.

Karanlık, ciğerlerime dolan duman gibi omuzlarından yuvarlanıyordu. Siyah kaşmir bir kazak ve kömür rengi bir pantolon vücudunu sarmış, kalın bir kol saati ile eşleştirilmişti.

Kollarını kavuşturdu, dikkati Dallas'ın üzerindeydi. "Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"O senin oturma odandaki vazo değil, Zach. O bir insan." Dallas çenesini yukarı kaldırdı. "Onu hiçbir yere götürmüyorum. İkimiz de gidiyoruz."

Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Açtı ve hâlâ kızgın alevler içinde patlamaya hazır görünüyordu. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Biraz eğlenmek için." Dallas kovboy şapkasını eğdi ve ona göz kırptı, tüm iyi hisler. "Güldüğünüz, iyi vakit geçirdiğiniz ve aynı fikirde olmadığınız insanların toplu katliamını planladığınız bir şey. Google'da araştırın. Yemin ederim var."

"Birlikte planlarımız var." Burun delikleri alevlendi ve kızın yüzüne öyle bir baktı ki, yanlışlıkla kıza dokunup sonra da yere kusmasından korktum.

Daha bir saat önce cilalamıştım.

"Evet." Kollarını hamile karnının üzerine sardı. "Onun için ne hazırladığını gördüm. Başka bir iş günü. Benimle geliyor."

Zach onun yüzüne daha da yaklaştı. "Kesinlikle hayır."

"Güzel mağara adamı taklidi, Zach." Kolumu Dallas'inkine doladım, arkadaşlık bileziklerimiz birbirine çarptı. "Şimdi git başkasının önünde ooga-booga yap."

"Haraç olarak gönüllü oluyorum." Romeo bize yaklaşırken Zach'in arkasından kayıtsız bir ses tonu yükseldi. "Bu arada Sun, hayatının geri kalanında bir torbaya işemenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeye hevesli değilsen karımın gözünün önünden çekilsen iyi olur."

Zach yerinden kıpırdamadı. "Farrow'un planları var."

"Farrow'un bir *ağzı* var." Romeo onu yakasından tutup geri çekti. "Kalmak istiyorsa, bunu söyleyebilir."

Zach'in gözleri yüzüme kayd, yardım arıyordu.

Gerçek şu ki, onunla kalmak istiyordum. Ama tam da bu yüzden kalmamalıydı. O asla benim olmadı, sadece ödünç aldım.

Duygularımı başkalarına yüklemem gerekiyordu.

Ve Dallas? Gördüğüm en sağlam bahis.

Başımı salladım.

"Sonra görüşürüz." Dallas arkamdayken onu omuzlayarak geçtim. "Çiğ balığının ve fazla pişmiş nöronlarınızın tadını çıkarın."

Romeo bir elini Dallas'ın sırtına koyarak bizi şık, siyah bir limuzine götürdü. "Bayanı duyduunuz."

"Öylece gidemezsin." Zach ikisini görmezden gelerek beni takip etti. "Vardiyan var."

Soğuk iliklerime kadar işledi ama görmezden geldim. "Kov beni."

Limuzine ulaşmıştım. Şoför kapıda durmuş, kapıyı benim için açıyordu. Ona gülümsedim, tam içeri girecektim ki Zach gömleğimin üzerinden kolumun arkasını tuttu ve beni kendine çekmeye çalıştı.

Kolumu geri çektim ve döndüm. "Sakın bunu benim için mahvetmeye cüret etme."

Dallas arka koltuğa yerleşti, Romeo camdan onu öptü ve şakağına veda fısıldadı.

Onları işaret ettim. "İşte bu benim Sindirella anım. Yeni bir arkadaşla vakit geçirmek. Eğlenceli bir yere gitmek. Kendimi sadece bir günlüğüne birinin hizmetçisi değil, tam teşekkürlü bir insan gibi hissetmek. Benim için ne planladığın umurumda değil, Zach. Doğum günümde nişan partisi verdin. Senin için saçma sapan saatlerde çalışıyorum. Buna hakkım var."

Gözleri yuvalarından fırlamış, yüzümü içine çekiyordu. "Korumasız bir araçta oturmanı istemiyorum. En azından benimkini al."

Omuzlarım çöktü. Kızgınlığının bir kısmı dağıldı.

Elimi göğsüne bastırdım, kalbinin dört nala koşuşuyla karşılaştım, gümbürtüler o kadar şiddetliydi ki avucumu acıttı. "Her zaman Prius'umu kullanırım."

"Ve sen bunu yaptığında ben hep küçük bir kalp krizi geçiriyorum." Bu durumdan düpedüz rahatsız olmuş görünüyordu. Sonra kulağa nasıl geldiğini fark ederek ekledi: "Sen benim normallik şansısın. Seni bir kenara atana kadar hayatına tamamen yatırım yaptım."

"Son derece romantik."

"Ne yazık ki, bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en romantik şey." "Ben iyi olacağım."

Dirseklerimden tuttu ve onu öpme isteğimle savaştım. "Söz ver." "Söz veriyorum."

Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve başımı kavradı. Beni öpmek üzere olduğunu fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi.

Onun tarafından öpülmeyi, sözleşmemizin geri kalanında hayatta kalmak istediğimden daha çok istiyordum. İşte tam da bu yüzden buna bir son vermem gerekiyordu.

Benim için Zachary Sun tüm kurallarını çiğneyebilir. Ama *onun için* kendi kalbimi kırardım.

Son anda başımı çevirdim.

Dudakları yanağıma indi ve gözümünden kaçan tek bir damla yaşı fırçaladı.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

TMROW.

"H Buraya. Bunu dene. Ördek jianbing." Dallas bir paket mantecaditos'u yırtarak açtı ve bir tanesini ağzına attı. "Bu arada İskoç çayları nasıldı?"

Önümüze serilen yaklaşık iki bin atıştırma malzemeli biltong kurutulmuş etini kemirdim. "Oral orgazm mükemmelliği."

Daha havalanmamıştık bile ve Dallas Romeo'nun özel uçağına koyduğu yiyeceklerin çoğunu tatmıştı bile. Her ülkeden en sevdiklerini.

Belli ki hepsini ziyaret etmiş.

Ona endişe ve hayranlık karışımı bir duyguyla baktım. Tüm bu yiyecekleri vücuduna nasıl sığdırabiliyordu?

Frankie ayaklarını karşımızdaki kanepeye vurdu. Gözlerimi Dallas'ın küçük kız kardeşinden alamıyordum.

Hem doğaya hem de mantığa meydan okuyan türden bir güzelliğe sahipti. Kedi yeşili gözleri, dolgun dudakları ve poposuna kadar uzanan gür kahverengi bukleleri vardı.

"Kız kardeşime öyle bakma." Frankie'nin gözleri kısıldı. "İki kişilik yemek yiyor."

Başımı bir tarafa eğdim. "Sumo güreşçileri mi?"

Bir kahkaha patlattı.

Dallas onun koluna vurmak için eğildi. "Sana onun eğlenceli olduğunu söylemiştim."

"Ayrıca beni bir kürdanla öldürebileceğini de söylemiştin." Frankie kaşlarını oynatarak kendini yelpazeledi. "Bu doğru mu?"

"Çok hafif bir abartı." Sırıttım, kokteylimini alıp bir yudum aldım, "Ama keskin nesnelerle nasıl ciddi hasar verileceğini biliyorum. Neden?"

"Elimde bazı isimler ve adresler var." Frankie selofan ambalajından sert bir şeker çıkardı ve ağzına attı. "Ama her neyse. İş konusunu başka bir zaman konuşuruz. Şimdi doğum gününü kutlayalım."

Kaşlarını çattım. "Tanımadığın bir insanı nasıl kutlayabilirsin?"

"Kız kardeşim tarafından onaylandınız. Onun çıtasını geçen herkes kutlanmaya değerdir."

Uçak havalanmadan önce yoğun gümüşü bulutları yarararak dönmeye başladı. Onlara nereye gittiğimizi bile sormadım.

İyi bir arkadaşınız olduğunda gideceğiniz yerin pek önemi yoktu. Ve bu kızlar en iyi kanka malzemesiydi.

"Her neyse." Dallas başparmağındaki kırıntıları emerek temizledi ve oturduğu yerden bir spor çantası kapıp kollarına attı. "Git bir duş al ve üstünü değiştir. Yakında New York'a inmiş olacağız."

New York.

En sevdiğim şehirlerden biri.

Kalbim şarkı söylüyordu. Çantamı omzuma attım ve banyoya doğru yürüyüp kapıyı açtım.

Sonra çantayı düşürdüm.

Bir çığlık dudaklarımı yırttı. "Ari."

En iyi arkadaşım eşikte duruyordu, parlıyordu, güzeldi ve deli gibi gülümsüyordu. "Nihayet. *Yıllardır* burada saklanıyordum."

Birbirimizin kollarına atladık, öyle yüksek sesle ciyaktık ki bir rakun bile kıskanırdı. Bana kemiklerimi birbirine geçirecek kadar sıkı sarıldım.

Onu bir o yana bir bu yana salladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yeni kankan sana sürpriz yapmak için beni aradı." Kulağıma doğru güldü. "O bir kaleci."

"Kanka mı? Bu şimdiye kadar aldığım en hızlı terfiydi." Dallas kapı aralığında belirdi ve omzunu çerçeveye dayadı. "Ayrıca bu benim ilk iş pozisyonum."

Ari benden sıyrılarak Dallas'a bir göz attı. "Kızım, eminim bugün bulunduğun yere gelmek için pek çok pozisyon deneyimlemiştir."

Dallas avucunu hamile karnının üzerinde gezdirdi. "Hiçbir fikrin yok." "Hayır, ama her şeyi duymak istiyorum."

Daha fazla ciyaktama ve kıkırdamadan sonra, Ari ve Dallas kulübeye çekilirken ben uzun bir duş aldım, saçlarımı yıkadım ve fönledim, dar kot pantolonumu ve Dallas'ın benim için seçtiği tasarımcı kapüşonlu tişörtümü giydim.

Kıyafetler bir notla birlikte geldi:

Her kız kendini güzel hissetmek için elbise giymek istemez.

Bazıları savaş botları ve kılıçlarıyla göz

kamaştırıyor. Hatta bir tanesi benim sevgili

arkadaşım oldu.

Mutlu yıllar, F. <3

- Dal

İşim bittiğinde uçak inişe hazırlanıyordu bile. Çok geçmeden kızlarla birlikte piste döküldük ve üniformalı bir şoför bizi Angelo'nun yerine götürdü.

"Sadece New York'taki en iyi İtalyan restoranı." Dallas limuzinin arkasında ayaklarını uzattı. "Ve ben hepsine gittim."

Ari ve Frankie güldüler.

Dallas bakmadı, kalp krizi geçirmiş kadar ciddi bir şekilde en iyi arkadaşına bakıyordu. "Şaka yapmıyorum. Yirmi dört yüz tane olduğunu biliyor muydun? Ve buna yeraltındakiler dahil değil."

Ari'nin gülümsemesi kayboldu. Fısıldayarak bana dirsek attı, "Bu hatunu nereden buldun?"

"Bir akşam yemeği partisinde." Omuz silktim ve Dallas'a sııttım. "Başka nerede olacak?"

Tüm Belçika'ya yetecek kadar yediğim yedi çeşit yemekten sonra yakındaki bir barda kokteyl içtik. Frankie sahte kimliğini gösterip bize beş kadeh ısmarladı.

"Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?" Dallas kız kardeşine dik dik baktı. "Hizmet köpeklerinin emekli olması için küçük bir ada satın aldıktan sonra babamın kredi kartına el koyduğunu sanıyordum."

"Ondaki fedakârlık eksikliğine inanabiliyor musun?" Frankie gözlerini devirdi ve meyveli kokteylini yudumladı. "O köpekler ülkemiz için çoğu politikacıdan daha fazlasını yaptı."

"Tekrar soruyorum, abla. Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

"Oliver bana iki tane Amex kartı verdi. Ne cevher ama."

Dallas mocktail'ini yudumlarken boğuldu. "Siz ikiniz görüşüyor musunuz?"

"Hayır." Frankie sanki cevap belliymiş gibi kıkırdadı. "Ona bir iki kart ödünç almam gerektiğini mesaj attım, o da bir kuryeyle bana gönderdi."

"Frankie, kredi kartları kokteyl elbisesi değildir. Onları ödünç alamazsın." "Tabii ki alabilirim. Yıllardır hayatımı nasıl finanse ettiğimi sanıyorsun?"

son üç hafta?"

Bir gösteriyi izlemek için Broadway'e ulaştığımızda, hoş bir şekilde sarhoş değildik - tamamen sarhoştuk.

"Ne izliyoruz biz?" Dallas'ın kolları arasında sallanırken hıçkırdım. Biz kafayı bulurken o alkolsüz margaritaları devirmişti, periyodik olarak sahte içkilerine bakıp "Hamile kadınların sadece bakire içki içebilmesi ne kadar ironik?" diye tıslıyor.

"Cinderella." Frankie etrafında döndü, 50'lerin elbisesi bir çiçek gibi açmıştı. "Dört haftalık sınırlı bir gösterim. Harika değil mi?"

Uygun değil mi? Kendimi düzelttim.

Karşılaştırmadan kaçmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bumerang gibi hep bana geri dönüyordu.

Ari onu ezmediğinden emin olmak için beni Dallas'tan çekti, kolumu omzuna dolayarak beni salona taşıdı. Tiyatro seyircileri binaya girip çıkıyordu.

Koltuklarımızı bulduk ve açıklanamayan kıs kıs gülme krizleri içinde koltuklarımıza gömüldük. Frankie ve Ari bir tasarım çantasından küçük bir taç bile çıkardılar ve başıma yerleştirdiler.

Gösteri inanılmazdı. Coğunda ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Dikenli kış gecesine kaçtığımızda tek düşünebildiğim Dallas'ın haklı olduğuydu.

Bazen mutlu sona ulaşmak için kendi hikayenizi yazmanız gerekir.

"Yani." Ari omzunu benimkine dayadı, onları atlatmak için Townsend kardeşlerden daha hızlı yürüyordu. "Zach'le aranızda neler oluyor?"

"O nişanlıyken biz dalga geçiyoruz." Bir omzumu kaldıracak enerjiyi zar zor toplayabildim. "Yani, bilirsin, oldukça berbat."

"Dallas onun senin yavru köpeğin olduğunu söylüyor." Ari yüzümü taradı. "Seni takip ettiğini ve yanına yaklaşmaya cüret eden herkesi bıçakladığını."

"Ha."

"Bu, seni her gördüğünde altına işediğı anlamına mı geliyor?"

"Umarım değildir. Çamaşırlarından da ben sorumluyum."

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun önemli olmadığını anlamaya başlamıştım.

Er ya da geç, bir limuzin belirecek ve hepimizi butik bir havalimanına götürecekti, orada Manhattan'daki bekâr evlerine benzeyen lüks bir uçakla eve dönecektik.

Tüm Amerika'nın en çekici kızı Dallas Costa'nın gerçeğı buydu.

"Beni istiyor," diye itiraf ettim, boğazımın görünmez bir endişe yumağı etrafında sıkıştığını hissederek. "Ama annesini daha çok memnun etmek istiyor. Bunun ayakları yok."

Ama bir kalbi ve ruhu vardı ve bu beni korkuttu.

En iyi arkadaşıma Zachary Sun'ın beni neden bu kadar büyülediğini söylemedim. Bu şey onu insanlardan korkan bir kafir yapmıştı.

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, kurtuluğu için tek şansı bendim.

"Peki ya seni annesini memnun etmekten daha çok istiyorsa?" Ari kolunu dirseğıme doladı. "Sen ne yapardın?"

Bir yaya geçidinde durduk, Dallas ve Frankie de bize katılmıştı. Sertçe yutkundum. Bir süredir kendime bu soruyu sormaktan kaçınıyordum.

Sonunda dedim ki, "Kendime umut etme izni verirsem, kırılmama da izin vermiş olurum.

Ve ben bunu yapma ayrıcalığına hiç sahip olmadım."

Bir limuzin önümüze geçti, iki kez park etti ve ayaklarımızın dibinde durdu.

Şoför dışarı çıktı ve bizim için kapıyı açtı.

Ari'ye tüm gerçeğı söylemediğimi bilerek içeri girdim.

Çünkü bir parçam çoktan kırılmıştı.

Ve geçen her gün, Zach yarığı daha da açtı.

T MROW.

T Sarhoş halimle Sun Malikânesi zencefilli çörekten bir evi andırıyordu. Kar, pencere kenarlarında kalın bir buzlanma gibi birbirine dolanıyordu. Dallas'ın topuklu ayakkabılarıyla ileri geri sallandım, limuzinin kapısı açıldığında irkildim.

arkamdan kapandı.

Aptal plastik taç başımdan düştü. Onu almak için eğildim, Natalie ben daha dokunamadan göğsünde manila dosyalarla hışımla dışarı çıkınca tökezleyerek geri döndüm.

"Oh." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Geri döndün."

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş ve acayip derecede mutsuz görünüyordu.

Dallas'ın bana hediye ettiği spor çantasını omzuma atarak tacı başıma geri taktım. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Natalie ilk vardiyamdan beri bana sorun çıkarıyordu. Genellikle, *yanlışlıkla* ve alışkanlıkla içkilerini döküp temizlemem için bana bıraktığında bile, omuzlarımdan atılmasına izin verdim.

"Hayal kırıklığına uğradım." Dönerek beni evin içine kadar takip etti. "Sen gelmeden önce birbirimizi tanımaya başlamıştık."

Çantayı merdivenlere bıraktım, bir bardak su almak için mutfığa yöneldim, onu sadece yarım yamalak dinliyordum.

Beni gölgeledi, rahatsız edici bir şekilde topuklarıma yaklaştı. "Sen onu kendi... kendi... ile karıştırana kadar bir şeyler oluşturunca."

Nefesini içine çekti, Zach'in bende ne bulduğunu anlamaya çalışarak beni şöyle bir süzdü.

Vay be. Déjà vu.

"Seni de Constance mı büyüttü?" Koridorda topuklularımı tekmeledim, beynim biraz bulanıktı ama Zach'in evde ayakkabı giymekten nefret ettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

Natalie beni görmezden geldi, mutfığın girişinde ayaklarını yere vurarak vücudumda bir aşağı bir yukarı hareketler yaptı. "Ne gördüğünü bile bilmiyorum."

Bulaşık makinesinden uzun bir bardak kaptım ve musluk suyuyla doldurup ağzını dudaklarıma götürdüm. "Çok olgunca."

"Kaybolman gerek. O nişanlı. Seni yanında tutmasına asla izin vermez."

Ha.

Keşke Natalie ne benim ne de Zach'in önümüzdeki birkaç haftadan sonra birbirimizi fazla görmeyi planlamadığımızı bilseydi. Eileen için bunun pek önemi yoktu.

İnsanlara olan nefretini yenmesi ihtimaline karşı evlilik dışı ilişkiye izin veren bir madde talep eden de oydu.

"Tavsiyen için teşekkürler Natalie, ama Zach mesai saatleri dışında burada rastgele dolaşanlardan hoşlanmıyor." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Toodles."

"Bekle... Gerçekten senden hoşlandığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Ha

yır.

Eve

t.

Belki biraz.

Vücudunun beni sevdiğini biliyordum. Zihninin de benim arkadaşlığımdan hoşlandığını. Ama aynı şeyin seks oyuncakları için de söylenebileceğini biliyordum.

Sorusuna cevap vermedim, kalan suyu boşalttım ve bardağı sabunladım.

"Onun için sadece bir oyuncak olduğunu biliyorsun." Hilal şeklinde bir gülümsemeyle beni izliyor, zehirli okunun hayati bir şeyi vurup vurmadığını ölçmeye çalışıyordu. "Sizi evin etrafında gizlice dolaşırken görüyorum. Sen sadece onun oyuncakısın. Eileen gerçek bir anlaşma."

İfademi nötr tuttum, köpükleri duruladım ve Reggie bana baktıktan sonra gözlerini beyazlatması gerektiğini söylediğinde kendime her zaman söylediğim şeyi söyledim.

Nefret sizin eksikliğinizle ilgili değildir. Birinin sizde istediği bir şeyi bulması ve onu alamayacağını fark etmesiyle ilgilidir.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" Bir kahkaha attı. "Ona seninle bak, sonra da Eileen'le bak. İhtiyacın olan tüm cevap bu."

Bardağı çok büyük bir güçle lavaboya bıraktım. Çatladı, küçük bir parça avucuma doğru tünel açarak ilerledi.

Kanamam

vardı.

İçeride ve

dışarıda.

Neden, Fae? Neden mi? Bu sadece bir anlaşma.

Ama öyle değildi.

Ve bunu itiraf etme zamanım gelmişti.

Natalie görmesin diye elimi lavabonun içine soktum. Yüzünü kurtarmak için savaşıyor yaralı bir hayvan gibi.

Gülümsüyormuş gibi yaptım, heyecanım geçiyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Belki de yemek odasına bakmalısın." Natalie gözyaşlarına boğulmadığım için memnuniyetsiz bir şekilde omzunu kaldırdı. "Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi siler."

Islamda yemek odasını kontrol etmedi.

Önce Zach'in ofisini kontrol ettim, merdivenleri ikişer ikişer çıktım, bu büyülü geceyi onunla bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Odaya daldığımda kapılar tıpalara çarparak sallandı. Onları oraya birkaç hafta önce, kapı çerçevesini destekleyen rafları salladığıma ilk kez tanık olduktan sonra yerleştirmişti.

Çıplak ayakla odaya girdim, sağı solu kontrol ettim, bir Go taşını okşamak için durdum.

Burada değil.

Sonra, yatak odasına doğru yürüdüm, önce kapıyı çaldım. Cevap vermedi.

Kapıyı aralayıp başımı içeri uzattım ve yatağına baktım. Hâlâ yapılmıştı.

Öfkeyle odadan odaya geçmeye başladım ama bir şey bulamadım. Prensip olarak kontrol etmek istemediğim tek odaya yönelerek aşağıya indim.

Ama yemek odasına *yaklaştığımda*, yumuşak çatal bıçak sesleri yoluma çıktı. Saatimi kontrol etmek için bileğimi çevirdim. On. Zach akşam yemeğini hep yedide yedi.

Bacaklarım beni ileriye taşıdı. Yumuşak ışık koridora yayıldı. Canlı müzik kulaklarımı okşadı. Kemanlar. Flütler. Acayip bir arp.

Nefis kokulardan oluşan bir gelgit dalgası üzerime çöktü. Lazanya. Tarçınlı puding. Pastırma şekeri. Tüm favorilerim.

Zach bunu biliyordu. Bir keresinde bitmek bilmeyen Go oyunumuzda beni bir taşın yerini değiştirirken yakaladığında ona söylemiştim.

Tadı başkasının ailesi gibi olan her şey. Gözlerimi kapatıp bende de varmış gibi davranabilirim.

Karnıma bir heyecan tohumu ekildi, kökleri filizleniyor.

Yok artık. O...?

Kapıya doğru zıpladım, tacım canımı kurtarmak için ona tutunuyordu. Köşeyi döndüğümde halının üzerine yuvarlandı ve durdu.

Kalbim de onunla birlikte kaburgalarımın çarptı. Bu kadar acı veren bir şeyin nasıl bu kadar sessiz olabildiğine hayret ettim.

Zach uzun masada oturmuş, sırtı bana dönük, Eileen ile yemek yiyordu. Soluk pembe, hoş bir elbise onun kıvrak bedenini sarmıştı.

Oda döndü, kırmızı bir bulanıklık. Güller. Her yerde. Odayı bir kan gölü gibi boğuyordu. Ve mumlar. Tanrım, mumlar. Mekanın her santimini aydınlatıyorlardı.

Yerimde donup kaldım, hareket edemiyordum.

Natalie'nin sözleri kulaklarımın arasında yankılandı.

Ona seninle bak, sonra da onunla bak.

Romantik bir akşam yemeğini

paylaşıyorlardı. Ona kur yapıyordu.

Kur yapmak asla anlaşmanın bir parçası değildi.

Her şeyi okudum. Hatta arkasından Word belgesindeki değişikliklere bile baktım.

Eileen masanın üzerine eğilmiş, dimdik oturan Zach'e bir şeyler fısıldıyordu. Beni fark ettiği anı görebiliyordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Başını geriye atıp onun söylediği bir şeye gülerken benimle göz temasını sürdürdü.

Şimdi anladım. Natalie'nin kendini beğenmişliği.

Uyarısını. Neye adım attığımı biliyordu.

Geriye doğru adım attım, bir lambaya çarptım. Topluluk Beethoven'ın son notasını çalarken gümbürtü havada çınladı. Lambayı yere düşmeden önce son anda yakaladım.

Zach başını kaldırdı. "Farrow."

Gözlerimiz buluştu.

Nedenini bilmiyordum ama hareket edemiyordum. Onunla yüzleşme düşüncesine bile katlanamıyordum. Şimdi olmaz.

Geri çekil. Git. Görevi iptal et.

Yine de ayaklarım parkeye sabitlenmişti.

Ayağa kalktı, bana doğru koştu. Bu ani hareket beni harekete geçirdi. Koştum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Yıkık dökük Prius'uma doğru.

Konaktan dışarı fırladığımda, gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim. Sözde ailem beni kabul etmedi.

Ben de onları istemedim.

Dallas'a.

İsmi kafamda uçuştı. Dallas bana sığınak verecekti.

Ben yönümü değiştirip Costa malikânesine doğru ilerlerken Zach de arkamdan geliyordu.

"Farrow." Hızını artırdı, muhtemelen artık bir hedefim olduğunu fark etmişti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yağmur çiselemeye başladı, yarım millik araba yolunu tırmanırken yağmur yüzüme vuruyordu.

Ayak sesleri durakladı, bir süre tereddüt etti, sonra arkamda gıcırdamaya devam etti. "Seninle konuşuyorum."

Ona dönmeden ters ters baktım ve Costa malikânesine doğru hızlandım. "Biliyorum. Keşke yapmasaydın."

"Söylesene, şimdi seni kızdıracak ne yaptım?"

Bu adam ciddi mi?

Omzumu yakalamaya çalışırken dişlerini birbirine geçirdiğini duyabiliyordum. Kaçtım, hep daha hızlıydım. Yağmur şiddetlendi. Buzlu su kıyafetlerime sızdı.

"Randevuna geri dön."

"Farrow, buraya gel."

Siktir et.

Bana bir köpekmişim gibi davranmasına izin vermedim.

Dallas'ın kapısına ulaştım ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle vurdum.

Zach omzumu tırmalayarak beni döndürdü.

Onu yağmur damlalarından oluşan bir perdenin ardından gördüm, saçları geriye doğru kaymış ve ıslaktı, yüzü gök gürültüsü kadar karanlıktı. Tasarım elbisesi güçlü bedenine yapışmıştı ve bir an için kendimi kumaşı kıskanırken buldum.

"Eve dönmemiz gerekiyor." Titriyordu ama bunun soğuktan olup olmadığından emin değildim. "*Şimdi.*"

"Ben senin işin değilim."

"Gerçekten

ilgilendiriyorsun."

Ugh.

Lanet olsun.

"Mesai saatleri dışındayım," diye düzelttim. "Ne istersem yapabilirim. Ve istediğim şey de seni bıçaklayabilecek mesafede olmamak."

Kapının diğer tarafından ayak sesleri yaklaştı.

Zach gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, yağmura irkildi, sonra gözlerini tekrar bana indirdi. "Açıklayabilirim, eğer izin verirsen-"

Kapı açıldı.

Romeo Costa, yaklaşık bir T-54 tankı büyüklüğündeki çerçeveyi doldurdu. "Burada neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Zach kolumu sıktı, parmakları donmuştu. "Farrow ve ben de tam gidiyorduk."

"Geceyi senin evinde geçirmek istiyorum," diye ağzımdan kaçırđım.

Romeo'nun ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa dönüştü. "Ah, lanet olsun." Elini yüzünde gezdirdi. "Shortbread yine sokak kedilerini topluyor. Dördüncü kediden sonra bırakacağına söz vermişti."

"O başıboş değil ve burada da kalmayacak." Zach beni tekrar çekti. "Hadi, Farrow."

Dikkatimi Romeo'dan ayırmadım, yerimde duruyordum. "Dal'i arayabilir misin?"

Adil davranmadığımı biliyordum. Zach ve ben bir anlaşma yapmıştık ve şimdiye kadar sadece ben anlaşmayı bozmuştum. Ama elimde değildi.

Eileen'e evinde kur yapmak zorunda mıydı? İsterse onu aya bile götürebilecek imkânı vardı. Onu defalarca yüzüme vurmak zorunda değildi.

Neden umursuyorsun? Ve senin önemseydiğini nasıl bilebilir?

Tanrım, bu sinir bozucu duygularla yüzleşmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Bir gün. Ama şimdi değil.

Romeo kaşlarını kaldırarak Zach'e döndü.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten az önce arkadaşından izin mi istedin? Beş yaşında mısın sen?"

Romeo, "Davana yardımcı olmuyorum," derken aynı anda Zach de "Hayır," dedi.

Kolumu geri çektim. "Evet."

Zach, Romeo'ya ters ters baktı. "Yeni ilaç şirketini açığa çıkaracağım."

"Yapamam dostum." Gerçekten özür diliyor gibiydi. "Kurabiye "Spermimden havyar çıktı ve çocuk yapmayı bitirmedik."

"Farrow, *lütfe*." Zach kelimeyi ağzında asit varmış gibi tükürdü. "İçeri dönmemiz gerek."

Sonunda yüzümü ona döndüm. "Neden?"

"Çünkü." Zach Romeo'ya hızlı bir bakış attı, kulakları hızlı yağmur taneciklerinin gizlediği bir pembeliğe bürünmüştü.

Kaşlarımı çattım. "Evet?"

"Çünkü yağmura dayanamıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Mutlu musun şimdi? Tetiklendim. PTSD'lendim. Ne dersiniz deyin. Son yirmi bir yıldır yağmur yağarken hiç dışarı çıkmamıştım."

Yağmur doluya dönüştü ve tenimizin her santimetresine çarptı. Az önce duyduklarıma inanamıyordum.

Romeo boğazını temizledi. "Ben sizi yalnız bırakayım..." Kapıyı kaydırarak kapattı ve klik sesinden önce durakladı. "Farrow, hâlâ kalacak bir yere ihtiyacın olursa bana haber ver."

Zach ve ben birbirimizin önünde ayakta duruyorduk. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Aklıma bir fikir geldi. Korkunç bir fikir. Ama yine de uygulanması gereken bir fikir.

Elimi cebime attım ve metal bir nesne olup olmadığını kontrol ettim. "Kendini açıklamak ister misin?"

Elini saçlarına soktu ve çekiştirerek yağmur damlalarını etrafa saçtı. "Umutsuzca."

"Hadi Prius'uma gidelim. Ben sürerim."

"Ben-" Ağzını kapattı.

"Hazırsın, Zach. Vakit geldi." Kollarından tuttum. "Seni iyileştirmek için buradayım, değil mi? İyileş o zaman."

Gözlerini kapadı ve parmaklarını yuvalarına soktu. "Bu anlaşmanın bir sürü şartı var."

"Biz büyük, dağınık bir düğümüz Bay Sun. Bununla başa çıkın."

ZACH

T Prius, Potomac'ın ağaçlarla çevrili caddelerinde ön camından yağmuru savuşturarak ilerliyordu.

Çok hafif görünüyordu. Doğaya karşı çok dayanıksız.

Bir ölüm tuzağı.

Kolçağı kavradım, tırnaklarımı ucuz kumaşı yırtana kadar batırdım, kalbimin saniyede on bin kez atmasını görmezden geldim.

Onun

kanı.

Yüzünü.

Yanık et kokusu.

Anılar her zaman olduğu gibi yağmur gibi üzerime yağdı. Ama Farrow'un bu isteğini reddetmek önceki tartışmamızı sürdürmek anlamına geliyordu ve ben bunu riske atmak istemedim.

Yani... bu ölüm tuzağında ölmeyi mi tercih ediyorsun?

En iyi mantık eylemim değildi, ama konu Farrow Ballantine olunca mantığın var olmadığını çabucak keşfetmiştim.

Emniyet kemerimi iki kez kontrol ettim, yarı yarıya çok sert çekersem kopmasını bekliyordum. "Az önce dört kilo kokain içmiş bir manyak gibi araba kullanmak zorunda mısın?"

Kasabanın dışına doğru hızlanmaya devam etti. "Şehir sınırlarının altında sürüyorum."

Onu aynı anda hem boğmak hem de öpmek istedim.

İkimiz de onun koltuklarına tuzlu su damlattık, giysilerimiz ağırlaştı ve vücudumuza yapıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

"Hayır, sen bana söyleyeceksin," diye tersledim. Sonra yine bir pislik gibi davrandığımı fark ederek boğazımı temizledim. "En azından durum üzerinde bir çeşit kontrole ihtiyacım var. Bu beni tetikliyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı, bunu düşündü. "Seni saklandığım yere götürüyorum. Seul'den eve her döndüğümde oraya giderdim. Tüm yazlarımı kendim için inşa ettiğim bir ağaç evde kilitli geçirirdim."

Ona inandım. Bu kadının kendine koca bir kale inşa ettiğine inandım çünkü hayat ona kendi krallığını vermemiştir.

Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak arabanın tavanındaki gözyaşlarına baktım. "Nereye?" "Altın Madeni Yolu."

"Cesetleri saklamak için harika bir yer."

"Seeneklerimi açık tuttum." Omuz silkti, yağmura aldırmadan hızlanırken bileğini direksiyona dayadı. "Vera, Reggie ve Tabby ile yaşıadım."

"Baban ondan boşanmalıydı."

Daha da iyisi, Farrow'un o evde istenmediğini gördüğü anda onu terk etti. Gizliden gizliye adama karşı oldukça berbat duygular besliyordum.

Artık ölmüştü ama kızına yaptıklarının kefarecini ödeyecek kadar ölmemiştı.

Fae sözlerimi düşünerek alt dudağını dişledi.

"O da benim gibiydi. Ne pahasına olursa olsun bir ailesi olsun istiyordu. Ve... sanırım bu onu kör etti. Bir aileye kabul edilme olasılığı." Durakladı. "İşte bu yüzden ilişki yaşamıyorum. Aynı hatayı yapmak istemiyorum. Yanlış kişiye kendimden çok fazla şey vermek."

Araba çarparak durdu. Farrow park kuralları tabelasının önünde el frenini çekti.

Hırıltımı bastırarak kapının kolunu kavradım. Etraf ıssızdı, Prius zifiri karanlık gecede görünen tek arabaydı.

Nabzım normale dönerken onun profilini izledim. Yağmurdan kirpikleri birbirine yapışmıştı.

Telefonum cebimde vızıldadı, mesaj üstüne mesaj geliyordu. Eileen'den olduğuna şüphe yok.

Kendimi umursamaya ikna edemedim. Romantizm istemediğini iddia eden bir kadın için, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kez beni aradı.

Farrow yüzünü bana döndü. "Şu haline bak."

Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. Benimkiler o kadar kötü titriyordu ki, orta konsola ve koltuğa çarparak sarsıldılar.

Isı boynumdan yukarı süzüldü, yanaklarımı ve kulaklarımı ısıttı. Utanmıştım, dehşete düşmüştüm, öfkeliydim ve *canlıydım*. O kadar canlıydım ki fazla oksijenden boğuluyordum.

Daha önce konfor alanımdan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Benim için emniyetsiz bir arabaya binmek, paraşütsüz bir uçaktan atlamakla eşdeğerdi.

Ve yağmurda bir tanesine girmek? Önce bileklerimi kesmemi de isteyebilirlerdi.

"Seni kim incitti?" İyiliğin olmadığı yerde iyiliği gören melek gözleriyle bana baktı. "Bunu sana kim yaptı? Neden böylesin?"

Gözlerimi önümdeki ağaçlara diktim ve bir nöbetteki dua eden insanlar gibi sallanmalarını izledim. "Ben duygularından bahseden bir tip değilim."

"Ben nişanlısını beceren patron tiplerinden değilim." Elimi sıktı, kendince bana güven verdi. "İkimiz de boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. *Konuşalım.*"

Ve o anda, ormanın sırrımı yutup mezara götüreceğini hissettiğimde, bu kadını memnun etmekten başka bir nedenle taktiksel bir hata yapmaya karar verdim.

Yanlış taşı oynattım.

"12 yaşındayken babamla birlikte anneme yıldönümü hediyesini aldık. Kolye."

Gözleri büyüdü. "Setteki diğer kolye."

Başımı salladım. "Dönüş yolunda bir kamyon arabamıza çarptı ve ters çevirdi. Babam beni vücuduyla korudu ve öldü."

Dünyada karanlığı getiren tek güneş benim.

"Zach-"

Keskin, düz sesli harflerle konuşarak onun sözünü kestim. "Ama o anında ölme ayrıcalığına sahip değildi. Bir tırmık vücudunu delip geçerek ölümünü yavaş ve acı verici bir çileye dönüştürdü. Tüm bu süre boyunca beni izledi, yüzü mavileşirken gözleri daha da kızardı."

Farrow nefesini içine çekti ama bir şey söylemedi.

Devam ettim. "Gerçek zamanlı olarak hayatını kaybetmesini izledim."

Şu anda bile onun benden önce öldüğünü görebiliyordum. Bu görüntüyü canlandırmak için fazla bir şey gerekmiyordu.

Boğazıma bir safra kaçtı. Yutkundum ve kendimi olanların geri kalanını tükürmeye zorladım.

"Arabanın devrilme şekli nedeniyle benzin motora sızdı. Beni çıkarmadan önce arabayı parça parça sökmek zorunda kaldılar. Babamın cesedi saatlerce benim cesedimin üzerinde yattı, kanı üzerime damladı."

Farrow elimi daha sıkı sıkarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"İlk başta, kan bir akıntı gibi üzerime döküldü. Ama sonunda damlalar halinde yavaşladı ve arada bir yüzüme sıçradı. Babamın son sözlerini bile hatırlamıyorum." Yutkundum, gözlerimi kapattım, bunun anıyı silmeyeceğini biliyordum ama silmesini diliyordum. "O gün yağmur yağdı. O kadar soğuktu ki, babam son nefesini verirken bunu iliklerinde hissetmiş olmalı."

Hava *bir* anda ciğerlerini terk etti.

Bana acıdığını biliyordum. Çoğu insan acırdı. Bu yüzden bunu kimseye söylemeyi reddettim. On altı yaşına kadar Celeste Ayi'nin beni gönderdiği terapistle bile.

Romeo ve Oliver bile olanları sadece medya ve anneleri aracılığıyla duymuşlardı.

Farrow elimi bırakmadan fısıldadı, "Sürücü sarhoş muydu?"

"Hayır." Başımı koltuk başlığına yasladım, sıırıslıkla kıyafetlerimden vücuduma tuz sızıyordu. "En kötüsü de bu. Hiç de sarhoş değildi. Kötü biri de değildi. Sadece bardak tutucusundaki kahvesine uzanan ve aracının kontrolünü kaybeden beş çocuk babası, aşırı çalışan biriydi."

Farrow'un başparmağı elimin arkasını okşayarak küçük daireler çizdi.

Boştaki elimi yumruk yapıp tırnaklarımı avucuma geçirdim. "Son işini erken bitirmek için limitin üzerinde araba kullandı. Çocuğunun resitali vardı. Hemen suçunu kabul etti. Sonra da bize bir özür mektubu yazdı."

Aklıma Farrow'un da babasını bir kazada kaybettiği geldi. Ona baktım, babasının ölümünü duymanın onda bir şeyleri tetikleyip tetiklemediğini merak ediyordum.

Cevabımı hemen buldum.

Gözlerini bana dikmiş, tüm dikkatini başka hiçbir şeye odaklamamıştı. Ben.

Alt dudağımı ağzıma götürdüm. "Dava hiç mahkemeye taşınmadı- bir savunma anlaşması yaptı. Karısına hızlı bir boşanma izni verdi, böylece hayatına devam edebilecek ve aileye bakacak başka birini bulabilecekti. Annem hâlâ çocuklarının okul masraflarını ödüyor."

Fae yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım."

Bunun Constance hakkındaki algısını değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

Tüm olumsuz özelliklerine rağmen -ki çok sayıda vardı- annem korkunç bir insan değildi. Sadece son derece yanlış yönlendirilmiş, keder tarafından zincirlenmiş ve hayatının ve benim hayatımın her yönü üzerinde tam kontrol sahibi olmadan var olma mücadelesi veren biriydi.

"Tüm bu öfkeyle baş başa kaldım ve bunu yönlendirebileceğim kimse yoktu." Kucağıma baktım. "Ve böylece öfkemi suçluluğa dönüştürdüm."

Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Ya da yüksek sesle, bu konuda.

Bunların gerçekliği göğsümü bir kurşun gibi deldi.

O kadar uzun süre hiçbir şey hissetmeden yaşamıştım ki Farrow hayatıma girdiğinden beri aşırı duygusal yüklenme yaşıyordum. Meleklerin cehennemde var olduğunun canlı kanıtıydı.

"Çok özür dilerim." Sesi kulaklarıma doldu, yandığım yerde beni yatıştırdı. "Dünya sana karşı bu kadar acımasız olduğu için üzgünüm. Ve bu deneyimi tek başına taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm." Parmakları benimkilerle iç içe geçti. "Hepsinden önemlisi, kimsenin sana iyi olmamanın normal olduğunu öğretmediği için üzgünüm. İyileşmek suda yüzmek gibidir. Yüzdüğünüz kadar boğulursunuz da. Ağlayacak bir omuza ihtiyacın var, Zach. Bir geline değil."

"Gelinimden bahsetmişken..." Bu kadar çok dokunulmaya hâlâ alışık olmadığım için parmaklarımızı çözdüm. "Bu gece ne oldu?"

"Beni ilgilendirmez," diye bitirdi Farrow benim yerime. "Bir anlaşmamız var. Nişanlı olduğumu biliyorum. Yapmalıydım."

"Bırak da bitireyim." Yer değiştirdim, yüzümü ona döndüm. "Bütün bunları bu gece senin için planlamıştım. Akşam yemeği. Mum ışığı. Çiçekler... Filmlerdeki tüm o sinir bozucu şeyler."

"Aşk filmleri mi izliyorsun?" İkna olmamış görünüyordu.

"İstemedim. Ve sadece seni... *kullanılmamış* hissettirecek fikirler bulmak için." Yüzümü buruşturdum. "Aramızdaki anlaşmanın klinik bir anlaşma olması, senden faydalanıldığı hissine kapılman gerektiği anlamına gelmez." Durakladım. "Oliver bana bir liste verdi."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama bir kıkırdama geçti. "Ne izledin?"

"Berbat şeyler." Kolumu sıkıp kuruladım, bu da onu daha da çok güldürdü. "*Harry Sally ile Tanışınca*, berbattı."

"Bu bir klasik," diye itiraz etti Farrow. "Bunda yanlış olan ne?"

"Bence böyle talihsiz saçlara sahip iki kişi ürememeli. Bundan sadece kötü bir sonuç çıkabilir."

Başını geriye atıp böğürdü. "Başka nelerden nefret ediyordun?"

"*Titanic*. O kapıda yer vardı, Farrow. Hatta sıkışık dururlarsa üç kişilik bir grup için bile yer vardı."

Araba onun kahkahalarıyla sarsıldı.

Nedenini anlamadım. Gerçekleri komik bulmadım.

Kıkırdamalar arasında el sallamayı başardı. "Devam edin."

İçimi çektim. "*Dirty Dancing*'in adı Creepy Dancing olmalı-Swayze ondan oldukça yaşlıydı. *Call Me By Your Name* ise *American Pie*'in şeftalili versiyonu. Bak, demek istediğim, doğum günün için özür dilemek için aşırı rahatsızlık verdim."

Gülümsemesi artık göz kamaştırıyordu, o kadar büyüktü ki tenimi ısıtıyordu. "Benim için yemek mi yaptın?"

"Tüm favorilerin."

"Güller ve mumlar mı aldınız?"

"O gün senin doğum günündü. Her ne kadar güzel bir jest olduğunu iddia etsem de, hediyem konusunda kıyameti kopardın."

"Arkadaşlarından tavsiye mi istedin?" Bir elini ağzına kapattı ve arkasından uludu.

Elimde değildi, ben de gülümsedim. Mutluluğu bulaşıcıydı. "Kendini beğenmiş gibi bakmayı kes," diye emrettim.

"En azından bir ya da iki tanesini beğendin mi?" Kaşlarını oynattı.

"Filmler." "Octi, onlar objektif olarak korkunçtu."

Kıkırdamaları kan dolaşıma karışarak kendimi daha hafif hissetmemi sağladı. "Bana yine öyle de."

"Octi?"

"Evet."

"Octi."

Sırıttı. "Ne kadar alışılmadık bir takma ad."

Gülümsedim. "Ne kadar sıradışı bir kız." Ceketimi omuzlarımdan sıyırdım. "Her neyse, orada otururken, etrafım güllerle ve kendi yaptığım ev yemeğiyle çevriliyken, ne kadar zavallı olduğumu fark ettim. Sen orada değildin. Dahası, sana kalman için yalvardığımda bile giderken çok mutlu görünüyordun."

"Bunun bir güç esnemesi olduğunu sanıyordum." Gözleri yumuşadı ve ben de ona inandım. "Eileen nasıl oldu da benim oturmam gereken yere oturdu?"

Ona boş ve tarafsız bir bakış attım. "Kapımın önünde belirdi. Sokağın karşısındaki annemi ziyarete geldi ve sanırım o şehirdeyken kontrol listemizi gözden geçirebileceğimizi düşündü."

Ben onu geri çeviremeden annem Eileen'in arkasında belirdi, onu çalışma odama sürükledi ve hep birlikte yemek yememiz için ısrar etti.

Daha sonra, şampanya kadehe ko n m a d a n önce ortalıktan kayboldu.

"Baş ağrılarımdan nasıl olduğunu bilirsin."

Belki de var olan en az ikna edici bahaneydi.

Otuz yıldır başı ağrıyamamıştı.

Farrow derin düşüncelere dalmış, dudaklarına dokunuyordu. "Neden annene onunla evlenmek istemediğini söylemiyorsun?"

"Çünkü iyi bir evliliği sadece anneme borçlu değilim. Bunu babama da borçluyum."

"Ve sen de annenin mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırsın?"

"Evet," dedim hiç vakit kaybetmeden. "Mutsuz hissetmeye alışkınım. Aslında, hiçbir şey hissetmemeye alışkınım. En azından annemin hâlâ mutluluk şansı var."

Çok fazla şey beni etkilemiyordu ama annemin hayattan uzaklaştığı o altı yıl beni çok korkutmuştu. Tekrarı onu mahvedebilirdi.

Celeste Ayi ve ben bunu önlemek için mümkün olan her şeyi yaptık.

Farrow mutsuz görünüyordu, bu da *beni* mutsuz hissettiriyordu. Sanki görünmez bir zincirle birbirimize bağlıymışız gibi onun ruh halinin benimkine sızmasından nefret ediyordum.

"Buna saygı duyabilirim." Başını salladı. "Tek istediğim bir aileydi. Ait olacağım bir yer. Organik olmasa bile neden bir aile kurduğunu anlayabiliyorum."

Farrow'un titremesi şiddetli bir titremeye dönüşmüştü. Dişlerinin de takırdadığını fark ettim.

"Soyunmalıyız," diye ağzımdan kaçırdım.

Göğsüme vurdu. "Çok uygun."

Dudaklarımı yaladım. "Zatürreyi önlemek için." "O kadar da üşümüyorum."

"O zaman benim için yap."

"Soyunmamı mı istiyorsun?"

"Seni her şekilde istiyorum," diye itiraf ettim, ona karşı niyetimi asla yanlış yorumlamayacağını biliyordum. "Ama özellikle çıplak ve özellikle üstümde."

Kapüşonunun eteklerine uzandı ve tek seferde çıkardı. Ve işte böyle, arzuyla boğulmuş bir şekilde dibe battım.

TMROW.

Z Beni sütyensiz görünce ach'ın siki kalktı.

Meme uçlarım dikkat çekmek için yalvarıyordu, ekstra gergin ve hassaslardı. Onları görmezden geldi, koltuğuna yaslandı, ereksiyonu kalçasına yapıştı ıslak pantolonunun içinden.

Diğer eliyle gömleğinin düğmelerini açarken, pantolonunun üzerinden sikini tembelce okşadı.

Sırtımı dikleştirdim, kot pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım, hâlâ göz temasını koruyordum. "Kaç tane?"

Gömleği açıldı. "Kaç tane ne?"

Omuzlarındaki kumaşı silkeledi; yırtık, bronz ve mükemmeldi.

Sürücü kapısına yaslandım ve botlarımı pantolonumla birlikte tekmeleyerek çıkardım, iç çamaşırımı üzerinde bıraktım, böylece dişleriyle çıkarabilirdi. "Benim için kaç film izledin?"

Zach ayakkabılarını çıkardı ve kemerini çözdü, gözlerini göğüslerimden ayırmıyordu. "Çok fazla."

Şimdiye kadar tanıştığım herkes arasında hiç kimse bana Zachary Sun'ın baktığı gibi bakarak onun kadar çarpıcı hissettirmemişti.

Aslında, bana kendimi güzel hissettiren ilk erkek oydu.

Pantolonunu ve külotunu tek seferde çıkardı. Aleti dışarı fırladı, shaftı kadife gibi ipeksiydi. Kalın, uzun ve pürüzsüz damarlar ve belirgin bir taç ile tamamlanıyordu.

Görmek bile ağzımı sulandırdı.

Zach pantolonunu arka koltuğa fırlatırken eli bir şeye takıldı. "Nedir bu?"

Arka koltuktan çıkardı. Bir

Chanel ayakkabı kutusu.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Bana hediyen."

"Bir parçası," diye düzeltti, parmağını saten fiyonkun dibine taktı ve krem beyazı uzun bir ipe dönüşene kadar çözdü. "Hediyenin en iyi kısmı henüz gelmedi. Bileklerinizi birleştirin ve baş desteğinize bastırın."

Normalde bana soran kişiye saygılı bir şekilde siktir olup gitmesini söyledim.

Ama Zach'le birlikte, kontrolümün bir kısmını bırakmak istedim. Hayatımda bir kez olsun bir erkeğin karşısında çaresiz hissetmek istedim. Bırakmak.

Dokunmaktan korkuyordu, bu yüzden her şeyi yapmasına izin vermeye yemin ettim.

Yavaşça kollarımı kaldırdım ve bileklerimi koltuk başlığıyla koltuğu birbirine bağlayan metale bastırdım. Vücudumun beklentiden başka bir şeyle tepki vermesini bekliyordum. Korku. İsteksizlik. Pişmanlık.

Ama olmadı.

İlk defa Zachary Sun'a güvendiğimi fark ettim. Hayatım pahasına. Güvenliğimle. İntikam arayışıyla... Sadece kalbimle değil.

Zach orta konsolun üzerine eğildi ve elindeki beyaz Chanel kurdeleyi yumrukladı.

"Aferin kızıma." Neredeyse dümdüz yatana kadar arkılığı tamamen aşağı eğdi, kaslı kalçalarıyla üzerime çıktı ve bileklerimi bir araya getirerek beni hızla bağladı. "Uzun, sert bir horoz seni teşvik ettiğinde bu kadar itaatkâr olabileceğini kim bilebilirdi?"

Bileklerimi ikişer üçer düğümleyerek hızlı bir öpücük çaldı. Satenin tenime batan donuk ısıırığı omurgamdan bir adrenalin oku fırlattı.

Göbeğimin altında bir sıvı sıcaklığı gıdıklandı ve iç çamaşırlarımı tamamen sırlıslık bulacağını biliyordum. Sadece denemek için bağları çektim ve kendimi koltuğa sıkıca bağlanmış buldum.

Tamamen çaresiz ve onun merhametine kalmış.

Gözlerimi kısmıştım. "İnsanları bağlama konusunda şüpheli derecede iyisin."

"En iyi arkadaşın kendini sürekli riskli pozisyonlarda bulursa sen de öyle olursun."

"Oliver?"

"Romeo."

Bu konuşmayı daha sonra yapmak üzere yer imlerine ekledim.

Bunu bilmek zorundaydım.

Zach küçük arabanın içinde olabildiğince doğruldu, hâlâ üzerimdeydi ve yaptığı işi hayranlıkla izliyordu.

Çenemi tuttu ve gözlerimiz buluşsun diye yüzümü yukarı kaldırdı. "Sen her zaman güzelsin Farrow Ballantine, ama özellikle benim merhametimdeyken çok güzelsin."

Parmak eklemiyle sağ meme ucumu okşadı, tüy gibi yumuşak bir dokunuştı bu. Vücudum sarsıldı, kalçalarım kasıldı, amım onunla dolmak için yalvardı.

"Daha fazla," diye inledim.

"Daha fazla mı?" Külotumun kenarıyla oynadı, tenime doğru çekiştirdi.

"Daha fazla ne?"

Gözlerinin içine baktım ve bunun onun için kolay olmadığını kendime hatırlattım.

Tüm bu dokunma olayı.

"Vermek istediğinden daha fazlasını."

"Neredeyse sahip olduğum her şeyi vermeye hazır olduğumu fark etmeye başlıyorum." Parmak eklemleri sağ meme ucumdan sol meme ucuma doğru ilerledi. "Şimdi seni nerenden öpmeliyim?"

Gözlerim iç çamaşırlarıma kadar indi. Ama pratikte arabanın onun yere oturması için çok küçük olduğunu biliyordum.

"Ah, anlıyorum." Başını salladı. "Merak etme tatlım. Bu gece dilime geleceksin."

Boğazım bir yutkunmayla sarsıldı. Direksiyona yaslandı, bir eliyle kalçalarımı kavradı ve bacaklarımı yukarı doğru çekerek omuzlarına yasladı.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," demek zorunda hissettim kendimi, her ne kadar içimde bir ihtiyaç cehennemi yanıyor, tenimin her hücresini yakıyor olsa da.

"İstemiyor musun? Amını yeni evim yapmaya niyetliyim. İçinde yaşamak istiyorum. Seni tepeden tırnağa yutmak istiyorum."

Külotumu bir tarafa sürükledi, dudaklarını amıma batırdı ve beni içine çekti. Burnuyla klitorisime masaj yaparak beni yanmanın eşiğine getirdi.

"Sen bir uyuşturucusun Farrow Ballantine. Ve çoktan damarlarıma girdin."

Kalçalarım birbirine çarptı, dizlerim boynuna dolandı, dilini dar deliğimden yarığıma kadar gezdirdi, sonra tüm amımı ağzına aldı.

Arzum çaresiz bir acıya dönüşürken, ıslak dilinin açgözlü amcığıma daha fazla erişmesini sağlamak için eğildim. Dili klitorisimi buldu.

Ucu dar yumrunun etrafında alaycı, işkenceli bir hızla dönüyordu. Orta parmağını amımın derinliklerine batırdı. Utanmazca, duvarlarım sevgili yaşam için ona yapıştı, daha fazlası için yalvardı.

"Ne kadar sıırıslıkam olduğuna bak," diye mırıldandı, klitorisimi daha hızlı dilleyerek, ağzının arkasından ahlaksız bir homurtu yuvarlandı. "Ne kadar da darmışsın. Hayatımda hiç bu kadar küçük bir deliği sikkemiştim."

Parmağı amımı okşamaya başladı ve ben de kendimi tutamadım. "Kaç delik siktin?" diye ağzımdan kaçırdım.

*İnsan dokunuşundan dehşete düşen bir adam bekaretini nasıl kaybeder?
Alkolle mi?*

Uyuşturucu mu? Katıksız acı mı?

Bu sorular beni haftalarca meşgul etti.

Zach bir parmak daha ekledi, cezalandırıcı bir güçle içime girdi, neredeyse rahatsızlık noktasına kadar ama tam olarak değil.

"Gülmeyeceğine söz verir misin?" diye amıma doğru hırladı, klitorisimi, yarığımı, iç kalçalarımı açlıktan ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla yalayıp yuttu.

"Söz veriyorum."

"Seks bebekleri." Ağzı tenimin üzerinde durakladı, zorlukla aldığı nefesler göğsünü kalçalarımın arkasına çarpıyordu. "Plastik. Sentetik. Soğuk. İhtiyaçlarımla ilgilenmem gerekiyordu."

"Bu kadar mı?"

Kalbim büyüdü, Zach'in ıstırabının boyutuna kadar genişledi, hissettiği ıstırabın her damlasını yutmak ve kendim taşımak istedim.

"İşte bu kadar." Beni serbest bırakmak için Chanel kurdelesini çözdü ve dizimin arkasına sıcak bir öpücük kondurdu, bu itiraf karşısında gözlerini kapattı. "Bunun dışında tamamen bakireyim."

Elimi aramızdan uzatıp hâlâ beni parmakladığı parmak eklemlerine koydum. "Peki."

Durdu ve şehvet dolu gözlerle bana baktı. Yüzü o kadar çocuksu, o kadar saçma bir şekilde çarpıcıydı ki gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

"Sende acınacak bir şey yok." Tek bir parmak ucuyla çenesinde gezindim. "Eğer bana verirseniz, bekâretinizi almaktan onur duyarım Bay Sun."

Çarpık bir sırıtış sundu. "Hepsi sizin, Bayan Ballantine."

Aramızda, amımın yanında duran eline baktım. "Sana birkaç numara öğretebilir miyim?"

Adem elması başını sallamasıyla birlikte yuvarlandı.

"Genellikle..." Durakladı. "Ortaklarım bana yol gösterme konusunda pek iyi değiller. Hiçbirinin ağzı yok."

Kıkırdamamaya çalışarak gözlerimi devirdim. "Sana göstereyim." İşaret parmağını tekrar amıma soktum.

"Şimdi sonuna ulaştığında kıvrır. Evet, işte böyle." Yer değiştirdim, sularım her iki parmağımızı da kapladı. İçimde bir zevk dalgası kabardı. "İşte. İçeri ve dışarı. Böyle çevirdiğinde G noktama çarpıyor." İnleyerek başımı geriye attım. "Evet."

Amımı okşarken bakışları yüzüme yapıştı, dudakları beni yemekten şişmişti. Buna dayanamıyordum. Benim için iyi bir şey yapma arzusu. Bu çocuksu onaylanma hevesi.

Yanaklarını sıktım ve onu kendime çektim, vahşice öptüm, dilindeki sularımın, tenindeki yağmurun tadını aldım.

Buğu camları buğulandırıyordu. Beni parmaklamaya devam etti, aleti kalçamın arkasına bastırılmıştı, sıcak ve hazırды, tepesi nemliydi.

Seks kokusu arabamı doldurmuştu ve bundan asla kurtulamayacağımı biliyordum. Her araba kullandığımda, bu anı düşünüyordum.

Orgazmım göbük deliğimin altında dönerek artmaya başladı.

Zach meme uçlarımdan birini ağzına aldı, emdi ve üst dişleriyle sıyırdı. Çenesini göğüslerimin arasındaki vadiye dayayarak bana bakmak için durakladı.

"Bir yaratık nasıl bu kadar mükemmel olabilir?" Parmağı içimde daha hızlı hareket etti, tükürüğü mememin üzerine bulaştı. Sol göğsümden sağ göğsüme geçerek onu da ağzına aldı. "Nasıl oluyor da sana dokunmadan duramıyorum?"

Kalçamdaki sikine uzandım ve onu ovuşturdum. "Devam et. Daha hızlı." "Hayır. Seni becermem gerek," diye homurdandı, dudakları tekrar ağzıma doğru hareket etti, beni çılgınca, hayvani bir ihtiyaçla öpüyordu.

"Şimdi." "Prezervatifin var mı?"

Ağzı boğazıma kaydı, öptü ve kemirdi. "Çekileceğim."

Orgazm bacaklarımdan arasına yerleşti. Bir uçurumdan aşağı süzölüp yerçekiminin beni yakalamasını beklemek gibiydi.

"Zachary. Beni eyersiz becermene izin vermeyeceğim."

Dudakları meme ucuma geri döndü. "Gerçekten nazikçe sorsam bile mi?" "Öyle bile olsa."

"Kolyeler dışında sahip olduğum her sanat eserini sana hediye etmeye razı olsam bile mi?"

"Bunu yapar mıydın?" Nefes nefese kaldım, vücudumda bir doruk noktası gürlerken kaslarım titriyordu.

"Ben çaresiz bir adamım, sen de inatçı bir kadınsın."

Ama ben ona cevap veremeyecek kadar trilyonlarca parçaya ayrılmakla meşguldüm. Boşalmaya başladığım anda beni parmaklamayı bıraktı, amımı avuçladı ve avucunun tabanıyla sertçe bastırdı.

O kadar yüksek sesle inledim ki, Pasifik Okyanusu'ndaki balinalar bunu bir tehlike sinyali olarak algılamış olmalı.

"Dölünü hissedebiliyorum. Sikeyim. Avucumu kaplıyor." Zach yüzünü omzuma gömdü ve aletini kalçamın arkasına sürttü. "Bu çok güzel. *Sen çok güzelsin.*"

Dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı yavaşça omuzlarından çözdü ve amımı tutan avucunu aramızda kaldırdı. Sularımınla kaplıydı.

Utanmayı reddederek alt dudağımı ısırdım. Orgazm yüzünden nefes nefese kalmıştım, terlerimiz birbirine karışıyordu.

Zach elini yüzüme götürdü. "Ne yaptığını gördün mü?"

Başımı salladım.

"Şimdi yala onu."

Yaptım. Tüm ulusu uzaylı istilasından kurtarmak için ayrılmış olması gereken bir coşku seviyesiyle.

Ona duyduğum arzuyu yalamanın inanılmaz ateşli bir yanı vardı. Bitirdiğimde, kapüşonlu gözlerle avucunu inceledi, sırttı ve sonra beni öpmek için aşağıya daldı.

Dillerimiz birbirine karıştı. Birbirimize sımsıkı sarılarak öpüşürken inledik.

Tüm vücudum harap olmuştu, hem orgazm hem de onu aldığım pozisyon yüzünden, ama yine de iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum. Ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu serbest bırakmayı vermek için.

Ne kadar inkâr etse de sonuçta o da bir insandı.

Onu üzerimden ittim. Yolcu koltuğuna geri yuvarlandı, susamış gözlerle hareketlerimi takip etti.

Kapının kilidini açtım, arabanın etrafında döndüm ve yolcu tarafını açarak bir parmağımı çengelledim. "Ayağa kalk."

"Beni ormanda mı bırakıyorsun?" Zach sikini sıkarak ereksiyonunu dizginlemeye çalıştı ve karanlıkta boxer külotunu aradı. "Çünkü seni temin ederim, Küçük Octi, burada zaten acı çekiyorum."

"Senin sorununu seks yapmadan halledeceğiz," diyerek elini tuttum ve onu dışarı çektim.

Dokunmakla, en azından *bana dokunmakla bir sorunu yok* gibiydi. Bu kadar ilerlemiş olması göğsümü gururla doldurdu.

Farların zayıf parıltısından kaşlarının kalkıklığındaki şüpheciliği fark ettim ama yine de benimle dalga geçti.

Kapıyı arkasından kapattım ve onu kapıya doğru iterek öptüm. İkimiz de hâlâ iç çamaşırlarımıza kadar çıplaktık.

Her an biri bizi yakalayabilir.

Görölme fikri bile beni heyecanlandırıyordu. Ama ben Zach'ten farklıydım.

-Her zaman tehlikeyle flört ettim. Onun sınırlarını zorladığımı biliyordum.

Anlamadığım şey, neden bana izin vermişti.

Dizlerimin üzerine çökerken Zach etrafıma bakındı. Çakıllar tenime batıyordu. Siyah Calvin Kleins'ını daha da aşağı ittim.

Sıcak aleti elimde zonkluyordu, o kadar büyüktü ki sabit bile tutamıyordum.

"Aletim hizmetçimin ağzındayken yakalanmamayı tercih ederim," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve sözlerinin aksine beni **k e n d i n e** çekti. "Bu sadece orta yaşlı beyaz politikacıların göze alabileceği bir ahlaksızlık seviyesi, Octi. Ayağa kalk. Bunu başka bir zaman yaparız-"

Ama o cümlesini bitirmeden önce sikinin tabanını kavradım ve ucuna kadar yalayarak ağzıma götürdüm.

"Boş ver." Elini yüzünde gezdirerek tısladı: "Görünüşe göre sahip olduğum tüm diğer ilkelerle birlikte itibarımı da yerle bir edeceğim. Ağzının *başımı* nasıl belaya soktuğu gerçekten hayret verici."

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi ama onu dizginledim ve sikinin yarısını ağzıma aldım.

Daha fazlasını istedim ama o asla sığmazdı.

Vahşi buklelerimi yumruğunun etrafına iki kez doladı, ağzıma sokmaya başlarken başımı eğdi. "Siktir, Octi, çok iyi hissediyorsun."

Başımı ileri geri sallarken kirpik perdesinin arkasından yüzünü izledim, tadının -topraksı ve narenciye kokulu- tadını çıkardım.

"Daha fazla, Farrow. İşte bu kadar." Kalçalarını ileri doğru iterek aletini ağzıma daha fazla almam için yalvardı. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Aletin etrafında sııttım.

Daha önce kimse beni *bununla* suçlamamıştı.

"Sen çok büyüksün," diye mırıldanmayı başardım. "Asla sığmayacak." "Sığdıracağız. Söz veriyorum."

"Bu çok büyük."

"Her seferinde bir santim deneyelim." Onun için söylemesi kolay.

Bu kadar çok santim sığdırmak zorunda olan o değildi.

Ağzımı daha geniş açtım, sikini kavrayıp ağzımın derinliklerine doğru ilerlerken çenemi yukarı kaldırdım. Ucu boğazımın arkasına çarptı.

Gözlerim yaşlarla doldu, öğürme refleksim harekete geçti. Onu iyi

hissettirmek için çaresizce bastırdım.

Birden durdu, vücudu gerildi. Karın kasları çıldırmıştı.
Her nefes alışında büzülüyordu.

Neredeyse saygıyla başımı okşadı. "Biraz daha alabilecek misin?"

Başımı salladım.

Neden başını sallıyorsun? Bademciklerini ciğerlerine itecek.

"Emin misin?"

Aletin yanında konuşamadığım için cevap vermek yerine onu tersledim.

Zach kıkırdadı, sert sesi içime işledi ve böylesine soğuk bir gecede içimi ısıttı. Daha da derine bastırdı. Aleti boğazımın şekline doğru kıvrıldı.

Burun deliklerimden nefes aldım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Kelimenin tam anlamıyla onun sikinde boğuluyordum.

"Çok sıcak hissediyorsun," diye mırıldandı ve tüm kalbim eriyerek midemde bir yapışkan havuza dönüştü. "Ağzını o kadar sert sikmek istiyorum ki bir daha asla kapatamayacaksın."

Taşaklarını avuçladım, edepsiz konuşmasını düzeltmesi için bir uyarı. İnledi, daha da yaklaşırken başının geriye düşmesine izin verdi. Artık tamamen ağzımın içindeydi. Duruma alışmak için bir süre bekledik.

Ensemdeki saçlarla oynadı. "İtebilir miyim?"

Her seferinde bir damla olmak üzere boğazıma ön sperm sızdığını hissettim. Tüm vücudu titriyordu.

Yapabildiğim kadarıyla ona hafifçe başımı salladım. Beni saçlarımdan tutarken ağzımı acımasızca sikmeye başladı.

Bir elimi arkasındaki yolcu kapısına dayadım, arzudan çılgına dönmüştüm. Diğer elimle bacaklarımdan arasına uzandım, işaret parmağımla klitorisimi döndürürken bir yandan da ağzımı dolduran sikini emiyor, ısıtıyor ve tükürüyordum.

Klitorisimi daha hızlı ve daha sert ovuştururken Zach'in itişleri daha sarsıntılı hale geldi, saçlarımı daha sıkı tuttu.

"Kova kova boşalacağım." Zach inledi. "Şimdi çekilmem gerek."

Başımı çılgınca salladım, kapıyı bıraktım ve elimle demir kış yanaklarını kavradım, geldiğimi hissederken inledim. Ağzımın içine boşalmasını istiyordum.

"Ben inanan bir adam değilim, Farrow." Zach iki elini saçlarıma gömdü ve ona bakmam için başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Ama inanmakta zorlanıyorum."

Doğanın senin kadar radikal bir kusursuzluğa sahip olabileceğine inanıyorum." Dölleri ağzıma aktı.

Kalın, sıcak sıvıyı lıkır lıkır içtim. Boğazımın duvarlarına bal gibi yapıştı.

Beni ayağa kaldırdı, kendisi de dengesizdi. Ayağa kalkmak için mücadele ettim, kendi doruk noktamın ağırlığı altında dizlerim jöle gibiydi.

Beni düzeltip başımın arkasından tuttuğunda orgazmın ortasındaki coşkuyu yaşıyordum. "Sana, seninle ve senin *için* iğrenç şeyler yapmak istiyorum. Ve buna bununla başlayacağım."

Beni sertçe dilledi, nefesimi keserek öptü, ağzım hâlâ onun dölüyle doluydu.

Öpüşürken, ısırırken, ısırırken, birbirimizin ağzının içinde inlerken dudaklarımın kenarlarından damlıyordu. Çenelerimizden aşağı akıyor, buz gibi gecede tutkal gibi tenimize yapışıyordu.

Her yerimiz birbirine dolanmıştı; uzuvlar, parmaklar, saçlar, diller. İstesem bile bu tren enkazını durduramazdım.

Bu karanlık, işkence görmüş adam beni büyüğü altına almıştı ve beni kullanmasına izin verecektim.

Ama bu herhangi bir büyü değildi. Kara büyüydü.

ZACH

Romeo Costa:

Ne olmuş yani? Barıştınız mı?

Ollie vB:

İşin içinde makyaj seksi var mıydı?

Ollie vB:

(Ayrıca: kimden bahsediyoruz?)

Romeo Costa:

Hizmetçi Hot Stuff kapıma geldi.
Dün gece, terk edilmiş bir kedi gibi sırılsıklam
olmuş, sığınacak bir yer istiyordu.

Zach Sun:

Hafif bir anlaşmazlık yaşadık.

Zach Sun:

Bir yolunu bulduk.

Ollie vB:

Taşaklarını geri istedin mi?

Romeo Costa:

Saçmalama, Oliver.

Zach Sun:

Teşekkürler, Rom.

Romeo Costa:

Böyle bir talepte bulunacak cesareti yok.

Zach Sun:

İkiniz de zihinsel olarak beş yaşındasınız.

Ollie vB:

Yalanlar. Belli ki hormon dolu
ergenliğimin zirvesindeyim.

Ollie vB:

Muhtemelen on üç ile on dokuz arasında bir
yerde.

Ollie vB:

Yardıma gelenleri kazıkladığınız gerçeğini hâlâ
kabullenemiyorum.

Zach Sun:

Kelimenin tam anlamıyla tanımadığın bir kadına
iki tane
Beş Amex kartı.

Romeo Costa:

TEKRAR GEL?

Ollie vB:

Yaptım.

Ollie vB:

Üç kez. Sadece bugün. Frankie'nin IG fotoğraflarına.

Ollie vB:

Kosta Rika'da, güneşin tadını çıkarıyor, minik bikiniler giyiyor.

Ollie vB:

Şimdiye kadar harcadığım en iyi para.

Ollie vB:

Ayrıca, nasıl öğrendin?

Zach Sun:

Farrow'un bir ağzı var.

Ollie vB:

Bunu senin sikini daha çok yalamak ve benim işim hakkında daha az konuşmak için kullanmalı.

Zach Sun:

Bir 'iş' sahibi olmak için bir işe ihtiyacınız yok mu?

Ollie vB:

Farrow Frankie'yi nereden tanıyor?

Romeo Costa:

Dallas ve Frankie Farrow'u doğum günü kutlaması için dışarı çıkardılar.

Ollie vB:

Vay canına. Tamam.

Ollie vB:

Pastadan atlayan striptizci olmam için gelen taleplerin eksikliğinden incinmemiş gibi davranmayacağım.

Zach Sun:

Sabıka kaydınızın ihtiyaç duyacağı son şey, bir yerden tamamen çıplak bir şekilde atlamanızdır.

Ollie vB:

Şartlı tahliyem sona erdi ve bu tamamen kendi rızamla oldu, çok teşekkürler.

Ollie vB:

Sana söylemiştim. Adını unuttuğum için kızmıştı.

Romeo Costa:

Bu konuşmayı bir saniyeliğine sabitleyin.

Ollie vB:

Neden? Bize söyleyecek önemli bir şeyin mi var?

Romeo Costa:

Hayır. Bunun için biraz patlamış mısır yapacağım.

Ollie vB:

[Göz devirme emoji]

Ollie vB:

Peki şimdi nerede?

Romeo Costa:

Frankie mi? Muhtemelen anaokulu, harfleri ve renkleri öğreniyor.

Ollie vB:

Farrow, seni domuz.

Romeo Costa:

Oturma odamda Shortbread ile.

Romeo Costa:

Voodoo bebekleri yapıyor gibi görünüyorlar.

Romeo Costa:

Benim hatam.

Romeo Costa:

Az önce tığ işi yapmaya başladıklarını öğrendim.

Romeo Costa:

Kahretsin, bu işte gerçekten çok kötüler.

Romeo Costa:

Dallas az önce bir bere bitirdi ve bir horoz ısıtıcıya benziyor.

Zach Sun:

Umarım "horoz" derken horozu kastediyorsundur.

Romeo Costa:

Dinle, Dallas kayak yapmayı sever. Burası yargılamasız bölge.

Ollie vB:

Saat üç Farrow için çalışma saati değil mi?

Romeo Costa:

Şu anda iş tanımında Zach'in aletini vücudundaki her deliğe sokmaktan başka bir şey olduğundan şüpheliyim.

Zach Sun:

Onu bir kez daha nesneleştirirseniz, kendinizi Brett gibi elinizde bir bıçakla bulursunuz.
Junior.

Ollie vB:

Ah. Zachy Boy, bağlanmaman gerekiyor.
Nişanlandınız.

Romeo Costa:

Bu nişan Vanilla Ice'ın kariyerinden daha kısa sürecek.

Zach Sun:

Vanilya kim?

Romeo Costa:

Aynen öyle.

Ollie vB:

Vanilya kelimesini söylemeyi keser misin?

Ollie vB:

Bu benim için çok tetikleyici.

Romeo Costa:

Neden?

Ollie vB:

Bana misyoner seksini hatırlatıyor.

Zach Sun:

Evliliğe devam edeceğim.

Romeo Costa:

Dan için 100 bin avans yatırmamış mıydın?
Farrow'un yasal ücretleri için?

Zach Sun:

Bu konunun dışında.

Ollie vB:

Tamam, @RomeoCosta, ona kim söyleyecek?

Romeo Costa:

Ben değil.

Romeo Costa:

Öğrendiğinde ne kadar komik olacağını hayal edin.

Zach Sun:

@RomeoCosta, Farrow'a geri gelmesini söyler
misin?
Ev mi?

Romeo Costa:

Bekle.

Romeo Costa:

Bir evi olmadığını söyledi.
işverenin misafir odasında yaşıyor ve
karımla çok fazla eğleniyor.
Bugün geri gel.

Romeo Costa:

Yarın tekrar dene.

Ollie vB:

Bu ilişki, dilimlenmiş ekmekten bu yana bu
dünyanın başına gelen en iyi şey.

Zach Sun:

Ben karbonhidrat yemem.

Ollie vB:

Gerçekten yapmalısın. Çok huysuzsun.

Zach Sun:

Hepinizden nefret ediyorum.

Romeo Costa:

Hepsi değil.

Romeo Costa:

Farrow değil.

ZACH

U Şimdiye kadar Yunanlıların Helen için Truva'yı neden işgal ettiklerini hiç anlamamıştım.

Farrow'un dolgun dudaklarının arasından aletimi tekrar geçirmek anlamına gelecekse bir ya da iki savaşı haklı çıkarmaya hazır olarak uyandım.

Sabah erkenden başladım, yarısını ikinci raunda ne zaman gidebileceğimi merak ederek geçirdim.

Oliver ve Romeo ile yaptığım antrenmandan sonra en iyi takım elbisemi giyerek kütüphaneme doğru yola çıktım. Kahrolası *hizmetçimi* etkilemek için evdeki ofisimde çalışırken ısmarlama üç parçalı bir takım giymek acınası bir durumdu ama gururu çoktan aşmıştım.

(Fae'nin amını tattığımdan beri pek çok şeyi geride bırakmıştım).

Ofisime doğru ilerlerken parmağımı telefonumun üzerinde gezdirdim ve beş cevapsız arama olduğunu gördüm. Üçü annemden. İkisi Eileen'den.

Kızgınlık üzerime çöktü. Anlaşmamıza mesajlaşmaları, aramaları ve konuşmaları sınırlayan bir madde eklemiştik. Nişan sözleşmesinin açıklamalı bir kopyasını ona göndermek için aklıma bir not aldım.

Aramaları görmezden geldim, Dan, Bryan ve Deanne'den gelen e-posta zincirine cevap verdim ve özel dedektife bir takip e-postası yazdım.

Bu, herkesin elini taşın altına koyduğu bir operasyon olmalıydı. Octi, Vera'yı yok etmeyi hak ediyordu ve ben de Farrow'la olan mirasımı garantiye almak niyetindeydim.

Tüm mirası, evi, temizlik şirketi ve işini devasa bir boyuta taşımasına yardımcı olması için bendenizden bir kıdem tazminatı paketi.

Ya da, tercihen, emekli ol.

Ateşli üniformasıyla başka bir pisliğin evini temizlediğini düşününce tüm şehri ateşe vermek istedim.

(Bakınız: Truva Savaşı.)

"Bay Sun." Natalie banyodan çıktı, topukları yere vurarak bana doğru hızla ilerliyordu. "Günaydın."

Bu kanatta iş toplantıları yaptığım için malikânenin bu bölümüne ayakkabı ile girilmesine izin verdim.

"Tartışılır." O benim uzun adımlarıma yetişmeye çalışsa da ben hızımı korudum. "Benim için neyin var?"

Aptalca bir umutla telefonumda gezinmeye devam ettim... Ne? Farrow bir şekilde çamaşır odasında hızlıca sevişmek istediğine mi karar verecekti?

Beklentilerimi düzene sokmam gerekiyordu. İki gece önce, onu eysersiz sikkmek için yalvarmışım.

Onu hamile bıraksaydım ne olurdu?

Başlangıç olarak, Eileen ile gelecekteki evliliğin olan zincirden kurtulmuş olacaksınız.

Başımı salladım, düşüncelerimin gerçeklikten bu kadar uzaklaşmasına izin vermedim.

Eileen bir gerçektir, bir seçenek değildir.

Annemi mutlu ederdi.

Babama verdiğim sözünü yerine getirecekti. Tüm bunlar bir yana, o güvendediydi.

Onunlayken, azgın bir ergen gibi ormanda çırılçıplak sakso çekme riskini asla göze alamazdım.

Ona dokunmayı düşündüğü için birini asla bıçaklamazdı.

Aldığı her nefes, gülümsediği her gülümseme, kaptığı her küçük tuhaflık tarafından asla tüketilmeyecekti.

"Saat onda CIRPE Corp ile Zoom toplantınız, saat on bir buçukta TechT hissedarlarıyla şehir merkezinde brunch'ınız ve GoProBono anlaşmasını sonuçlandıran bir sözleşme imzalamak için saat ikide Chicago'ya iç hat uçuşunuz var. Bunun dışında, Constance ve Celeste ile Rockville Pike'daki yeni Endonezya restoranında soru işaretli bir akşam yemeğiniz var, eğer gelebilirseniz." Natalie listemi bir solukta hızlıca sıralamayı başardı.

"Gelemeyeceğim. Onlara özürlerimi iletin ve faturayı benim kartımdan ödeyin."

Farrow'u yirmi dört saattir görmemişim. Pantolonunun içine girmek son derece önemliydi. Nefes alma ve diğer zorunlu fiziksel işlevlerden önce.

Tüm kırmızı ışık bölgesine on yıl yetecek kadar prezervatif satın almışım.

Ofisimin çift kapısını iterek açtım. "Saat beşten önce dosyalama, kuru temizleme ve alışveriş işlerimi bitirdiğinden emin ol. Evin bana kalmasını istiyorum."

Tercümesi: Bir sapık olarak dünyaya ifşa edilmeden evin çeşitli yerlerinde Farrow'un bacağını huzur içinde becermek istiyorum.

Natalie burnunu kıvırdı. "Ya her şeyi bitirecek zamanım olmazsa?"

"Yarın bitir." "Ama

ben-"

"Rica etmiyorum, Natalie. Emrediyorum." Eşikte durakladım. "Eğer çalışma şartlarını beğenmezsen, pozisyonunu her zaman eşit derecede beceriksiz birine teklif edebilirim."

Suratını astı. "Farrow karşılık verdiğinde hiç umursamıyor gibisin."

Çünkü şovu o yönetiyor ve sen sadece figüransın. Cevap vermek yerine kapıyı yüzüne kapattım.

Yönetici koltuğuma yerleşmeden önce, Fae ile hiç bitmeyen Go oyunuma bir ara verdim. Dün gece bir taşı yerinden oynatmıştı, bu da bir noktada eve döndüğü anlamına geliyordu.

Koridorun karşısında uyuduğunu bilmek tuhaf bir şekilde beni tatmin ediyordu.

Ben.

Kasemden bir taş kopardım ve tahtanın üzerine koydum. İki tane barındırdım

onun mahkumları. Ne de olsa önümüzdeki günlerde oyunu kazanacaktım.

"Aptal, Octi. Bu gidişle tüm krallığını fethedeceğim."

Acı bir gülümsemeyle savaştım, derinlerde bir yerde yakalananın ben olduğumu biliyordum.

ZACH

L Tüm umut rüzgarları gibi benimki de yavaş ve acımasız bir şekilde öldü.

Ögle yemeğinden önce Farrow'dan bir sakso daha *bekliyordum*.

Bunun yerine, Natalie'den planlanmış video konferanslarımı ve iş grşmelerimi engelleyen çok sayıda kesinti aldım.

Sonra annem uğrayıp cevap vermememden şikayet etti ve bir yerlerde bir çukura düşme ihtimalime karşı bir takip uygulaması indirmemi istedi.

Gözlerinden hakiki yaşlar süzülüyordu ve kazayı öğrenmekten kaynaklanan gizli kaygının aslında onu hiç terk etmediğini biliyordum.

Oliver daha sonra evimi seks partisi için ödünç almak gibi saçma bir taleple geldi. Onu kelimenin tam anlamıyla kovdum, ama o sadece dönüp tekrar yapmamı istedi, daha sert bir şekilde.

Ve *hala* Octi'den bir iz yok.

Güvenlik kameralarını kontrol ettim.

Koridorlar. Mutfakları. Yaşam alanlarına. Hiçbir yere bakmadım.

Bu takıntıyı bırak. İşine konsantre ol.

İki saat sonra bunun imkânsız olduğu ortaya ıktı. Koltuğumdan kalkıp odasına doğru ilerlerken kendime asi bir çalışanı kontrol ettiğim bahanesini uydurmaya çalıştım.

Sertifikalı bir aptal gibi hissederek kapısını aldım. *Benim* evimdi. *Benim* maaşımla çalışıyordu.

Neden kendimi bu kadar kontrolsüz hissediyordum?

"Farrow. Orada olduğunu biliyorum." Cevap gelmedi. Dirseğimi kapıya dayadım, burun deliklerim alevlendi. "Araban n tarafa park etmiş -bu arada park etmem gereken yere- ve tüm sağlıklı atıştırmalıklarım gece boyunca yağmalanmış."

Sonunda tahtanın diğer tarafından onun özür dilemeyen sesi geldi. "Bu kaju enerji topları bomba gibi. Onlardan daha çok almalısın."

Kendine özgü kstahlığıyla konuşmuştu ama ben kırılgan bir şeyler sezmiştim. Hatta kırılgan.

Tüylerim gökyüzüne kadar yükseldi.

"Octi?" Anılarımı gözden geçirerek son kırk sekiz saati yeniden oynattım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"şok edici bir şekilde, hayır.

Sen değilsin." "Kapıyı açabilir miyim?"

"Beni böyle grmemeni tercih ederim." "Ne gibi?"

"Savunmasız."

"Farrow." Nefes alarak gözlerimi kapattım. "Sana en karanlık, en ahlaksız yönlerimi gösterdim. Ruhumu sana açtım. Tek istediğim seninkine de bir göz atmak."

Cevabını beklerken dünya kendi ekseninde dönüyordu. Sonunda, "İçeri girebilirsin." dedi.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girip arkamdan kapattım. Natalie evin bir yerlerinde gizleniyordu -Constance da belki- ve Octi'nin mahremiyetine karşı kendimi korumacı hissediyordum.

Yatakta uzanmış, uzun bacakları saten çarşaflara dolanmış, yüzü yastığa gömülmüştü.

Üzerinde büyük boy bir sweatshirtten başka bir şey yoktu ve her nasılsa balo elbisesi içinde gördüğüm tüm kızlardan daha güzel görünüyordu. Altın sarısı saçları yastık kılıfının üzerinde sıvı güneş ışınları gibi yayılıyordu.

Onu gördüğümde göğsümde bir şey sıkıştı.

Bu bir kalp krizi olsa iyi olur, Zachary, diye uyardı annemin sesi kafamın içinde.

Hemen yatağının yanına koştum. "Ne oldu?"

Onu hiç ağlarken ya da buna yakın bir şey yaparken görmemiştim. Aslında bu kadının bana bu kadar çekici gelmesinin nedenlerinden biri de tungstenden daha güçlü olmasıydı.

"Bunu sana kim yaptı?" Ben talep ettim.

Yatağın kenarına otururken ellerim sırtını buldu ve ileri geri ovuşturdu.

Yüzü hâlâ yastığa gömülüymüşken telefonunu göğsünün altından çıkardı ve elime doğru fırlattı. "İşte buna uyandım."

Ekranda bir *New York Times* makalesi belirdi, başlık kalındı.

FARROW BALLANTINE: DAHI,

YETENEK, HİLE.

"Adımın altındaki haberler sekmesine bakın." İpek onun iniltisini bastırdı - tam olarak bir ağlama değildi ama bariz mutsuzluğunun bir işaretiydi. "Kusman gerekirse diye bir kova hazırla."

Düzinelerce skandal manşet önde gelen tüm siteleri süsledi.

***FARROW BALLANTINE OLIMPIYATLARA RESMEN BAŞLADI
FIRLATMA MAÇI.***

***ESKRIMCI FARROW BALLANTINE BILEREK KAYBETTI-ABD TAKIMINDA OLMALI
ONA BİR ŞANS DAHA VERİR MİSİN?***

***FARROW BALLANTINE SİSTEMİ 'ALDATTI': BİR
RAPOR.***

Bu manşetlerle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmadı.

Onu işe almadan önce yaptığım derin araştırmada tüm bunları ortaya çıkarmıştım.

Amerika'ya dönmeden kısa bir süre önce Farrow Seul'deki son maçına çıkmıştı.

Küçük hile bir şekilde gizli kalmayı başardı ve bunu USA Fencing ve Olimpiyat Komitesi ile kendi içinde halletti.

Bunu nasıl başardığını bilmiyordum.

Kadının kontrollü bir telefonda daha az bağlantısı vardı.

"Eskrimci olarak geleceğim bitti. Ben bittim." Yer değiştirerek yastığını göğsüne bastırdı. "Artık asla Olimpiyatlara katılamayacağım."

Yanağında ıslaklık var mı diye

kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Yine de burnunu çekti ve yeni bir gözyaşı dalgasıyla savaştı.

"Bana neler olduğunu anlatmalısın, Octi. En başından itibaren." Ona dokunmak için bir bahane olarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Sırt üstü yuvarlandı. Şimdi yüzünü tam olarak görebiliyordum. Burnu pembe, gözleri kan çanağı, saçları dağınıktı.

Bir şeyleri kırmamak için ellerimi yumruk yaptım. Farrow dudaklarını yaladı. "Yargılamayacağına söz verir misin?"

Yargılanması gereken kişi benim.

Korkarım ki tüm dünyayı ateşe verebilirsin ve ben de lanet olası küpelerini tutup kenardan sana tezahürat yaparım.

"Pinky söz veriyorum."

Ayağa kalktı, sırtını yatak başlığına dayayarak bana baktı.

Dişleri alt dudağına battı. "Seul'deki son günümde kötü bir şey yaptım."
"Detaylandır."

"Babamın korkunç bir kazada öldüğüne dair bir telefon aldım. Uzak bir teyze söyledi. Vera değil. Ne Reggie ne de Tabby." Bakışları kucağına düştü. "Vera'ya e-posta ve telefon yoluyla ulaşmaya çalıştım. Kapısını çalması için bir komşusunu bile gönderdim ama beni atlattı."

Yemin ettim, bir kolumu Fae'nin beline doladım ve onu kucağıma aldım, saçları altın bir şelale gibi bacağımdan aşağı dökülüyordu.

Fae gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve kalçalarımaya yaslanarak rahatladı. "O günün ilerleyen saatlerinde, babamın Kore'de kullanmam için ayarladığı kartı iptal ettiğini öğrendim. Ortak banka hesabımı da boşaltmış, orada tuttuğum kişisel birikimlerim de dahil. O para olmadan eve uçak bileti alamayacağımı biliyordu."

Parmak uçlarımı kafasında gezdirdim, kafa derisine masaj yaptım, çoğunlukla içimde kaynayan öfkeden kendimi uzaklaştırmak için.

Fae yanağını karın kaslarıma yasladı. "Beni babamın cenazesinde istemedi. Muhtemelen beni incitmek için, ama vasiyetini sunarken insanları umursamadığıma ikna etmek için."

Pembe çerçeveli gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Şanslıydım ki Vera yakınımızda değildi. Hayatımın geri kalanını ölüm hücrelerinde geçirmek kulağa iç karartıcı bir varoluş gibi geliyordu.

Gerginliğini azaltmayı umarak başparmağımı boynundaki bir düğümün üzerinde gezdirdim. "Seni tanıyan herkes babanı sevdiğini biliyor."

"Burada senden başka kimse beni gerçekten tanımıyor." Burnunu kaşıdı ve dökülmeyi reddeden gözyaşlarını sildi. "Seçeneklerim vardı. Yokmuş gibi davranmayacağım. Ari bir chaebol. Büyük bir servetin varisi. Borç almak için ona gidebilirdim. Benden geri ödememi bile istemezdi. Paraya ihtiyacım olduğunu söyleseydim diğer eskrimci arkadaşlarım da uçak bileti için yardım ederdi."

Elim ensesinden çenesine doğru kayıyor, sadece ona dokunuyordu. Bunu yapabildiğime hayret ediyordum.

Bana izin vermesine hayret ettim.

Ve onunla bir şeyler yapmam gerektiğini, yoksa Vera Ballantine'i avlayacağımı biliyordum.

"Ama o kadar *gururluydum* ki..." Fae'nin ifadesi karardı, bakışları tavandaki görünmez bir noktaya sabitlendi. "Gururum para dilenmeme izin vermezdi. Babamın cenazesine katılmak için bile."

Yan tarafına doğru kıvrıldı ve burnunu karnıma gömdü. "Tüm hayatımı Vera, Reggie ve Tabby'ye karşı çaresiz geçirdim. Ama bu, babam arkamda olmadan onlara karşı verdiğim ilk mücadele oldu. Onlara kendi başımın çaresine bakabileceğimi göstermek istedim."

Utanç gözeneklerinden sızıyordu. "Düzgün düşünemiyordum." Gömleğimin kumaşı sesini boğuyordu. "Babamı yeni kaybetmiştim. Beş parasızdım, dünyanın öbür ucundaydım ve eve dönüş bileti almak için iki günüm vardı. Geleceği göremiyordum. Eskrim kariyerimi değil. Olimpiyatları değil."

Farrow'un parmakları sıkı yumruklar halinde bacağıma doğru kıvrıldı. "Babamın öldüğü gün, kırmızı gözle Kore'ye uçuşması gerekiyordu. Müsabakamı izlemek için. Olimpiyat elemeleri için ABD'ye dönmeden önceki son maçım. Laura Müller geldi. Zengin, genç ve yetenekliydi ama beni yenmek için gereken beceri seviyesine yakın bile değildi."

Nefesini içine çekti, kulaklarının uçları pembeleşti. "Babası haftalar önce bana yaklaştı ve bir anlaşma yapmak istediğini ima etti. Yarışmanın benim için hiçbir önemi yoktu, çünkü Kuzey Amerika elemelerine katılacak, oradaki herkesi yenecek ve ABD Takımı'ndaki yerimi garantileyecektim."

Yumruklarını açtım, avuçlarındaki tırnak izlerini yatıştırdım.

"Ama Laura için... benim gibi bir eskrimciye karşı kazanmak ona Avrupa elemelerinde yarışmak için güven verecektir." Fae'nin omuzları gerildi. "Tabii ki hayır dedim. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ettim."

"Ama o yarışma sabahı, babamın cenazesine sadece birkaç gün kala ve oraya gitmenin hiçbir yolu yokken hazırlandım." Yutkundu, gözlerini kapattı. "Soyunma odasında oturdum ve düşündüm... *Ne zararı olabilirdi ki?* Böylece bir anlaşma yaptım..."

Sağ gözünden tek bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı süzüldü ve eşofmanının içinde kayboldu.

"D.C.'ye bir bilet ve sınırsız yasal ücret karşılığında maçı kaybetmeyi kabul ettim." Fae'nin çenesi düştü. "Vera'nın vasiyetle ilgili şüpheli bir şeyler yapacağını biliyordum. Avukat tutmam gerekecekti. Çok kolay görünüyordu. Çok zararsız. Kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu."

Burnunun köprüsünde gezindim. "Nasıl öğrendiler?"

Tom bana Farrow'un tüm geçmiş raporunu verdikten sonra o maçı YouTube'da birkaç kez izlemiştim. Kan çanağına dönmüş gözlerinde bariz bir keder vardı.

Spiker Fae'nin babasının yakın zamanda vefat ettiğini bile belirtti. Tüm niyet ve amaçlar için, iyi ya da kötü, gösterdiği her performans inandırıcı olmalıydı.

Bulmacanın bu eksik parçasını hâlâ çözememişim. Farrow'un nasıl yakalandığını.

"Vera." Farrow homurdandı. "Başka nasıl olabilir ki?"

Bu kadını öldüreceğim.

Yavaşça. Acı çekerek. Hevesle.

"Babamın cenazesine tam zamanında yetiştim." Fae'nin göğsü titrek bir nefesle sarsıldı. "Tam da tabutunu yere indirmeye başladıkları sırada. Kendimi tabutun üzerine attım ve sıkıca sarıldım, üzerinde ağladım."

Boğazından acı bir kıkırdama yükseldi. "Büyük bir olaydı. Ve son kez ağladığımda." Durakladı, derin düşüncelere dalmıştı. "Şimdiden önce. Senden önce."

Zalim düşünceler kafamın içine dolmuştu.

Yararsız, gerçekçi olmayan düşünceler.

Senin sığınağın olmama izin ver, Farrow

Ballantine. Senin beni kurtardığın gibi ben de seni kurtarayım.

Elini kendi elime aldım ve sertçe sıktım. "Vera ne yaptı?"

"Tabii ki büyük bir olay çıkardı. Beni tabuttan çıkarıp yere attı. Akrobaları onu üzerimden kazımak zorunda kaldı. Sonra bana bağarmaya başladı. Oraya gelmeye hakkım olmadığını söyledi. Davet edilmemişim."

Farrow'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de her zaman yaptığım gibi karşılık verdim. Zaten dünyanın öbür ucuna da bu şekilde geldim. Benim 'asi' hallerimden bıkmıştı. Vera, Reggie ve Tabby'nin bana zorbalık etmesine her zaman izin vermedim."

Göğsümün etrafında bir gurur şeridi dolandı. Farrow'un özellikle de benden bir bok almayı reddetmesi beni sinirlendirirdi. Ama onun şımarıklığını dört gözle beklemeye, her gün onu aramaya başlamıştım.

Çok fena sıçtın.

Farrow sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi iç çekti. "Tabby kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle çılgılık attı. *Ama buraya nasıl geldi ki anne?* Reggie de işi bıraktı. *Banka hesabını boşalttığını söylediğini sanıyordum.* Kalabalığın soluk soluğa kalmasına yetecek kadar insan onu duydu."

"Sonra ne oldu?"

"Vera beni bir ağacın arkasına sürükledi ve Laura'nın annesiyle konuştuğunu söyledi. Rüşveti kabul etmiş. Ağzından kaçırması olmalılar çünkü onu benim fiili annem olarak görüyorlardı. Vera'nın bu bilgiyle Olimpiyat Komitesi'ne koşacağını kesinlikle düşünmemişlerdi."

"Sonra ne oldu?"

"Bana kışkımdan ceza kestiler. Bir gecede itibarım yetkililer arasında yerle bir oldu. ABD Takımı beni elemelerden çıkardı. Olayın büyümemesinin tek nedeni Andras'tı. Herkes ona saygı duyuyor."

"Hiç madalya kazanmadı." Onun hakkında okuduğum dosyayı hatırlayarak bir elimi çenemde gezdirdim. "Hiç Olimpiyat altını kazanmış bir eskrimci olmadı."

"Kenarları kaba saba biri. Trafik sıkışıklığı gibi bir kişiliği var. Sadece ben ona bağlı kalmayı başardım. Yine de önemli değil. Madalya kazanmak için onunla tek bir seansa ihtiyacınız olduğuna dair bir şehir efsanesi var. Bu doğru. Son dört kadın madalya sahibi Andras'la antrenman yaptı. Sadece onu koç olarak kabul etmediler çünkü o öfkeli bir pislik."

"Peki ya Vera? O da her şeyi halının altına süpürmeye devam mı etti?"

"Vera, kendi kulvarımda kalıp onun tüm kirli işlerini yaparsam medyaya koşturmayı kabul etti."

Bulmacanın geri kalanı yerine oturdu.

Farrow neden Cinderella 2.0 oldu?

Olimpiyatlarda yarışma umuduyla neden hala eskrim çalıştığını.

Ve neden sabahı gözyaşları içinde geçirdiğini, şansını resmen kaybettiğini.

"Bunu asla profesyonel olarak yapamayacağım." Fae başını salladı, ayağa fırladı ve pencereye doğru yürüdü. "O rüya artık yok. Öldü. Tıpkı babam gibi."

"Vera neden sızdırdı?"

Fae gül çalılarına bakarken kendini kucakladı. "Vera bir özel dedektifim ve etrafta dolaşan bir avukat sürüsü olduğunu öğrendi. Tom'u gecenin bir yarısı çöpünü karıştırırken bulmuş."

Orospu çocuğu.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana mesaj attı."

Suçluluk duygusu içime işledi.

Tom'u onun hayatına ben sokmuştum. Onun eskrim hayalini öldürdüm.

Farrow kendine daha sıkı sarılırken omuzları çöktü. "Andras'ın hâlâ benimle çalışacağından bile emin değilim. Ben onun Olimpiyat altını için bir şansıydım."

"Henüz sana ulaşmadı mı?"

Telefonunu elime aldım, kötü makaleler arasında geziniyordum. Bu hikâyenin ayakları vardı, biz konuştukça hız kazanıyordu. Her haber kanalında patladı. Tüm sosyal medya platformlarında trend olmuştu.

Andras'ın bunu görmemiş olma ihtimali yoktu. Mars'ta uzun bir tatil yapmadıysa tabii.

Octi başını salladı ve yüzünü bana döndü. Artık gözyaşları yanaklarını tamamen kaplamıştı.

Öfke topuklarımda kaynıyor, beni tepeden tırnağa ısıtıyordu. "Farrow, ağlamayı kes," diye ısırıldım.

Emir duvarlara yapışkan katran gibi bulaşmıştı.

Buna alışık değildim. *Hissetmeye.*

Ve Farrow ile hissettim.

Her zaman.

Ne kadar rahatsız edici. Bundan nefret

ettim. Dehşete kapıldım, Fae'nin

hıçkırıkları daha da arttı.

Feryatları göğsümü tırmalıyor, etimi lime lime ediyordu.

"Anlamıyorsun." Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü görememem için başını öne eğdi. "Hayatım boyunca adıma pek bir şey olmadı. Bir ailem yoktu. Bir evim yoktu. Tek bir şeyim vardı, bir hayalim. Bir hedef. Olimpik bir pist."

Vücudu hıçkırıklarıyla titreşiyordu. "Tüm varlığımı o ana adadım. Her gece onu hayal ettim. Her sabah onu diledim. Tüm kitapları okudum, tüm teknikleri çalıştım..." Kollarını dizlerine doladı ve yüzünü dizlerine gömdü. "Bu hedef olmadan, artık kim olduğumu bilmiyorum."

Ona doğru yürüdüm, ben de halının üzerine çöktüm ve omuzlarını tuttum. Artık ona kolaylıkla dokunduğumu fark etmemiştim bile. Kucağıma uzanmasına izin verdim.

-Bana yardım etmek için değil, *ona* yardım etmek için.

Ve ona tekrar dokunmak istedim. Sık sık.

"Beni dinle, Farrow." Parmak ucumla çenesini yukarı doğru ittim. "Eskrim senin içindeki birçok katmandan sadece biri. Tek bir hayale indirgenemezsin. Sen bir dövüşçüsün. Bir iş kadınısın. Bir evlatsın. Bir ahlakçısın."

Gözleri bana yapıştı, iki cilalı safir gibi gözyaşlarıyla parlıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Biraz iyi bir Go oyuncusu."
Homurdandı, şimdi dudaklarında küçük bir sırıtış
vardı.

"Eskrim seni asla tanımlamadı, Octi." Başparmağımla gözyaşlarını
sildim. "İhtiyacın olduğunda sana bir yuva verdi."

Ama artık yok.

Benimkine sahiptin.

Tanrım. Bu nereden çıkmıştı?

Farrow'un omuzlarını kavrayarak bu düşüncüyü geldiği hızla boğdum.
"Artık çaresiz bir çocuk değilsin. Yeteneklisin. Yetkin. Çıldırııcı derecede
akıllısın. Yakında Vera'yı yok edeceksin. O da bunu biliyor. Seni basına
ispiyonlamak mı? Bu bir zayıflık gösterisi. Önce o göz kırptı, Octi."

Farrow karnını tutarak sırt üstü düştü. Sözlerimin neresini komik
bulduğunu merak ederek kaşlarımı çattım.

Garip bir şey oldu. Havalandırmadan gelen bir tutam hava kulağımı
gıdıkladı ve ensemden aşağı bir ürperti gönderdi.

Soğuk mu geldi?

Yıllardır üşümemiştim.

Yıllardır pek bir şey hissetmemiştim. Farrow güneşin altındaki her
duyguyla yarışırken soğuğu tatmak, varlığımın en önemli noktası gibi
hissettirdi.

Farrow hıçkırmaya başladı, bir an durup, "Moral konuşması yapacak
kişinin *sen* olacağı kimin aklına gelirdi?" demeyi başardı. Omuzları
titreyerek kazağını sıkıca kavradı. "Cidden, saatlerdir Ari'nin uyanmasını
bekliyorum."

Dudaklarımı düzleştirdim, hiç
eğlenmedim. Yine de gülmesini
engelleyemedi.

Ona beni durdurma fırsatı vermek için acele etmeden kapıya doğru
yürüdüm.

O yaptı.

"Bekle." Daha fazla kıkırdama. "İstediğin zaman gerçek bir centilmen
olabileceğini sana söyleyen oldu mu?"

"Tanrım, hayır." Ona kaşlarımı kaldırarak döndüm. "Ve diğerlerine
söyleme. Bu bir daha tekrarlanmayacak."

"Zach?"

"Evet, Octi?"

"Bana ahtapot hakkında ilginç bir şey söyle."

Çok düşünmeme gerek yoktu. Bu eğlenceli bilgileri beynimde özellikle onun için saklamıştım, çünkü bunları sevdiğini biliyordum.

"Ahtapotlar o kadar zeki ve beyinsel olarak üstün yaratıklardır ki, zihinsel uyarımdan yoksun kaldıklarında o kadar sıkıntıya girerler ki otofajiye başvurur ve kendi uzantılarını yerler."

Gözlerini kırıştırdı ve başını eğerek bana baktı. "Tekrar soruyorum, ben bir kedi yavrusu olamaz mıyım?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü siz muhteşem, zeki ve farklısınız. Klişe değil."

Alt dudağını ağzına götürdü, yanaklarında nefis bir pembelik belirdi. Nefesleri daha ağır geliyordu.

Biz vardı Treading derin içine bir şey o olur son içinde tam bir yıkım.

"Zach?" diye tekrar sordu.

"Evet, Octi?" Tekrar cevap verdim. "Sonra ne olacak?"

"Bir sonraki eylemim için..." Elini tuttum ve kalkmasına yardım ettim. "Senin için dünyayı yakacağım."

ZACH

I protokolü bozdu.

Protokol mü? Kesinlikle gerekli olmadıkça insanlarla temas kurmayın.

Yeterince basit.

Yine de kendimi Vera Ballantine'i karanlık bir ara sokakta bir gangster klişesi gibi köşeye sıkıştırırken buldum.

Kendimi bulmamı kolaylaştırdığı için beni davet ettiğini söyledim. Üç farklı sosyal medya platformuna yerleştirilmiş coğrafi etiketli selfie'ler ve vasat kızlarının her birinin adı altında yedek rezervasyonlarla.

Influencer'ları yemeklerinin berbat olmadığına ikna etmeyi başaran o berbat türle karıştırılmış "oryantal" restoranlardan birinde yemek yemeyi seçmişlerdi. Suşi, pad thai ve pho'yu aynı çatı altında sunan türden.

Dar bir geçide saklanıp işlerini bitirmelerini bekledim. İhtiyacım olan son şey bir dedikodu paçavrasının üzerine yapılandırılmaktı.

Ben geldikten yaklaşık bir saat sonra, Regina ve Tabitha restoranın içinde oyalanırken, anneleri Mercedes'ini valeden istemek için dışarı çıktı.

Vera, Gucci çantasından bir sigara çıkararak ara sokağa girdi.

Kanser çubuğunun turuncu közü parladığı anda bıçağımın ucunu hâlâ gölgelerin arasında saklanan sırtının alt kısmına bastırdım.

Nefes nefese kalmış, dönmeye çalışıyordu. "Ne-"

Bıçağı sırtının daha derinlerine saplayarak vücudunu yüzüstü duvara çarpmaya zorladım. "Dönmene gerek yok, Vera. Bu akşam yemek yemek istiyorum ve senin yüzün reçeteli bir iştah kesici."

Yutkundu, yanağı sert tuğlalara gömüldü. "Zachary Sun?" "Dikkatle dinle." Beni göremediğini bildiğim için sorusunu duymazdan geldim, Özellikle de karanlıkta. "Senin varlığın şu anda benim için korkunç bir rahatsızlık. Üvey kızınla uğraşmayı bırak."

"Farrow?" Bıçağı hatırlamadan önce arkasına yaslandı. "O kız hayatımı mahvetti. Beni alaşağı etmeye çalışıyor-"

"Ben TED konuşması istemedim. Sana özel talimatlar verdim. Sakın ona bulaşayım deme. Şimdi olmaz. Gelecekte de olmaz. Tartışmanızın sonucu ne olursa olsun." Bıçağı eğdim, bıçağın ağzıyla onunla alay ettim. "Farrow Ballantine benim korumam altında. Kim olduğumu biliyorsun. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

Hayatımda yapacağım son şey de olsa Farrow bu işten zaferle çıkacak.

Sonrasında Vera'nın ona saldırmadığından emin olmam gerekiyordu. Bunu öğrenmek için hizmetçimin yanında kalmaya niyetim yoktu.

Vera ayaklarını yere vurmasına saniyeler kala tekrar dönmeye çalıştı. "Anlamıyorsun."

Arka planda vale, iş arkadaşına kızın nereye gittiğini sordu.

Sigarası titreyen parmaklarından kaldırıma düştü. "Beş parasız kalacağım-"

"Anlıyorum. Hem de çok iyi. Sadece daha az umursayamazdım. Farrow Ballantine resmen senin için yasak bölge. Onun hayatını bir kez daha kurcalarsan, seni temin ederim, ben de seninkini alırım."

"Beni asla öldüremeyeceksin." Boğazından sefil bir kahkaha yuvarlandı. Tekrar dönmeye çalıştı ama bu sefer sabrım tükenerek bıçağı boğazının yan tarafına doğru eğdim. "O beyaz pislik için hayatını riske atmayacaksın."

"Sen ve ben aynı değiliz, Vera. Ben kanunlara hesap vermem. Seni mahvetmek paket sipariş vermek kadar kolay."

"Bay Sun-"

Şüphelerini asla kanıtlayamayacağını bildiğim için kimliğimi doğrulamayı reddederek sözünü kestim. "Kendimi titiz bir insan olarak görüyorum. Sizinle işim bittiğinde, kızlarınıza geçeceğim."

"Lütfen-"

"Tam bir yoksulluk içinde yaşayacaklar, saygın biriyle evlenemeyecekler. İkimiz de kendi başlarına geçinemeyeceklerini biliyoruz." Topuğumu sigarasına gömdüm, tabanımın altında ezdim. Bir tıslamayla söndü. "Ailenle işim bittiğinde, bir aile kurmaya karar verdiğin ve Farrow'u bunun dışında bıraktığın gün için pişman olacaksın."

Hıçkıra hıçkıra ağladı, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Sen kötüsün."

Vale çocuklar sabırsızlandılar ve onun adını seslendiler. İçlerinden biri diğerinden restorana gidip kızlarını getirmesini istedi.

Bunu toparlamam gerekiyordu.

"Öyleyim," diye onayladım, onun gözlemiyle tamamen rahatlamıştım. "Bu basit gerçeğı hatırlarsan daha iyi olacaksın. Senden sadece daha kötü değilim, aynı zamanda daha yetenekliyim. Bunu ilk ve son uyarın olarak kabul et, Vera. Farrow'u rahat bırak."

Başını sallayarak yeni bir gözyaşına boğuldu.

"Şimdi arkanı dön ve restorana doğru yürü. Arkana bak ve ölmeden önce göreceğin son şey kılıcımın parıltısı olsun."

Onun için mükemmel bir bıçağı ziyan etmeye hiç niyetim yoktu ama o bunu bilmiyordu.

Başını salladı, bir bobblehead'den daha hızlı. "Tamam, *tamam*."

Bıçağımın kabzasıyla onu sokağa doğru ittim. Kendi ayaklarının üzerinde tökezledi, ağlıyor ve boğuluyordu.

"Anne. Ah, neredeydin?" Vera'nın yavrularından biri yaklaşır yaklaşmaz koluna yapıştı. "Soğukta beklemek zorunda kaldık."

"Merak etme tatlım," diye mırıldandı Vera, sesi her zamanki gibiydi. "Sadece küçük bir sigara molası verdim."

"Sen gerekir gerçekten ver onlar Yukarı, sen Biliyorum. Bu yemek at Mirasımız ve geriye pek bir şey kalmadı."

ZACH

Romeo Costa:

@ZachSun, evinize akın eden bitmek bilmeyen avukat ve özel dedektif trafiği de neyin nesi?

Romeo Costa:

Bir darbe mi planlıyorsun?

Ollie vB:

Eğer öyleyseniz, Ekonomik Kalkınma İdaresi'nden ben sorumlu olabilir miyim? Bir işim olmamasını seviyorum.

Ollie vB:

Boşver onu.

Ollie vB:

Sosyal Güvenlik İdaresi'ne ulaşılabilir mi?

Ollie vB:

İki kuş. Tek taş. Eğer verimli değilsem ben bir hiçim.

Zach Sun:

Çok komik. Farrow'a yardım ediyorum.
yasal dava.

Ollie vB:

Bütün gün, her gün mü?

Ollie vB:

Yalnızca buna odaklanmış görünüyorsunuz.

Zach Sun:

Bir hobi önerebilir miyim?

Zach Sun:

Ve lanet olası bir hayat, bunu yaparken?

Romeo Costa:

Kendi bokun üzerinde bile çalışıyor musun?

Ollie vB:

Ya da, bilirsiniz, kendi düğününüzü planlamak gibi?

Ollie vB:

(Hobi öneriniz eğlendirmek için çok saçma. Senin boktan hayatın çok daha eğlenceli).

Zach Sun:

Hayatım iyi yağlanmış bir makine gibi.

Ollie vB:

Yağlama bir nimettir. Ben de çok severim.

Romeo Costa:

Senin için her şey seksle mi ilgili, @OllievB?

Ollie vB:

Tabii ki hayır.

Ollie vB:

Bazı şeyler ikinizin tek eşli eziyete boyun eğmenizi izlemekle ilgilidir.

Ollie vB:

Bu bana bir bir sürü neşe, ister inan
şey ister inanma
getirmiyor.

Romeo Costa:

Buna
inanıyorum.

Ollie vB:

Ben resmi son Biri ayakta.
olarak

Romeo Costa:

CYBE'lerinden biri uzuvlarına sıçramadığı sürece.

Zach Sun:

Henüz evli değilim.

Ollie vB:

Dr. Ulick'ten bahsetmiyorum. O sayılmaz.

Ollie vB:

Küçük kılıçlı hizmetçinizden bahsediyorum.

Zach Sun:

Onun adı Farrow, ve o ve ben kesinlikle
rahat.

Ollie vB:

Saygılarımla, kesinlikle hayal görüyorsunuz.

Romeo Costa:

Oliver'ı destekliyorum.

Zach Sun:

Saçmalık.

Zach Sun:

O hesaplanmış bir risk.

Romeo Costa:

Eğer öyleyse, matematikte ciddi berbatınız.

Zach Sun:

İkiniz de işe yaramazsınız.

Ollie vB:

Yanlış.

Ollie vB:

Kalbin kırılana kadar bekle.

Omzum ağlayabileceğin en iyi yer olacak.

Romeo Costa:

Aw. Bunu nereden öğrendin, Ol? Outer Banks'te mi?

Ollie vB:

Buna kültür denir, beyler.

Ollie vB:

Bir ara denemelisin.

Ollie vB:

#JusticeForSarahCameron.

FARROW

Natalie, Zach'in kafasına hafıza kaybı sopasıyla vurmuş olmalı, çünkü sonraki birkaç günü odamda paylaştığımız, birbirimize sımsıkı sarıldığımız o anı yaşıyormuş gibi davranarak geçirdi

-Hiç olmadı.

O da benim ruh halimi anladı ve yollarımız her kesiştiğinde bana göz kırptı.

Zach'e gelince, kızamazdım. Herkese yaptığı pislik muamelesini bana ikinci ve üçüncü porsiyonlarla yapmadı.

Natalie ve ekibinin aksine, koridorlarda her karşılaştığımızda benimle konuşmak için hala duraklıyordu.

Dan, Bryan, Deanne ve Tom yasal özetlerle geldiklerinde ortaya çıktı; belgeleri gözden geçirdi, bana rehberlik etti, nasıl soracağımı bilmediğim zor soruları sordu.

Ve ben enerjimi davaya odaklayıp tüm evrakları incelerken yapmayı bıraktığım işleri üstlenmeleri için sessizce temizlikçiler tuttu.

Altın madalya kazanmak yerine, davamı kazanmaya odaklanmaya karar verdim.

Bu konuda düşündükçe, rekabet sahnesine asla dönmek istemediğimi daha iyi anladım.

Sporu seviyordum, evet.

Ama suçu işlediğim andan itibaren cezalandırılmayı hak ettiğimi biliyordum ve bunu sadece Andras'ın eskrim dünyasıyla olan köklü bağlantıları sayesinde atlatabildim.

Müzikle yüzleşmem gerekiyordu.

Olimpiyatlardaki son şansımı Vera elimden almadı. Bunu kendime ben yaptım.

Ama bu, babamın geride bıraktığı her şeyi almasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Hukuki bir özeti not ettikten sonra yapacak bir şeyler aramak için Zach'in evinde dolaştım.

Yeni temizlik hizmetiyle ortak çabalarım sayesinde ev pırıl pırıl oldu ve Dallas'ın bir OB/GYN randevusu vardı, bu yüzden bebek için internetten alışveriş yaparak ve canının çektiği yedi farklı restorandan DoorDash'le alışveriş yapmasını dehşet içinde izleyerek zaman geçiremedim.

Açık kapıların önünden geçerek koridorda ilerliyordum ki, güneşlenme odasından isminin seslenildiğini duydum. "Bayan Ballantine?"

Constance Sun.

Olduğum yerde durdum, omuzlarım kaskatı bir düğüm haline geldi.

Seni itip kakmasına izin verme. Burada olmak için her hakka sahipsin. Hayat seni güçlü kılar, böylece kendini koruyabilirsin.

İç çekerek yönümü değiştirdim ve önümdeki manzara karşısında durdum.

Constance ve Eileen büyük, dalgaların karaya attığı ağaçtan bir masada oturmuş, broşürlerini etrafa saçmışlardı. Omuzlarının arkasına dökülen güneş onları iki düşmüş melek gibi gösteriyordu.

Zach saatler önce gitmişti. Kendilerini göstermiş olmalılar.

Yine de Eileen'in onun yakınında, onun *evinde* olması fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Kalbimi korumak için çok fazla.

Kaygısız bir gülümseme takındım. "Evet?"

Constance kendine bir fincan çay daha doldurdu. "Bize yardımcı olabilir misin?"

"Elbette." Dişlerim birbirine çarptı ama gülümsememi bozmadım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hayal gücüm eskisi gibi değil. Bu düğün mekanlarını alfabetik sıraya göre düzenlememe yardım eder misiniz?"

Gözlerim burnundaki okuma gözlüğüne kaydı. Kaşlarım çatıldı.

Niyeti çok açıktı. Gelecekte oğlu Eileen'i nelerin beklediğini görmemi istiyordu, en *önemlisi de* beni değil.

Eğer bana ulaşmasına izin verirsem, pençeleri kemiklerime batar.

Her ikisinin de beni sırtlanlar gibi izlediğinin farkında olarak vücudumdaki tüm kasları olabildiğince ince bir şekilde kıvırdım.

Eileen hızlı bir nefes çekti. "Constance..." O da bu küçüklüğe inanamıyordu.

Ama yapabilirim.

Constance için dünyadaki en önemli şeyi, oğlunun geleceğini tehlikeye attım. Onun için hiçbir şey Zach'i gözetimi altında güvende tutmaktan daha önemli değildi.

Sonu babası gibi olmasın diye onun hayatına tehlikeli, bilinmeyen unsurlar sokmayı reddetti. Bunu anlıyordum ama sevmek zorunda değildim.

"Oh, sen de mi, Eileen?" Constance *da* kelimesini vurguladı. "Bu insanlar yardım etmek için buradalar."

"Bu insanlar mı?" Eileen neredeyse koltuğunda büzüşüp kaybolacaktı.

Constance bana parmaklarını şıklattı. "Canım, acele et lütfen. Bir saat içinde pasta tadımımız var."

Siktir et.

Kırıldığımı görmesine izin vermedim.

Ona en parlak, en mutlu gülümsememi gösterdim. "Hemen geliyorum."

Broşürleri toplarken Zach'e bundan bahsetmemeye karar verdim. Ne anlamı vardı ki? Ben gittikten sonra da kalacaktı.

Constance'tan ne kadar nefret etsem de, oğluna kendi çarpık tarzında taptığı gerçeğini inkar edemezdim.

Her üç günde bir kocasının en sevdiği salatalık salatasından bıraktı, her profesyonel galibiyetini kutladı ve (Dallas'a göre) kocasının öldüğü yol şeridinin yeniden yapılması için torpil bile yaptı, böylece Zach orayı tanıyamayacaktı.

Ona olan bağlılığımı sorgulamadım.

Eileen gözlerime bakmadan bana mahcup bir gülümseme attı ve bir yığın broşürü karıştırmama yardım etti. İçimde isteksiz bir saygı hissi uyandı.

Maldivler.

Amalfi Sahili.

Southamptons.

Gidilecek yerlerin bir önemi yoktu. Düğünün kendisi de öyle.

Zachary Sun'ın artık benim için bir nedene ihtiyaç duymayacağını hatırlatmak bile içimde bir umutsuzluk dalgası yaratmaya yetti.

"Oh, Eileen." Constance bu sessiz ve şok edici direniş karşısında kaşlarını çattı ama müstakbel gelininden gelen bir yığın broşürü kabul etti. "Çok saf bir kalp diye bir şey vardır. Kötü niyetli insanlar bundan faydalanır."

Altında yatan anlamı yakaladım.

Beni olabilecek en kötü şekilde görmüş olmalı.

Onu suçlayabilir miydim? Oğlunun hayatına girmiş, evine zorla girmiş, ondan çalmaya çalışmış ve yasal yardım ve bir gemi dolusu para karşılığında onunla orgazm takası yapmışım.

Pek de fedakarlık örneği sayılmaz.

Tüm bunlar olurken, hayatım boyunca asla bir ilişkiye girmeyeceğime dair verdiğim sözü tutmaya yemin ettim. Asla baba ve Vera olmayacağıma.

Constance kitapçığı ışığa tuttu. "Bu mekan çok güzel değil mi?"

Benimle konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı. Elimde değildi.

Acıtacağını bilsem de fotoğrafa bir göz attım.

Botanica.

Yükselen ağaçlar, yüz binlerce nadide   ek ve el oyması dış mekan mobilyalarından oluşan yemyeşil bir cennet. Karnıma bir kurşun gibi saplandı.

Neyin var senin, Fae? D   nler seni korkutuyor. Onlara hep pe inat isra ı derdin.

" arpıcı," diye kabul ettim, ciddiymdim. Yüzümde hâlâ sahte bir gülümseme varken kalan broşürleri masaya bıraktım ve dizlerimi gösterişli bir şekilde bükerek küçük bir selam verdim. "Size başka nasıl yardımcı olabilirim Bayan Sun?"

  e yaradı.

Constance benim iyi halimden dolayı tamamen yıkılmış görünüyordu. "Aslında... Eileen, hayatım, neden Bayan Ballantine'e ön planda olan gelinlikleri g stermiyorsun? Eminim ilginç fikirleri olacaktır."

Eileen'in gözleri büyüdü. Bu fikir onu deh ete d   rm   t . Onu suçlayamazdım.

Artık hizmetçi  niformamı giyme zahmetine katlanmıyordum, dolayısıyla moda tarzım -ya da tarzsızlı ım- çıplak gözle görülebiliyordu. Tüylü yeşil ve sarı bir kazakla e le tirilmiş siyah tayt giyiyordum.

"Eminim Bayan Ballantine'in zaman ayıracak i leri vardır..." Eileen sözünü kesti.

Zaman benim sorunum değildi. Sorunum, bir topun içine kıvrılıp susuzluktan ölene kadar a lamak istediğim d   ncesiydi.

   nk  Zach'in gelini için gelinlik seçmek benim için endişenin doruk noktasıydı. Gerçek anlamda fiziksel bir tepki verdim. Sanki derimin üzerinde akrepler geziniyordu.

Ama yine de Constance'ın kazanmasına izin veremezdim. "Bir göz atmak isterim."

Eileen i  çekerek, Post-it notlarla etiketlenmiş bir yığın parlak bro  r  kavradı ve doğru sayfalara gelene kadar    tanesini gözden geçirdi.

Seçenekleri önüme serdi. Geniş t ll  ve bir Fransız bordelini açmaya yetecek kadar dantelli klasik A kesim elbiseler.

Zach onlardan kesinlikle nefret ederdi.

 a da , sanatsal şeylerden ho lanırdı. Grek ipe i. Pileli kesimler. Belki elmas süslemeli bir şey.

Onun ho landı ı ve ho lanmadı ı şeyleri bu kadar iyi biliyor olmam beni korkutuyordu.

Çaresiz bir  ı lı ı yuttum ve resimlerden birine dokunurken omuz silktim. Zaten bana hepsi aynı görünüyordu. "Bu muhteşem."

Eileen parladı. "Bu benim favorim." Bir an için ona acıdım.

Zach ile aynı fobiye sahip olduğu için. Sevgisiz bir evliliğe girdiği için. Korkularının üstesinden gelmesine yardım edecek kimsesi olmadığı için.

En azından Zach anlaşmamızdan iyileşmiş olarak ayrılacaktı. Buna yemin ettim.

Constance aranıyor benim yüz için herhangi biriz .
üzüntü, hayal kırıklığı, kıskançlık ama hiçbirini bulamadı.

Vera'nın yirmi üç yıllık eğitim kampı sayesinde, duygusal istismar konusunda deneyimli birine rastladığını bilmiyordu.

"Pekâlâ, Bayan Ballantine." Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Lütfen, gidin." "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa..." Başparmağımı koridora doğru salladım. "Ben

oturma odasında film izliyor olacağım."

Constance'ı kasten kışkırttım, Zach'i kontrol ettiği için ona kızdım, ona ağlayacak cesareti olmadığını biliyordum.

Ters ters baktı. "Bugün izin günün olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle değil." Bir elimi göğsüme götürdüm. "Vay, vay. Ne kadar *tatsız* biriyim."

Mırıldanarak dışarı çıktım, ölçülü adımlarla odama doğru yürüdüm, duyulmayacağından kesinlikle emin olana kadar ilk gözyaşının düşmesine izin vermedim.

FARROW

Zach eve hiç gelmedi.

Telefonumu çıkardım, saate baktım (*on buçuk mu?*) ve ona mesaj atmamak için kendimi tuttum.

Bana hiçbir şey borçlu değilsin.

Aslında, Constance ve Eileen üç saat önce ayrıldıklarından beri bunu kendi kendime düzenli olarak söylüyordum.

O senin erkek arkadaşın

değil. Kocan değil.

Senin değil. Bu kadar.

Yakında, polen tarlasında kabarık bir elbise içinde başka birine ön kollarını vaat edecek.

Geçici ve önemsizsin. Rüzgârdaki bir tüy.

Paslı bir kafesteki dişi aslan gibi odamda volta atıyordum.

İroni gözümünden kaçmamıştı. Dallas'ın şimdiki kocası onu altın bir kafese hapsedmişken ve o kurtulmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ederken, ben kendi yaldızlı hapishaneme gönüllü olarak girmiştim ve çıkmak istemiyordum.

Gösteriş ve ihtişam beni cezbetseydi daha kolay olurdu. Bunu başka bir yerde bulabilirim.

Hayır, odanın diğer ucunda paylaştığımız yumuşak gülümsemeleri, geçici dokunuşları ve her biri bir dövme gibi tenime kazınmış, bağımlılık yapan teselli sözlerini arzuluyordum.

Parmaklarımı pencere pervazının üzerinde kıvırdım ve pırıl pırıl parlayan havuza baktım.

Berrak su ayın altında bana parıldıyordu.

İhtiyacın olan şey bir daldırma.

Öfkeli hormonlarınızı ve kızgın kıskançlığınızı yatıştırın.

Dallas'tan aldığım küçük sarı iki parçalı elbiseyi giydim ("çünkü artık onun içinde bir lastik bandın içine doldurulmuş sucuğa benziyorum"), bir havlu aldım ve dondurucu havaya rağmen aşağıya indim.

Havuzun yüzeyinden kalın beyaz bulutlar halinde buhar çıkıyordu. Kafa üstü daldım, yüzeyi dibe kadar kestim ve diğer uçta yeniden yüzeye çıkmadan önce tam bir tur attım.

Açgözlü bir nefes çektim ve başımı gökyüzüne doğru eğdim. Yıldızlar görüşümde dans ediyor, birbiri içinde eriyor, bir gözyaşı birikintisi içinde dönüyordu.

Şu garip acıma partilerini bırak. Onlar senin doğum günün için.

Sadece yüz.

Yaptım. Kaslarım gerilene ve yanana kadar. Ta ki uzuvlarımın kopup uçacağını düşünene kadar. Acı dolu turlar attım. Sonunda, zihnim

temizlendi.

İşim bittiğinde havuzdaki bir şezlonga atladım, gözlerimi kapattım ve kurulanmaya zahmet etmedim. Acımasız rüzgâr bedenimi yaladı. Meme uçlarım uyuşma noktasına kadar sertleşti.

Saçlarımdan güverteye bir su birikintisi damladı. Dudaklarımı Seul'deki ranzamda her gece dinlediğim bir şarkının bir dizesi etrafında şekillendirdim.

Kaburgalar bir kafes değildir. Onlar evinizin duvarlarıdır.

Melankoliyi bir kenara iterek titrek bir nefes aldım.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorsun, Fae.

Constance'a bunu benim için mahvetme zevkini vermeyi reddettim.

Ama ya haklıysa? diye sordu vicdanımın içindeki küçük bir ses. Ya ona zarar veriyorsan?

Tohum zihnimde filizlendi, göğsümde kök saldı.

Peki ya sen? Bu adam kalbinde katliam yaratacak. Kötü üvey annene karşı kazanacağın bir zafer buna değmez.

Eileen'i o kabarık gelinliklerden birinin içinde düşünmek bile midemde asit birikmesine neden oldu.

Kişisel şeytanımla yollarımı ayırma zamanı geldiğinde bununla nasıl başa çıkacaktım?

"Octi." Yatıştırıcı sesi kaşmir bir battaniye gibi üzerime örtüldü.

Vücudumdaki her kas gerildi ama gözlerimi kapalı tuttum. Sabit ayak sesleri ağır granit güverteye çarparak yaklaştı.

Bikini üstümün altında meme uçlarım gerildi ve kalbim bir düzine atışı kaçırdı. Onun sesini duymak bile midemi ısıtıyordu.

Yine de döndüğü için ne kadar mutlu olduğumu ona göstermeyi reddettim. "Burada ne yapıyorsun? Hava buz gibi."

Öyle mi? Sana olan arzum dışında pek bir şey hissedemiyorum.

"Zatürre olmak mı istiyorsun?" diye hırladı. "Sen benim ebeveynim değilsin."

"Hayır, ama şu anda sahip olduğun aileye en yakın şey benim." Sesi yumuşadı. "Bana bak."

Gözlerimi açtım.

Ona bakmak acı vericiydi. Kuzguni saçları, katran gözleri ve yıkıcı kemik yapısıyla çok güzeldi.

"Nerelerdeydin?" Sesimdeki ısırik hissini engelleyemedim.

Zach, koyu gri pantolonu ve siyah ceketinin altına giydiği lacivert kaşmir kazağıyla güç ve zenginlik saçarak bana doğru yürüdü.

"D.C.'de bazı toplantılarım vardı." Ellerini ceplerinin içine soktu, gözleri vücudumda geziniyordu.

"Gece on birde mi?"

Seni ilgilendirmez, diye kendime hatırlattım. Durmak zorundaydım.

Durmam *gerekiyordu*.

Ne zamandan beri yapışkan bir kız arkadaş oldum?

"Zamanımın geri kalanını arabayla dolaşarak geçirdim," diye itiraf etti Zach, havuzun kenarına geldiğinde durdu, sadece birkaç metre uzaktaydı.

Gözlerinde açlık bekliyordum. Onun yerine endişe gördüm.

Anlaşmamızda yeri olmayan tehlikeli bir duygu.

Etkilenmemeye çalışarak kaşlarımı kaldırdım. "Güvenli arabanızda mı?" Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Normal bir BMW'de."

"Sınırdan yaşamak."

"Evet, beni uçurumdan aşağı itmek için orada olmadığından emin olduğumda." Durakladı. "Düşünmem gerekiyordu."

"Oh?" Göğsümde aptalca, salakça bir umut yeşerdi. *Senin hakkında, bizim hakkımızda bir şeyler* söylemesini istiyordum. "Bu yeni bir kavram. Bunu her yerde yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Evinin rahatlığında bile."

"Octi," diye uyardı.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Esas olarak yaklaşan evliliğimin zaman çizelgesi hakkında. İş programıma nasıl uyacağı hakkında. Şu anda yönetim kurullarını yeniden yapılandırırken dikkatimi çekecek birkaç teknoloji şirketini satın alıyorum."

Başımı salladım, cevabı etimi ve kemiğimi kesmemiş gibi davrandım.

"Zaman yönetimi önemlidir. Natalie'ye sahip olduğun için şanslısın."

"Natalie ya da hayatımdaki başka bir kadın hakkında konuşmak istemiyorum."

O kadar perişan görünüyordu ki, bir an için onun acısını memnuniyetle karşıladım.

Neden tek acı çeken ben olayım ki? "O zaman ne diliyorsun?"

"Yukarı gelmen, sıcak bir banyo yapman ve ben aklımı kaçırmadan önce en az üç kat kıyafet giymen için."

"Sanırım burada iyiyim." Kendimden başka kimseyi cezalandırmadığımı biliyordum ama yine de harekete geçmek istiyordum. Onu terslemek için.

Parmakları yanı başında seğirdi, sabrı eriyip gitti. "Dudakların mavi."
"Kalbin siyah."

"*Farrow*," diye hırladı bana dişlerini göstererek. "Hemen buraya gel. Mevsim *kış*. Bu gidişle kendini hastanede bulacaksın."

"Ne korkunç bir rahatsızlık."

"*Farrow*."

"Madem bu kadar önemsiyorsun, gel beni al."

Şaşırtıcı bir şekilde Zach'in yüzü bile kıpırdamadı. Ayak bileklerine kadar suya batmış halde havuzun ilk merdivenine çıktı ve şezlonga doğru yürümeye başladı.

Bana ulaştığında paltosunu omuzlarından çıkardı ve beni gelin gibi kucaklayarak ağır kumaşı etrafıma sardı. Odunsu narenciye beni sarıp sarmaladı ve bir anda bedenimi ısıttı.

İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna dolamak istedim. Bunun yerine, esneme numarası yaparak arkasındaki bir şeye bakıyormuş gibi yaptım.

Üzüntümden dudakları
kıpırdadı. "Bu kadar komik olan
ne?"

Havuzdan çıktı, suyun ağırlığını iterek beni eve doğru taşıdı.

"*Sen*." Gözleri benimkilerden bir saniye bile ayrılmadı.

"Seni eğlendiriyor muyum?"

"Beni *memnun* ediyorsun."

"Şey, beni rahatsız ediyorsun."

Belirgin bir sıcaklık yanaklarımı sardı. Onu öpmek için başımı çevirip evin ışıklarına doğru baktım.

"Ahtapotun çiftleştikten sonra yok olduğunu biliyor muydunuz? Bu tür dış döllenme uygular." Beni daha sıkı kavradı. "Birkaç erkek ya spermatoforlarını dişinin içine sokar ya da spermi ona verir. Sonra erkekler ölmek üzere ayrılır. Dişi yumurtaları bırakır. Yumurtalar çatladığında, dişinin vücudu göz bezlerinden başlayarak 'hücrel intihara' uğrar."

Neredeyse homurdanacaktım.

"Zachary Sun." "Evet, Farrow
Ballantine?"

"Edepsiz konuşmaların karşılaştığım en kötü şeylerden biri."

Güldü, göğsü titriyor ve bana karşı gürlüyordu.

Yanağımı ona yasladım. "Yani diyorsun ki, **a r a m ı z d a k i**
çekimi tamamlamak ölümle mi sonuçlanacak?"

Balkon kapısını iterek açtı ve ikinci kata çıkan merdivene yöneldi. "Demek istediğim şu: Arzu karmaşık bir iştir, özellikle de zeki yaratıklar için."

"Ama?"

"Ama buna değer."

Beni yatak odasına taşıdı ve banyoya gitmeden önce beni yatağa yatırdı.

Devasa pençe küvetine çarpan suyun sesi bana doğru geliyordu.

Lavanta havayı doldurdu.

Banyo bombası.

Kokulu ürünlerden nefret ederdi.

Zach musluğu kapattı ve pantolonu hâlâ havuz suyuyla ıslanmış halde bana yaklaştı.

Beni tekrar kucağına aldığı anda dudaklarımı yaladım. "Banyoda bana katılmalısın."

Ne berbat bir ilişkimiz vardı, sürekli düşmandan sevgiliye gidip geliyorduk.

Zach cevap vermedi, beni küvetin kenarına oturttu ve bikini üstümü bir arada tutan ipi gevşetti. Üstüm ıslak bir şaplakla yere düştü.

Başparmaklarını bikini altımın iki yanına geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırmadan önce gözlerini dikti.

Çıplak bedenimi küvete soktu, saçlarımı kenara döktü.

Suyu zar zor hissedebiliyordum. Vücudum soğuktan uyuşmuştu.

Yavaşça, sinir uçlarım çözüldü ve hissiyatımı yeniden kazandım. Başımı kenara yasladım ve arzuyla sarhoş olmuş bir halde ona baktım.

Hayal kırıklığım zevke dönüştü, bedenim özlemle dolup taşarken kıvrımlarım çözüldü. Hâlâ kenarda durmuş, beni bir şahin gibi izliyordu, siki kalkmış ve kalçasına yapışmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Beğenmek hafif kalır." Bir elini pantolonunda gezdirdi, görünmez bir kırışıklığı düzeltir gibi yaptı ve bu sırada sikini sıktı. "Ve sorun da burada yatıyor."

"Ne sorunu?" Kirpiklerimi kırıştırdım. "Bunun sadece geçici bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Öyle. En sevdiğim oyuncaklarımla yollarımı ayırırken hep sorun yaşamışımdır."

Sırtımı dikleştirdim, kalçalarımın arasına uzandım ve klitorisimi buldum. Çenesi gerilirken, kaşları birbirine yaklaşırken midem alçaldı.

Meme uçlarımın tepeleri suyun yüzeyini kesiyor, pembe ve dik ve dokunulmak için yalvarıyor.

Küfrederek bir an için başını çevirdi. "*Farrow.*"

"Hadi ama, Zach. Ne de olsa ben sadece bir oyuncağım." Bacaklarımın arasındaki tempoyu artırdım ve bir inilti çıkardım. "Ve sen de benim en sevdiğim oyunumsun."

Bir bacağıma küvetin üzerine atıp amımı açmamı ve ısıtılmış suyun içime girdiğini hissetmemi gözünü kırpmadan izledi. "Siktir, siktir, siktir."

Kazağını omuzlarından söküp yere attı. Ardından çoraplarını, ardından da pantolonunu ve külotunu tek hamlede çıkardı.

Aleti dışarı fırladı, kalın ve uzundu, tepesinde bir inci tanesi kadar pre-cum vardı. Bir an için içime sığmayacağından korktum.

Bir sıçramayla banyoya girdi, ayak bileklerimin etrafından dolandı ve beni kendine doğru çekti. Dengemi yeniden sağlamak için küvetin kenarlarını kavradım.

Dar deliğim sikiyle çarpışarak ondan bir inilti çıkardı. Bir elini sırtımın alt kısmına koydu, boştaki eliyle çenemi kavradı ve beni uzun, sert ve dağınık bir şekilde öptü.

Öpüşürken inledim, dili benimkiyle buluştu. Sikini yumruklayarak amıma doğru yönlendirdi.

"Prezervatif." İniltilerini yuttum, nefesim kesildi. "Prezervatife ihtiyacımız var." "Lütfen, Farrow." Ağzı boynumun kenarından aşağı kaydı, dişleri

hassas etimi kazıyordu. "Seni ıplak becermeme izin vermen için bu dünyadaki her şeyi ve her şeyi vereceğim. Seni hissetmem gerek. Her şeyini. Engel yok. Sana yalvarıyorum."

Amımı onun uzunluğuna sürtüyordum, gözlerimiz bir irade savaşında k i l i t l e n m i ř t i . "Bir şey var mı?"

"*Herhangi bir şey.*"

Alnını benimkine yapıştırdı, gözlerini kapattı, yüzünü acı boyuyordu. Zalim bir an için kolyeyi istemeyi düşündüm.

Ama bu adil olmaz.

Psikolojik savaş bir yana, bana bunu hak ettiğimi bildiği için vermesini istedim, şantaj planının bir parçası olarak değıl.

"Bana son birkaç gündür neden benden uzak durduğunu söylemeni istiyorum."

Başını geriye doğru kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Gerçekten nedenini bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Çünkü beni korkutuyorsun, Farrow." Bir kenara baktı, durakladı ve bana döndü, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bana insan olduğumu hatırlatıyorsun. Aslında basit bir dokunuşla yok edilebileceğimi. Seni sürgün etmeliyim, Fae."

"Neden?"

"Hayatımdan zevk almamı sağlıyorsun, sadece hayatta kalmamı değil."

Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gibi aktı. Leğen kemiğimi kaldırdım, kollarımı boynunda düğümledim ve sikine gömüldüm.

Parmaklarını sırtıma geçirerek kendini daha derine yönlendirdi.

"*Sikeyim.*"

Yarısına kadar girdiğinde boğazımdan bir inilti koptu. Gözlerim parladı. Islak ve hazır olsa bile, ondan çok fazla vardı.

"Sorun yok." Beni belimden yakaladı, yanaklarımı, burnumu, gözlerimi öptü. "Bunu uyduracağız. Güven bana."

AR-15 büyüklüğünde bir aleti olan gerçek bir *bakireye* neden güvendiğimi bilmiyordum ama başımı salladım ve aramıza uzandığında acı dolu bir çığlığı yuttum.

Parmakları kalçalarımı delerken başparmağı klitorisimle oynadı. İçime yarım santim daha soktu.

Yüzümün ve boynumun her köşesini öperken tıslayarak başımı geriye eğdim. Parmaklarım küvetin duvarlarını sıktı.

"Benim güzel, cesur kızım." Amımı doldurdu, ağzı göğüslerime gitti, meme uçlarımı yaladı. "Bak sikimi ne kadar iyi alıyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın. Sence benim için sikimin üzerine boşalabilir misin?" Çenemin kenarını kemirdi. "İlk seferimi özel kılabilceğini düşünüyor musun?"

Başımı salladım, bir santim daha içeri girerken nefesimi tuttum. Neredeyse sonuna kadar girmişti, o kadar büyüktü ki sanki siki organlarımı eziyor, beni paramparça ediyordu.

Yine de aldığım yoğun zevki inkâr edemezdim.

Yavaş yavaş çözülerek içimdeki yabancı nesneyi kabul ettim.

"İşte bu kadar. Şimdi sikime bin."

Amımın duvarları onun sikini ölümüne kavradı. Gözleri geri yuvarlandı, zevk o kadar yoğun ki klitorisimle oynamayı bıraktı ve sadece içimde titredi.

Her kalkışımda ve bir kovboy kızı gibi ona binerek sikinin üzerine geri çöktüğümde, sert karın kasları göbeğime çarpıyordu.

Memelerim aramızda zıpladı, ağır ve dolgundu. Onları dudaklarının arasında yakalamaya çalıştı, emdi ve bir patlamayla serbest bıraktı.

"Daha yavaş." Göğüslerimden birini avuçladı, bakışlarını benimkilerden kaydırıp ve tısladı, "Boşalmak üzereyim ama istemiyorum. Kahretsin, amının içinde yaşamak istiyorum. Kirayı faiziyle ödeyeceğim."

Onunla dalga geçtim, hızımı artırdım, kendini durdurma çabasıyla boynunda bir damarın şişmesinin tadını çıkardım. "Kıbarca sor."

"Lütfen..." Alnı benimkine düştü. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Saçlarımı çekiştirip, beni cehennem gibi öptü. Kudurmuş, dünyayı sarsan ve daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle doluydu.

Göğüslerimi avuçlarken dudaklarını dudaklarımdan ayırmayı reddetti, dili ağzımın içinde dönüyordu.

Öpüştük ve tükürüğümüz bitene kadar öpüştük.

Boynumun arkasını kavradı, ağzımı bir kez daha sahiplendi ve içine doğru hırladı. "Benimsin. Her zaman benim olacaksın, duydun mu beni?"

Ayrılmayı başardığımızda hiçbir şey ifade etmeyecek tutkulu sözler. Cevap vermeyi reddederek başımı başka yöne çevirdim.

Çenemi kavradı, siki içime girip çıkarken beni bedenlerimizin arasına bakmaya zorladı, kalındı ve sularıyla parlıyordu.

"Bize bak," diye talimat verdi. "Şuna. Tam buraya. Varlığımın zirvesi. *Hiçbir şey* senin amının etrafında kenetlenmesi kadar iyi hissettiremez."

Kalın sikinin içime girmesini izlemek için hareketlerimi yavaşlattım, ona gevşemesi için zaman verdim, ama ikimiz de bu zevk yük trenini durduramadık.

Kısa sürede ikimiz de tekrar nefes nefese kaldık, omuzlarımızda ter parlıyordu. Onu daha sert, daha hızlı sürdüm, kalçalarımı açarak daha derine kaymasını sağladım.

Belimi kavradı, çılgınca hareketlerle bana rehberlik etti.

Tüm dünya yok oldu ve geriye sadece ikimiz kaldık.

Zach-yüzünde su katılmamış, çiğ bir zevk damgası vardı.

Ve ben orgazm merdivenini tırmanıyordum.

Uzuvlarımdan aşağı bir çiğ yuvarlanırken kalçalarım gerginlikten titredi. Doruk noktam bir fırtına gibi üzerime yıkıldı ve dudaklarımdan bir çığlık kopardı.

"Geliyorum. Siktir, geliyorum." Çenemi kavrayıp gözlerimle buluşarak küfretti. "İçine boşalmam lazım."

"Zach..."

"Sana yalvarıyorum." Sesi çatallaştı. "Lütfen."

Sözleriyle ona sarıldım, ne kadar pervasız olduğumuzu bilerek yeniden tahrik oldum.

Senin neyin var, Fae? İkinizin de nesi var?

Ama arzularımızın esiri olurduk. Sağlıklı düşünemeyiz.

İsteksiz.

Döngümü zar zor hesaplayabildim ve regl dönemimden sadece birkaç dakika önce güvenli bir güne denk geldiğimi doğruladım.

"Lütfen." Zach'in gözleri buğulandı, zar zor anlaşıyordu ve bana bekaretini aldığımı hatırlatıyordu.

Onun sonsuza dek benim olacak bir parçasına sahiptim.

Yutkundum, beni doldurma fikriyle neredeyse tekrar boşalıyordum.

"İçime gel."

Sözlerim üzerine siki zonkladı ve şişti. Sonra, onu hissettim.

Tohumları içime dökülürken amıma yayılan sıcaklığın telaşı.

Orgazmlarımız birbiriyle çarpıştı. Birbirimize tutunduk, tırnaklarım onun etine batıyor, ağzı benimkiyle kaynaşıyor, sanki bir kasırgayı desteklemeye çalışan tek bir varlık gibiydik.

Gökyüzünde yükseklerde uçtuk, zirvelerimize birlikte ulaştık.

Sonra, su ılıklaşana kadar birbirimize sarılmış, birbirimizin teninde ürpererek kaldık.

Zach omzumu öptü. Arada bir burnunu boynuma sokuyordu.

Gitmek istemedim. Bu anın bitmesini istemedim.

Aleti içimde yumuşamaya başladı ve ağlamak istedim, çünkü aramızda çok acınası bir şey vardı.

Hayatta kalmak için çaresizce savaştan ve bu adama aşık olduğumu kabul etmeyi reddeden ben.

O, sonunda mutluluğu buldu ve suçluluk duygusunu yatıştırmak için mutluluğu reddetti. Zach yüzümü sıkıca kavradı ve ona bakmam için çevirdi. "Octi..."

Kalbim göğsümde isyan etse de yüz ifademi nötr hale getirdim. Beni prezervatifsiz becermesine izin verdim.

İçime boşalmasına izin verdim.

Bedenime, zihnime, *ruhuma* girmesine izin verdim.

Şimdi fethedemediği tek yer kalbimdi ve ona da hızla yaklaşıyordu.

"Seni prezervatifsiz sikmek istediğim için özür dilerim. Pislikçe bir hareketti." Gözleri pişmanlıkla kırıştı. Hâlâ içimdeydi. "Korkunç bir karar hatasıydı. Eğer bir şey olursa..." Yutkundu. "Söz veriyorum-" Tutamayacağı bir söz duymak istemediğim için sözünü kesmek için acele ettim. "Hiçbir şey olmayacak, çünkü hemen ertesi gün hapı alacağım.

Şimdi."

Ayağa kalktım.

İkimiz de sikiinin içimden santim santim çıkışını izledik. Onun üzerinde yükseldim, ıslak ve savunmasızdım. Titriyordum.

Menisi uyluğumun iç kısmına damladı.

"Yapmak zorunda değilsin." Dizlerimin arkasını kavradı, gözlerini kapattı ve amımı öperek beni içine çekti. "Sana asla yanlış yapmam. Asla bir çocuğuma sırtımı dönmem."

Bir panik dalgası sırtımı kamçıladi.

Boğazımdaki gözyaşı yumağını gizlemek için homurdandım ve onun üzerine yürüdüm. "İnan bana, hiçbir parçam bir skandala dönüşen ayrıntılı bir hata olmak istemiyor."

Ayağa kalktı, beni takip etti. "Sen bir hata değilsin ve bir skandal da değilsin."

"Beni ve bebeği uzakta bir yere mi yatıracaksın?" Yemyeşil havlularından birine sarındım. "Bize her ay çek mi göndereceksin?"

Kaşlarını çattı, kurulandı. "Kastettiğim bu değildi."

Ama öğrenmek için etrafta dolaşmadım.

"Farrow." Ayak sesleri arkamdan hızlanarak geliyordu. "Benden kaçma."

O zaman beni kalmaya ikna et. Nişanı boz. Bana önemli olduğumu söyle.

Böyle bir şey yapmadı.

Tökezleyerek koridora çıktım ve odama doğru koştum.

Yüzümü görseydi, gözyaşlarımı görürdü. Acıyı. Kafa karışıklığını.

Çünkü onun küvetinde olanlar seks gibi hissettirmiyordu.

Sevişiyormuş gibi

hissettim. "Farrow, *bekle*."

Kapıyı suratına kapattım. Kalbimin de kilitlenmesini umarak.

FARROW

T Ertesi sabah, evren çarpık mizah anlayışını gösterdi.

Walgreens'ten eve döndüm, Plan B'yi dilime attım ve portakal suyuyla birlikte yudum yudum içtim.

Son kullanma tarihi.

Ama Prius'umdan dışarı adımımı atar atmaz, regl dönemimin habercisi olan damlalar kalçamdan aşağı süzüldü.

"Lanet olsun."

Kanı duşla temizlemeyi bitirdiğimde ruh halim dibe vurmuştu. Merdivenlerden indim, tatlı ve çökmekte olan bir şey için mutfağı yağmalamaya hazırdım.

Zach koridorlarda bir yerlerde sürükleniyordu, kesinlikle etinden pay almak isteyen bir iblis gibi yürüyordu. Bütün sabah onu atlatmayı başarmıştım ve akşama kadar da bunu yapmayı planlıyordum.

Telefonum başka bir mesajla çaldı, muhtemelen Zach'ten.

Yine de her ihtimale karşı kontrol ettim ve yanıp sönen isme kaşlarımı çattım.

Andras :

Yarın. Aynı saatte.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken bir anda durdum.

Bu, benim aldatma skandalımla ilgili haberler çıktığından beri ilk temasımız oldu. Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış bir sporcuya evlatlık verme hayalleriyle birlikte beni de terk etmeden önce bu haberi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Sonunda basit bir şeye karar verdim.

Farrow :

K.

Işıklarla uğraşmadan kilere girdim ve kapı arkamdan kapandığında atıştırmalık sepetlerini k a r ı ş t ı r d ı m .

Karanlık odayı kaplamıştı. Bir poşet kurabiyeyi avuçladım ve iç ç e k e r e k k a p ı koluna yöneldim.

Nefes nefese kalarak kaslı bir göğse çarptım.

"Benden kaçıyorsun." Zach'in sesi doğrudan kalçalarımın arasından sızıyordu, görünüşe göre hızlı arama yaptığı bir bölgeden.

Hain bedenimin onunla ilgili düşüncelerimin geri kalanıyla asla uyumlu görünmemesinden nefret ediyordum.

Saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. "Bu ilişkimizde sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor."

"İlişkimizde tekrar eden bir başka şey de, sen beni tamamen göz ardı ederken benim tüm zamanımı, çabamı ve kaynaklarımı sana harcama isteğimdir."

"Yılın Patronu ödülünüz yolda." İçimi çektim. "Ne istiyorsun, Zach?"

"Şirketiniz. İlginiz. Kukun. Sadece birkaç isim." Durakladı, varlığıyla küçük alanı tüketti. "Bir anlaşmamız var."

Ah.

Anlaşmamız.

Bizim aptal, lanetli anlaşmamız.

"Zaman elverdiğince oyalanacağımıza dair bir anlaşmamız var. Senin emrinde olacağıma dair bir anlaşmamız *yok*. Senin 'kiralık vajinan'." Karanlıkta göremese de bu kaba sözleri havadan alıntılıdım. "Ben senin fahişen değilim, Zachary."

Beni raflara doğru sıkıştırdı, eli ürkütücü bir hassasiyetle yanağımı buldu. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Zach tadıma bakmak için başını eğdi.

İçgüdüsel olarak yüzümü başka yöne çevirdim. "Şu anda yapamam. Yeni regl oldum."

Hanky panky yok."

"Senin için sorun yoksa benim için de sorun değil."

"Benim için sorun değil. Ve aslında, gitmem gerek."

Yalan değil aslında.

Gitmek

zorundaydım.

Odama.

Seks yaptığımızdan beri beni rahatsız eden tüm duygulardan arınmak için. Nefesleri daha hızlı çıkıyordu. "Nereye gideceksin?"

"Bir randevu," diye ağzımdan kaçırdım, böyle aptalca bir yalan söylediğim için kendime lanet ettim. "Randevu *mu*?"

Elleri arkamdaki raflara çarptı.

"İyi duydun, Zach. Evet. Bir randevu." Dudaklarımı yaladım. "Sana söyledim, özel değiliz."

"Ayrıcalık için fiyatınızı söyleyin." Basit bir nedenden dolayı randevunun adını sormadığı aklıma geldi - nasıl olsa kendisi öğrenecekti. Parmak uçları köprücük kemiğimi sıyırdı. "İstediğin kolye mi?"

İntikam almaktan daha çok.

O kolye beni ilk başta buraya getirdi. Sonsuza dek aklımın bir köşesinde durdu. Ofisine uğradığımda ona bakmayı hiç ihmal etmedim.

Ama artık onu tanıdığım için hırsızlığa ya da şantaja başvurmayı reddediyordum.

Yolun bir yerinde, kolyeyi adil bir şekilde geri kazanmaya karar vermiştim.

"Özgürlüğüm pazarlığa açık değil." Parmağını üzerimden çektim. "Hoşuna gitse de gitmese de çıkacağım. Ve eğer bu seni kızdırırsa, unutma ki senin bir nişanlın var."

Bana cevap vermek yerine, alt dudağımı ağzının içine çekti, sertçe emdi ve nefesimi çaldı.

Öpücük bu sefer farklıydı. Acımasız ve talepkâr, çılgınlığın eşiğinde sallanıyordu.

"Seni tam burada becermek istiyorum. Hemen şimdi." Dili ağzımın çatısını okşadı. "Regl olman sikimde bile değil."

Dünden beri hala hamdım, amımın duvarlarını kaplayan donuk bir acı vardı ve adet dönemindeyken seksten daha korkunç bir şey düşünemiyordum.

Aynı zamanda bunu istedim. Bu boşluğu onunla doldurmak istedim.

Dilimi ağzına aldı.

"Bana durmamı söyle, Octi." diye cüret ettiğinde inledim. Ama yapamadım.

Ağzının çenemden aşağı kayması mutluluk gibi hissettirirken değil.

Elleri pijama üstümü pençeleyerek düğmelerini kopardı. Her yere uçtular, ayaklarımızın dibinde dönüyorlardı.

O seçildi yukarı benim göğüs aracılığıyla benim
BRALET ve sıkılmış Yumuşak etimi dudaklarına
götürdü.

"Bunun hiçbir anlamı yok." Kelimeler boğazımın arkasından kopup geldi.

Tüm göğsümü ağzına aldı, her inlediğimde acıyı yalayarak dindirdi, dişlerini hassas tenimde gezdirdi.

"Evet mi hayır mı?" Sesi soğuk geliyordu.

Çok, çok soğuk. İnledim. "*Evet.*"

Adil oynamadı. Ellerim vücudunda geziniyor, parmaklarım saçlarının arasında kayboluyor, pürüzsüz tenini ve şişkin kaslarını açgözlülükle kavıyordu.

Zar zor ekleyebildim, "Prezervatif."

Bu sefer itiraz etmedi.

Cebinden bir tane çıkardı -ne olur ne olmaz diye yanında mı gezdiriyordu- ve ambalajı dişleriyle yırtarak eşofman altımı ve külotumu aşağı itti.

Sütyenimi boynuma doğru ittiğinde omurgamda bir ürperti oluştu, dili güneye doğru ilerlerken tenimde daireler çizdi.

"Bundan çok nefret ediyorum," diye bilgilendirdim onu, hâlâ başını amıma doğru indiriyordu.

Damlayan amımın yarığını okşamak için başparmağını kullandı, ağzı klitorisime yapıştı. Umutsuz bir inilti çıkardım, kıcımlı yukarı kaldırarak dokunuşunu kovaladım.

Bundan

nefret

ediyorum.

Bunu

istiyorum.

Buna

ihtiyacım

var.

Kafamda çelişkili düşünceler dönüp duruyordu ama o dilinin bir hareketiyle onları uzaklaştırdı.

"Zavallı bebeğim." Nefesi klitorisimi havalandırdı. "Bir orgazm daha yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Dilini dışarı çıkardı ve ucunu kıcımlı çatlağından klitorisime doğru yuvarladı. Tüm vücudum zevkten kasıldı.

"Kendimi çok boş hissediyorum." Dudaklarımdan boğuk bir itiraf döküldü. "İçimde sana ihtiyacım var."

Bunun yanlış, kontrolden çıkmış ve hatta günah olduğunu umursamadım bile. Vücudumun dün gecedan beri iyileşmemiş olması umurumda değildi. O nefis çürükler hâlâ tenimi sarıyordu.

Onu ait olduğu yerde, içimde istiyordum.

"Biliyorum bebeğim. Seni öyle bir sikeceğim ki, her yürüyüşünde sıkımsı hissedeceksin."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Geçen sefer, aleti kalbime ulaşmış gibiydi.

Yavaşça tamponu çıkardı ve yere attı. Tampon çıkar çıkmaz, Zach içeri

girdi.

Bu sefer beni rahat bırakmadı. Kılıflı sikini bir anda soktu ve beni ağzına kadar doldurdu.

Duygu o kadar yoğundu ki aynı anda hem orgazm olup hem de doğum yapıyormuşum gibi hissettim.

Kaslarım onun etrafında sıkıştı, üst bedeni benimkinin üzerinde dururken ereksiyonunu sağdı.

Alnımız buluştu.

"Merhaba, Octi."

Aç bakışlarını hayal ettim. İyi bir ziyafetten sonra aslan gibi görünüyor olmalıydı.

Utanç duygumun devreye girmesini bekledim ama tek hissedebildiğim arzuydu. Çok fazla arzu.

"Omuzlarıma tutun, Farrow."

"Neden?"

"Çünkü senin ruhunu sikip atmak üzereyim."

Zarif parmaklarının arasında boğazımı sıktı, içimden çıktı ve beni acımasızca sikmeye başladı.

Her itişini bir homurtu noktaladı, ardından belinin bir girdabı ve G noktama vurmak için vücudunun bir eğimi geldi.

Boğazımı serbest bıraktı, başını aşağı eğdi ve ağzımın ırzına geçti. Dillerimiz birbiriyle savaştı ve birbirine karıştı, ikimiz de üstünlük sağlayamadık.

Arkamızdaki kapı uğultuyla açıldı. Işık santim santim içeri sızdı.

"Merhaba? Orada kimse var mı?" Natalie'nin kafası içeri girdi. "Biraz simit istemiştin."

"Dışarı." Zach arkasına bile bakmadan kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı, hâlâ beni öpüyor ve beceriyordu.

Parmağını yakalamış olmalı çünkü kızın inlediğini duydum.

Zach yer değiştirerek bizi yere indirdi. İçime her girişinde sırtım parlak fayanslara sürtünüyordu.

Sürtünme, acı ve titreşimler beni doruğa ulaşabileceğimi bilmediğim yüksekliklere çıkardı. Vücudumdaki her şey elektriklenmiş, şişmiş ve canlı hissediyordu.

Aletin etrafındaki duvarlarımı sıkılaştırdım, teninin benimkine karşı uğuldadığını hissettim. "Boşalacağım."

Gözlerim geri yuvarlandı. Üzerimden bir sıcaklık çığı geçti. Doruk noktam beni boğazımdan yakaladığında ileri geri sallandım.

Zach yavaşlamadı, beni yere çivilemeye niyetliymiş gibi daha sert, daha vahşi becerdi. "Kim olduğuna şüphe kalmayana kadar seni işaretleyeceğim."

aittir."

"Ben kimseye ait değilim," diye inledim, göğüslerimi yutmasına, meme uçlarımla oynamasına, göğsümün her santimini yalamasına izin verdim.

Atıştırmalıklar raflardan yuvarlanarak yerdeki düğmelere katıldı.

"Randevunda iyi eğlenceler, Octi." Bir patlamayla tenimi serbest bıraktı, hiç şüphesiz tenime bir aşk ısırganlığı dövmesi bıraktı. "Başka bir erkeğin arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki kimse bana yaklaşamayacak." Zach başparmağıyla izini ovuşturarak tenime işlemesini sağladı. "Şimdi geliyorum."

"Ben de."

Sadece Zach ile bu kadar yakın orgazm olmuşum.

Elimde değildi.

Duyularımı aşırı yükledi. Her şey çok fazlaydı. Manzara. Duygular. Adam.

Aleti içimde sarsıldı. Gırtlaktan bir inilti çıkardı ve yüzünü kürek kemiğime bastırdı.

Prezervatifinin içindeki dölünün sıcaklığını ve fayanslara sızan sularımın damlasını hissettim.

Saniyeler içinde, ben nefeslerimi düzenleyemeden ayağa kalktı ve aletini tekrar pantolonunun içine soktu. Kapıyı açtı, tam prezervatifi düğümlerken bir parça ışığın içeri girmesine izin verdi.

Hâlâ yerde yatıyordum, nefes nefese, ıslak ve çıplaktım.

"Kabul et, Octi. Başka hiç kimse çizemez. Senin için o benim. Arzulayacağın tek erkek benim."

"Nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Çünkü sen de benim için osun."

Toparlamayı başardığım tüm meydan okumalar bir hamlede içimden sökülüp atılmıştı.

Ona cevap veremeden arkasını döndü ve uzaklaştı, ışıkları açtığından emin oldu, böylece geride bıraktığı hediyeyle iyice bakabildim.

Atılmış tamponum, sularıyla ıslanmış ve seyreltilmiş kanla pembeye boyanmıştı.

Her zaman ve sonsuza dek onun küçük sürtüğü olacağımın kanıtı.

FARROW

Zach:

Kileri temizlememeyi unutmayın.

Farrow:

Otomatik düzeltmen berbat.

Farrow:

Ve evet, döndüğümde kileri temizleyeceğim.

Zach:

Otomatik düzeltme değildi.

Zach:

Sakın ona dokunayım deme.

Farrow:

?

Zach:

Ta ki ben seni o lanet yerden alıp
Arkada.

Farrow:

Ciddi olamazsın.

Zach:

Dokunma dedim.

Farrow:

Sen hastasın.

Zach:

Evet, öyle.

Zach:

Ve sen de panzehirsin, Octi.

FARROW

I Andras'ın eğitim davetinin idamımdan önce bir ceza olabileceği aklıma gelmedi.

Ne de olsa bugün yeni bir huysuzluk seviyesine ulaşmıştı. Dar duygu yelpazesinin bir psikopatınkiyle yarıştığı düşünülürse bu bir mucizeydi.

Andras maskesini yüzünden çıkardı. "Az lsten verje meg."

Eğitim seansımızın yarısında pistten çıktı.

Bu sefer neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum - erken gelmek, odaklanmak ve tetikte olmak, beni épée'siyle yakalamaya yönelik her girişimini yok etmek dışında.

Kendimi telden kurtardım ve arkasından koşmaya başladım. "Hey, hâlâ kırk dakikamız var."

Beni görmezden geldi ve ofisine girdi.

Kapı çarparak kapanmadan önce içeri girmeyi başardım. "Neler oluyor?"

Saçlarım alnıma yapışmış, terden yapış yapış olmuştu. Bir ayağımdan diğerine zıplayarak onları uzaklaştırdım.

Sabahtan beri odadaki fili görmezden gelmeyi başarmıştık ama içimden bir ses bu filin sahip olduğum küçük umudu da yok etmek üzere olduğunu söylüyordu.

"Bunun bir anlamı yok, Fae." Andras koltuğuna çöktü ve sigara içilmesi yasak bölgeye rağmen bir sigara yaktı. "Vege. Kariyerin varoluşsal bir kriz içinde. Ne kadar yetenekli ve motive olursan ol, eskrimde bir geleceğin yok." Koltuğuna yaslandı. "Aksini iddia etmek sana karşı acımasızlık ve benim de değerli zamanımı boşa harcamak olur."

Ayakta kaldım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "O zaman bunu bana söylemek için neden seansımızın dörtte üçünü bekledin?"

Sıcaklık yanaklarımı alev alev yaktı.

Andras bir omzunu kaldırdı. "Seni düşüncelerimden uzak tutmaya çalıştım." "Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

Sigarasını emdi ve ince dudaklarının arasından bir duman tabakası çıkardı. "Kararımı vermeden önce teknenize son bir kez daha bakmak istedim."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Karar nedir?"

"Olimpiyatlar için hazırsın." Sigarasını kül tablasına vurdu, derin bir kaş çatma hala yüzünü gölgeliyordu. "IOC'deki arkadaşımı hatırlıyor musun?"

Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nde yüksek mevkilerde birçok arkadaşı vardı.

Ne de olsa Andras Horvath olarak ünü ondan önce gelmişti.

Başımı salladım, ama bu herhangi biri de olabilirdi. "Elbette."

"Bütün hafta senden
bahsettik." Öne doğru
eğildim. "Ve?"

"Komiteye geri döndü. Ücretinizin geri kalanını peşin öderseniz size
ikinci bir şans vermeye hazırlar."

Kalbim göğüs kafesime çarptı.

Bunu yapabilirdim.

Artık Zach yasal masraflarımı karşıladığına göre, bunu gerçekten
yapabilirim.

Umut boğazımı düğümledi, sesimi kalınlaştırdı. "Sence bir şans var
mı?"

"Hiçbir şey için söz veremem." Burun deliklerinden iki sütun gri duman
çıktı. "Ama bu bir olasılık."

"Denemeliyiz." Parmaklarımı masasının üzerine yaydım ve eğildim.
Emekliliğimi kabul etmek buraya kadarmış. "Ne gerekiyorsa yapacağım.
Günde iki kez pratik yaparız. Ücretin geri kalanını peşin öderim-"

"Bazı bağlar var." Gözlerimi

kırpıştırarak bekledim.

Sigarasının közünü tepsinin üzerine küçük bir kül dağı dikmek için
kullandı. "Üvey annene karşı açtığın şu aptalca davayı bırak ve babanın
ailesini rahat bırak."

Sözleri nefesimi kesti. Şiddetinden
tökezleyerek geri çekildim.

Babanın ailesi.

Ben onun için neydim? Bir Noel dekorasyonu mu?

Neden adaletsizliğe karşı savaşmayayım ki? Vera vasiyeti uydurdu ve
babamın son arzusunu elinden aldı. Şirketimizde emekli olmak her zaman
son planım olmuştu.

Eskrim bir hayaldi ama uzun vadeli bir kariyer değildi. Ve utanç içinde
boyun eğmeyi reddettim.

Ne de olsa bir gül dikenleri olmadan yaşayamaz.

"Bütün bir vasiyeti uydurdu." Ellerimi havaya kaldırdım. "Babamın
sanat koleksiyonunu çaldı, her şeyini sattı-"

Andras masasına bir yumruk indirerek içindekileri şiddetle salladı.
"Yeter artık."

Ağzımı kapattım ama bir santim bile kıpırdamayı reddettim.

Nefes nefese ayağa kalktı ve izmariti kül tablasına sıkıştırdı. "Senin aile
draman umurumda değil. Bu Vera denen kadın umurumda değil. Ya da kız
kardeşlerin. Sen savaşmakla meşgulken aklın başka yerde.

Onlar. Ya hepiniz varsınız ya da hepiniz yoksunuz. Kendinizi zayıflatırken zamanımı boşa harcamanıza izin vermeyeceğim."

Olimpiyatlar için antrenman yapmanın ve Vera'yı aşağı indirmenin neden birbirini dışladığını anlamıyordum.

"Kendimi zayıflatmıyorum." Başımı salladım, kelimeleri aceleyle çıkardım. "Eskrim en büyük önceliğe sahip. Vera meselesini avukatlar ve özel bir dedektif halledecek-"

"Özel dedektif mi?" Andras'ın yüzü çilekli dondurma gibi lekelenmişti. Parmağını bana doğru uzattı. "Sahip olduğun her türlü akli kaybettin. Bunu ultimatolum olarak kabul et. Ya bu saçmalığı bırakıp hayatına devam edersin ya da seni eğitmekten vazgeçerim."

"Bu hiç adil değil." Ellerimi yumruk yaptım, o kadar çok titriyordum ki neredeyse titriyordum. "Bunun eskrimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şey eskrimle ilgili." Andras masanın etrafında dönerek ona doğru eğildi. Kollarını karnının üzerinde kavuşturarak ses tonunu ayarladı. "Eğer seni Olimpiyatlara götürürsem beni dinlemek zorundasın. Sana söylediğimde işleri olurlarına bırakacaksın. Sana verdiğim menüden yiyeceksin. Her isteğime itaat edeceksin." Burun delikleri alevlendi. "Ve ilk isteğim her şeyi bırakman. Özel dedektifleri. Avukatları. Saçmalıkları. Geçmişte yaşamayı bırak, Farrow. Gelecek için çalışmaya başla."

İkimiz de geri adım atmadık.

Gözlerimiz kıpırdamayı reddetti.

Söylemek istediğim çok şey vardı. Yalvarmak, yakarmak, açıklamak, pazarlık etmek.

Boyu ve yapısı benden daha yüksekti. *Gölgesinde* durdum Andras Horvath. Efsanevi eğitimci. Şehir efsanesi.

Ama günün sonunda, beni sadece adaletten vazgeçmeye zorlamamıştı. Kim olduğumdan da vazgeçmemi istedi.

"Ya hep ya hiç..." Geri adım attım. "Hiçbir şey almamayı tercih ederim." Döndüm ve hışımla ofisinden çıktım.

Macarca küfürlerden oluşan bir litani kapıdan içeri girdi. Camlar kırıldı. Mobilyalar yere devrildi.

Duvara asılı isim levhasının üzerinde bir parmak ucumu gezdirdim. "Güle güle, Andras."

ZACH

Farrow:

Kiler artık senin için yeterince temiz mi?

Evet.

Zach:

Ama şimdi çamaşırlarla ilgilenmeliyiz.
Oda.

Farrow:

Çamaşır odasında hiçbir şey yapmadık.

Zach:

Henüz.

Ollie vB:

Düzgü Zach. kesinlikle onu bir
n, Yapmalısın.
döndü
r.

Zach:

BU SOHBETTE NE İŞİN VAR?

Ollie vB:

Sana teknisyenimin harika olduğunu söylemiştim.

Farrow:

Beni iyice rahatsız olmuş bilin.

Ollie vB:

Oh, hadi ama.

Ollie vB:

Çok komikti.

Ollie vB:

Bir SPIN için. Anladın mı?

Ollie vB:

Çünkü bunu çamaşır makinesinde yükleme sırasında yapacaksınız.

Ollie VB yazıyor.

Zach:

Çabuk, Fae.

Zach:

Şaka yapmadan önce numarasını engelle.

Farrow sohbetten

ayrıldı. Zach sohbetten

ayrıldı.

Ollie vB:

Ve ne büyük bir yük olacak...

Ollie vB:

Lanet olsun.

ZACH

A Seksi ilk kez keşfetmenin mucizeleri üzerine bin sayfalık bir tez yazılabilir.

Farrow'un dar amından her çıkışında, onun dışında geçirdiğim otuz üç yıl tamamen boşa gitmiş gibi hissediyordum.

Ne yazık ki yapacak işleri vardı. Vera'yı mahvetmek. Kazanması gereken bir madalya. Romeo'nun tıraş edilecek muhtaç karısı. (Ollie onları bastı ve Rom telefonunu çöp öğütücüsüne atmadan önce fotoğraflarını göndermeyi başardı).

Ben de kendimi golf kulübünde, tenis kortunda sinirimi atarken buldum. Her zamanki gibi tek başıma. Makinenin bana fırlattığı her topa vuruyordum.

Su içmek için durduğumda annemi sahanın kenarında gördüm. Üzerinde tam bir iş kıyafeti vardı ve bu da tesadüfen karşılaşmadığımıza dair şüphelerimi doğruluyordu.

"Zachary." Yanaklarımı sıktı, Hermès'ini kolundan yukarı itti. "Benim biricik oğlum."

Yüzümü onun pençelerinden kurtardım. "Anne."

Oh, Constance.

Bir ağaç gövdesinden daha kalın olsa bile asla bir ipucu almazdı.

Geçen hafta malikanede pek görünmedim, onun yerine Farrow'u The Grand Regent'e ve ona Kore'yi hatırlatan kaçış noktalarına götürmeyi tercih ettim.

"Seni bulmak mat timsah Birkin'i bulmaktan daha zor." Çantasından XL bir güneş kremi çıkararak terimle oynadı. "Nerelerdeydin?"

Farrow Ballantine'in damlayan amının içinde.

"Cehennem ve arkası." Tenis raketini omzuma attım ve alnımdaki teri sildim. "Neden? Neye ihtiyacın var?"

Onun istek ve ihtiyaçlarını karşılayacak durumda değildim.

Aslında tek istediğim kendimi Farrow'un içine gömmek umuduyla eve dönmekti.

Sistemin perhizi vurgulamasına şaşmamalı. Bir kez tattım ve başka bir şey düşünemedim.

Annem öfkелendi. "Annenle böyle konuşamazsın."

"Ama bu, beni isteğim dışında biriyle evlenmeye zorlayan bir kadınla konuşmanın bir yolu."

İkimiz de otoparkın ortasında donup kaldık. O, afallamıştı. Ben, rahatlamış.

İlk kez ona Eileen'le evlenmek istemediğimi açıkça söyledim. *Hiç* evlenmek istemediğimi.

Gerçek ortaya çıkınca, geri adım atma isteğimi bastıramadım. "Sen neden **bahsediyorsun**? O senin için mükemmel." Annem başladı

Eileen'in başarılarını parmaklarıyla işaretledi. "Güzel. Nazik. Akıllı. Bir doktor. Tüm bunların ötesinde, harika bir aileden geliyor. Yang'lar koruyucu, hayırsever ve aşırı zenginler-"

"Umurumda değil." Raketimi beton yola çarptım. "Acayip zenginim ve biliyor musun? Şişko banka hesabım ve daha da şişko portföyüm beni mutlu etmedi. Hem de hiç. Hayatımı daha fazlasını elde etmeye, daha fazlasını kazanmaya, daha fazlasına sahip olmaya çalışarak harcadım. İçimdeki boşluğu doldurmak için güvenli heyecanlar peşinde koştum. Dünyaya başardığımı göstermek için başka bir ödüle ihtiyacım yok."

Annemin tüm vücudu o kırıksız takım elbisenin içinde titredi. "Ne diyorsun sen?"

Derin sulara daldığımı biliyordum. Yine de boğulmaya hazır bir şekilde atladım. Ya şimdi ya da asla. Sonsuzluk sevmediğin biriyle geçirmek için uzun bir süreydi.

"Eileen'le evlenmek istemiyorum."

"*Zachary*. Bunu söyleyemezsin." Annem, babamın düğün gecesi ona hediye ettiği Buccellati kolyeyi sıkıca kavradı. "Bunu zaten duyurduk. Bir nişan partisi vardı."

"İnsanlar nişanlarını her zaman iptal ederler. Oliver ve Romeo benimkinin ne kadar süreceği konusunda iddiaya girdiler."

"Zavallı Eileen ne olacak? Ona bir söz verdin. Alay konusu olacak. Kimse onu ciddiye almayacak. Ya da seni, bu konuda."

Bu sinirime dokundu.

Haksız da sayılmazdı. Bu nişanı iptal edersek hem Eileen hem de ben itibarımıza büyük darbe alırız.

Ben, o kadar da umursamadım. Fikirleri benim için önemli olan tek kişi toplumsal baskıya asla boyun eğmedi.

Ama bu Eileen için adil olmazdı. Anlaşmamıza bağlı kaldıktan sonra olmaz.

Yine de, hangisi daha çok acıttırdı? İkimizin de birbirimize katlanamayacağımız bir evliliğe girmek mi yoksa egonun geçici bir darbe alması mı?

"Uzun bir süre boyunca, senin ve Celeste Ayi'nin özel hayatımı vekaleten yönetmenize izin verdim; çünkü özel hayatımı geliştirmeyi hiç umursamadım. Artık daha iyi biliyorum.

Hem benim hem de Eileen için felaket olacak bir duruma dönüşmesine izin vermektense. Onunla konuşacağım ve kararımı bildireceğim."

"Şşşt." Annem minderli golf arabalarıyla sahada dolaşan kulüp üyelerine baktı. "Bizi duyacaklar."

Kolumdan tuttu ve beni özel bir kabinin arkasına götürdü. Dokunuşu tenimi yaktı ama kusma isteği uyandırmadı.

Kahkahalar boğazımı gıdıkladı. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, sevinirdim. Farrow beni düzeltiyordu. Her seferinde bir dokunuşla, diğer insanların dokunuşlarını daha az iğrenç hale getiriyordu.

Annem Birkin'ini açarak beni duvara yasladı. Bir inhaler kaptı, dudaklarının arasına sıkıştırdı ve üç vuruş yaptı.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Ben..." Alt dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "...anksiyete. Dr. Shahi bana hap da verdi ama *tabii ki* almayacağım." Başını sallayarak inhaleri çantasına geri soktu. "Oh, sorun değil. Bana öyle bakma, Zachary. İkimiz de biliyoruz ki baban öldüğünden beri hayatımın pek bir değeri kalmadı."

Ucuz bir psikolojik savaştı ama işe yaradı. Suçluluk duygusu içime işledi ve lav gibi taşıtı.

Annem ciddiymi ama.

Biliyordum.

Hayatta tek bir amacı vardı. *Benim*.

Bunu ne zaman unutsam, Ayi'nin bir keresinde annemi zombi halinden çıkaran sözleri aklıma getirmek sadece iki saniyemi alıyordu.

Ya oğlunuz da ölürse? Keder içinde kıvrılırken bunun olmasına izin mi vereceksin? Zach'i tek başıma koruyamam.

"Eileen'i sevmediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Annemin gözleri yaşlarla doldu. Çantasından bir mendil çıkararak gözlerini kuruladı. "Bunu biliyorum oğlum. İnan bana."

Kendimi dokunuşa dayanmaya zorlayarak dirseğinden tutup onu yakındaki bir banka götürdüm. Omuzları o kadar sert titriyordu ki, yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez ona dokunduğumu fark etmedi bile.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Çok zeki. Çok soğuk. Ruhundaki çatlakları dolduramayacak kadar aciz.

Ona kocasının söylediği son sözleri bile söyleyemedim.

Sonunda, bildiğim her gerçek için, bilmediğim tek bir şey en önemlisiydi.

Annem burnunu çekerek kalbimi içine bastırdı. "Ama baban ve ben her zaman hayatımızı yaşamaya değer kılan şeyleri deneyimlemeni istedik. Güzel bir ev. Çocuklar. Eve gelebileceğin biri. Hissettiğin o boşluk var ya? Bir aile o boşluğu büyük bir neşeyle dolduracaktır. Baban öldükten sonra nasıl hayatta kaldım sanıyorsun?"

Annem gözlerini kırptırdı, gözleri kıpkırmızıydı. "Sen ve teyzen benim can simitlerimsiniz. Bazı günler beni sabahları kaldıran tek şey siz oluyorsunuz. Bunu sorumluluk sahibi biriyle yapmanı istiyorum. Güvenilir biriyle. Güvenli biriyle."

Mendiliyle oynayarak iç çekti. "Eileen hayatın karşınıza çıkardığı her fırtınayı atlatabilecek kapasiteye sahip. Dirençli ve düşüncelidir. Asla ahlak kurallarına karşı gelmez. Asla hile yapmaz ya da çalmaz. Onu senin için ben seçtim. Her yönüyle sana benziyor."

Annem haklıydı.

Ama işin gerçeği, istediğim kişi Eileen değildi.

"Ve o kız... *Farrow*." Annemin ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Seninle yaşaması için getirdiğin kız..." Parmağını kaldırarak beni önleyici bir şekilde durdurdu. "O senin hizmetçinmiş gibi davranmayı reddediyorum. İkimiz de onun ne olduğunu biliyoruz."

Başparmağımı gergin çenemde gezdirdim. "O konu dışı."

"Ama o değil." Annem mendiliyle burnunu sıvazladı. "Onun senin metresin olduğunu biliyorum. Sorun değil. Dürtülerini tatmin etmende yanlış bir şey yok. Hepimizin ihtiyaçları var."

Eğer kendimi unutturabilseydim, unuttururdum.

Devam etti, "Ama o bir eş için uygun değil. Bunu sen de biliyorsun. Haberleri gördünüz. Maddi kazanç için aldattı. Seninle paran ve gücün için birlikte olmadığını nereden biliyorsun?"

Cevap vermedim, çünkü *Farrow* yasal ücretler (para) ve intikam (güç) için anlaşmamızı kabul *etmişti*.

Annem başını salladı. "Sen onun için bir ödülün. Fakir olsaydınız tanışır mıydınız? Birlikte bir ilişkiye başlar mıydınız?"

Bunun gerçek olduğunu bildiğim için sessiz kaldım. *Farrow*'u bir servet avcısı olarak gördüğüm için değil -eğer öyleyse, parası olan insanlara *daha kötü davranırdı- ama* nasıl tanıştığımızın koşullarını anladığım için.

Dış dünyaya nasıl görüldüğü ve bir ebeveynin neden endişeleneceği.

Annem kalkanımda bir çatlak olduğunu hissederek devam etti. "Sana onu serbest bırakmanı söylemiyorum. Onu tatillerde ve ara sıra ikram etmek için tutabilirsin." Onun

Bir yutkunmayla boğazı yuvarlandı. "Eileen'le konuştum. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyacak. İkinizin de fiziksel bir ilişkiye girmeye niyetli olmadığınızı söyledi."

"İkimiz de *gerçekten birlikte* olmak istemiyorsak birlikte olmamızın ne anlamı var?"

"Oh, Zach. İlişkiler seksle ilgili değildir. İlişkiler karşılıklı değerler, hedefler ve dostlukla ilgilidir." Annem yanımda titriyordu, çelimsiz ve ufak tefekti, ölüm hücresindeymiş gibi argümanlarını kusuyordu. "Bu Farrow denen kızla ilişkiniz bir aldatmaca. Onu sağlam olmayan bir temel üzerine inşa etmişsin. Cazibe kaybolur. Arzu buharlaşır. Arzular gelir ve gider. Ama arkadaşlıklar? Onlar kalır."

Her şeye rağmen onun bakış açısını görmeye çalıştım.

Mantığı, arkadaşlık ve çekimin karşılıklı münhasırlığına dayanıyordu. Farrow'u arkadaşım olarak görürken aynı zamanda onu becermek isteyebileceğim aklına gelmiş miydi?

Hiç aklına geldi mi? Eğer olsaydı, işler her tatsızlaştığında anlaşmayı onun yüzüne fırlatmazdın.

Annem gömleğimi düzeltti, suları test ediyordu. İrkilmemeye çalıştım. "Eileen senin için iyi olacak. Sen onun için bir araç değilsin. Sen uzun vadeli bir yatırımsın."

Belki de haklıydı. Eileen'e aşık olma konusunda değil, bu asla olamazdı. Ama belki de Farrow'la geçirdiğim zamanın kararlarımı etkilemesine izin vermiştim.

Eileen bana listemde işaretlemem gereken her şeyi önerdi. Farrow bana bir geri sayım önerdi ve bu bile ağır bir fiyat etiketi ile geldi.

"Anne." Ellerimi kollarına koyarak onu uzaklaştırdım ve bıçağım bir engel oluşturmadan herhangi birine dokunabildiğim gerçeğine hayret ettim. "Üzgünüm ama Eileen'e tanıdık olmaktan öte bir şey olabileceğimiz umudunu vermem haksızlık olur."

"Lütfen." Ellerini birbirine bastırdı. Çantası yere uçtu, içindekiler bağırsak gibi yere döküldü. Fark etmedi bile. "Lütfen, Zachary. Sadece bir şans daha ver. Annen için. Teyzen için. *Baban* için. O sana en azından denemeni söylerdi. Bunu yapacağını biliyorsun."

Gözlerinden yaşlar döküldü. O anda kırılğan görünüyordu - zaman fiziksel yaralarımı iyileştirmeden ve yavaşça uzaklaşmadan önce hastane yatağımın üzerinde ağlayan aynı kadın.

Annem bir avucunu yanağımın üzerinde gezdirdi.

Gözlerimi kapadım, içimde ateşlediği tiksintiyle savaştım. Yoğun mide bulantısı Farrow sayesinde artık donuk bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

"Lütfen, Eileen'e bir şans ver." Annem gömleğimin üzerinden omzumu sıktı, ne yaptığının farkına varamayacak kadar amacına odaklanmıştı. "Sana Hamptons'da bir hafta sonu ayarladım. Ev hazır. Orada olacak, seni bekliyor olacak. Sadece benim için dene."

Gözlerimi kapattım, annemin bunu sindirebilmesi için Eileen'in bunu kesmesi gerektiğini fark ettim.

Güzel. Hamptons'a giderim.

Ama düğün çanlarıyla bitmeyecekti.

"Eğer bunu yaparsam," diye hırladım, "beni serbest bırakacak mısın?"

"Evet." Annem mendilini sıkıca tuttu. "Evet, söz veriyorum." "Pekâlâ. Hamptons o zaman."

FARROW

Ari:

Dünya'dan Fae'ye, lütfen bir yaşam belirtisi gönder.

Dallas'a:

Kıçımı oraya fırlatıp iyi olup olmadığına bakmayı çok istiyorum.

Dallas'a:

Bir süredir ondan haber almadım.

Ari:

Bir süre tanımlayın.

Dallas'a:

Üç saat.

Ari:

Hmm.

Ari:

En iyi Milkis aroması hakkında bundan daha uzun süren tartışmalarım oldu.

Dallas'a:

Şu anda birbirimize bağımlı gibiyiz.

Dallas'a:

Geçen gün bacaklarımı tıraş etmeme bile yardım etti.

Farrow:

Ben hayattayım.

Farrow:

(Maalesef.)

Dallas'a:

İç organlarınızı karaborsada satabilmek için sizi yaşıyormuş gibi gösteren bir başkası değil de gerçekten siz olduğunuzu nereden bileceğiz?

Ari:

DALLAS, ORTA ADIN HER NEYSE COSTA.

Ari:

Netflix'teki gerçek suç kategorisinden uzaklaşın.

Dallas'a:

Ben sadece endişeli bir vatandaşıım.

Dallas'a:

Ari, ona sadece Farrow'un bilebileceği bir şey sor.

Ari:

Onuncu sınıfta kimi öpmüştüm? Kefali olduğu için sana sır olarak saklayacağıma yemin etmiştim. ve herkesin içinde çiğ soğan mı yedin?

Farrow:

Lee Ji-sub.

Ari:

NEDEN SÖYLEDİN?

Farrow:

GERÇEKTEN SORDUN.

Ari:

En iyi arkadaşım olarak kovuldun.

Ari:

Şaka yapıyorum.

Ari:

Senin yerini asla dolduramam.

Ari:

Denemediğim için de değil.

Farrow:

Lol.

Dallas'a:

Tamam, bu lol çok zayıftı.

Dallas'a:

Sen iyi misin?

Farrow:

Andras, Vera'yla olan davamdan vazgeçmediğim
için beni terk etti.

Dallas'a:

Onun bununla ne alakası var?

Ari:

Dallas'ın sorusunu destekliyorum.

Farrow:

Bilmiyorum ama resmen antrenörsüz ve
Olimpiyat madalyasızım.

Farrow:

Vera'nın bana yaptığı medya skandalından sonra
Ben bittim.

Farrow:

Bittiğine inanamıyorum.

Dallas'a:

Kahretsin, Fae. Özür dilerim.

Dallas'a:

Dur bakalım. Margarita ve atıştırmalılıklarla geliyorum.

Ari:

Ona ulaştığında bana FaceTime at.

Farrow:

İyi olacağım. Sadece bir rüyaydı.

Dallas'a:

İstediğinizi önce hayal etmeden elde edemezsiniz. Aksi takdirde, onu istediğinizi nasıl bilebilirsiniz ki?

F AggdW

I Zach'in her eyalette bir zırhlı aracı olması beni şaşırtmamalıydı.

Özel şoförü yemyeşil golf sahalarının ve dönümlerce beyaz kum üzerinde uzanan devasa sahil evlerinin yanından hızla geçti.

Spor çantamı göğsüme bastırarak pencereden dışarı baktım, yüzüm şüphesiz bembeyazdı. Umurumda değildi. İki gün önce Andras'la yaptığım konuşmadan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Gri gökyüzü bir yumurta gibi çatlamış, yağmur kalın tabakalar halinde pencerelere çarpıyordu. Doğa Ana hüngür hüngür ağlıyordu. Ben de aynısını yapmak istedim, soğukkanlı ifademi korumak için mücadele ettim.

Zach çıplak kollarıma üflemesin diye klimanın havalandırma deliğine fiske vurdu. "Hamptons'da görmek istediğin bir şey var mı Octi?"

Bana mümkün olduğunca yakın oturmaya özen gösteriyordu.

Yine de, uçak yolculuğu da dahil olmak üzere tüm yolculuk boyunca onu görmezden geldim. "Evet," diye tısladım. "Malikâneni arabanın arkasından görmek istiyorum.

Prius'umu bu iş bittikten sonra alacağım."

Yağmur onu rahatsız ettiyse de belli etmedi.

Sizin hayalleriniz her geçen gün daha da uzaklaşırken, O sizi iyileştiriyor.

Zach deri koltuğuna yaslandı ve bacak desteğine uzandı. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Nişanlınızla çıktığınız bir tatile yan parçanızı getirmek sizin standartlarınıza göre bile düşük bir davranış."

"Sen benim yan parçam değilsin." Gözleri beni aynı anda hem mutlu hem de mutsuz eden bir şekilde yüzüme yapıştı. "Ve şu Eileen olayını da bırakmalısın."

"Neden?"

"Çünkü... karmaşık bir durum." "Bana oldukça basit görünüyor." "Zamana ihtiyacım var."

Homurdandım ve ona bakmak için başımı salladım. "Ne için?"

"Bir şeyleri çözmek için." Saçlarının ipeksi tellerini çekiştirdi. "Sen yanımdayken."

Başımı sallayarak bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim. Zach'e kızgın bile değildim. Başından beri kuralları açıkça belirtmişti ve ben de onları kabul etmiştim.

Hayır. Öfkemin nesnesi şu anda üç yüz küsur kilometre ötede, Potomac'ta oturuyordu.

Andras.

Andras Horvath'ın saçma ve tuhaf ültimatomu.

"Octi." Zach elimi tutup kucağına yatırdı ve parmaklarımla oynadı. Bu hareket beni yatıştırmaktan çok acıttı. Bana tüm bunların birkaç hafta, hatta belki birkaç gün içinde sona ereceğini hatırlattı. "Seni yiyip bitiren ne? Andras mı? Sana daha iyi bir koç bulabilirim."

"Hayır, o fanteziden sonra ayıldım," diye itiraf ettim araba yüksek çitlerin yanından geçip Fransız kireçtaşından bir konağa yaklaşıırken. "Eğlence olsun diye eskrim yapmaya devam edeceğim, ama hepsi bu."

"Ve koçluk?" Araba ön kapıya giden çakıllı yolda ilerlerken parmakları kucağında benimkilerin üzerinde kıvrıldı. "Hâlâ bana koçluk yapmayı düşünür müsün? Bu konuda harikasın."

İltifatı bir güneş ışını gibi tenimi yaladı.

"Sanırım pratik yapmaya ihtiyacın var."

"Velet." Elimin tersini dudaklarına götürdü ve uzun bir öpücük verdi.

"Bana yakın dur, tamam mı?"

Eileen kusursuz bordo elbisesi ve ona uygun paltosuyla kapının girişinde duruyordu, elleri eldivenliydi ve önünde kenetlenmişti.

Yutkundum ve elimi onunkinden çektim. "Tamam."

Gün ilerledikçe Zach'e yaklaşmanın imkânsız olduğu ortaya çıktı.

SEileen onu Southamptons'da mekan mekan gezdirirken ben de bodrumdaki spor salonunda ter atarak sinirimi atmaya çalıştım.

Arabadan indiğimizde hiç vakit kaybetmemişti. Beni fark ettiğinde gülümsemesi kaybolmuştu ama hemen toparlandı, neşeli ve kibardı.

"Bayan Ballantine, ne güzel bir sürpriz." Biz içeri girerken Zach'e baktı. "Natalie'yi getireceğini düşünmüştüm, eğer bir şey olursa."

İkimiz de.

Sadece davayı takip etmek için gelmeyi kabul etmiştim.

Zach rüya takımıyla düzenli olarak telekonferans yoluyla iletişim kuruyordu. Haberleri kaçırma riskini göze alamazdım. Vera'ya karşı zafer bu kadar yakinken olmazdı.

Zach bizim için kapıyı açtı. "Farrow benim sağ kolum."

Neredeyse kahkaha atacaktım, sadece onun duyabileceği şekilde nefesimi dışarı verdim, "Tüm kelime oyunlarını kastederek mi?"

Koridorda omuzlarımız birbirine değdi. Eileen'in yaklaşık iki adım gerisindeydik.

Sırıttı, serçe parmağı benimkine çok kısa bir süre dokundu. "Bu, komik mi yoksa saçma mı bulduğuna bağlı."

Omuzlarımı gevşettim, çözüldüm. "İkisinden de biraz." "Bu durumda, evet. Kelime oyunu yaptım."

On dört yatak odalı malikanede bir nezaket turuna çıktık; bu sırada Zach utanmadan bana kendi yatak odasının yanındaki yatak odasını, Eileen'e de en uzak köşedeki yatak odasını tahsis etti.

Personeli valizlerimizi odalarımıza götürürken, Eileen mekânları keşfetmek için bir düşün planlayıcısıyla randevulaştıklarını duyurdu.

Tabii ki kendimi affettirme fırsatını kaçırmadım. Ona doğru döndüm. "Gitmelisin."

Düşündükçe daha da kararlı hale geldim. Zach'in bir Eileen'e ihtiyacı vardı. Sonsuza kadar buralarda olamayacaktım.

Onu iyileştirdiğimde ve yollarımız ayrıldığında, hayatında sabit ve sarsılmaz birinin olması beni rahatlatacaktı.

Zach'in gözleri aramızda gidip geliyor, dudaklarının köşesi bu fikir karşısında aşağı doğru kıvrılıyordu.

"Gerçekten, Zach." Başımı sallayarak gülümsedim. "Sen gitmelisin. Ben iyi olacağım."

İyi derken, hissetmeye hakkım olmayan yeşil, yapışkan bir kıskançlık içinde kıvrınmayı kastediyordum.

Step aletinde kırım terledi. Altmış dakika sınırına geldiğinde makine vızıldadı. İndim, tutucudan bir su şişesi kaptım ve hepsini içtim.

Duş sırasında, bu iş bittiğinde Vera'nın yüzüne nasıl güleceğimi düşündüm. İki yıl boyunca bu anı binlerce farklı şekilde hayal etmişim.

Ama bugün, nedense, Vera'dan bir şeyler alma düşüncesi artık beni heyecanlandırmıyordu.

Zach'e bir şeyler *verme* düşüncesi yaptı.

Eşofman altımı ve kazağımı giydim ve Zach ile Eileen arasındaki konuşmanın parçaları kulaklarıma sızdığına aşıya indim.

Saklanmak için sırtımı duvara dayayarak durdum.

"...sadece annenizin yemeğe katılma isteğini yerine getirmemiz gerektiğini düşünüyorum." Eileen çift adalardan birinde kendine bir kadeh Chardonnay doldurdu. "The Winstonian'da rezervasyon yaptırmak altı ay sürüyor."

"Bu sonsuza kadar sürebilir ve ben yine de orada yemek yemek istemem. Ayrıca, aç değilim." Zach kendine özgü mesafeli ses tonuyla konuştu. "İncelemem gereken evrak işleri var. Sen yine de gitmelisin. Eğlenirsin."

Ben olsaydım, şimdiye kadar kavga çıkarmıştım. İşte tam da bu yüzden Eileen ona daha çok uyuyordu.

"Yemeklerin şahane olduğunu duydum." Sabır timsali gibi bardağını yere bıraktı. "Rezervasyondan vazgeçmek büyük kayıp olur. Ayrıca, arkadaşın Romeo buranın ortak sahibi değil mi? Eminim iki kişilik bir masayı ziyan etmenden hoşlanmayacaktır."

Cevabını beklerken kalbim boğazıma düğümlendi. Bencilce, evde kalmasını istedim. Ona sırtını dönmesini.

Aslında, tuhaf bir an için, "Senin için daha iyiyim" diye bağırarak istedim.

Neden beni seçmiyorsun?"

Bunun yerine hiçbir şey söylemedim, tüm vücudum sessizlik içinde kaskatı kesilmişti. "Peki." Kol saatini kontrol etti.

"Gidiyoruz."

Gözlerimi kapattım, hırıltılı bir nefes aldım.

"Harika." Eileen şarabını lavaboya döktü. "Şoförünü arayacağım ve seksi bir şeyler giyeceğim. Dikkat çekmek için iyi bir fikir olacak. İnsanlara güçlü bir çift olduğumuzu gösteririz. Bu kariyerlerimiz için harika olabilir."

Topukları parkeye vurarak bana doğru ilerliyordu. Merdivenleri hızla çıkıp odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Eileen'in sesi

salondan içeri doldu.

"...beni şimdi yemeğe götürüyor." Beş millik bir koşudan yeni dönmüş gibi telefonuna bakarak iç geçirdi. "Sihrimi konuşturmam gerekti ama başardım."

Sessizlik.

Sonra kıkırdayarak inledi. "Biliyorum. Bu adama binmek için sabırsızlanıyorum. Çok huysuz ve ateşli. Yine de buzları çözülüyor. Mekan avına çıktığımızda onu görmeliydin. Tek bir kadın bile bakışlarını ondan ayırmayı başaramadı. Ona yatakta ne kadar iyi olduğumu gösterdiğimde, bu zeki için oyun bitecek."

Keskin, paslı pençeler boğazıma yapıştı. Daha fazla dayanamadım. Sözleri uyarı zillerini çalmalıydı ama onun yakında başkasının olacağını sürekli hatırlatmasının ötesini göremiyordum.

Eileen arkasında kahkaha ve parfüm izleri bırakarak odasına girdi. Kulaklarımı kapıdan ayırmadım, kendi kendine ıslık çalarak tekrar çıkışını dinledim.

Topukları merdivenlerden aşağı vuruyordu.

Tüm bu zaman boyunca, Zach beni kontrol etmek için odama gelmedi. Bana mesaj bile atmadı.

A Zach ve Eileen ayrıldıktan bir saat sonra, Dallas'ın geçen yaz burada bıraktığını söylediği metalik mini elbiseyi giymiş bir halde malikanesinin kapısında durdum.

"Öfkeli kıskançlığımın başa çıkmanın doğru yolunun bu olduğuna emin misin?" Tasarım çantasına yapışmış, telefonumu kulağıma yapıştırmış, Uber'imi bekliyordum. "Çünkü bir yabancıyla seks yapmanın işimi göreceğini düşündüm."

"Olumlu." Dallas diğer hatta gevrek bir şeyler atıştırıyordu. "Güven bana, ben bir ilişki mühendisiyim."

"Öyle bir şey yok."

"Zach sadece annesinin kalbiyle oynamasına izin veriyor." Dallas şüpheciliğini görmezden geldi. "Onun istediği sensin."

"Ama Eileen onun için iyi." İçimden damlayan alaycılık bir kuraklığı bile iyileştirebilirdi. "O mantıklı bir seçim."

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok tren kazası olacağını biliyordum. İkisi arasındaki bir evlilik, bir eczanede Adsız Bağlımlılar toplantısı düzenlemek gibi bir şey olurdu.

Aynı fobiye sahip iki kişi birbirini nasıl tedavi edebilir?

"Aşkta mantıklı bir şey yoktur, bebeğim." Dallas kilise çanlarını andıran kahkahasını attı. "Ben bir Fackery hayranıyım."

"Fackery berbat bir nakliye ismi." Yüzümü buruşturdum. "Sikikliğe çok yakın." "Zarrow'a ne dersin?"

"Hayır." Küçük elbisenin içinde titriyordum, daha başlamadan bu gece için pişmanlık duymaya başlamıştım bile. "Sana söyledim, Zach ve ben bir seçenek bile değiliz."

"Tabii ki öylesin. Yani, merhaba? Kate Beckinsale ve Pete Davidson, kimse var mı? Aşkta ve savaşta kural yoktur."

Toyota Camry'nin farları uzakta parlayıp bana doğru gelirken, kemiklerime işleyen soğukla savaşarak ağırlığımı bir bacadan diğerine kaydırdım.

"Başka biriyle randevuya çıktığıma inanamıyorum."

"Hey, sen özel değilsin." Arka planda bir şey hışırdadı. Muhtemelen başka bir atıştırma poşeti. "Ve sana gerçekten harika bir adam ayarladım. Kim bilir? Belki bundan gerçek bir şeyler doğabilir."

Dallas bana Winstonian'da bir randevu ayarlamakta ısrar etmişti - temkinli bir Rome'un nezaketiyle bana son dakika koltukları bulmuştu - böylece Zach'e ayrıcalıksızlığımızın her iki taraf için de geçerli olduğunu hatırlatabilirdim.

Önemsizdi ama geri çevirecek durumda değildim.

Bir, çünkü sabahtan beri bir şey yememiştim.

Ve ikincisi, hem Zach'e hem de kendime bu ilişkide her şeyin içinde olmadığını kanıtlamam gerekiyordu.

"Beklentilerinizi çok düşük tutun." Mini elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı sıyırdım. Bu şey Romeo'nun sigortasından daha kısaydı. "Zach geçen gün göğüslerimi ve karnımı aşk ısırıklarıyla işaretledi."

"Bu çok ateşli." Dallas iç çekti. "Ve o çok berbat." Uber tam önüme park etti.

Şoföre bir gülümseme attım ve "Ben de öyle" diye mırıldandım.

F AggdW

Anderson Stause kalbimi çalabilecek bir adam değildi.

Açıkçası, mum ışığıyla aydınlatılmış masada aramızda duran biber öğütücüsünü çalabilecek bir adam değildi.

Onunla ilgili açık bir sorun yoktu (çene çizgisinin bana Bob Belcher'ı hatırlatması dışında). Açıkça doğru olan bir yanı da yoktu.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, baharatsız yulaf ezmesinden daha yavandı. Hoştu ama nazık değildi.

İyi okumuş ama zeki değil. Estetik olarak hoş ama yakışıklı değil.

Zach'in sahip olduğu güçlü çekiciliğe ya da gözlerinde ateş yakan çocuksu, coşkulu tutkuya sahip değildi.

"Burada yemek yiyebileceğimiz için çok heyecanlıyım." Anderson sırtarak kucağına bir peçete yaydı. "Burayı hep denemek istemiştim ama bir türlü masa bulamamıştım."

Odayı inceledim.

Masaya oturalı daha bir dakika bile olmamıştı ama o daha şimdiden ikram edilen ekmeğin hepsini bitirmiş, iki kokteyli mideye indirmiş ve güzel mutfak eşyalarını cebe indirmişti.

Dallas bu adamı nereden buldu?

Kibarca gülümsedim, hâlâ restoranı tarıyordum, dikkatimin yarısını vermiştim. "Hmm."

Gözlerim üç masa ötedeki Zach ve Eileen'e takıldı. Zach bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve tekinsiz bir hassasiyetle bana odaklandı.

Elbiseyi içine çeker çekmez ifadesi karardı, kaşları birbirine çarpıldı. Omurgamda bir karıncalanma oldu. Tükürüğümü yuttum.

Onu hiç böyle görmemiştim. Çok...

kontROLSÜZ.

Eileen onun karşısında oturmuş, bir yandan kokteylindeki çubukla oynarken bir yandan da durmadan konuşuyordu.

Vişneli içkimi dudaklarıma götürdüm, dikkatimi yeniden randevuma odakladım ve ona dürüstçe bir şans verdim. Anderson benimle derin bir tartışmaya girmiş gibi görünüyordu.

"...babam devlet okuluna gitmemi istedi. Bilirsiniz, böylece okul harcı ödemek zorunda kalmayacaktı. Hepsi de Senatör Hurton için geçici olarak çalıştığım sıradaki sözde 'cinsel taciz' davası yüzünden. Hiç hata yapmama izin yok mu? Merhamet nerede?"

Gerçekten nerede?

Benimle hiçbir yere gidemezdi, bu kesindi.

Adam sıkıcı ve şovenistti.

İlişki mühendisiymiş, hadi oradan.

Dallas'ın bizi sırf Zach'i kızdırmak için bir araya getirdiğini hemen anladım. Anderson taşmış bir çöp tenekesi kadar sevimsizdi.

Sanki zihnimi okumuş gibi, kucağımdaki telefonumda onun adı yanıp söndü.

Dallas'a:

Sana sevimli olduğumu söylediğim için üzgünüm.

Dallas'a:

Onun bir fiyasko olduğunu fark etseydin evet demeyeceğini biliyordum.

Dallas'a:

Bilgin olsun, aynı zamanda
ama haddini aşarsa taşaklarından köfte
yapabileceğini biliyorum.

İçimden iç geçirdim ve Dallas'a geri dönmek için aklıma bir not aldım.

Bu arada Zach ve ben bakışmaya başlamıştık.

İkimiz de dönmedik.

İkimiz de mutfak eşyalarımızı
almadık. İkimiz de *kımıldamadık*.

Eileen, Zach'in dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalıştı, davranışları ilk izlenimimle çelişiyordu. Saçlarını savurdu, göğüslerini elbisesinin içinde birbirine bastırdı ve bir kız öğrenci gibi kıkırdadı.

Vücudum kıskançlıkla uğuldarken başka bir mesajın pingini zar zor yakaladım.

Anderson konuşmaya devam ederken telefonumu kontrol ettiğimi fark etmedi bile. "...zar zor mezun oldum çünkü annemin okulunu kurmasına yardım etmekle meşguldüm.

Annemle babam boşandıktan sonra Hamptons'ta yeni bir ev aldı ve beni mirastan mahrum bırakma cüretini gösterdi..."

Telefonumu kucağımda tuttum ve parmağımı ekranda kaydardım.

Zach :

Ne yapıyorsun burada?

Hızlıca cevap verdim.

Farrow :

Yemek. İçmek. Flört etmek.

Yukarı baktım.

Zach mesajımı okuyordu.

Eileen sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Suratını asarak etrafına baktı ve beni gördü. Dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

İçkisinin yarısını höpürdeterek içti.

Zach :

Bu adamla flört etmiyorsun.

Zach :

O senin tipin değil.

Farrow :

Nereden biliyorsun?

Artık randevularımızı açıkça görmezden geliyorduk.

Zach :

Çünkü bir talk pudrası yığınınna benziyor ve muhtemelen o kadar ilgi çekici.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Kendisi de aynı şeyi yaparken biriyle çıktığım için beni suçlamasından nefret ediyordum.

Farrow:

Bilgin olsun, o büyüleyici ve
Güzel.

Farrow:

Onu eve götürebilirim.

Zach:

Sakın bu konuda şaka yapmaya kalkma.

Zach:

Sen benimsin.

Hiç hakkı olmadığı halde özür dilemeyecek kadar sahipleniciydi.
Damarlarımda bembeyaz bir öfke dolaşıyordu.

Benden önce Anderson, talep edilmemiş çıplak fotoğrafların taciz olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini tartışmaya başlamıştı.

Hiç düşünmeden masanın öbür ucuna uzandım ve elini elime aldım.
Nefes nefese kaldı ama şaşkınlığı çabucak ukalalığa dönüştü.

Sırıtarak elimin arkasını öptü. Boğazım düğümlendi.

Koltuğunu daha da yaklaştırdı. "Görüyorum ki aramızdaki kimyayı fark eden tek kişi ben değilim."

Sürtük, burada olan tek kimya sana yedirmek istediğim botulinum toksini.

"Kimya orada." Yüzümdeki çekingenliği kontrol altında tutmaya çalıştım. "Ben de hissediyorum."

Kucağımdaki telefon art arda çaldı.

Zach:

Sana dokunmasına izin mi veriyorsun?

Zach:

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Zach:

İki dakika sonra ön tarafta

buluşalım. Biz gidiyoruz.

Farrow:

Sen benim patronum değilsin.

Zach:

SON KEZ SÖYLÜYORUM, GERÇEKTEN ÖYLEYİM.

Ama artık çok geçti.

Kararımı vermiştim. Ve şu anda ihtiyacım olan şey buradan gitmekti. Yemekler, kokteyller ve şatafat buna değmezdi.

Dallas yanıliyordu. Buna hiç ihtiyacım yoktu. Sıcak kakao ve Kindle'ımla yatakta kalmam gerektiğini biliyordum.

"Başka bir yere gitmemizin sakıncası var mı?" Elimi Anderson'inkinden çekip masanın altındaki elbiseme sildim. Onu bir Venüs sinek kapanı gibi korumuştı. Parmaklarımı onunkilerden ayırmak için koca bir tabura ihtiyacım vardı. "I..." *Patronum ve nişanlısının yüzüne bakamıyorum, çünkü yanarım diye korkuyorum.* "...buradan çıkmam gerek."

"Emin misin?" Alnı kırıştı. "Çünkü Bay Costa yemeğin ücretsiz olacağını söyledi..."

"Olumlu."

Anderson'ın daha az çekici olup olamayacağını merak ederek durdum, o sırada ordövrlerden bir bambu şiş kaptı ve kürdan olarak kullandı.

Evet. Yeni bir dibe vuruş.

Peçetemi masanın üzerine koydum. "Müsaadenizle ben gidip makyajımı tazeleyeyim. Hemen döneceğim."

Anderson beni selamladı. "Acele etmeyin. Bu arada ben de başlangıçlar üzerinde çalışacağım. Boşa gitmeleri için bir sebep yok."

Başımı sallamamı bastırarak masalar denizinin arasından sıyrılıp kadınlar tuvaletine girdim.

Kabuk şeklindeki lavabonun kenarını tuttum ve aynada kendime baktım. "Kendini topla, Fae. O sadece bir erkek."

"Hem de sinirli bir sinirli."

Zach kapıyı arkasından kilitleyerek içeri girdi. Döndüm, belim nemli makyaj masasının üstüne bastırdı. Bana doğru yürüdü, etrafında karanlık bir öfke sisi mırıldanıyordu.

Kalbim bir çığlık atarak tökezledi, bir ritmi kaçırdı. Onu gördüğüm anda tüm kaslarım kasıldı.

Bana doğru bastırdı, tüm vücudu benimkini kapladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Aklımı kaybediyorum.

Ama içgüdüsel olarak başımı arkaya yatırdım ve sikiinin sıcak çıkıntısını kalçamda hissettim.

"Yemeğin ve yakışıklı bir adamın tadını çıkarıyorum." Ona -ve kendime- özgür bir ajan olduğumu umutsuzca hatırlatmam gerekiyordu. "Sana özel olmadığımı söyledim. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

Aleti aramızda sarsıldı ve kalçama daha sert girdi. "Bu konuda yapabileceğim tek bir şey var."

Sıvı arzu midemin dibini doldurdu. Meme uçlarım küçük pembe elmaslara dönüştü.

"Bu ne olabilir?" "Sen."

Saçlarımı avuçladı, yüzümü kendisine yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı. Öpücük dudaklarımı dağladı, öfkemi, kafa karışıklığımı ve şüphelerimi buharlaştırdı.

Avuç içleriyle yanaklarımı kavradı, sanki beni bütünüyle yutmak, tüm bedenimi yutmak ve benden başka kimseye bir şey bırakmamak istermiş gibi beni kendine çekti.

"Benim," diye homurdandı öpüşürken, alt dudağımı ısırды, elleri dolaştı, parmakları vücudumun etrafında kıvrıldı.

Şimdi o ahtapottu, varlığımın her hücrelerini ele geçirmeye çalışıyordu.

"Benim, benim, benim," diye tekrarladı, öpüşmemizi derinleştirdi, eli kalçalarımın arasında gezindi.

Zach'in parmakları külotumun üzerinden yarığım boyunca ilerledi. İçimden bir inilti kaçtı. Birbirimizin beynini düzduktan *sonra* ondan iyice nefret edeceğime karar verdim.

Dudakları vücudum boyunca güneye doğru ilerledi ve mini elbisemi sert hareketlerle kalçalarımın doğru kaldırdı.

Ağız her yerdeydi; elbisemin içinden meme uçlarımı örtüyor, belimin hassas etini ısıtıyor, kıyafetimin arasından görünen çıplak tenimin her santimini yalıyor ve emiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve iç çamaşırımı kenara çekerek diliyle içime girdi.

Sırtımı dikleştirdim, bacaklarımı onun için açtım, bir elimi lavaboya dayadım ve diğer elimle saçlarını kavradım. "*Zach.*"

Diliyle beni acımasızca becerdi, kıkırtımlarımı cezalandırıcı bir güçle kavradı. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yerken serçe parmağı iç çamaşırımın içinden dar deliğimi okşuyordu.

Başımı salladım, içimde oluşan zevk çok yoğun, çok fazlaydı.

Parmakları kıkırtımın derinliklerine battı. "Bu damlayan amcık benim."

Dilini ölümcül bir şekilde sıktım, zaten sınıra yakındım.

"Bu kıkırtı benim," diye devam etti, kıkırtımla iç uyluğumun birleştiği yeri ısırdı, burnunun ucuyla klitorisimi döndürdü. "Aldığın her nefes bana ait."

Açgözlü ağızına karşı ileri geri sallandım.

Fermuarını indirdi, vücudum orgazm olurken pantolonunu iterek çıkardı. "Randevularınla istediğin kadar hava atabilirsin ama benden asla kaçamayacaksın."

Ayağa kalktı, beni mermer lavabonun üzerine kaldırdı ve dizlerimi ayırdı. Bir çırpıda külotumu yırttı ve ele geçirilmiş bir erkek gibi içime girdi.

Beni sonuna kadar gerdiğini hissettim, lateks kokusu seksle karışıyordu.

Birisi dışarıdan kapı kolunu oynatmaya çalıştı. Zach bana çarptı, geri çekildi ve sonra tekrar eve bastırırken kalbim sarsıldı.

Geçtiğimiz iki hafta içinde iki süper paket prezervatif tüketmiştik. Şimdiye kadar onun büyüklüğüne alışmış olmalıydım. Ama değildim.

Nefes nefese kalmıştım, kollarımı boynuna sararken onun tarafından becerilmekten başka bir şey umurumdaymış gibi davranıyordum. "Bizi yakalayacaklar."

Tırnaklarım kendi uyarımı dikkate almayı reddederek pazularında gezindi. Çenemi aşağı doğru eğdim, sikiinin içimde kaybolmasını ve sularıyla pırıl pırıl parlayarak tekrar ortaya çıkmasını izledim.

İnce kauçuk tabakanın arasından kalın, damarlı çıkıntıyı seçebiliyordum.

Kapı kolunun tıkırtısı kesildi, ses yerini yüksek sesli vuruşlara bıraktı. "Oh, hadi ama. İşemem lazım."

Boğazımdan kahkahalar süzüldü.

"Şşş." Zach avucunu dudaklarıma bastırdı, hızını artırırken beni susturdu, beni daha derin ve daha hızlı becerdi. "İyi bir kız ol ve sikimi sessizce al. Evet. Aynen böyle. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Serbest eliyle omuz askılarımdan birini sıyrarak göğsümü serbest bıraktı. Dolgun ve dolgundu, dokunulmak için yalvarıyordu.

Meme ucumu ağzına almak için başını eğdi. Vücudumdaki her sinir ucu tüylerim diken diken oldu.

Ona daha sıkı tutunarak yumruğuna doğru ağladım. İkinci doruk noktam vücudum boyunca bir akım gibi aktı. İçime her girişinde sikiinin ucu G noktama çarpıyordu.

Yıldızlar göz kapaklarımdan arkasını doldurdu.

Kapının çalınması şiddetlendi.

"Lütfen bana yakın olduğunu söyle." Ağzı meme ucumun üzerinde hareket etti, itişleri daha sarsıntılı ve daha az kontrollü hale geldi. "Artık dayanamıyorum. Amin her seferinde bir damla dölümü sağıyor."

Kapı şimdi kuvvetle tıkırdıyordu. "Hey."

Birisi bugün on iki bardak su içmiş. "Yaklaştım," diye mırıldandım.

Elini dudaklarımdan çekti, öpüşürken inlemelerimi yuttu.

İçime boşalırken ılık dölleri prezervatifi doldurdu.

İkimiz de birbirimizin kollarında titriyorduk, terlemiş ve orgazmlarımızın etkisiyle paramparça olmuştuk. Uzun bir süre sadece birbirimize sarıldık, alnı omzuma yaslanmıştı.

Sert nefesleri omurgamdan aşağı vuruyordu. İkimiz de hareket etmek istemiyorduk.

Gerçek dünyaya dönmek için.

"Burada yanacağım." Pee Lady kapıya bir kez daha vurdu. "İşte bu kadar. Eğer kapıyı hemen açmazsan, yemin ederim müdürü arayacağım."

Zach ve ben birbirimize baktık. Yavaşça benden çekildi, siki yarı kalkıktı, kullanılmış prezervatifi düğümledi ve çöp kutusuna attı.

Nefesimi tutmaya çalışarak arkamdaki tezgâha tutundum.

Yüzünü kibar ve mesafeli bir gülümseme kaplamadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Unutma, Octi. İstedğin kişiyle çıkabilirsin ve benden ayrılmak için kendine hikayeler satabilirsin, ama seni beceren her zaman ben olacağım. Seni boşaltacak kişi. Her santimini sahipleneceğim."

Fermuarını çekti ve kapıya doğru yürüyüp kilidi açtı. Diğer taraftaki yirmi yaşlarındaki sarışın, şık takım elbisesi içinde telaşla geri çekildi.

"Sus payı." Zach cebinden bir tomar para çıkarıp ona doğru fırlattı. "Ağzını açarsan, ben de senin hayatını yerle bir ederim."

Hiç istifini bozmadan Eileen ile randevusuna geri döndü.

Beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak berbat bir halde bırakarak.

ZACH

E Kendi masama dönerken Farrow'un masasına uğradığımda ileen'in gözleri bana yapıştı.

Sendikamızın Monty Python boyutlarında devam eden bir maskaralık olduğu gerçeği giderek daha belirgin hale geliyordu. Gereksiz acılardan kaçınılmalıdır.

Aslında, bu yemeği kabul etmemin tek nedeni nişanı iptal etmek ve hasar kontrolünü planlamaktı.

Lacoste polo giyen züppe, domates lekeli dişleriyle sırtarak makarna tabağından bana baktı.

"Kahretsin. Bu *sensin*." Gözleri parladı. "Dostum, on yıldır kariyerini takip ediyorum. Mezun olduğumda şirketinde staj yapmaya çalıştım. Gerçek bir hayranıyım."

Onun üzerinde yükseldim, yüzünü katalogladım ve Octi'nin böyle bir adamı asla gerçekten çekici bulamayacağına dair kendime güvence verdim. "Ne yazık ki ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Dudaklarından *linguine* erişttesi düştü.

Tek elimle ceketimin düğmelerini ilikledim. "Şimdi, New York eyaletinde iş yapmak istiyorsanız gecenizin geri kalanının nasıl geçeceğini anlatayım. Sevgilin geri dönecek ve sen onu evine götüreceksin, azami hız sınırının altında araba kullanacaksın. Onunla kapısına kadar yürüyeceksiniz ama içeri girmeyeceksiniz. Elini sıkacaksınız -kısaca- ve ona çok güzel görüldüğünü ve şimdiye kadar sahip olduğunuz en büyüleyici randevu olduğunu söyleyeceksiniz, ancak sizin liginizin ciddi şekilde dışında olduğu gerçeğinden dolayı, çekilecek ve onu gerçekten hak eden birine yol açacaksınız. Sonra da onun hayatından kalıcı olarak çıkacaksınız. Şimdi, bunu senin için yazmamı ister misin?"

Çatalı bir takırtıyla yumruğundan tabağa düştü.

Dudaklarını araladı ama konuşmayı başaramadı, bu da kulakları arasında hızlı zengin olma Bitcoin planları ve fetiş pornodan başka bir şey olmadığına dair şüphelerimi doğruladı.

Sabrımı kaybederek parmaklarımı gözlerinin önünde şıklattım. Eileen bakıyordu ve bunu gereğinden fazla uzatmak istemiyordum.

Artık seksin zevklerini keşfettiğime göre, onu sekssiz bir evliliğe hapsederek ona kötülük etmiş olacağımı düşündüm. Onu iyileştirecek kendi Octi'sini bulabilirdi (bol şans - benimki türünün tek örneği idi).

"Am. Anlaşıldı mı?"

Tekrarladım. Yutkundu.

"Evet."

"Güzel." Omzumdaki tüyleri fıraladım, yüzümde soğuk bir gülümseme belirdi. "Unutma Yulaf Ezmesi, eğer ona zarar verirsen, onu gcendirirsen, ona asılmaya kalkarsan haberim olur ve misilleme yaparım." Ona dokunmadan gömleğinin yakasını düzelttim. "Fırında makarna yemeğinin tadını çıkar."

F AggdW

B Bekçilik yapmanın, gerçek temizlikçi olmaktan bile daha kötü olduğuna karar verdim.

Hamptons'taki tüm hafta sonu boyunca, Zach beni şımartmaları için personeline gönderdi. Kendimi bana bir smoothie daha hazırlamaları, banyo yaptırmaları, Starbucks getirmeleri ve alışverişe götürmeleri için yalvaran insanlar tarafından kovalanırken buldum.

"Bacaklarım, ehliyetim ve ajansım var," diye homurdanırdım onlara, Zach'in uzaktan gelen kıkırdaması eşliğinde. "Lütfen, Tanrı aşkına, biraz ara verin. Bir film izleyin. Kilerden bir şeyler alın. Beni yalnız bırakın."

Eileen'in gidişiyile üzerimden bir yük kalktı. Zach ile yemeğinin ortasında acil bir hastaya gitmiş ve geri dönmemişti.

Tüm hafta sonu boyunca Andras telefonumu mesaj yağmuruna tuttu ve Vera konusundaki tutumumu yeniden gözden geçirmem için bana yalvardı.

Bir keresinde onu aradım ve bu konuda neden bu kadar güçlü hissettiğini öğrenmek istedim. Sorumu geçiştirdi, beni ve çıkarlarımı koruduğu konusunda ısrar etti.

Hayal kırıklığına uğramış ve kafam karışmıştı ama en çok da hayal kırıklığına uğramıştım. Andras'ın benim tarafımda olduğunu sanmıştım.

Zach ve ben pervasızca hareket ediyor, öpücükler ve orgazmlar çalmak için gül bahçesine kaçıyoruz. Suçluluk duygusu mideme bir tuğla gibi oturmuş, beni dibe batırıyordu ama yine de ben gönüllü bir katılımcıyım.

Geceleri yatağıma girer, varlığından haberdar olmadığım duyguları ve hisleri içimden çekip çıkarırdı.

Vücudumun her parçasına tapıyordu ve hayatımda ilk kez kendimi varsayılan değil, birinin seçimi gibi hissediyordum. O kadar ki, nereye gittiğimiz hakkında samimi bir konuşmaya ihtiyacımız olduğunu fark ettim.

Bu artık bir proje gibi gelmiyordu.
Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettirdi.

Eve dönüş uçuşumuzdan birkaç saat önce, Zach komodinime bir not bıraktı.

Saat 14:00'te gül bahçesinde.

Karnımın duvarlarını okşayan kelebek kanatları zaman kadar eski bir masalı anlatıyordu.

Zachary Sun benim patronum ya da kaçamağım değildi, o benim her şeyimdi. Aylardır ertelediğim konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti.

Bahçedeki banka birkaç dakika erken vardım. Yemyeşil kırmızı-beyaz çiçekler ve dikenler kuğu şeklindeki taşı sarmış, kılıç gibi birbirine dolanıyordu.

Telefonumla meşgul oldum, avukatlarımdan gelen e-postaları gözden geçirdim. Hiçbir zaman korkak biri olmamıştım ama Zach'e hislerimi söylemek bana soğuk terler döktürüyordu.

Arkamdan yaprakların hışırtısı geliyordu. Telefonumdan başımı kaldırdım ve Eileen'in bana doğru geldiğini görünce şaşırdım.

Topukları nemli toprağı kazıyordu. Kahverengi maksi elbisesi, ince Hermès kemeriyle birlikte yürürken sallanıyordu.

Minimal bir makyaj yapmış, sakın bir ifade takınmış ve saçlarını kusursuz, özenli bir topuz haline getirmişti.

Onun delici bakışlarına karşılık vermekte zorlanarak kaskatı kesildim. Nişanlısıyla olan patavatsızlıklarımı biliyordu.

İkimizin de onunla anlaşmış olması ve teknik olarak ikimizin de anlaşmayı bozmamış olması önemli değildi. Bu ana kadar, ben

Kaybolma numarası sayesinde geniş malikanede ondan uzak durun.

Şimdi bir ayna gibiydi ve beni günahlarımın gözlerinin içine bakmaya zorluyordu. Ayağa kalktım.

"Oh, lütfen, Bayan Ballantine." Eileen elini salladı. "Siz benim çalışanım değilsiniz. Yerinize oturabilirsiniz."

"*Nişanlılığın* bir çalışanıyım." Bu kelime boğazımda bir yol açarak dilimi yaktı.

"Öyle olsa bile, bugün size başka bir kadınla konuşan bir kadın olarak geldim."

Kalbim tehlikeli bir hızla aşağı doğru inmeye başladı.

Eileen yanıma kaydı ve beni bankın kenarına doğru kaymaya zorladı. Çantasını kucağına koydu. "Buraya geldiğin için sana minnettarım."

"Beni buraya davet edenin Zach olduğunu düşünmem için beni kandırmanı takdir etmiyorum."

"Belki bunu takdir etmiyorsun ama kesinlikle anlayabilirsin." Eileen başını salladı. "Bu yüzden belirsiz tuttum. İsteğimi reddetme riskini göze alamazdım. Bu konuda zaman benim yanımda değil."

Kayıtsızlık maskeme sarıldım, yaklaşan bir felaketin doğrudan hayatıma girdiğini hissediyordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım ikimiz de bana nasıl yardım edebileceğini biliyoruz." Çantasında bir şeyler ararken dudakları birbirine yapıştı. "Nişanlımı sikmeyi bırak."

Talebi göğsümü yardı, kalbimin derinliklerine ulaştı ve onu yakaladı. Dürtülerimle verdiğim bir tepki olsa bile, aşıkâr olanı inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Hiç değilse Eileen gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

Ceketimin içine çekildim ve kelimeleri ağızımdan zorla çıkardım. "Ciddi bir şey değil."

Yalan değil.

En azından Zach için.

Bana ve kendisine sadece geçici bir anlaşma yaptığımızı defalarca hatırlattı.

Yine de söylemesi ayıp geliyordu. Beyaz bir yalan gibi.

Eileen'in gözleri yüzümü inceledi. Arkalarında, içinde boğulduğum duyguların çoğunu gördüm. Acı, kıskançlık ve çaresizlik. Nefes almayı zorlaştıran ham bir kendine acıma.

Gözleri yaşlarla parlıyordu ama düşmelerine izin vermeyeceğini biliyordum. Eileen de benim gibi kırılganlığı zayıflık olarak görüyordu. Kendine izin vermedi

kırmak için.

"Senin için ciddi olmayabilir ama benim için ciddi." Elbisesini düzleştirdi, bir kırışıklığı düzeltti. "Hayalim her zaman onunla evlenmekti."

Başımı geriye attım, kaşlarım birbirine çarpılmıştı. "Birkaç ay öncesine kadar birbirinizi tanımadığınızı sanıyordum?"

Başını sallayarak kırmızı burnunu ovuşturdu. "Aman Tanrım, ne kadar da safsın!"

Elini tekrar çantasının içine sokarak küçük, eski tip bir fotoğraf albümü çıkardı ve bana uzattı. Çevirip açtım.

Gözlerim ilk iki fotoğrafa takıldığında kalbim daha da sıkıştı. Kalçaları kıvrık ve kefalleri birbirine uyumlu iki yumuşak bebek bana sırttı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Bu Zach ve benim bebekliğimiz." İkinci fotoğrafı işaret etti. "Bu da bizim iki yaşımızdaki halimiz. Babalarımız iyi arkadaşı."

"Zach bundan hiç bahsetmedi."

"Hatırlamıyor. Constance bizi yeniden bir araya getirdiğinde, bu konuyu açarak onu utandırmak istemedim. Bunu uzun zamandır bekliyordum. I..." Gözlerini kapattı, yanakları pembeleşti. Bir süre sonra başını salladı. "Ah, boş ver."

"Söyle bana," diye ısrar ettim, bedenimi onunkiyle yüzleşecek şekilde döndürerek.

Eileen aylardır Zach'in hayatındaki varlığıma sessizce katlanmıştı. Gerçekten umursamıyor muydu yoksa yerini sağlamlaştıranı kadar tekneyi sallamaktan mı korkuyordu?

Geçen gece yaptığı telefon görüşmesi aklımdan geçti. Zach bu anlaşmayı sadece iş olarak görüyordu.

Ama öyle miydi?

"Onu hayatım boyunca sevdim."

Aman Tanrım.

Onu bir statü sembolünden daha fazlası olarak istediği bir kez bile aklıma gelmemişti. Sözleşmelerine dokunmama ve flört etmeme maddeleri eklenmesi için sürekli yaptığı önerilerle beni kandırmıştı.

Eileen gözlerini açtı, alt dudağı titriyordu. "Otuz üç yılımı Zachary Sun'ın bir eşte aradığı özelliklere sahip olmak için kendimi tasarlayarak geçirdim. Kendimi onun istek ve arzularına göre oyun hamuru gibi şekillendirdim."

Böyle sevilmez, diye bağırmak istedim.

Onun yerine ceketimin içine daha da gömüldüm ve konuşmasını dinledim.

"Çocukken ağabeylerim bana zorbalık yaptığında beni korurdu. Akıllı, vahşi ve cesurdu. Çamurdan heykel yapmayı severdi, ben de çamurdan heykel yapardım. İplerde sallanmayı severdi, ben de iplerde sallanırdım. O orman jimnastiğinde yaramazlık yapardı, ben de yapardım. Ona yakın olmak için her şeyi yapardım. O da bana izin verdi... ta ki ailem taşınana kadar."

Ağlamak istedim. Kaygısız ve eğlenceli kalması gereken Genç Zach için. Ve yaşadığı travmanın yükünü omuzlamakta zorlanan Yetişkin Zach için.

Ve en önemlisi, Eileen Yang'ı onun her iki versiyonuyla da tanıştığı için kıskandım. Birdenbire, tüm bunların adaletsizliğine lanet etmekten kendimi alamadım. Ruh eşleriyle genç yaşta tanışan insanlar, hiçbir zaman bir kitaba başlamış gibi hissetmek zorunda kalmazlardı.

Yanlış bölüm ve sonunu anlamak için başını okumak gerekiyordu.

Eileen fotoğraflardan birini parmaklayarak dudağını ısırды. "Bir gün babam bize üniversiteden bir arkadaşının öldüğünü söyledi. Kardeşlerim onu çok az hatırlıyordu ama ben hatırlıyordum. Cenazesine gittim ve başsağlığı diledim. Zach beni tanımadı bile. Okul arkadaşlarını bile zar zor tanıdı."

Oh, Zach.

Kalbim onun için bir kez daha kırıldı.

Eileen, gül bahçesinin dört bir yanına dağılan parçalarımın habersiz devam etti. "O zaman onun ihtiyaç duyduğu her şey olma fırsatını değerlendirmeye ve ona mükemmel bir kadın olarak dönmeye karar verdim. Tıp diploması, şık elbiseler ve hayır kurumları. Hepsi Constance'ı memnun etmek ve Zach'i kendime çekmek için tasarlanmıştı. Kişiliğimi onunkine uygun hale getirdim; sakın, ağırbaşlı, soğuk ve zarif."

Umutsuz, sinsî, dengesiz bir parçam merak etti.

Gerçekten ihtiyacı olan şey bu mu? Yoksa tam tersine mi ihtiyacı var? Onu kabuğundan çıkarıp, eskiden sahip olduğu neşenin bir dozunu ona vermek için.

Eileen uzaklara bakarken dişleri alt dudağını sıyırdı. "Bu arada, ailemden onun hakkında duyduğum her bilgiyi içtim, sosyal medyadan onun hakkında toplayabildiğim her bilgiyi topladım - arkadaşlarının, sınıf arkadaşlarının, teyzesinin yayınlarından."

Gerçekten çok mu farklıydık?

Buluşmadan önce ben de onun hakkında araştırma yapmıştım. İkimiz de Zach ile bir kisve altında tanışmış, ikimiz de onunla sözleşme yapmış ve

ikimiz de hızlı, sert ve derin bir şekilde aşık olmuştuk.

Eileen gerçekten bakmadan fotoğraf albümünü karıştırdı. "Zach'le tekrar karşılaştığımda, onun istediği şekle bürünmüştüm. Ona göstermem gereken her şeyi gösterdim. Zeki, soğuk ve erkeklere dokunmakla ilgilenmeyen bir kadın. Mevcut yaşam tarzını mahvetmeden ona bir aile verebilecek biri. Anlaşacağımızı biliyordum ve anlaştık da."

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Kalbim onun için ve kendim için de kırıldı. Çünkü sonunda hiçbir zaman gerçekten ve tamamen senin olamayacak birini sevmenin nasıl bir his olduğunu anlamıştım.

"Tanıştığımız gün nişanlandık. Ona yardım edebileceğimden emin bir şekilde eve koştum ve kendisinin hiçbir parçasından ödün vermeden ona ihtiyacı olan her şeyi verebilecek birini bulduğu için ne kadar rahatlamış olduğunu biliyordum."

Her seferinde bir kelimeyle içimi boşalttı. Suçluluk, acı ve dehşetten midem bulanıyordu.

Konuşamadım bile.

"Annesi beni seviyor. Teyzesi bana tapıyor. Onun kurallarına uymaya hazırım. Yakın olmamı isterse olurum. Uzak durmamı isterse, bunu da yapabilirim. Bu şekilde kalsa da değişse de onun her versiyonu için orada olacağım. Kendimi onun ihtiyaç duyduğu her şeye göre şekillendireceğim. Bunu kendiniz için söyleyebilir misiniz? Onun için tüm hayallerinizden vazgeçebilir misiniz?"

Andras'ın ofisine geri döndüm. Öfkeden titreyen, intikam arayışından geri adım atamayan bana. Ve o, ortak hayalimizin peşinden gitmek için bu işin peşini bırakmamı emreliyordu.

Ama fark ettim ki, Vera'dan alma fikri artık beni heyecanlandırmıyor. Eskrim için intikamdan vazgeçemeyebilirim ama Zach için vazgeçebilirim.

Eileen sessizliğimi bir anlaşma olarak algıladı ve fotoğraf albümünü kucağında kapattı. "Benim hayatım istikrarlı. Gerçek bir işim, düzgün bir programım ve bir aile yetiştirme yeteneğim var - duygusal, fiziksel ve finansal olarak. Ve hayatımda hiç hırsızlık ya da hile yapmadım."

Ama Zach'e yalan söyledin, diye belirtmek istedim, kelimeleri yuttum çünkü dayanacak bir yerim yoktu. Kim olduğun hakkında, onu tanıdığın hakkında, fobilerini paylaştığın hakkında yalan söyledin.

"Farrow, bunu sana söylüyorum çünkü senin temiz bir zihne sahip iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Onun için daha uygun olduğumu görmelisin. Sorunlarının

sadece bir yük olacaktır. Eğer ona gerçekten değer veriyorsan - ki bence veriyorsun

-Gitmesine izin vereceksin."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Zihnimin bir köşesinde dev bir uyarı sinyali belirdi. Kendimi duygularımı bir kenara itmeye ve mantıklı düşünmeye zorladım.

Onunla ilgili her şey yalan. Ve telefon görüşmesi. Zach'i yemek randevusuna kandırdığı için güldü. Ona güvenme.

Eileen dağınık bir saç telini kulağının arkasına topladı. "Senden bir uçağa binmeni, nişanlığının evinden taşınmanı ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum. Ve eğer bunu yaparsan, mahkeme masraflarını ben üstleneceğim-"

Bunu nereden bildiğini merak ederek geri çekildim. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

Burnunu soktu mu? Zach ona
söyledi mi? Ama
söylemeyeceğini biliyordum.

Parmağındaki büyük nişan yüzüğüyle oynadı. "Bu sadaka değil. Bu bir anlaşma. Zach ile paylaştığından farklı değil."

Ama farklıydı.

Zach'e yardım etmek istedim. Eileen sadece onun yanında var olmak istedi.

Çocukluğundan beri görmediği birini nasıl sevebilirdi? Onu tanıyor muydu ki?

Yağmurdan nefret ederdi ama soğuğu severdi.

Sıcak Cheetos'tan iğreniyormuş gibi davrandığını, ancak bir çanta ona yaklaştığında düzinelerce yiyip bitirdiğini.

Sadece kopuk görüldüğünü ama söz konusu arkadaşları ve ailesi olduğunda şiddetli bir sadakate sahip olduğunu.

Sesimi düz tuttum ve yüz ifademi dikkatlice nötr hale getirdim. "Onunla olan anlaşmam yakında sona eriyor."

"Onunla olan anlaşman *artık* sona erdi." Albümü çantasına atıp ayağa kalktı. "Sanırım yeterince sabrettim."

"Konuşmanız gereken kişi ben değilim. Aslında, hatırladığım kadarıyla, daha katı dokunulmazlık maddeleri talep eden ve dışarıdan ilişkilere izin verilmesini öneren sizdiniz."

Bunları sonsuza dek saklamaktan memnun olacağından şüpheliydim.

Aslında, onun gardını düşürmek için proaktif olarak bunları önerdiğine para yatırırdım.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi parmak uçlarına doğru kıkırdadı.

"Sence ben olmasaydım benimle evlenmeyi kabul eder miydi?"

"Yani, onu kandırdın mı?" "Bu sadece beyaz bir yalan."

"Beyaz yalan, beş yaşındaki bir çocuğa hamsterı öldükten sonra çiftliğe gittiğini söylemektir. Bir nişanın öncülü olarak bütün bir fobiyi uydurmak *değildir*."

Hamsterlarımın o adressiz çiftlikte neden temiz havaya ihtiyaç duyduklarını hep merak etmişimdir.

"Fark eder mi? İşe yaradı. Onunla nişanlandım. Sen sadece yardımcısın. Haddini bil." Yüzüğünü, dev elmas bana bakana kadar döndürdü. "Nişanlımla olan anlaşman artık sona erdi."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Zach büyük bir çocuk." *Gerçek bu değil mi?* "Kendi kararını verebilir."

"Gitmenizi istemek nezaketten öte bir şey değil." Eileen üzerimde yükseliyordu, o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. "Hata yapma, öyle ya da böyle senden kurtulacağım. Hayal gücümdeki eksikliği hırsımla telafi ediyorum."

Garip bir şekilde, onun sözleriyle rahatlardım.

Vera sağ olsun, burası benim konfor alanımdı.

Ağzımın kenarları yukarı doğru çekildi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, Farrow, sana *söylüyorum*." Kolumdan bir gül dikenini çıkardı. "Zachary Sun'ın sevgisine layık değilsin. Layık olan biri için kenara çekil. Yoksa ben seni kenara çekerim."

Hayatın beni ve Zach'i nasıl beklediğini bilmiyordum ama artık onun bu çıkarıcı kadınla mutluluğu yaşayabileceğine inanmadığımı biliyordum.

"Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim, Eileen." Gülümseyerek ayağa kalktım, kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. "Zach'i sana aşık olması için ikna etmede iyi şanslar. Asla bilemezsin..." Durakladım, telefonda söylediği sözleri hatırladım ve ona geri attım. "...Ona yatakta ne kadar iyi olduğunu bir kez gösterdin mi, o beyinsiz için oyun bitmiştir."

Adımlarımda bir sıçrama ile döndüm, odama geri döndüm.

"Yanlış kaltağa bulaştın." Eileen koluma yapışarak beni durdurdu. "Dante'nin cehenneminin tüm halkalarını üzerine salmak üzereyim."

ZACH

I Farrow *porno* kelimesini bir kez daha inlese, onu bu jette becerir ve kendi jetimi yaratırdım, seyirciye lanet olsun.

"Dur bakalım." Kamerayı bebek mamasına benzemeyen chilaquile'lerine çevirmeye çalışırken dili ağzından dışarı çıktı. "Dallas ve Ari yemek pornosu fotoğrafları istiyor."

Sürekli dikkatimi dağıtan şeylerden rahatsız olarak deriye yaslandım. Octi'nin Kore'den arkadaşları bugünün onu arayıp medyanın kan gölünde güçlü kalmasını söylemek için mükemmel bir gün olduğuna karar vermişlerdi.

Sonunda Dallas'ın grup sohbetlerinde uçak içi atıştırmalıklar hakkında peşine düşmesi için bir aramadan çıkmıştı.

"Bay Sun?" Natalie kanepeden telefonunu kaldırdı. "Avukatlarınız hatta."

Hafta sonu Manhattan'a uğrayıp oradaki mülklerimi kontrol etmiş ve bizimle birlikte Maryland'e dönmek için otostop çekmişti.

Ancak Eileen şehirde kaldı. Anneme nişanlandığımı ve yanlışlıkla bir ilişki kurma şansını öldürdüğümü söylemek için sabırsızlanıyordum.

Eileen'in hiçbir sorunu yoktu.

Aslında tek bir eksiği vardı, Farrow değildi. Ama bu anlaşmayı bozmak için yeterliydi.

"Avukatlar mı?" Kaşlarım birbirine çatıldı. "*Çoğul mu?*" Normalde beni teker teker ararlardı.

"Evet, efendim. Üçü de." Natalie oturduğu yerden kalktı, telefonunu bana uzatırken takım elbisesindeki kraker kırıntılarını temizledi. "Tom da arıyor. Önemli olabileceğini düşünüyorum."

"Öyle mi Einstein? Onu neyin ele verdiğini merak ediyorum."

Farrow'un kafası telefonundan kalktı. Bana endişeli bir bakış fırlattı. İçimden küfrettim, bu istenmeyen dikkat dağınıklığından tiksindim.

Öncelikle, uçak yolculuğunu Octi'yle bizim hakkımızda konuşmak için kullanmayı planlamıştım. Daha spesifik olarak, 'biz' birbirimizin kıyafetlerini yırtmanın ve sonsuz sözlü ön sevişmeye girmenin ötesinde var olabilir miyiz?

İkincisi, buraya gelirken Fae bana Eileen hakkında bir şey söyleyeceğinden bahsetmişti.

Farrow altın sarısı saçlarını yüksek bir topuz yaptı ve bacaklarını kışının altından çözdü. "Ne söylüyorlar?"

Telefonu asistanımın elinden aldım, asistanım beni süzmeye devam ediyordu. Topuktan topuğa zıplayıp bana bakıyordu.

"Natalie?"

"Evet, Bay Sun?"

"Kibarca siktir git."

Gözle görülür bir hoşnutsuzlukla da olsa başını salladı, dizüstü bilgisayarını koltuk altına soktu ve kokpite doğru ilerledi. Farrow kolumu tuttu.

Parmaklarımızı birbirine geçirdim, sıktım. "Her şey yoluna girecek." Gözleri benimkilere yapıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Boştaki elimle gözünün altındaki güzellik izini takip ettim. "Eğer bu davayı kaybedersen, Vera için hazırladığım şey, kanunun verebileceği cezadan çok daha kötü olacak."

"Sonunda hapse girmemiş olman bir mucize."

"Sadece hukuk sistemine inanacak kadar saf olanlar için." Natalie'nin telefonunu atıştırmalık kutusuna yasladım ve video konferansa geçirdim. "Konuş bizimle."

Önce Deanne'ın yüzü belirdi. "Bayan Ballantine?"

"Evet." Fae sanki anaokulundaymışız gibi elini kaldırdı. "Ben buradayım."

"Bay Sun'ın bu konuşmayı duymasına izin veriyor musunuz? Bazı hassas bilgiler içeriyor."

"Evet." Farrow başıyla onayladı. "Devam et."

Gururum beni dürttü ve zaten bildiğim bir şeyi doğruladı.

Büyük bir F ile sikilmiştım.

"Bu konuşmayı yüz yüze yapsak daha iyi olur." Tom bir not defteri çıkardı. "Üstünden geçmemiz gereken bir sürü hassas kanıt var."

"Gerçekten de süt içermeyen bir tatlıyı geri çevirecek kadar kendimi kontrol edemiyorum." Fae daha iyi bir açı yakalamak için koltuğumun yarısına kadar kaydı. "Bütün uçak yolculuğu boyunca haberlerini duymak için bekleyebileceğimi nereden çıkardın?"

Dirseklerimiz birbirine değdi ve sadece bu bile içimde sahiplenici bir ahlaksızlığı ateşledi.

Tom bir kalemi dudaklarına götürdü. "Hmm..."

"Onu duydun." Başparmağımla kalçasında daireler çizdim ve arkalığa yaslanarak rahatladım. "Ben senin bağırsaklarını dökmeden önce ağzındaki baklayı çıkar."

"Ben sadece burada kimsenin dağılmamasını sağlamaya çalışıyorum."

"Ben zaten parçalara ayrıldım." Farrow el salladı. "Lütfen, devam edin."

"Endişe verici bir şey bulduk." Tom durakladı. "Yani, cezai açıdan rahatsız edici."

Farrow dudaklarını yaladı. "Vera bir suç mu işledi?"

"Bu görünür Yani. Bir egregious bir at Bu."
O tereddüt etti. "Bayan Ballantine..."

"Evet?"

"Oturuyor musun?"

"Hayır." Fae dişlerini göstererek bende bir sırtıış uyandırdı. "İki ayağımın üzerinde Copacabana dansı yapıyorum." Başparmağını arkamızdaki deri döşemeye doğru salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sanırım kimliğini ifşa ettiği ve medya fırtınasını tetiklediği için onu affetmemiştii.

Tom omuz silkti ve öldürmek için harekete geçti. "Vera babanı öldürmesi için birini tuttu."

Sessizlik.

Tam bir

sessizlik.

Kulak zarını delip geçen türden. Tom sonradan aklına gelmiş gibi, "Özür dilerim," diye ekledi.

Kelimeler havada süzülüyor, sinir gazı gibi bizi boğuyordu. Fae'de acı, tanıma, ıstırap belirtileri aradım.

Tek bulabildiğim acı oldu.

Tom şakağını kaşdı. "Devam edebilir miyiz?" Deanne yazmayı bıraktı. "Ona bir dakika verelim."

Ama Fae'nin bir dakikaya ihtiyacı yoktu.

Ayağa fırladı, volta atmaya başladı. "Bu imkansız. Babam bir kazada öldü. Vale-"

"Ne yaptığını çok iyi biliyordu." Tom bir dosyaya uzandı ve çevirerek açtı. "Eugene Thomas adında bir adam. Bildiğinizden eminim, iddia edilen kazaya karışan uşak oydu."

"İddia mı?" Fae gözlerini kapadı. "Babamı ya da Vera'yı tanımıyordu bile. Ayağı gaz pedalına takıldı."

Tom sayfaları çevirdi ve bir sayfa çıkardı.

"Vera'nın olaydan iki ay önce satın aldığı bir kullan-at telefon buldum." Küçük yazıları okuyabilelim diye kâğıdı havaya kaldırdı. "Bunlar içinden çıkardığım kayıtlar."

Fae volta atmayı bıraktı. "Ne diyorlar?"

"Vera gizli bir tasarruf hesabından 200 bin dolar çekmiş. Ayrıca Thomas'ın karısına kadar uzanan bir numarayla çok sayıda kısa görüşme yapmış."

Farrow burnunun kenarını sıktı. "Karısının bununla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey. Dördüncü evre kanseri vardı. Pahalı bir deneysel ilaca ihtiyacı vardı." Kağıdı yere bıraktı. "Gene bunu hızlı para için yaptı."

"Kasıtsız adam öldürmekle suçlanmayı bekliyordu." Farrow yumruklarını masanın üzerine koyarak geri kalanını birleştirdi. "Ona asgari güvenli bir yerde hafif bir ceza vereceklerini biliyordu. Neden vermesinler ki? Bir bebeği ve kanserli bir karısı var. Bu bir 'kaza'ydı."

"Kesinlikle." Dan'ın yüzü aydınlandı. "Kayıtlar Bayan Thomas'ın tedaviden sonra tamamen iyileştiğini gösteriyor. Kocasını hapisteyken, çeşitli hayır kurumları ona faturalar, yiyecek ve çocuk bakımı konusunda yardım ediyor. Yeni bir evi bile var."

Tom ısıklık çaldı. "Beş yıl tüm bunlar için ödenecek küçük bir bedel."

Bryan kamerasını ayarladı ve sonunda bize yüzünü gösterdi. "Tüm kanıtlar elimizde. Makbuzlar. Yazılı iletişim. Vera kullan-at telefon ve VPN kullanmanın izlerini örteceğini düşünmüş. Görünüşe göre, yine de birkaç adımı atmamış."

Altımız da bilginin üzerinde kaynıyorduk.

Fae sessizliği bir fısıltıyla bozdu. "Ama... neden?"

"Sigorta parası." Tom elindeki dosyayı salladı. "Vera'nın babanla ortak vergi beyannamelerine ve mali tablolarına baktım. Kazandıklarından daha fazlasını harcamışlar." Durakladı. "Vera güzel şeyler almayı severdi."

Farrow karşıdaki koltuğa çöktü, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu. "Hâlâ öyle."

"Bu doğru olabilir ama şu anda bunları sadece Walmart'tan alabiliyor." Deanne başka bir belge daha çıkardı. "Vera sigorta parasını banka hesabına yatar yatmaz harcamış."

"Eugene Thomas." Farrow alnını ovuşturdu. "Bana biraz geçmişinden bahsedebilir misiniz? Ailesinden?"

Tom sayfaları çevirdi. "Elbette."

Biz onun aradığı şeyi bulmasını beklerken uçak alçalmaya başladı.

Natalie'nin ekranının üst kısmından art arda bir dizi mesaj düştü.

Jilly Bean:

Patronunuz hala elde edilmesi zoru mu oynuyor?

Jilly Bean:

Yoksa çok mu sertleşiyor...

[Smirking Emoji]

Jilly Bean:

Hizmetçinin onu becermek için ne yaptığını bulmalısın.

Jilly Bean:

Bu senin giriş yolun.

Jilly Bean:

Hamile kalırsak, altın oluruz.

Sonunda şirketi açabiliriz.

Tom Octi'ye cevap verirken Natalie'yi kovmayı ve bana verdiği hiçbir şeyi içmemeyi aklıma not ettim.

"Eugene Thomas. Yirmi sekiz yaşında. Ailesi hiç evlenmemiş. Annesi onu kendi soyadıyla kaydettirmiş. Babası iş için dünyayı dolaştığı için babasız büyümüş. Davası sırasında yeniden bir araya gelmişler. Anne ve babası onu haftada bir kez hapisanede ziyaret ediyor."

Daha fazlasına aç bir şekilde ilerledi. "İsimleri ne?" Bir açısı vardı.

Farrow'un her zaman bir açısı vardı.

Onun en çok bu yönünü sevdim. Bana ilk resmi karşılaşmamızı hatırlattı.

O-iç çamaşırları içinde cehennem kadar seksi, Go parçalarını bir alim gibi yerleştiriyor. Ve ben, dili dudaklarında gezinirken manzarayı izliyordum. Başka zaman olsa, taş gibi olurdum.

"Annem Paula Thomas. Babam... bekle, bulayım." Tom dilini gıdıkladı.

"Ah, işte burada. Babamın adı Andras Horvath."

Farrow gözlerini kapattı.

Ve tek gördüğüm kırmızıydı.

Andras.

Her şey yerli yerine oturdu.

Ateşim bir fırın için daha uygun bir seviyeye yükseldi. Farrow'un burun delikleri alevlendi. İkimizin de aklından aynı düşüncenin geçtiğinden şüpheleniyordum.

Andras ve Vera'ya nasıl ceza vereceğimizi.

Farrow'da hoşuma giden bir başka şey de aynı intikam arzusunu paylaşmamızdı.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum." Deanne telefonunu eline aldı ve yüzüne doğru tuttu. "Ama tüm bunların iyi bir yanı da *var*."

Fae koltuk arkasına yaslandı. "Kaçırmış olmalıyım."

"Adalet, Bayan Ballantine. Davayı unutun. Bir sonraki adımımız bunu yetkililere iletmek."

Farrow onu başından savdı. "Ne istersen yap ama iner inmez Vera'yla yüzleşeceğim."

"Bayan Ballantine." Bryan öne atıldı. "Bu *hiç* tavsiye edilmez. Yapacağınız veya söyleyeceğiniz herhangi bir şey bizi engelleyebilir."

"Başa çık," diye araya girdi Fae ve o anda onu öpebilirdim. Gözünün altından. Güzellik işaretinden. Bir süredir orayı öpmek istiyordum. "Vera'nın peşine düşeceğim."

"En iyi intikam adalettir." Deanne vahşi bir hayvanı zapt eder gibi iki elini birden kaldırdı. "Güven bana."

"Sen bir avukatsın. Sana asla güvenmem."

Bu sefer Farrow'u önce güzellik işaretinden, sonra da çenesinden öptüm. "Ama-"

"O kararını verdi." Sonunda bunun üzerine araya girdim. "Bunun yaratacağı her türlü pisliği sen temizleyeceksin."

Dan koltuğuna yığıldı. "Ben Süpermen değilim."

"Sana ödediğim paraya göre öyle olmalısın."

Deanne iç çekti. "Bir kadının parmağına dolanmadığın zaman seni daha çok seviyordum."

Evet, ama kendimi daha az seviyordum.

"Haddini aşmaya devam edersen işsizlikten nasıl hoşlanacağını görürsün." Sırıttı. "Buna emeklilik deniyor."

Telefonu kapattım ve çenemi Farrow'un omzuna yaslayarak telefonu kanepeye fırlattım. "Sen iyi misin?"

"Olacağım." Başını geriye yasladı ve boynuma yasladı. "Sanırım."

Bu kadının sadece tırnağındaki güç bile bir nükleer bombayı patlatabilirdi.

"Tabii ki yapacaksın. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Ve en acımasız darbeyi indirmeye niyetliyim." Bakışları benimkileri yakaladı. "Ama önce kırılmam gerek."

"Mola mı?"

"Bilirsin- dağıl. Bir bebek gibi ağla. Reddettiğim onca zaman için kendimi bırakayım."

"Mola." Omzuna, yanağına, şakağına bir öpücük kondurdum. "Bütün parçaları tekrar bir araya getireceğim."

Yapacağım son şey olsa bile.

F AggdW

I tek yönlü bir zihni vardı ve kan için yalvarıyordu.

Önce Andras'ı aradım, tanıdık sokaklarda hızla ilerleyen Prius'unun direksiyonunu ellerimle sıkıyordum.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Görüyorum ki aklın başına gelmiş."

Evet ve beşi de senin kanınla ziyafet çekmek istiyor.

"Sana bir adres mesaj attım. Benimle orada buluş." "Saat on-"

Geleceğini bildiğim için telefonu kapattım. Oğlunun daha uzun bir hapis cezasına çarptırılma ihtimali bile onu titretmiş olmalı.

Çok aptalca, Fae.

Seul'den döndüğünüz gün Andras Horvath ortaya çıkıp sizi kanatları altına almayı teklif ettiğinde bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydınız.

Bahçeme bir yılanın girmesine izin verdim. Bir casus.

Her seferinde beni eskime odaklanmaya ikna etti. Avukat görüşmeleriyle çakışan rastgele antrenmanlar. Antrenman kıyafetlerimde değiştirilmesi para gerektiren yırtıklar.

Dikkat dağıtma üstüne dikkat dağıtma.

Aptal, aptal, aptal.

Yirmi dakika sonra, çocukluğumun geçtiği evin önünde durdum. Bebekken terk edildiğim basamağın üzerinde durdum.

Birdenbire neden burada yaşamak istediğimi anlayamadım. İçime bir parça pişmanlık çöktü.

Belki de Zach'in bana katılma davetini reddetmemeliydim ama kendimi savunmam gerekiyordu. Eğer şimdi öğrenmezsem, sonsuza dek ona bel bağlayacaktım.

Anahtarımı deliğe sokup salladığımda Vera'nın kilitleri değiştirdiğini fark ettim. Kendi kendime gülerken dudaklarımdan soğuk bir buğu bulutu geçti.

"Tabii ki. Önemli değil." Anahtarı paspasın üzerine bıraktım ve yumruğumu kapıya vurarak tıkırdamasını sağladım. "Burası sadece kağıt üzerinde senin evin. Burada hiç hoş karşılanmadın."

Terliklerin pıtır pıtır sesleri parke üzerinde sürükleniyordu.

"Birisi bugün uyandı ve şiddeti seçti." Tabby kapının diğer tarafından homurdandı. "Lanet olsun, sesini alçalt. Ben de geliyorum."

"Bana ne istediğimi sormadan mı DoorDash yaptın?" Reggie'nin sesi yukarıdan, muhtemelen odasından geliyordu. "Bu gürültü de ne? Kim öldü? Lütfen Farrow de."

Kızmak için daha fazla nedene ihtiyacım olduğundan değil, ama şimdi anladım.

Tabby kapıyı açtı ve beni verandada ayakta, canlı ve iyi bir şekilde ona el sallarken buldu.

Burnu kırıştı, görünüşe göre varlığım bile ortalığı kokutuyordu. "Şeytandan bahset."

"Sıradan bir sürtük olmaktansa şeytan olmayı tercih ederim." Onu omuzlayarak geçtim ve eve doğru yürüdüm. "Annen nerede?"

Çürüyen yiyeceklerin ekşi kokusu burun deliklerime doldu. Girişteki bankı kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

Islak kürk gibi bir şey kokuyordu ama Ballantine kadınları hayvanları sadece tabaklarında ve paltolarında severdi.

Beklendiği gibi, ben ayrıldığımdan beri kimse temizlik yapma zahmetine girmemişti.

Tabby beni oturma odasına kadar kovaladı, hızıma yetişmeye çalışırken nefesi kesilmişti. "Annem kilitleri değiştirmiş."

Hadi canım.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Reggie saniyeler sonra köşeyi döndü.

"Burada olmaya hakkın yok." Ceketimin kolunu çekti ama ben onu ittim. "Hayatımızı mahvettin. Şirketi bıraktın ve şimdi fakiriz."

"Ve bizi dava mı ediyorsun?" Tabby kollarını açarak karşıya geçmemi engellemeye çalıştı. "Saçını ilk kim keserse ona dava açmalısın, seni korkunç cadı. Düz bile değil mi?"

Öncelikle, düz kesim vaat eden saç kesme tokalarından biriyle kendi saçımı kestim. Sanırım onlara karşı da bir davam vardı.

Tabby'nin uzanmış koluyla televizyon arasındaki dev boşluğa doğru adım attım. "Hizmetçin olmamı istemiştin."

"Buna borçlarını ödemek deniyor."

"Borçlar mı? Prada giyen ben değilim." Başımı eğip bluzuna baktım. "Sanırım artık Frada."

"Evet, borçlar." Reggie ellerini havaya kaldırdı. "Kore'ye yaptığın küçük seyahatin faturasını baban ve annen ödedi. Senin için resmen kanını akıttı. O okulun ne kadar paraya mal olduğunu biliyor musun? Atlarıma bakacak paramız bile yoktu."

"Hiçbir şey."

"Ha?"

"Hiçbir maliyeti yoktu, çünkü tam burs almıştım." Oturma odasını boş bulduktan sonra yemek odasına daldım. "Ve atlar bir at terapi merkezine gitti çünkü onları hiç beslemedin."

"Okulum vardı."

"Ben de öyle." Tabby'nin yüzüne bakarak döndüm. "Kore'ye gittim çünkü uyanık olduğum her anı bana bu ailenin bir parçası olmadığımı hatırlatarak geçirdin."

O ve Reggie beni mutfığa kadar takip ettiler. Odayı incelediğimde kilerde yığılı karton kutularla karşılaştım.

Onlara doğru döndüm. "Taşınıyor musun?"

"Artık bu evi karıştılayamayız, değil mi?" Reggie fikrini kanıtlamak için beni itti ve Vegas'ı aydınlatmaya yetecek kadar zehirli enerji içeren yarısı boş bir kutuyu bantladı. "Sadece ev kirası ayda sekiz yüz dolar." Tabby de ona katıldı ve i ç i n d e neredeyse hiçbir şey olmayan kutuları kapattı.

"Burayı kiraya verip bir apartman dairesine taşınıyoruz, böylece market alışverişi yapabileceğiz. Şimdi mutlu musun?"

Hayır, aslında.

Onların talihsizliğinden hiç zevk almadım. Sadece hayatımla oynamayı bırakmalarını istedim. Diğer yandan Vera.

Boş bir kutu kaptım ve içine eşyalarımı doldurdum. "Annen nerede?"

Beni sahip olduğum bir evden atmaya hakları olmasa da, eşyalarımı atmayacakları konusunda onlara güvenmiyordum.

"Evde değil," diye yalan söyledi Tabby, tam o sırada Vera garajdan içeri daldı, zebra desenli daracık tulumunun içinde terliyordu.

Sadece saç spreyinin dumanı bile başımı döndürdü.

"Kızlar, kutular için bana yardım etmelisiniz-" Beni gördüğü anda sözleri boğazında düğümlendi. "Burada ne yapıyorsun, seni küçük pislik?"

Sanırım eldivenler resmen çıkmıştı.

"Eşyalarımı alıyorum." Lavabonun üstündeki dolabı çevirerek açtım ve babamın kızarmış peynir yemeyi sevdiğimi bildiği için sakladığı en sevdiğim Mickey Mouse tabağını getirdim. "Oh, ve bazı haberler vereceğim."

"Dur tahmin edeyim, şerifi yakın zamanda burada bekleyebilir miyim?" Vera kollarını kavuşturdu, gözlerini kısarak bana silah doğrultuyormuş gibi baktı. "Çünkü kendi yasal danışmanımı buldum-"

"Onu senin öldürdüğünü biliyorum."

Ardından gelen sessizlik duvarların içine işledi. Vera elbisesinin rengiyle aynı renge döndü. Tabby ve Reggie birbirlerine bakıp fısıldayarak saçma sapan konuştular.

Tekir şakağını kaşdı. Reggie'nin kafası geriye gitti. İkisi de pek bilgili görünmüyordu. Yüzlerindeki panik her şeyi anlatıyordu.

Vera'nın ne yaptığına dair hiçbir fikirleri yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Vera hışımla lavaboya gitti ve titreyen elleriyle bir bardağı doldurmayı zar zor başardı. "Kimi öldürdüm?"

"Bu işte çok kötüsün. Hep öyleydin." Kutumla birlikte merdivenlere doğru ilerledim. "Babam beni bu yüzden gönderdi. Senin sözde ebeveynliğinden beni kurtarmak için."

Üçü beni merdivenlere kadar kovaladı.

"Baban bir uşak tarafından öldürüldü." Vera topuklarını parkeye vurdu, şüphesiz çukurlar bırakıyordu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Valeye zahmetleri için 200 bin dolar ödemek dışında demek istiyorsun." Döndüm ve koridorda ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Evet, bu mahkemede işe yaramaz."

"Bu saçmalığı kanıtlamanın hiçbir yolu yok."

Koridordan hızla odama doğru ilerledim, kapıyı açtım ve gördüğüm şey karşısında bir an şaşırdım.

"Her şey nerede?" Sesimin çatallaşmasından nefret ediyordum. Vera, Reggie ve Tabby fedailer gibi kapıyı doldurdular. Bana kaçacak bir santim bile bırakmadılar.

Tabby'nin dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Oh, hepsinin çöp olduğunu düşündük ve attık."

"Üzgünüm, Fae." Reggie tabut şeklindeki tırnaklarını inceledi. "Eski ile çöp arasında fark vardır."

"Eşyaların kokuyor." Tabby başparmağını arkasına doğru salladı. "Sanki koridorun karşısından geliyor gibi. Çamaşır suyu." Titredi. "Öğürttü beni."

Birinci derece cinayet ömür boyu hapis cezasıdır, diye hatırlattım kendime, aptalca bir şey yapmış olma ihtimalime karşı onlardan uzaklaşarak. On yıla düşürürseniz artılarını ve eksilerini tartabilirim.

Bu akbabalar hiçbir şey bırakmamıştı. Bir tiftik zerresi bile.

Tüm anılarım gitti. Eskrim madalyalarıyla dolu vitrin. Çocukken yarıştığım épées. Babamla New York'a yaptığımız gezilerden biriktirdiğim Broadway biletleri kutusu.

Gitti, gitti, gitti.

Hayal ettiğim her intikam versiyonunda, her zaman sadece babamın sahip olmamı istediği şeyi almayı amaçlamıştım. Onlara asla böyle bir şey yapmazdım.

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti, o kadar sıcaktı ki başımın oracıkta yanacağından korktum.

"Kanıtınız yok." Vera kapı çerçevesini geçip beni sıkıştırdı. "Kendi çatımın altında söylediğin bu yalanlara."

Onunla ortada buluştum, yerimde duruyordum. "*Benim çatım.*"

Eldivenleri çıkar, gerçekten.

Başımın üzerinde dolaşan şantaj tehdidi olmadan, artık bana zorbalık ettiğinde boyun eğmek zorunda değildim. Gerçek benim tarafımdaydı. Ve Lotte Kulesi kadar güçlü bir omurgam.

Topuklu ayakkabılarına rağmen, burnumun ucuyla ona baktım. "Bu evin yüzde ellisi benim."

Babam on sekiz yaşına basar basmaz tapudaki payını bana devretmişti. Hoş karşılandığımı hissettirmenin bir yoluydu.

Burası onların olduğu kadar senin de bebeğim.

Vera göğsüyle bana çarparak aramızdaki boşluğu kapattı. Ağzı açıldı ama ön kapı duvara çarparak sözünü kesti.

"Vera? Burada mısın,

Drágám?" Andras.

Sesi kan dolaşımda dolaşan siyanür gibi geldi. Sonra ne dediğini anladım.

Drágám.

Bebeğim.

Bu kelime daha korkunç bir gerçekliği resmediyordu.

Geriye çekildim, dudaklarım aralandı. "Andras'la ne zamandır ilişki yaşıyorsun?"

Bu, her şeyi yerine oturtan son parçaydı.

Vera, Andras ve oğlu arasında başka nasıl bir bağlantı olabilirdi ki? Onunla oğlu aracılığıyla tanışmamıştı.

Oğlu *onunla onun* aracılığıyla tanışmıştı.

"Bunun babanla hiçbir ilgisi yok." Vera'nın yanakları üç kilo makyajın altında kızarmıştı. "Andras ve ben birbirimizi babanın ölümünden sonra tanıdık. Berbat durumdaydım."

Hala öyle.

Andras, Tabby ve Reggie'nin yanından hızla geçerek onları yüzüstü halıya yuvarladı. Ter çıplak göğsünü ıslatmış, kalın tüyleri derisine yapıştırmıştı.

Ekose pijama pantolon, otel terlikleri giymiş ve Steve Carell'ı işinden edecek bir yüz ifadesi takınmıştı.

Buraya ilk gelişi olmadığını
fark ettim. Dümdüz yukarı
çıkmişti.

"Oh, hey, Andras." Şifonyerime yaslandım ve çenemi ona doğru eğdim.
"Gelebilmene sevindim."

Benimle Vera'nın arasına baktı. "Farrow-"

Bir elimi kaldırdım. "Vera bana aranızdaki bu şeyin yepyeni olduğunu söylüyordu. İkiniz tanışmadan *önce* oğlunuzu bir şekilde tanıdığını düşünürsek bu çok etkileyici. Nasıl tanıştıklarını merak ediyorum. Vera ile babası arasında bir ilişki olması mümkün değil, değil mi?"

Andras'ın yüzü bembeyaz oldu, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.
"Eugene'i bu işe karıştırma."

"Karisının tıbbi tedavisine yardım ettiğini biliyor muydunuz? Bunun için bir kelime var." Parmaklarımı şıklatarak düşünüyormuş gibi yaptım.
"Kanlı para mı? Hayır. Cinayet işlemek için komplo kurmak mı? Kesinlikle değil. Kulağa çok ciddi geliyor." Bir parmağımla dudağıma dokundum.
"Hmm..."

Reggie'nin nefesi kesildi.

Tabby kız kardeşinin arkasına
saklandı. Peki ya Vera?

Vera şimdi bana saldırmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

FARROW

I Aslında Vera'dan kurtulmamı sağlayan Andras'ın koçluğuydu. Duvara doğru geri çekilerek eğildim, ayak hareketlerim olimpiyatlara layıktı.

Yanımda boşluk olmayınca fark etmedi. Kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Vera beni boynumdan yakaladı, akrilik tırnaklarını hassas etime batırdı. Sendeleyerek geri çekildim. Kürek kemiklerim bir *şaplakla* cama çarptı.

Tutuşunu gevşetmek için kollarımı kaldırdım, sonra dönerek karnına yuvarlak bir tekme indirdim. Bir çığlık atarak geriye uçtu ve doğruca Andras'ın kollarına düştü.

Beni kendini savunma dersleri almaya zorladığın için teşekkürler Ari.

"Ne tuhaf bir tesadüf." Aralarını işaret ettim. "İkinizin Eugene hapse girdikten hemen sonra birlikte olmanız."

Tabby annesine koştu, karnını okşayarak yüzünü buruşturmasına neden oldu. Beni işaret etti. "Kanıtınız yok."

Bu sırada Reggie, Andras'ı atlatıp bana doğru koşarak beni duvara yapıştırmaya çalıştı. Faydasız bir çaba.

Sadece formsuz değildi, aynı zamanda hayatında hiçbir şey için savaşmamıştı.

Kolunu kavradım, arkasından büküm ve kırılma noktasından hemen önce bükerek kulağına doğru eğildim. "Sana karşı daha fazla suçlamada bulunulmasını istemiyorsan bana zarar vermeye çalışmaktan vazgeçmeni öneririm."

Reggie'yi kalkan olarak kullanarak ilerledim.

Andras, Vera ve Tabby toplu halde geri adım atarak beni dehşet içinde izlediler.

Reggie çırpındı ve tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı. "Bana zarar vermesine izin verme."

"Ellerine *gerçekten* ihtiyacı yok, değil mi?" Boşta kalan elimi başını okşamak için kullandım. "Onlarla bir şey yapmıyor ki. Ve hayır, kasiyerlere kredi kartı vermek ve arkadaşlarına mesaj atmak sayılmaz."

Kötü biri gibi görüldüğümü biliyordum. Umurumda olmadığını da biliyordum.

Vera hâlâ halının üzerinde, bakışlarımı tutarak bana doğru bir parmak salladı. "Eğer saçının tek teline dokunursan."

Bana en son ne zaman baktığını hatırlayamıyordum. *Gerçekten* baktığı Ben.

Çocukken hep öyle olmasını isterdim. Keşke o zaman bildiklerimi bilseydim.

Şimdi. Sevgi vermekten aciz insanlardan sevgi istemenin kalbimde bir

delik açmaktan başka bir işe yaramayacağını anladım.

Ve evrende bunu düzeltebilecek hiçbir yara bandı yoktu.

Başımı arkaya atıp güldüm ve Reggie'ye daha sıkı sarıldım. "Odayı oku, Vera. Beni tehdit edecek durumda değilsin. Kimliğin açığa çıktı. Eugene planladığından çok daha uzun yıllar hapiste çürümek üzere ve sen ve Andras da ona katılacaksınız."

Şakağından aşağı ince ter damlaları süzülüyordu. "Bunu kanıtlamada iyi şanslar." "Şansa ihtiyacım yok. Tüm işi özel dedektifim yaptı." Ben teklif ettim

Ona sakın bir gülümseme. "Sana bir tavsiye, Vera. Bir dahaki sefere bir cinayet planladığında, dijital bir iz bırakma." Kaşlarımı çattım. "Gerçi parmaklıklar ardında hücre erişiminin nasıl olduğundan emin değilim."

Arkama uzandım, kotumun arkasından kıvrılmış bir dosya çıkardım ve dizlerine doğru fırlattım. Uçakta yazdırdığım kanıtlar.

İçindekiler etrafına saçıldı, günahlarının ışıkları halıyı kapladı. Gözleri, işlediği suçların kanıtlarını teker teker ıslattı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde kederin tüm aşamalarından geçti, sonra kabullenmeden öfkeye geri döndü.

"Seni pis küçük hamamböceği." Vera'nın burun delikleri alevlendi. "Bu senin hatan. Bunu biliyor muydun?" Yanaklarında vahşi bir sırıtma belirdi. "Baban senin yüzünden öldü."

Elimde değildi.

Reggie'nin arkasında geri çekildim, onun bunu hissedebileceğini biliyordum ama küçük titremeleri durduramıyordum.

*Topla kendini, Fae. Gerçeği
ondan şimdi öğren. Gerisini
sonra düşün.*

"Vasiyetini değiştirdi." Vera, Andras'ın kalçasını pençeleyerek ayağa kalkmak için kaldıraç olarak kullandı ve neredeyse bu ivmeyle Andras'ın pantolonunu indiriyordu. "Tüm şirketi, arabasını, mülklerinin çoğunu ve etrafta tuttuğu tüm eski püskü ıvır zıvırı sana miras bırakacaktı."

"Buna hakkı vardı. Bu onun iradesi."

"Arkama yaslanıp benim ve kızlarımla uğruna çalıştığı her şeyi almanı izlememi mi bekliyorsun?"

Bağırarak için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım, Reggie'ye tutundum, sesim ürkütücü bir şekilde düzdü. "Mantıklı bir insan olmanı ve saçmalıklar yüzünden kocanı öldürmemeni bekliyorum."

"Saçmalık mı? Saçmalık mı?" Yanağındaki takma kirpiği sıyrarak alay etti. "Seul'e siktir olup gittin. Ya biz? Onun kahvaltılarını DoorDash'leyen, çamaşırlarını kuru temizlemeciye bırakan ve evi temizleyen hizmetçileri denetleyen bizdik. Biz mutlu bir aileymişiz gibi davranmak için kan, ter ve gözyaşı dökerken sen bir peri masalı yaşamaya gitmiştin."

Vera diğer kirpik çiftini çekip çıkardı, onunla birlikte biraz deri çekti ve ekledi, "O piç bize nasıl teşekkür etti?" Tavanı işaret etti. "Bize ancak başımızı sokacak bir çatı veren bir vasiyetle."

Başımı salladım. "Senin tarafından değerli görülmediği için yasal olarak yapabileceği her şeyi bana bıraktığı hiç aklına geldi mi? Kızını karısının tacizinden kurtarmak için okyanus ötesine göndermek zorunda kaldı. Hayattayken *seni* seçti. Ölüirken de *beni* seçti. Senin için yeterince adil mi?"

Ona her gün yer değiştirebileceğimi söyleme zahmetine girmedim. Hâlâ buradayken beni seçmesi anlamına gelecekse her kuruşunu vereceğimi söyledim.

Neden beni seçmedi?

"Adil mi? Elimizde hiçbir şey kalmazdı." Vera'nın göğsü bağırsaklarıyla birlikte inip kalktı. "Ne yapmamız gerekiyordu?"

"İş."

"Ben aldım." Vera altın bir küpeyi çözdü. "Beş yaşımdan beri alışveriş merkezlerinde cüzdan çalışıyorum. Bir daha asla."

"Çünkü parası için adam öldürmeye terfi ettiniz."

"Ayrıcalığının ötesini göremiyorsun. Annene ve kardeşlerine para kazandırmak için on iki yaşında okulu bırakmadın. Bir torba yiyecek için vücudunu satmak zorunda kalmadın. Çalışmak mı? Ben hepsini yaptım. *Bedenim her şeyi yaptı.*" Reggie ve Tabby'yi işaret etti. "Onlara nasıl sahip oldum sanıyorsun?"

Ona inandım.

Ona inandım, ona acıdım ve hâlâ ve hâlâ ondan nefret ediyorum. Babamı öldürmeye hakkı yoktu.

"Anne." Reggie ayakkabısını yere vurdu. "Babamın savaşta öldüğünü söylemiştin."

Tekir şakağını kaşdı. "Babamın yaralı bir yunusu kurtarıırken boğulduğunu söylemiştin."

Vera onları duymazdan gelerek diğer küpesini çıkardı. "Yirmi iki yaşına gelmeden önce yürümeye başlayan bir çocuğum vardı ve bir bebek daha geliyordu. Çocuk bezi, mama, hastane faturaları. Hepsinden bıkmıştım. Sonra baban pezevengimin yanına taşındı. Turnayı gözünden vurduğumu biliyordum."

Beyzbol topu büyüklüğündeki halka küpeleri Tabby'nin avucuna sıkıştırdı. "Reggie için bir doğum randevum vardı, o yüzden Tabby'ye bakmasını istedim. Bir türlü geçmeyen bir ateşim vardı. Baban onun evinde kalmama izin verdi. Ateşim düşene kadar bütün geceyi uyanık geçirip bana göz kulak oldu. İki ay sonra kalıcı olarak yanına taşındım."

Yanı başındaki Andras'ın gözleri Vera'yı hiç terk etmemiş, sanki geçmişini ilk kez duyuyormuş gibi dudaklarına yapışmıştı.

"Pezevengim, baban ona ödeme yaptıktan sonra yan evden taşındı." Vera bir adım öne çıktı. "Hayatımda bir kez olsun her şeye sahiptim. İki çocuğum vardı. Bir ev. Ateşli bir koca. Sonra *sen* ortaya çıktın. Çok muhtaç. Onun zamanı için çok açgözlü. Her zaman bir biberon ya da kucağa alınmak için ağlıyordun."

"Ben bir bebektim. Bebekler ne yaparsa onu yaptım."

"Peki ya Reggie? O da daha bebektir. Hatta senin için benden anne sütü istemeye bile cüret etti. Sen benim çocuğum bile değilsin." Bana doğru ilerlemeye devam etti, adımları yavaş ve ölçülüydü. "Seni o kutunun içinde gördüğü anda her şeyi mahvettiğini anladım. Çünkü sana bakışı... Tabby, Reggie ve ben onun sempatisini kazanmıştık. Sen onun sevgisine sahiptin."

Vera'nın ne kadar yaklaştığını fark ettiğimde Reggie'yi sıkıca kavradım. Ölü gözlerinde yeşil beneklerin yüzdüğünü görebiliyordum.

"Saçmalık." Buna inanmayı reddederek başımı salladım. "Babam seni seçti. Beni uzaklara gönderdi. O-"

"Boohoo. Sen tüm o zengin çocuklarla birlikte seçkin bir uluslararası okula gittin, o ise senin eskrim ekipmanlarını bile karşılayamadı. Birikimlerimize el attığını biliyor musun? Hisse senetlerimizi sattı, 401(k)'mıza daldı."

Oh, baba.

Bu konuda ne kadar hatalı olursa olsun, bu yine de Vera'ya bize zarar verme hakkı vermiyordu.

Toprağın beni bütünüyle yutmasını istedim. Çürüyene kadar beni evin altına gömmesini. "Bu bana davranışını mazur göstermez."

Reggie'yi bıraktım ve onu ittim. Vera'nın kollarına yığıldı ve göğsüne doğru hıçkırarak ağlamaya başladı.

Başımı sallayarak ikisinin kucaklaşmasını izledim. "Bana hiç şans vermedin. Beni hiç sevmedin."

Bu Vera'yı kızdırdı.

Reggie'yi Andras'ın kollarına itti ve aramızdaki mesafeyi kapatarak benimle burun buruna geldi.

"Aşk mı?" Alay etti. "En azından seninle ilgilenecek biri var. Bir milyarder yakaladın. Onun yardımını olmadan bizi yakalayabilirmişsin gibi davranma."

Olabilir.

Ama bu kendi savaşımı veremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Kendi savaşımı kendim yapabilirim." Tam boyuma doğru doğruldum ve Vera'ya burnumun ucuyla baktım. "Bunu ön sıradaki koltuğun olarak düşün. Oyun bitti, Vera. Eugene de."

Andras Reggie'yi Tabby'ye doğru itti ve Vera'yı dirsekleyerek uzaklaştırdı. "Oğlumu bu işe karıştıрма."

Kollarımı tuttu, tüm bedenimi sarstı. Vera'nın aksine, beni güç bakımından yendi.

Bağırarak duvara çarptım. Keskin, her şeyi tüketen bir acı omurgama yayıldı.

Telefonum cebinden düştü ve halıya yuvarlandı. Kayıt uygulaması ekranda yanıp söndü. Görür diye panikle tutmaya çalıştım.

Ama Andras yüzünü yüzüme dayamıştı, tükürüğü söylediği her kelimeyle yanağımı boyuyordu. "Gene'in hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Duydun mu beni? Haçlı seferinden bıktım artık."

Elleri omuzlarıma kadar yükseldi ve beni sarstı. Kemiklerim jöleye dönüştü.

Hızlı ayaklarımı kullanarak savaşmaya çalıştım. Tekme attım.

Basama

klı.

Kaydır.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Andras kudurmuştu. Tamamen acıdan yoksundu.

"Gene yanlış bir şey yapmadı." Andras beni daha sert sarstı. "Baban eziğin tekiydi. Vera'yı hak etmiyordu. Onun kızlarını hak etmedi. Tekrar sorun çıkarmanı engellemek için iki yıl boyunca senin saçmalıklarına katlanmak zorunda kaldım. Vera haklı. Sen bir sıçansın. Er ya da geç, kendini yok edeceksin."

Başım dönmeye başladı. Sözlerini kaydetmeyi bir süre önce bırakmıştım, bilincim gidip geliyordu. Her sarsıntıda kemiklerim birbirine çarpıyordu.

Birdenbire durdu.

Halının üzerine yığıldım, kargaşayı zar zor fark ettim.

Odaklan, Fae.

Keskin bir ses. Bir

şey kırıldı.

Tek bildiğim, artık bir bez bebek gibi

sallanmadığımdı. Sonra Zach'in sesi odayı saf oksijen gibi doldurdu. "Kız arkadaşşıma dokundun mu? Büyük hata."

Andras'ın odanın öbür ucuna uçtuğunu görmek için tam zamanında gözümü kırıştıtararak bulanıklığı giderdim.

"Umarım yakılma konusunda bir sorunun yoktur, çünkü senden geriye gömülecek bir şey kalmayacak."

Tekir çığlık atarak Vera ve Reggie'yle birlikte boş yatağımın üzerine yığıldı. Andras uzaktaki duvara çarptı. Yumruklarıyla yüzünü kapatarak yere yığıldı.

Zach ona doğru yaklaştı ve cenin pozisyonunda yatan Andras'ın karnına tekme attı. Zach'in mokasen ayakkabılarının sivri uçları Andras'ın kemiklerini her seferinde bir kaburga kemiği olmak üzere kırdı. Parmak eklemleri gibi patlayan kemikler, Andras'ın acı dolu çığlıklarıyla noktalanıyordu.

"Sen."

Zach göğsüne vurdu.

"Yapamam."

Bu sefer bir

kaburga.

"Dokun."

Ayak bileği.

"Onun."

Boğazını.

"Eğer."

Bileğini.

"Sen."

Ve son olarak, yüzü.

"Ölü."

Andras'ın burnundan fışkıran kan halının üzerine sıçradı. Çıplak göğsünde eşleşen lekeler ve kötü morlukların ilk başlangıçları vardı.

Oliver en yakın arkadaşını eski eskrim koçumdan ayırarak odaya daldı. "Zach."

Rom da ona katıldı ve karşı omzuna tutundu. "Yüce Tanrım."

Andras konuşmayı bırakmıştı. Muhtemelen nefes almayı bile bırakmıştı. Bunu söylemek zordu. Kırmızı bir fasulye torbasını andırıyordu. Eskiden

insan olan bir yumru.

Thud.

Thud, thud.

Thud.

Sesin göğsümden geldiğini fark etmeden önce irkildim. Kalbim kafesine çarpıyordu.

Zach arkadaşlarına omuz silkerek onları sinek gibi uzaklaştırdı.

Koşarak yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Neren acıyor?"

Her yerde.

Ama Andras'ın Zach'in yumruklarına ve bacaklarına bir tur daha dayanabileceğini sanmıyordum. Umursadığımdan değil. Sadece hapse girmeye değmezdi.

Zach beni göğsüne yakın tuttu. Keşke onun içinde eriyebilseydim.

Burnumu tenine gömdüm, içime çektim, kelimelerimin ona karşı bozuk çıkmasını umursamadım. "Sen geldin."

"İyi dinlemiyorum." Saçlarımı okşadı, parmaklarını Andras'ın dokunduğu her yerde gezdirdi ve *onun* yerine koydu. "Oliver ve Romeo birini öldüreceklerinden korktukları için peşime takıldılar."

Oliver Zach'in sırtını sıvazladı. "Birden fazla kişi."

Mokasenini kaldırdı ve Andras'ın kanının tabanını kapladığını fark edince yüzünü buruşturdu.

Zach'in göğsüne yaslandım ve yanağımı boynuna yasladım. "Bana ahtapotun bahset."

"Ahtapot kollarının kendi zihinleri vardır. Bir ahtapotun nöronlarının çoğu kollarındadır. Sahibinin zihni olmadan görevleri yerine getirebilirler. Hatta kol kesildiğinde bile hareket edebilirler."

Burnumu kırıştırdım. "Bu hastalıklı."

O gün için yeterince hastalık geçirmişt看, çok teşekkür ederim.

Zach beni merdivenlerden oturma odasına taşımaya başladı. Mavi ve kırmızı ışıklar pencere camında dönerek onun güzel yüzüne farklı tonlar yansıtıyordu.

"Her şeyi kaydettim." Başımı geri çektim ve ona baktım. "Üst katta."

Oliver odaya girdi, elinde telefonum vardı. "Aldım bile."

Rom onu polisleri selamlaması için yakasından tutarak dışarı çıkardı ve bize biraz yalnız zaman kazandırdı.

Zach kanepeye oturdu ve beni kollarının arasına aldı. "Ben değil de ahtapot olduğun için şanslıyız."

"Neden?"

"Sekiz uzvum olsaydı, Andras şimdiye kadar ölmüş olurdu." Kıkırdadım, sonunda kendimi rahatlattım.

Bir polis memurunun Vera'yı kelepçeleyerek dışarı çıkardığını görünce gülümsemem soldu. "Gerçekten bitti. Neden kendimi daha iyi hissetmiyorum?"

Dört sağlık görevlisi Andras'ı bir sedyeyle taşıdı.

Zach başparmağını gözümün altından geçirdi. "Çünkü bunların hiçbiri babanı geri getirmiyor."

"Onu
özlüyorum."

"Biliyorum,
bebeğim."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Her zaman. Artık güvendesin, Farrow." Zach şakağıma bir öpücük kondurdu. "*Her zaman güvendesin.*"

Ama kalbim değildi.

Çünkü sonunda tehlikeli bir şeyin farkına varmıştı.

ZACH

I Araba kazasından sonra altıncı hissi gelişmişti.
Felaketi vurmadan önce fark edebilme yeteneği.

Farrow'un ailesiyle yüzleşmesinde hissetmiştim. Ve şimdi de onu eve bırakırken, ön camdan dışarı bakarken, kendi düşüncelerinde kaybolurken hissettim.

Vedalaşmanın kokusu ucuz bir parfüm gibi havada asılı duruyordu. Anlaşmamızın şartlarına göre, bu iş bitmişti. Bitmiş ve sona ermişti.

İnsan etine dokunabilirdim.

Farrow ailevi sorunlarını çözdü.

Avukatlar geri kalanını düzgün bir fiyonkla saracaklardı. Yine de ikimiz de bu konuyu açmaya cesaret edemedik. *Siktir et.*

Karanlık Prens Yolu'na girmeden hemen önce direksiyonu kırıp kenara çektim. Tepki vermedi, hâlâ sessizlik içinde ağaçları inceliyordu.

"Farrow."

Hala bir şey
yok.

Emniyet kemerimi çözdüm, arabadan atladım ve onun yanına gidip kapıyı açtım. Omzuma baktı, aslında hiçbir şeye odaklanmamıştı ve bana gecenin ikinci kalp krizini yaşattı.

İlki Andras'ın onu tartakladığını gördüğümde oldu. Eğer Ollie ve Rom beni ondan kurtarmasaydı, şu anda ben bir hücrede, o da bir morgda olacaktı.

Sonunda, onu kollarıma alıp ikimizi de geniş bagaja taşıdığımda, arka koltuğu düz bir kabine dönüşene kadar aşağı çevirdiğimde bana baktı.

"Kafanın içinde neler oluyor, Octi?" "İyi bir şey değil."

"İmkânsız." Onu yere bıraktım ve baş üstü ışığını açtım. "Neresi acıyor?"

"Her yerde."

Üzerine eğilerek, Andras'ın onu kavradığını gördüğüm yere, omzuna hafifçe dokundum. "Burası mı?"

Küçük, isteksiz bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

H ı ç k ı r m a d ı . Ses çıkarmadı. Sadece başını salladı.

Eğildim ve tam o noktayı öptüm. Dilimi üzerinde gezdirip o piçin tüm izlerini silerken gözlerini kapattı.

Boynunun ense kısmını, duvara çarptığı yeri takip ettim. "Peki ya burası?"

"Benim de dirseğim."

Andras'ın dokunuşunu boynundan, kalçasından, sırtından, dirseğinin kıvrımından silerken gözlerini çatıya dikti.

Tüm bu süre boyunca başka bir şey söylemedi.

"Çok güzel." Sözlerimi bitirdiğimde geri çekildim ve gövdesine yayılmış, güneş ışığıyla parlayan saçları her yöne dağılmış halde ona baktım. "Çok güzel amına koyayım."

Farrow'un parmakları naylon astar üzerinde bir yol çizdi. "Monowi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hiç duymadım."

"Nebraska'da."

"Kulağa doğru geliyor."

"Nüfus bir."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Lütfen, Monowi deme.

"Sadece Monowi'yi düşünüyordum."

Gülmek istedim. Hatta belki çılgılık atmak. Kesinlikle Andras'a karşı ikinci raunda git.

Farrow ve benim konuşacak çok şeyimiz vardı ve Monowi'de karar kılmıştık.

Hala bana Eileen hakkında ne söylemesi gerekiyorsa söylemedi. Hala geleceğimiz hakkında soru sormamıştım.

Ancak içgüdülerim -ve beynimde Andras'ın neden olduğu öfkeyle kızarmamış kalan hücreler- bana bu konuşmanın, anlaşmamızı tamamlamadan *önce* uçakta yaptığımızdan daha farklı geçeceğini söyledi.

Farrow bir elini onun kaburgalarına koydu. "Sen olmasaydın Andras ve Vera'yı yenemezdim."

Kıçımın üzerine çöktüm ve bacaklarımı olabildiğince uzatarak Farrow'un kalçalarını bacaklarımın üzerine yerleştirdim. "Yapardın."

"Hayır, yapmazdım. Vera işaret etti. O zaman ona kendi savaşımı verebileceğimi söyledim. Ama yanılmışım."

"Haklıydın. Hayatın boyunca bir savaşçı oldun."

"Olabilir. Ama ben de farkında olmadan babama güvenmiştim." Gözleri benimkileri buldu. "Eskrim kariyerimi finanse etmek için birikimlerini bozdurdu. Artık var olmayan bir eskrim kariyerini."

"Kamuoyu sizin tarafınıza geçti. Akademideki arkadaşlarınız durum hakkında medyaya konuştu. Vera ve Andras hakkında haberler çıkınca,

Önemsiz bir maça çıktığınız için kimse sizi sorumlu tutamaz."

"Yine de yapmalılar. Bunun için hatalıydım."

"Bırakmak istiyorsan, bırak. Bazen bırakmak, ısrar etmekten daha cesurcadır." Çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. "Ama başkalarının ne düşüneceğinden korktuğun için bırakıyorsan, bu saçmalık ve sen bundan daha güçlüsün, Farrow Ballantine."

"Bırakmıyorum. Henüz bilmiyorum." İçini çekti, bagaj döşemesindeki tüylü naylon ipleri çekiştirdi. "Sanırım demek istediğim, bağımsız olduğumu, kendi başıma yaşadığımı, Vera ile kendi yolumda savaştığımı sanıyordum. Gerçekte ise babamın - sandığımdan daha fazla - ve senin yardımını aldım."

Benden yardım iste,

Farrow. Yalnız değilsin.

Ben senin tek kişilik ordunum.

Ben cevap veremedim ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Eve gidebilir miyiz?"

Yüzünü inceledim, onu anlayamıyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Elbette." "Sanırım Go oyunumuzu bitirme vakti geldi."

FARROW

I en çok banyoya hazırlanan çıplak Fransız kadını özleyeceğime karar verdim. Neredeyse onu bir hatıra olarak isteyecek kadar, ama sanırım bu planlarımın amacını bozacaktı.

Bir doktor var olmayan yaralarım ile ilgilenirken Zach'in ofisindeki resim sırasını ezberledim. Gerçek yaralar stetoskop ve ilk yardım çantasıyla tedavi edilemezdi.

Zamana ihtiyacım vardı
ama iyileşecektim.
İyileşeceğimi biliyordum.

Zach etrafımızda dönüp duruyor, sanki bir bal porsuğuyla kavga etmişim gibi her yeni oluşun çürüğün üzerine titriyordu.

"O iyi. Biraz sıyrık var." Dr. Sullivan pamuklu çubuğunu yere bıraktı. "Önemli bir şey yok." Bir an durakladı. "Kesik bir parmak kadar ciddi değil."

Ah.

Onu tanıdığımı biliyordum. Oliver'ın aile doktoru. Mutfak olayından sonra Brett Junior'la ilgilenen doktor.

Toparlanmayı bitirdiğinde, Zach onu kapıya kadar geçirdi ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Başım ile Go masasını işaret ettim. "Oyunumuza şimdi devam etmeliyiz." Ertelemenin bir anlamı yoktu.

"Aceleyle bir yere mi gidiyorsun?"

"Peki ya evet dersem?" Kaşlarımı kaldırdım, bir parmağımı suya daldırdım ve midemdeki düğümün sıkılaştığını hissettim.

"Duruma göre değişir. Nereye?" Durakladı. "Ve Tanrı aşkına, sakın Monowi deme."

"Sen Tanrı'ya inanmıyorsun."

"Hayır, ama evrende birilerinin benimle uğraştığına inanıyorum." Masada her zamanki yerini aldı. "Ciddiyim ama. Eğer Monowi dersin, şehri bombalayabilirim."

Pelüş döşemenin içine kaydım ve taş kasemin kapağını kaldırdım. "Nasıl?"

Konuşmamızın ne kadar hafiflediğini fark etmemiştim. Sanki ikimiz de yaklaşmakta olan bariz sorundan uzak durmak istiyorduk.

Her zamanki gibi mükemmel bir görgü kuralıyla bir taş aldı. "Komşumuzun bir silah tüccarı olduğunu unuttunuz mu?"

Onun bu hamlesine aklıma gelen en acımasız hamleyle karşılık verdim.

"Doğru.

Sanırım Monowi'nin tek sakinini bağışlasam iyi olacak."

Kaşlarını çatarak tahtaya baktı. "Bu bütün gece sürebilir." "Dayanıklılığım iyidir."

"Olabilir, ama seni güzelce yormayı planlıyorum." "Hâlâ maçtan bahsediyoruz tabii ki."

"Tabii ki."

Dört saat sonra tahtanın kontrolünü ele geçirdi. İkimiz de tüm süre boyunca tek kelime etmedik, bunun yerine taşlara odaklandık.

Sonunda konuyu açacak cesareti topladığımda derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Koltuğuma yaslandım ve parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "İstifa ediyorum." Gözleri taşlardan yukarı fırladı. "Affedersiniz?"

"Hiç hamlem kalmadı." Parmaklarımı çözdüm ve tahtayı işaret ettim. "Tebrikler. Sen kazandın."

"Ben mi kazandım?"

"Evet." Eriyip gitmemek için elimden geleni yaparak başımı salladım. "Kolyeyi sen kazandın. Adil ve dürüstçe."

Üzgünüm, baba. Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?

Bir süre sonra Zach ve ben kolyeyi ödül olarak kullanmaya karar verdik. Zamanla oyun rekabetten ziyade ön sevişmeye dönüştü.

İkimizin de ne yaptığımızı gerçekten fark ettiğimizi sanmıyordum. Zach'in gergin omuzlarına bakılırsa, ne oynadığımızı unutmuş olmalıydı.

"Farrow."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Kolyeye son bir kez veda etmek istiyordum.

Ama birkaç adım attıktan sonra cam vitrinde sadece bir kolyenin durduğunu fark ettim. Benim *değil*.

Verdiğim hafif tepki beni ürküttü. Yıkılacağımı, döneceğimi, bir açıklama isteyeceğimi sanmıştım. Ama Vera'yla yüzleşmem kafatasıma bir yumruk indirmiş, beynimi yeniden çalıştırmıştı.

Vera, Reggie ve Tabby hayatlarını maddi şeyler biriktirerek geçirdiler, susuzluklarını gideremediler. Suç işlediler, hayatları mahvettiller ve neden oldukları zararı asla anlamadılar.

Onlara dönüşmek istemedim.

Vera'nın rehin bıraktığı her şeyi geri ister miydim? Varlığımın her zerresiyle.

Ama onların yokluğunun duygularımı belirlemesine izin vermeyi reddettim.

Sahip olmadığım şeylere odaklansaydım, sahip olduklarımın kıymetini asla bilemezdim.

"Konuş benimle, Farrow."

"İçki?" Viski arabasına yöneldim, iki bardak doldurdum ve Zach'in masasının üstüne oturup bacaklarımı salladım. "Sanırım onlara ihtiyacımız olacak."

Bana doğru yürüdü, teklif edilen içeceği görmezden geldi ve bacaklarımın arasına girerek çenesini omzuma dayadı. Birkaç ay önce bana serçe parmağını bile süremezdi. "O kaotik kafanın içinde neler oluyor?"

Geçmişim hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış.

Kim olduğumu bilmiyorum. Eskrim bittiğine ve adalet yerini bulacağına göre hedeflerimin ne olduğunu da.

Vera'ya dönüşmekten, tüm yanlış şeylere öncelik vermekten korkuyorum.

Senin için Eileen'den daha iyi olduğuma ruhumun her zerresiyle inanıyorum. Ama önce kim olduğumu bilmeden bir ilişkiye dalmak istemiyorum.

Bunun yerine basit bir "Korkarım sana sormak üzere olduğum şey bencilce." cümlesiyle yetindim.

"Bencil olmanı istiyorum." Parmaklarıyla bileğimi daire içine aldı ve içkiyi dudaklarına götürerek tam da dudak nemlendiricisinin izini bıraktığım yerden bir yudum aldı. "Beni kişisel cinin olarak düşün. Dileğin benim için emirdir."

"Bana ahtapotlar hakkında bir şeyler söyle," diye ağzımdan kaçırdım, son anda çekindim.

Yap şunu artık, seni korkak.

"Hmm..." Zach burnunu saçlarıma gömdü, şampuanımı içine çekti - ki bu şampuan gerçek bir beleşçi tarzında onunkiydi. "Eğer bencilce bir istekten anladığın buysa, sözlüğü tekrar gözden geçirmemiz gerekecek."

"Lütfen."

Gözlerini kapattı, ayıldı ve bunun bana son ahtapot bilgisi veriş olacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ahtapotların sekiz dokunacı vardır."

"Vay be. Kimin aklına gelirdi ki?" Alnına bir parmak vurdum. "İki yüz küsur IQ'nla ünlü olmana şaşmamalı."

"Daha işim bitmedi, velet." Burnumun ucuna dokundu. "Bu kadar sabırla yirmi üç yıl hayatta kalmayı başarmana şaşırdım."

"Özür dilerim." Boştaki elimle bir fermuarla oynadım, dudaklarımın arasından geçirdim ve anahtarı fırlattım.

"Affedersiniz küçük hanım, ama kesinlikle olmaz." Yerdeki hayali anahtarı aldı ve ağzının kilidini açmak için kullandı. "O ağzın için bir sürü planım var ve hepsi için açık olması gerekiyor."

Parmak eklemlerimi yanağıma sürterek sıcaklıkla savaştım. "Devam et."

"Mandarin dilinde *dört* kelimesi *ölüm* kelimesine benzer.

Çin kültüründe dördün en şanssız sayı olmasının nedeni budur. Ben yılın dördüncü ayının dördüncü gününde doğdum. Öte yandan sekiz? En şanslı sayıdır." Birbirimize burun buruna gelene kadar geri çekildi, aramızda sadece birkaç santim vardı. "Sen benim iyi şans tılsımımsın, Farrow Ballantine. Evren bile sana ihtiyacım olduğunu biliyor."

Beni sevdiğini söylemeye en çok yaklaştığı andı.

Kalbim beynime karşı isyan etti, atardamarlarından kopup onun üzerine atlamakla tehdit etti.

Yapma, her vuruşta yalvardı. *Durdur şunu*.

"Bir teselli ödülü istiyorum." Başparmağımı Go tahtasına doğru salladım. "Oyunu kaybettiğin için."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bencilce bir istek mi?"

Başımı salladım ve konuya daldım. "Söz ver bana-"

"Söz veriyorum."

"Sana sözün ne olduğunu bile söylemedim." "Benden ne istiyorsan, senindir."

İçimi çektim ve kolyemin onunkinin yanında durması gereken boş cam kaba bir bakış attım.

Sizin için olan şey elinizden alınamaz.

Çenemi indirdim, yere baktım ve isteğimi bir nefeste aceleyle söyledim.

"Bir ay boyunca benimle iletişime geçmeyeceğine söz ver."

"Affedersiniz?" Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Peki ya sensiz yaşayamazsam?" "Otuz üç yıl boyunca yaşadın."

"Bu daha önceydi. Ve neredeyse hiç yaşamıyorduk." "Biz çıkmıyoruz bile."

"O zaman başlayalım."

"Sen nişanlısın."

"Ayrılıyorum."

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Açıklayabilir miyim?"

"Evet." İsteksizliği, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun Brüksel lahanası karşısındaki isteksizliğiyle yarışıyordu.

"Bu eller eskiden kılıç tutar ve hayalleri öldürürdü." Açık avuçlarıma baktım. "Şimdi sadece... *boşlar*."

"Sana bir Olimpiyat yeri bulabilirim."

"Yapabilsen bile, bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Vera ve Andras hapse atıldığına, itibarım yerle bir olduğuna ve babamın benim için her şeyden vazgeçtiğini öğrendiğime göre genel olarak ne istediğimi bilmiyorum."

Zach kolumun kenarından çekiştirdi. "Onun ölümü senin suçun değil."

"Bunu mantiken biliyorum ama kabullenmek için zamana ihtiyacım var. Zaman, Zach. Ben de bunu istiyorum. İyileşmek, kim olduğumu anlamak ve ne istediğimi bilecek kadar kendimi tanımak için. Vera'ya dönüşmekten, yanlış şeylerin peşinden koşmaktan çok korkuyorum."

"Vera'ya hiç benzemiyorsun."

"Yine de her zerrem onun gibi olmaktan korkuyor."

Bir elimi göğsüne bastırıp onu inceledim. O kadar sinirli, kızgın ve şaşkın görünüyordu ki, görevi iptal etmek, U dönüşü yapmak ve kollarına atlamak istedim.

Ama yapamadım.

"Seni seviyorum, Zachary Sun."

Benim ilkim. Benim tekim. Her zaman.

Söylemeden önce bile bunun doğru olduğunu biliyordum. Ona kar gibi aşık oldum. Ne kadar çok düşersen, o kadar soğuk oluyordu.

"Farrow-"

Elimi tekrar kaldırdım, o r a c ı k t a yanacakmış gibi görüldüğünde indirmek istedim.

"Bunu geri söylemeni beklemiyorum. Aslında, *istemiyorum*. En azından şimdi. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Sıcaklık yanaklarımdan süzülerek kulaklarımin ucuna kadar ulaştı. "Bana yardım ettiğin için, kendimi iyi hissettirdiğin için, hatta bugünlerde tek düşündüğüm sen olduğun için demek istemiyorum. Bu nedenler bana çok sık geliyor." Başımı salladım ve ensemin tuttum. "Bana şu anda sorsan, sana gerçek bir cevap veremem. Sadece... Seni seviyorum çünkü seni seviyorum. Başka bir şey değil. Daha azı değil."

"Ben alırım."

"Ama yapmayacağım. Senin neyini sevdiğimi açıklayacak kadar kendimi tanımıyorum. Sadece sevdiğimi biliyorum. Hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok. En azından bunu anlamam gerekmez mi?"

Hayatıma dair hatırladığım tek şey dövüşmekti - Vera ile dövüşmek, Tabby ve Reggie ile dövüşmek, eskrimde dövüşmek, *Zach ile dövüşmek*.

O olmadan kim olduğumu bilmiyordum.

Ondan aldığım doğum günü hediyelerinden biri olan Prada spor ayakkabılarıma baktım. Ayaklarımı ileri geri tekmelerken ahşap masaya çarparak gıcırdadı.

Bir başkasını sevebilmek için önce kendimi düşünmem, ruhumu aramam gerekiyordu. Ve onun temizlenmesi gereken büyük bir pisliği vardı.

Başlangıçta ona Eileen'den bahsetmeyi planlamıştım ama bunu ondan duyması gerekiyordu. Ve eğer bunu yapmazsa, onunla kalırsa, o zaman asla birlikte olamayacaktık.

"Bir ay ara verelim. Uğraşmamız gereken şeylerle uğraşmak için." Masasına eğildim, kırmızı bir Sharpie aldım ve hiç kullanmadığı küçük takvimi kaptım, bugünden bir ay sonrasının tarihini daire içine aldım. "Eğer beni benim seni sevdiğim kadar seviyorsan, bana geri döneceksin, Zachary Sun. Seni bekliyor olacağım."

Beynimi kontrol etmesi için beni Dr. Sullivan'a teslim etmeye hazır görünüyordu. Sonunda, "Eğer istediğin buysa" diye homurdanmayı başardı.

Sırıttım. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun, ha?" İçimde kalbim bayat bir kurabiye gibi parçalandı.

Bir anlık sessizlikten sonra masadan kalktım, ellerimi ceplerime soktum, nasıl çıkacağımı bilemiyordum. "Sanırım buraya kadarmış."

Hiçbir şey söylemedi.

Birkaç saniye daha bekledim.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey.

O yapmadı.

İç çekerek ofisten çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Elim ön kapıya değene kadar onun arkamdan yaklaştığını duymadım.

"Bekle."

Durakladım ama dönmedim, nefesimi tuttum, elime bir şey kayınca gerildim.

Elektronik bir anahtar.

Avucumun içinde çevirdim. "Nedir bu?"

"Garaj için."

Hâlâ dönmedim. "Neden?"

"Eşyalarını daha önce oraya taşıdım."

Oh, Tanrım.

Kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

Ben burada ona onu sevdiğimi söylüyordum ve o benim eşyalarımı garajına mı taşıyordu?

İndiğimizden beri sadece bir saat ayrı kalmıştık - havaalanından çocukluğumun geçtiği eve gidip Vera ve Andras'la yüzleşmem için geçen süre.

Anahtarı ona fırlatmamaya çalıştım, hiçbir şey görmeden kapı kolunu inceledim. "Oh."

"Kontrol etmeyi planladığında bana mesaj at, ben de gideyim." "Teşekkürler."

Ağlamadan önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Başka bir şey söylemeden ön kapıyı açtım ve buradan sonra nereye gideceğimden emin olmadan soğuk kış gecesine doğru koşmaya başladım.

Araba yolunun yarısına kadar gelmiştim - Dallas'ın evine doğru gidiyordum - dönüp Zach'in ön kapısına koştum ve yanındaki buzlu pencereye bir öpücük kondurdum.

Doğrulduğumda, diğer taraftan bir gölgenin geri çekildiğine yemin edebilirdim.

"Hoşça kal, Zachary Sun. Umarım bir ay sonra görüşürüz."

ZACH

T-MINUS 30 GÜN.

N Bir kızın gitmesinin üzerinden sekiz saat geçmeden onun için ağlamak kadar dibe vurmayı anlatan başka bir şey yoktur.

İyiydi. Gözyaşı dökmedim. Ama işe bir dakika erken geldiği için Natalie'ye söylenmek üzere kendimi yataktan zar zor dışarı atabildim.

"Ama her zaman erken gelmemi bekliyorsun." Topuktan topuğa zıplayarak suratını astı. "En son zamanında geldiğimde ikramiyemi kesmiştiniz."

E-posta hesabımı açarak kaşlarımı kaldırdım. "Evimde ayakkabı mı giyiyorsun?"

"İş yerinizde insanların ayakkabı giymesine her zaman izin verirsiniz."

Eileen'in Grand Regent'teki öğle yemeği toplantısına katılmasını talep eden bir taslak yazmaya başladım ve bu sırada tamamen düğünümüzü iptal etmeye niyetliydim. Konu açılmışken...

Natalie'ye döndüm. "Öğle yemeğim nerede?"

Dökülmemiş yaşlar gözlerini çevreledi. "Ama saat on bile değil."

Sanki gizli kameralar görmeyi bekliyormuş gibi odayı inceledi.

Ben de Natalie. Ben de.

Belki de bunların hepsi ayrıntılı bir şakadır ve Octi çift kapıdan vals yaparak geçecek, Go tahtasına doğru kasıla kasıla yürüyecek ve bir hamle yapacaktır.

E-postayı gönder tuşuna bastım.

Şimdi tek ihtiyacım olan anneme haber vermektir:

Biri) istediği gibi Hamptons'a gitmişti.

İki) gelin adayı ile gelecek olasılığını mahvederek

Eileen'le yemek yerken Farrow'la *resmen* sikişiyor.

Ve üç) nişanı iptal etmek için yaptığı anlaşmaya sadık kalmasını beklemek.

Gözlerimi kapattım ve Go tahtasına bakmak zorunda kalmamak için sandalyemin etrafında döndüm.

Sakin ol, Zach. Sadece

otuz gün.

Farrow olmadan otuz üç yıl hayatta kaldın.

Ama yaptım mı?

FARROW

T-MINUS 28 GÜN.

Ari:

Pardon???

Ari:

Neden @DallasCosta'dan Vera'nın ödeyemeyeceği
900 bin dolar kefaletle hapiste olduğunu
duyuyorum?

Reggie ve Tabby Motel 6'da mı yaşıyorlar?!

Ari:

BAŞARDIN. SEN KAZANDIN.

Ari:

EV SENİN. ŞİRKET SİZİN.

Ari:

KUTLAYIN.

Dallas'a:

Kanka, okuma yazman yok mu senin?

Ari:

Hayır, neden?

Dallas'a:

Çünkü odayı okuyamazsın.

Dallas'a:

Fae'nin kalbi kırıldı.

Dallas'a:

Zach'in evinden yeni taşındı.

O arılar umurunda değil.

Ari:

Ne?

Ari:

Hiç haberim yok.

Ari:

Neden?

Farrow:

Bir anlaşmamız vardı.

Farrow:

İkimiz de istediğimizi aldık.

Ari:

Bekle, o ne çıkardı? . Anlaşma
mı?

Dallas'a:

[Şeftali Emojisi x 3]

Dallas'a:

[Patlıcan Emojisi, Sosisli Köpek Emojisi, Yavru Kedi Emojisi ve Donut Emojisi]

Dallas'a:

İnce ama bunun açıklayabileceğini düşündüm.

Farrow:

Sen tam anlamıyla kadın . Oliver.
versiyonusun.

Dallas'a:

Hamilelik hormonları yüzünden.

Her zaman seksi düşünüyorum.

Ari:

Ve Zach öylece gitmene izin mi
verdi?

Ari:

(Konuyu değiştirdiğim için özür
dilerim, Dal.)

Farrow:

Beni seks emojileriyle bombardımana
tutmadan önce bitirmeme hiç izin
vermediniz. Sapıklar.

Farrow:

[Eyeroll Emoji]

Farrow:

Biraz ayrı kalmak istedim (GEÇİCİ OLARAK!!!).

Farrow:

Burada kalmamı istedi. Ki bu bile
Daha da kötüsü.

Ari:

Şimdi nerede yaşıyorsun?

Dallas'a:

Casa de Costa. Vay vay vay.

Dallas bir ek gönderdi.

Ari:

Tek gördüğüm yemek...?

Dallas'a:

Benim hatam.

Dallas'a:

Az önce gelen atıştırmalık zulasının
arkasında. Sol taraftaki kulağını görüyor
musun?

Ari:

Muhteşem bir kulak. Van Gogh'u ağlatmaya yeter.

Farrow:

Ha. Ha.

Çok komik.

Ari:

Seni seviyorum.

Ari:

Birinin kışının tekmelenmesi gerekirse, her zaman bir telefon ve bir uçak mesafesinde olduğumu biliyorsun.

Farrow:

Teşekkür ederim. <3

ZACH

T-MINUS 27 GÜN.

Ollie vB:

Zach yaşıyor mu?

Ollie vB:

Üç gündür onu ne gördüm ne de haber aldım.

Romeo Costa:

Oliver... tamamen bozulmuş ruhunda algıladığım bu endişe mi?

Romeo Costa:

Ateşinizi kontrol etmenizi önerebilir miyim?

Ollie vB:

Zach için değil, bu seçkin mahallenin geleceği için endişeleniyorum.

Ollie vB:

İnsanlar buranın kanlı bir suç mahalli olduğunu öğrenirse konut fiyatları düşecektir.

Ollie vB:

Çürümediğini kontrol edelim mi?
Evinde bir yerde kafasına sert bir cisimle vurulmuş halde mi?

Ollie vB:

Kabul edelim, sonunda birini ölesiye kızdırdığını öğrenirsek kimse şaşırmayacaktır.

Ollie vB:

Erkeğin baştan çıkarma fikri bir kadına ahtapot demek.

Romeo Costa:

Zach yaşıyor.

Romeo Costa:

En azından kelimenin teknik anlamıyla.

Romeo Costa:

Farrow buraya taşındığı için kızgın.
Dallas ve benimle birlikte oldu ve ondan ayrıldı.

Ollie vB:

Aw. Popo ağrısı hiç eğlenceli değil.

Ollie vB:

Keşke sorsaydı... Ona harika organik kayganlaştırıcıların yerini gösterirdim.

Romeo Costa:

Sen bir bilgi pınarısın, von Bismarck.

Romeo Costa:

Gerçek bir rönesans adamı.

Ollie vB:

Sonunda taşındı.

Ollie vB:

Ne oldu? Onun bir psikopat olduğunu mu öğrendi?

Romeo Costa:

Hayır, o kısmı kabul etti.

Romeo Costa:

Yan parça olmayı reddetti.

Ollie vB:

Çaylak hatası.

Ollie vB:

Yan parça tüm avantajlara sahip olur ama drama ve ailevi yükümlülüklerin hiçbirine sahip olmaz.

Romeo Costa:

Ahlaki açıklık için teşekkür ederim.

Romeo Costa:

Ayrıca, kendini keşfetmesi gerektiğiyle ilgili bir şey.

Ollie vB:

İç çekiyorum. Hep 20 ve 50 yaşındakiler. Arada bir şey yok.

Romeo Costa:

Constance ona ve Eileen'e bir randevu seçmeleri için baskı yapıyor.

Ollie vB:

Nişanlanmadan önce bir tanesine gitmiş olsalardı iyi olurdu.

Romeo Costa:

Haksız değilsin.

Romeo Costa:

Her iki şekilde de, Eileen kayıp.

Romeo Costa:

Muhtemelen ayrılıktan kaçınmak için kayboldu.

Ollie vB:

Onu kontrol etmeli miyiz?

Romeo Costa:

Bence iyi arkadaşlar böyle yapar.

Yani... hayır mı?

Ollie vB:

Lmfao.

Ollie vB:

Zach, yoldayız. Bu sefer kapıyı aç.

Zach Sun:

Meşgulüm.

Zach Sun:

Ayrıca, Farrow benden ayrılmadı.

Romeo Costa:

Doğru. Bu birlikte olmayı gerektirir.

Zach Sun:

Siktir git, Costa.

Ollie vB:

Bu tavır da neyin nesi?

Ollie vB:

Bacana kim sıçtı?

Zach Sun:

Sen yaptın.

Zach Sun:

Bunun için neredeyse burnunu kırıyordun.

Ollie vB:

Tamam, o zamanlar on yedi yaşındaydık ve bu çok sofistike bir eşek şakasıydı.

Zach Sun:

Evime gelme.

Ollie vB:

Kapıyı kıracağız.

Zach Sun:

Güvenliği geçemezsin.

Romeo Costa:

Eğer açılmazsan Farrow'a bir randevu ayarlayacağım.

Zach Sun:

Ona bir randevu ayarlarsan, iç organlarını elektrikli testereyle çıkarırken açık kalacak tek şey vücudun olacak. Birer birer Zaman.

Romeo Costa:

...

Zach Sun:

Tamam. Açacağım.

Ollie vB:

Ne kadar iyi bir çocuk.

Zach Sun:

Kapa çeneni.

Ollie vB:

Sadece silikon bir tıkaçla, bebeğim.

ZACH

T-MINUS 2S GÜNLERİ

Telli kişilik bir orkestranın sesi beni üst üste on altıncı saatlik uykumdan uyandırdı.

Huzur içinde mutsuz bile olamadım.

Başıma bir yastık geçirdim. Pelüş tüylerin arasından bir saksafon patladı, ardından dünyadaki en işe yaramaz enstrüman geldi. Üçgen.

"Lanet olsun."

Yataktan fırladım ve üzerime bir şey giyme zahmetine katlanmadan aşağıya indim.

"Bebeğim, uyanmışsın." Annem, adalarımından birindeki bar taburesine tünemiş beni görünce aydınlandı. "Düğün için müzik parçasını seçmeme yardım et."

Düzinelerce müzisyen açık mutfığa doluşmuştu. Büyük boy enstrümanlarını indirip bana başlarıyla selam verdiler.

Onları görmezden gelip anneme baktım. "Burası senin ikinci evin mi oldu?" "Buraya çok sık geldiğimden mi şikâyet ediyorsun?"

"Kulağa yardım çağrısı gibi geliyor." Celeste Ayi elinde bir mimoza ile odaya girdi ve yanağımı sıktı. "Oh, Zachy, madem bu kadar nazıkçe istedin, her gün mutlaka geleceğiz."

"Artık düğün falan yok anne. Bunu sana söylemiştim." Onlar toplanmaya başlayana kadar orkestraya baktım. "Hamptons'a gittim ve nişanı berbat ettim."

"Oh, saçmalık." Annem elini salladı. "Eileen randevuyu daha dün benimle şahsen teyit etti."

Eileen'in binlerce mesajımın, e-postamın ya da sesli mesajımın hiçbirine geri dönmediğini düşünürsek ne kadar da uygun. Belli ki bu saçma nişanın bozulmadan kalmasını istiyordu.

Onun kaçma becerilerinin Beyaz Goodman'inkilere rakip olduğunu hiç bilmiyordum. Aslında bu onun hakkında ilginç olan tek şeydi.

"Madem buradasınız, pasta konusunda fikrinizi almak isterim." Annem çantasından beş yüz sayfalık bir katalog çıkarıp tezgâha vurdu. "Fildişi renginde, yerden tavana kadar uzanan limonlu bir pasta düşünüyorum. Çok tatlı olmasın tabii."

"Doğum günün için sana bir tane sipariş edeceğim." Anneme dönmeden önce tüm müzisyenlerin başları öne eğik bir şekilde dışarı çıkmasını bekledim. "Çünkü ben evlenmiyorum."

Cebimde, Tom'un son mesajı benimle alay ediyordu. Cevapsız bırakmıştı.

Tom:

Onu takip etmemi istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü karışık sinyallerine katlanabileceğim kadar ateşli değilsin, dostum.

Burun deliklerim alevlendi.

Farrow'un mahremiyetine saygı göstereceğime, peşine düşmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

İyi ol, Sun.

Sadece 30 gün.

Farrow kısa sürede ait olduğu yere dönecek.

Sorun şu ki, iyi olmak iyi hissettirmiyordu.

Aslında tam tersini hissettiriyordu.

Celeste Ayi kataloğu karıştırırken kaşlarını çattı. "Bahar düğünü istediğimizden emin misin? Saçlarımın sıcağa dayanabileceğini sanmıyorum." Parmaklarını şıklattı. "Sanırım resepsiyon boyunca beni takip etmesi için kişisel bir kuaför tutabilirim. Ne olağanüstü bir yatırım."

"Xiao Ting, bir hafta içinde elbiselerimizi giyeceğiz." Annem, kız kardeşinin içkisini tek seferde bitirdiğini görünce dudak büktü. "Kilomuzu sabit tutmamız gerek. En azından düğün sonrasına kadar."

İçimi çektim, yatağıma doğru yürüdüm.

Ne söylediğimin bir önemi yoktu. Annem dinlemezdi. Eileen'i bulmam gerekiyordu.

ZACH

T-MINUS 2S GÜNLERİ

Zach Sun:

18:00 Grand Regent Lobisi.

Zach Sun:

Beni ekmenizin bir sebebi var mı, Bayan Yang?

Zach Sun:

Potomac'ta olduğunu biliyorum, Eileen. Annem
beni bilgilendirdi.

FARROW

T-MINUS 25 GÜN.

O Zachary Sun'dan kurtuluşumun beşinci gününde Dallas takviye kuvvet çağırdı.

Yorganının kenarına oturarak bana fırlattığı askıyı görünce inledim. "Son kez söylüyorum, depresyonda değilim."

Gerçekten, değildim.

Zach'in yanından ayrıldığımdan beri kendime odaklanmaya yemin etmiştim. Bu otuz günü zihnimi düzene sokmak ve kafamı toparlamak için kullanacaktım.

Otuz üç yaşında, kim olduğunu ve hayattan ne istediğini anlamak için bu dünyada on yılı daha vardı. Fazladan bir otuz günü hak ediyordum.

Ayrıca, artık Eileen'in Zach'i sevdiğini bildiğim için -çok ama *çok* daha fazla- onunla olan eski anlaşmam bana iğrenç geliyordu. (Yine de onun manipülasyonlarını tek katlı tuvalet kağıdı kadar çekici buluyordum).

Dallas bu kez Frankie'ye bir askı itti. "Bütün depresif insanlar böyle der."

Yeterince adil.

"Neden takviyeye ihtiyacımız var?" Kabarık tül eteğimi salladım. "Biz Avengers değiliz."

"Kendi adına konuş. Kendimi Tony Stark gibi hissediyorum." Costa Malikânesi'nin baş aşçısı ve bu lanet gezegeni süsleyen en havalı insan olan Hettie, Dallas'ın onu içine tıkıştırdığı kutu gibi kırmızı-altın tütüye kaşlarını çattı. "Kulübe gidiyoruz, bale resitaline değil."

"Kız kardeşimin hiç bekârlığa veda partisi olmadı." Frankie kolunu Dallas'ın omzuna doladı. "Eğer bunları giymemizi istiyorsa, bunları giyeceğiz."

"Teşekkür ederim, Frankie." Dallas karnının üzerine zar zor oturan beyaz bir elbise giydi. "Hiçbir şey depresyonu kulübe gitmek kadar iyileştiremez."

İki avucumla yüzümü kapatarak yatağının üzerine yığıldım. "Hayır. Depresyonda."

Ama çoktan tişörtlerimize geçmiş, giymemiz için birbirinin aynısı tişörtler vermişti. Kiraz kırmızısı, hamilelik için güvenli rujunu sürüp bize doğru döndü. "Eee? Nasıl görünüyorum?"

Dürüst olmak gerekirse, terk edilmiş kaçak bir gelin gibi.

Ama aynı zamanda... "Sevimli."

Dördümüz giyinmeyi bitirdikten sonra, kollarımızı dirseklerimizde birleştirerek merdivenlerden ikişer ikişer inmeye başladık.

Mutfak adasındaki Oliver bizi görünce kaşığını düşürdü. Başını arkaya attı ve yorum yapma zahmetine girmeden uludu.

Romeo kaşlarını çatarak Dallas'ın elbisesinin kenarını çekiştirdi. "Nereye gidiyorsun?"

Alnından öpmek için parmak uçlarında durdu. "Kulüp."

"Onun içinde *mi*?"

Dallas mini bir gelinlik ve duvak takarken, Hettie, Frankie ve ben parlak tütüler giydik ve üzerlerinde sıcak pembe atletler vardı:

BEN GELINE KATILIYORUM.

Dallas gömleğini düzeltti. "Kıyafetlerimizin nesi var?" "Pek uygun görünmüyor."

"Sadece Costco. Bekle." Başını eğdi. "Gece kulübünü kastettiğimi mi sandın?"

"Kimse kulüp derken Costco'yu kastetmiyor."

Yönetici kartını çıkardı ve kanıt olarak ona gösterdi. "Benim bir üyeliğim var, bu yüzden burası bir kulüp."

Romeo her zamanki gibi karısının maskaralıklarına boyun eğdi ve bizi götürmesi için şoförünü ayarladı. İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Dallas ve Romeo'nun paylaştıklarını istiyordum.

Sonsuza dek mutlu olacak mıydım? Otuz günün sona ermesi ve Zach'in beni ekmesi ihtimali tüm araba yolculuğu boyunca beynimin sınırlarını yaladı.

Birine kalbini vermekle ilgili bir şeydi bu. Her zaman bir daha asla bütün olamama ihtimaliniz vardı.

Costco'da her sepeti denedik, sonra güvenlik bizi dışarı atana kadar ikinciler, üçüncüler ve dördüncüler için dolaştık.

Dallas haklıydı.

Hiçbir şey depresyonu kulübe gitmek kadar iyileştiremez. Belki biraz moralim *bozukt*.

Ne de olsa anahtarı sütyenimin içinde, kalbimin tam üstünde taşıyordum. Onu kullandığım anda paramparça olacak organ.

ZACH

T-MINUS 23 GÜN.

Kime:

dreileenyang@sapphireclinic.com Fr:

zacharysun@suninternational.com

Konu: Sözleşmenin ihlali

Bayan Yang,

Sayırsız iletişim girişimine yanıt vermediniz.

XVII. maddenin 8. bölümünün m alt bölümünün 2. paragrafı uyarınca sözleşmenin ağır bir şekilde ihlal edilmesine yol açmıştır.

Sözleşmemizin açıklamalı bir kopyasını, ilgili kısmı vurgulanmış olarak aşağıya ekledim.

Ağır bir cezadan kaçınmak için, daha fazla görüşmek üzere benimle iletişime geçmenizi öneririm. Gelecekteki sözleşme ihlalleri derhal yasal işlem başlatılmasıyla sonuçlanacaktır.

Saygılarımla

, Zachary

Sun

CEO, Sun International Inc.

FARROW

T-MINUS 22 GÜN.

I Zach olmadan ilk haftamı atlattım.

O hafta boyunca davayı tartışmak için polisler ve avukatlarla buluştum, Dallas ve ara sıra Frankie ile Costa'ların evinde takıldım (Romeo'nun hoşnutsuzluğuna rağmen) ve anahtara bakmaktan kaçındım. sonunda Zach'in doğum günü ayakkabılarından birinin içine soktu.

Bugün Dallas beni yerel bir gençlik eskrim turnuvasını izlemeye ikna etmeyi başarmıştı. Tribünlere doğru hızlı adımlarla, çenem aşağıda yürürken paranoya kollarımı ve bacaklarımı karıncalandırdı.

"Yavaşla. Her adım attığımda karnım kalçalarımın çarpıyor." Dallas koluma yapıştı. "Biliyorsun, giydiğin şey *yüzünden* herkes sana bakıyor."

Dalgalarımı bir beyzbol şapkasının içine sokmuştum, gözlerimi kapatan güneş gözlükleri ve ev satılana kadar biraz cep harçlığı için kısa süre önce vardiyaya başladığım bir bowling salonunun çizgili üniformasını giymiştim.

Vera, artan yasal masrafları için paraya ihtiyacı olduğundan, evi satılığa çıkarmayı kabul etmişti.

Dallas ve ben iki saniyeliğine yerimize oturduktan sonra Dallas burnunu kaldırıp koklamaya başladı. "Bu koku da ne?"

"Kusmak." Üniformamı silkeleyerek inledim. "Kadınların oy hakkının dolandırıcılığı. Biz kızlar güneşe çok fazla yaklaştık ve şimdi hafta sonlarımızı jakuzide kitap okumak yerine kustumuk temizleyerek geçiriyoruz."

"Kendi adına konuş." Burnunu kaşıdı. "Bu hafta sen çalışırken *One Tree Hill*'in tüm sezonlarını izledim."

Gömleğimden asit kokusu yükseliyordu. Çantamı omzuma atarak ayağa kalktım. "Elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştireceğim."

Dallas bana el salladı, yarışmada çoktan kaybolmuştu.

Kılıçların çarpışmasının tanıdık senfonisi kulaklarımı gıdıkladı. Pistin yakınında, aksiyona yakın durmak istedim ama giyinmek için bir dürtü hissetmedim.

Tuhaf.

Tuvaletten dönerken koridorda ciğerlerini çalıştıran bir eskrimciye rastladım. Onu daha önce diğer 14 yaş altı kızlarla ısınırken görmüştüm.

Hâlâ gözlüklerim ve şapkamla spor salonunun girişinde duraksadım. "Sen bir épée'cisin, değil mi?"

Başını salladı, yüzü *yabancı tehlikesini* haykırıyordu. "Sırada ben varım."

"Antrenman yaptığını fark ettim." Acaba haddimi aşıyor muyum diye düşünerek bir ayağımdan diğerine sıçradım. "Mesafe ve zamanlama yerine süslü hareketlere çok fazla odaklanıyorsun. Temel ayak hareketlerine odaklanırsan rakibinin saniyeler önünde olursun."

"Gerçekten mi?"

Omuz silktim, sadece doğuştan yetenekli olan Zach'e öğrettiğimi fark ettim. "Sadece düşünmek için yiyecek."

Yine de spiker onun adını söylediğinde ve maç başladığında kendimi öne doğru eğilmiş buldum.

Anna ilk iki dokunuşu kaybetti, hızlı hareketler yapmaya çok hevesliydi.

Ayak hareketleri, evlat. İlerleyişine ve geri çekilişine odaklan.

"Ow." Dallas kolunu kavrayışımın altından çekip çıkardı. Hoppala.

"Sakinleştirici hapa ihtiyacın var. Onu tanımıyorsun bile."

"Biliyorum,

ama..." Ama ne?

Ama yine de bu sporu seviyorsun. Eskrimcileri analiz etmeyi seviyorsunuz. Oyunun heyecanını seviyorsunuz. Sadece... artık yarışmak istemiyorsun.

Farkına vardığımda geri döndüm, düşüncelerimin içinde kayboldum. Uzun sürmedi.

Anna bir puan daha kaybederek rakibinin bir adım gerisinde kaldı.

Ayağa fırladım ve ellerimi ağzımın etrafında birleştirdim. "Ayak hareketlerine odaklan."

"Aman Tanrım." Dallas hamile karnıyla oturduğu koltukta olabildiğince büzüldü. "Romeo, arkamızda arabalar varken arabaya servis yapan fast food'larda peynir var mı yok mu diye tartıştığımızda böyle mi hissediyor?"

Ama umurumda

değildi. İşe

yaradı.

Anna arka arkaya üç puan kazanarak skor tabelasında arayı kapattı. Maçını 15-11 bitirdiğinde havaya sıçradım ve sanki ona ben koçluk yapmışım gibi tezahürat yaptım.

Siyah güneş gözlüğüm hareketle birlikte yüzümden düştü. Maç sırasında şapkamın yüzümden düştüğünü fark ederek donakaldım.

Banklar arasında fısıltılar uçuşuyordu. Bazı insanlar beni işaret etti, belli ki beni tanıyorlardı. Birinin ayağa kalkıp bana bağırmasını bekledim. için

bana sahtekar de.

Bunun yerine, çoğunlukla beni
görmezden geldiler. Birkaçı
gülümsedi.

Biri selfie bile istedi.

Turnuvarın sonunda Dallas ve ben tribünlere doğru ilerledik.

"Hey."

Dallas beni işaret etti. "Seninle mi konuşuyor?"

Başımı çevirdim ve tepeden tırnağa Lululemon giymiş bir kadın gördüm.

Salonun karşısından bize doğru yürümeye başladı. "Kızıma maçtan önce
bir şey mi söylediniz?"

"Oh, kahretsin." Dallas beni dürttü. "Kızgın görünüyor. Kızgın mı
görünüyor?"

Onu da kendimle birlikte sürükleyerek bir adım geri gittim. "Belki de
buradan gitmeliyiz."

Kaçmak için döndük ama Anna koşarak yanıma geldi ve karnıma sarıldı.

"Bu harikaydı. Aynen dediğin gibi yaptım. Bana koçluk yapar mısın?
Lütfen?" Avuçlarını birbirine bastırdı ve kadının bize yetişip "Annem şu
anda bana koçluk yapıyor ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok" diyeceği
anı bekledi.

Anna'nın annesi ensesini ovuşturarak başını salladı. "Bu doğru. Buraya
yeni taşındık. Ona bir koç bulma şansım olmadı. Yeni öğrencilere açık
mısın?"

"Oh, um." Spor salonunun zemininde bir daire çizdim. "I..."

"O müsait." Dallas gülümseyerek parmaklarını benimkilerle birleştirdi.
"Tamamen özgür."

Bunu nasıl söyleyeceğimden emin olamadan ayaklarımın üzerinde ileri
geri sallandım. "Biliyorsun ben..."

"Evet. Sen Farrow Ballantine'sın. Sizi tanıdık." Anna'nın annesi
yumuşak bir gülümseme sundu. "Eskrim dünyasındaki herkes Kore'deki
maçı biliyor."

"Oh." Homer Simpson gibi yapmak ve çitlerin arasında kaybolmak
istedim.

"Bu arada hepimiz seni destekliyoruz." Baş parmağını kaldırdı.
"Ailenizle ilgili haberler çıkmadan önce bile."

Anna'ya baktım, utandım, gururum okşandı ve hiç tanımadığım
insanların hayatımı Netflix'teki gerçek suç programlarından biriymiş gibi
tartışmasından biraz da ürktüm.

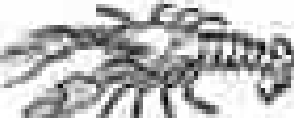
Belgesel.

Yani, asla bilemezsin. Tabby her zaman Hollywood'da bir şans istemiştir.

Anna sırtarak başını salladı. "Tuhaf gözlüklerin ve şapkanın altındakinin Farrow Ballantine olduğunu bilseydim, tavsiyeni daha önce dinlerdim." Dallas'a döndü. "Arkadaşının evden bu şekilde çıkmasına izin mi verdin?"

İşte böyle, uykulu bir hafta içi akşamında kendimi on üç yaşında şımarık bir çocuğun koçu olarak buldum.

ZACH

T-MINUS 20 GÜN.

T ünün ölümcül sefalet dozu olağan şüphelilerden geldi -Celeste Ayi, annem ve onların düğünün planlandığı gibi devam edeceğine dair hayalleri.

(Annem hala yenilgiyi kabullenmeyi reddediyordu. Celeste Ayi, özel dikim elbisesini iade etme ihtimalini ulusal bir rezalet olarak değerlendirdi).

Annem adada, ailemizin geçmişteki ve şimdiki tüm üyelerinin isimlerini içeren devasa bir klasörün önünde oturuyordu. "Zachary, konuk listesini tamamlamak konusunda endişelenmiyor musun?"

"Biri evleniyor mu?" Sadece kanamasını izlemek için bir yumurta sarısına sapladım ve mangonun üzerine geçtim. "Kesinlikle ben değilim. Nişanım iptal edildi."

Farrow'un şu anda ne yaptığını merak ederek espressomu yudumladım. Çalışıyor musunuz? Pistte pratik mi yapıyorsun? Dallas'la sorun mu çıkarıyorsunuz?

Sokağın karşısında oturmasına rağmen benden kaçmayı başarması bir CIA vaka çalışması olarak kullanılabilirdi. İçimdeki Joe Goldberg'e kanalize olsam bile. Pencerenin önünde çalışıyordum. Tüm hesaplamalarımı mahvediyordum. Her on saniyede bir geçip geçmediğine bakıyordum.

En iyi anım değil.

"Saçmalama." Annem dosyadaki bir sayfayı çevirdi ve dış kenar boşluğuna bir etiket yapıştırdı. "Eileen bana konuk listesini gönderdi."

"Eileen'den bahsetmişken, bu sabah onun için bir kayıp başvurusunda bulundum."

Yani, denedim.

Görünüşe göre, sırf sizin dışınızdaki herkese cevap verdikleri için bir kayıp davası açılamıyordu.

Annem bana sanki Moon'lara katılmışım ve net servetimden vazgeçmek istiyormuşum gibi baktı. "Hayallerimizdeki düğünü yaratmak için çok yoğun çalışıyor. Önümüzdeki birkaç ay boyunca onu rahatsız etmemek en iyisi."

"Önümüzdeki birkaç *yaşam* boyunca onu rahatsız etmemeyi çok isterdim."

"Ah." Celeste Ayi öne atılarak parmağıyla bir ismi işaret etti. "Xiao Bai'yi çay seremonisine davet edelim. Belki sonunda dan dan eriştesinin tarifini verir."

"Hiç zahmet etmeyin. Malzemeleri alacaksınız ama ölçüleri alamayacaksınız." Annem elini savurdu ve bir isim üzerinde durakladı. "Olivia'ya ne dersin? Çok tatlı."

"Sevgili bir kaltak." Ayi sayfaya bir bıçakla vurarak onu Zhao aile kayıtlarından çıkardı. "Sırf benden daha iyi İngilizce konuştuğu için bu kadar küçümseyici. İlk geldiğimde argo bilmiyorsam ne olmuş yani? *Fuck you*'yu öğrenmek yeterince kolaydı."

Konuşmalarından parçalar bilincime çarptı. İçimde sıcak ve şiddetli bir şey kıpırdandı.

Espressoyu bir dikişte mideye indirdim ve telefonumu cebimden çıkarmadan önce adaya attım. Parmak eklemim yol boyunca sikimi okşadı.

Bu dudaklarımdan bir tıslama çıkmasına yetti.

Kimse bana bekâretimi kaybettikten sonra hayvani ihtiyaçlara indirgeneceğimi söylememişti. Octi yokken, günde üç dört kez sevişirken, sıfıra düşmüştüm.

Birdenbire Oliver von Bismarck'ın tüm varlığı çok daha anlamlı hale geldi.

Beni kaos içinde bırakıp hayatımdan çekip gittiğinden beri mastürbasyon bile yapmamıştım. Çabasızlıktan değil.

Dün gece, rastgele porno çektiğimde, sertleşemedim bile.

Güzel. Farrow'u

özledim. Dava et beni.

Farrow Ballantine ve onun akan saçları, yumruk için mükemmel uzunluk. Ve zayıf kalçaları, sikime binmekte çok yetenekli. Ve onun dar amı, tabağımdaki mango gibi tatlı ve yumuşak.

"Dışarı."

Üçümüzün de sert hırıltının benden geldiğini anlamamız bir an aldı.

Annem kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü.

Elini alnımın üzerine koydu, sonra dokunmaktan nefret ettiğimi hatırlayarak temas etmeden önce geri çekildi. "İyi misin?"

"Lütfen. Git buradan."

Mangoyu tam çekirdeğinden önce ikiye böldüm ve kendimi biraz normal görünmeye zorladım. Ruh halimi sezen Ayi kendini korumayı seçti ve annemi zorla konağımdan çıkardı.

Kapı kapanır kapanmaz boştaki elimle tezgahın kenarını kavradım ve sertçe sıktım. Gözlerim kapandı.

Farrow'u zihnimde canlandırdım, çırılçıplak ve adanın üzerinde kartal gibi açılmıştı. Pembe meme uçları ve parlayan amcığıyla beni bekliyordu.

"Octi," diye boğuldum, pantolonumun içinde sertleşiyordum.

Hayalimde beni daha yakına davet etti, bir elini bacaklarının arasında gezdirip parmağını şişmiş klitorisinin etrafında döndürürken tezgahın üzerinde kıvranıyordu.

Ağzım sulanırken sikim pantolonuma yapıştı. Kendimi eğilmiş, onun lezzetli, sırlıslıkla amının tadına bakarken hayal ettim.

Mangodan açgözlü bir ısırık aldım. Suyu çenemden aşağı aktı. Onu tadarken meyvemsi kokusu burun deliklerimi doldurdu. Şekerli ve topraksı.

Mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Mango ile ziyafet çekerken boğazımdan bir hırıltı koptu, şimdi daha hızlı ve daha sert, kendimi onu yerken hayal ettim.

Ayağa kalktım, sikimi dolaba doğru ittim, sürtünmeyi memnuniyetle karşıladım, yemek yerken kendi mutfağımyı bir köpek gibi becerdim.

O olmadan aklımı, saygınlığımyı ve gerçekliğe tutunuşumuyı kaybederdim. "*Octi.*"

Mangonun içini boşalttım ve kendi pantolonumun içine boşaldım. Süt gibi sıcak dölle kumaşın içine fışkırıyor, bitmeyi reddediyordu.

Mango etini lavaboya attım ve hayal kırıklığı içinde başımı omuzlarımyın arasına düşürdüm. Tüm vücudum kasıldı, sanki yoğun bir yoksunluk yaşıyormuşum gibi titredi.

Onsuz bir dakika daha geçiremezdim.

Siktir et.

Telefonumuyı çıkardım ve ilk hızlı aramada arama tuşuna bastım.

Sonra daha çalmadan hemen kapattım, çünkü resmen, tamamen ve tamamen kedi kırbaçlanmıştım.

Acınası ve mahkum bir halde, süreci tekrar tekrar yaşadım.

Arayın.

Bitti.

Yeşil.

Kırmı

zı.

Cezaya aç bir obur. Onun dokunuşumuyı istedim.

I. Aranıyor. Onu. Dokunmak.

Döl Kiton pantolonumu lekeledi, tenime yapıştı. Evcilleşmemiş saç telleri şakaklarıma yapışmıştı. Günlerdir hiç bakım yapmamıştım.

Kafamı kaldırıp parlak lavabodaki yansımama baktım, kendimi tanıyamadım.

Ter yanaklarımdan aşağı süzüldü. Alnımdan çeneme, kulağımdan kulağıma kırmızı bir kızarıklık yayıldı.

Musluğu açtım ve yüzümü akıntının altına indirerek acı dolu bir kükreme çıkardım.

Başımı kaldırdığımda annem adanın öbür ucundan bana bakıyor, unuttuğu çantasına uzanıyordu.

Onu göğsüne bastırdı, sesi kısıktı. "Hasta mısın, Zachary?"

Hasta değilim, diye düşündüm sefilce. Sadece aşığım.

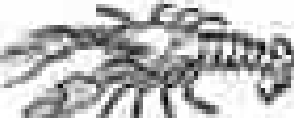
ZACH

T-MINUS 17 GÜN.

"H Alo, Eileen Yang'a ulaştınız. Ya telefonda ya da masamdan uzaktayım. Lütfen adınızı, numaranızı ve kısa bir mesajınızı bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim. Teşekkür ederim."

"Eski nişanlın bininci kez arıyor. Lanet telefonu açsan, e-postalarına ve mesajlarına cevap versen, hatta belki de -bunun çılgınca bir *öneri* olduğunu biliyorum- beni Grand Regent lobisinde beş saat bekletmesen *eski sevgililer* bölgesine geçtiğimizi anlardın. Gördüğünüz gibi, birlikteliğimizin resmen sona erdiğini anladığınızı teyit etmek için yüz yüze konuşmamız büyük önem taşıyor. Eğer yakın zamanda beni sikmekten vazgeçmek istersen, bu süreçte ayrıcalıklı hayatının her bir parçasını yok etmemek için elimden geleni yaparak bekliyor olacağım. Yakında konuşuruz."

ZACH

T-MNUS 13 GÜN.

W Gelecekteki ölümüm söz konusu olduğunda, bunun ne zaman gerçekleşeceğini hep merak etmişimdir.

Eğer
değilse.
Nasıl
değil.

Ama *ne zaman*.

Bu kaçınılmaz görünüyordu.

Nisan ayında otuz dört yaşına girecektim, yani babamın vefat ettiği yaşa. Nasıl olur da o -hayattan daha büyük, toplumun temel direği, benim idolüm- benden daha uzun yaşayabilirdi?

Cevap: İmkansız.

Bu yüzden artık toplumun namuslu bir vatandaşı gibi davranmaya çalışmaktan rahatsız olmuyordum. Hatta uygarlığın bir *katılımcısı*.

Ölümüne yenik düştüm, restorandan restorana, otelden otele atlayarak varlığımın felaketi olan Eileen Yang'ın peşine düştüm.

Sorun şuydu ki, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sevdiği ve sevmediği şeyleri bilmiyordum. Kahvesini nerede içtiğini ve zaman geçirmek için nereye gittiğini.

Tek bildiğim, gerçekten de izne ayrıldığı ve bilinmeze doğru yol aldığıydı.

Girebildiğim her şeye
girdim. Kredi kartları,
kullanılmamış.

Sosyal medya hesapları-cricket. E-
postalar, benimki hariç hepsi
cevaplandı.

Tom kanepeme uzandı ve ayaklarını kolçağa dayadı. "İzini kaybettirdi."
"Eğleniyor musun?"

Bir stres topu fırlattı ve onu yakaladı. "Sen Zachary Sun mısın?"

Parmak eklemlerim çenemi sıyırdı ve orada beni bir santimlik bir kıl
parçası karşıladı. "İki tıraş arasındayım."

"Arada kaldığın şey bir orta yaş krizi." Topun halının üzerine
yuvarlanmasına izin verdi. "Ne oluyor lan?"

Bu ne lan?

Altı gün önce normallikten vazgeçmiş, tüm planlarımı, toplantılarımı ve randevularımı iptal etmişim. Veba gibi kaçındığım Oliver ve Romeo'dan bahsetmiyorum bile.

Günlerimi pencereden dışarı bakarak, Farrow'u Prius'unun içinde bir an görebilmeyi umarak geçirdim. (Bir kere oldu. Yüzünü görmedim ama o kıcı avucumun içi gibi biliyordum).

Geceleri malikânemin koridorlarında dolaşıyor, hâlâ havada asılı duran kokusunu duymak için çırpınıyordum.

Ve bu arada, bu çılgınlığa bir son vermek için çaresizce, akli dengesi yerinde olmayan bir adam gibi müstakbel eski nişanlımın peşine düştüm.

Bu

kadarı

yeter.

Ateş

ettim.

Tom ayağa kalkıp dik oturdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Onun dairesi." Hışımın koridora çıktım, basamakları ikişer ikişer çıktım.

"New York'ta mı?" Bana yetişmek için koştu, pantolonunu çıkardı.

"Orada olmayacak. Bir arkadaşşıma kontrol ettirdim."

Yine de bir şeyler yapmalıydım.

Yıllar önce halletmem gereken bu karmaşayı düzeltmek için her şeyi yaparım.

Köşeyi döndüğümde Tom beni kovalamaktan vazgeçti ve ikinci garajıma kaçtı. Tıraşsız yüzümle zavallı Ian'ı korkutmuş olmalıyım, çünkü anahtarlarını bir silah gibi önünde salladı.

Şoförümün kendi patronunu tanıması bir an aldı, anahtarları indirene kadar tam yirmi saniye geçti. "Bay Sun?"

"Havaalanı." Minibardan bir bardak kaparak arabaya kaydım. "EN KISA ZAMANDA."

Kendi mutsuzluğumda boğulmayı ve bir olimpik havuzu dolduracak kadar viski içmeyi planlıyordum. Bölmenin içinden saat bana bakıyordu.

Kendime sabah dokuzdan önce içki içmenin beni alkolik değil korsan yaptığını ve çoğunlukla emekli bir milyarder olduğunuzda şüpheli ayıklığın bir hata değil bir özellik olduğunu söyledim.

New York'a indiğimde ve Eileen'in binasına gittiğimde ayakta duramıyordum.

Bir adım ötede bir çocuk köpek tasmaını sıkıca tutuyordu.

Labradoodle bana havlarken onu sabit tutmak için mücadele etti. "Anne, Smithy durmuyor."

Annesi eğildi ve başını sallayarak yavruyu susturdu. "Yabancı

erkeklerin yanında hep böyle yapar."

Rock, Bottom ile tanış.

Ve yine de...

Her nasılsa, *gerçek* dibe vurmadan önce gitmem gereken uzun bir yol olduğunu biliyordum. Tam olarak 13 gün.

Gelecekteki ölümümü hayal ederek daha iyi bir iş çıkarmalıyım. Çünkü aslında ateşli bir kazayla gerçekleşmedi.

Kalbimin çarpıntısıyla ortaya çıktı.

Dengesiz bir adamın acınası bir şekilde onu bir araya getirmeye çalışmasıyla.

FARROW

T-MINUS 10 GÜN.

C *değişti.*

Kelime dilimin ucunda bir ağırlık gibi oturmuş, düşmeyi bekliyordu.

Hayatımdaki tüm önemli olayları bir elin parmaklarını geçmeyecek şekilde sayabilirim. Seul'e taşınmak. Babamın ölümü. Yarışmadan atılmak. Vera ve Andras'ı hapse göndermek.

Ve Zachary Sun'a aşık olmak.

Her anı düşündüğümde, kendim için tek bir şey bile yapmadığımı fark ettim. İsteyerek değil.

Belki Seul'e taşınmak bir öz-sevgi eylemi olarak değerlendirilebilirdi ama Vera, Reggie ve Tabby'den yıllarca yalvardıktan sonra bu kararı almıştım.

Bu da beni yeni daireme getirdi.

Gaithersburg'da küçük bir stüdyo. Saksıları şakayık, yıldız çiçeği ve papatyalarla dolup taşan, güvenli ve pitoresk bir yer. Alt kattaki İtalyan pastanesinin çatısına taşmışlardı.

Kırmızı tuğlalı bina, hayatımın karmaşası içinde bana bir parça sakinlik getirdi. Rahattı. Nostaljikti. Ve kendime verdiğim ilk gerçek hediye idi.

Zach'i özledim.

Her lanet gün.

Hatta bazen YouTube'a girip eski röportajlarını izler, sesinin boğukluğuna tutunurdum. Zor bir soruyla karşılaştığında kare şeklindeki çenesinin çöküşünü. Ve insanlar gerçek bir gülümseme beklerken onun orantısız, küçümseyici sırtışını.

Yine de yeni evimde kendimi mutlu hissediyordum.

Bir erkeğe aşık olduğum gibi, kendim için kurabileceğimi fark ettiğim hayata da aşık oldum.

Şimdi eksik olan tek şey o, omzumdaki şeytanın hatırlattığı

Ben.

"Evet, kızım." Dallas sehpanın üzerindeki karton kutuyu okşadı. A Memnun bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Bu sonuncusu."

Oliver kaşlarını çatarak kanepeye çöktü. "Sanki bir şey taşımışsın gibi davranıyorsun."

"Ben yaptım." Karnını okşadı. "Benim çocuğum."

Eşyalarımın çoğunu bir hafta önce Anna'yla antrenmanlar arasında stüdyoya taşımıştım, Dallas ve çocuklar da bugün geri kalanı için bana yardım ettiler.

Pahalı ve güzel bulmama rağmen onun elden çıkardıklarını reddetmiştim. Sadece burayı kendime ait yapmak istiyordum. İki kişilik antika bir yemek masası. Paris'te yapılmış ikinci el bir perde. İlk yeni yatağım. Hiç.

Doğal olarak, mekan IKEA ve Goodwill kusmuş gibi görünüyordu. Çok sevmiştim.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. Şimdi insanların neden tamamen kendilerine ait bir şeylere sahip olmak istediklerini anlıyordum.

Heyecan vericiydi.

Ön kapının dışından gelen ayak sesleri dar merdiveni tırmanıyordu. "Bir şeyi daha unuttun."

Romeo.

Dallas kocasını içeri almak için ayağa kalkarken ben telefonumu elime aldım ve Ari'den gelen bir çağrıya kaşlarımı çatarak cevap verdim. "Her şey yolunda mı? Orada saat çok geç değil mi?"

"Bana eve gittiğini söyle."

"Ben zaten buradayım." Yeni bir panik dalgasıyla savaşıarak dudağımı kemirdim.

Acil bir durum olabilir mi? "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Kötü bir şey yok." Aslında sesi heyecanlı geliyordu. "Ama bir teslimat için imza atman gerekiyor."

"Teslimat mı?" İnledim. "Dostum, lütfen, artık mum yok. Dallas ve Frankie bana Paskalya ayını için yeterince kokulu mum verdi."

Ari'nin kahkahası diğer hattı ve benim göğsümü doldurdu. "Mum değil." "Peki, ne-"

Dallas kapıyı açtı ve Romeo'nun arkasında bir şey taşıdığını görerek beni durdurdu. Kaşları çatılmıştı, teslimatçı konumuna indirgenmiş olmaktan memnun değildi.

"Hâlâ orada mısın?" Ari sızlandı. "Ben uyumadan önce açmanı istiyorum."

Romeo dev kutuyu stüdyonun ortasına yerleştirdi. Yüzey alanının çoğunda küçük delikler vardı. Ona doğru ilerledim, kurdeleyi çekip çıkardım.

"Açıyorum," diye ilan ettim, tam da hediyem tiz bir *havlamayla* kendini bana tanıtmaya karar verdiğinde.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ari arka planda gülerken ciyaklayarak kapağı yırtıp attım. Üzerime daha fazla havlama sesi geldi. Kutudan bir sandık aldım ve çevirerek açtım.

Katran karası buklelerle çevrili bir çift kocaman siyah göz bana bakıyordu. Ağzından sarkan parlak pembe dili olmasaydı, bana dev bir kıl yumağı hediye ettiğini düşünebilirdim.

"Yani..." Gözlerimi kısarak yavru köpeği sandıktan çıkardım.

"Bir Cockapoo. Yarı cocker spaniel, yarı kaniş. Bir barınak bebeği. Neredeyse bir aydır yuva bulamadığına inanabiliyor musunuz?"

"Ne?" Islak burnunu kendiminkine bastırdım ve ona bir Eskimo öpücüğü verdim. "Aptal insanlar. O mükemmel."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Ari'nin yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Artık Vera dağınıklık ve tüy dökme konusunda şikayet etmeyeceğine göre, hayalindeki köpek senin."

"Hatırladığına inanamıyorum."

"Tabii ki hatırladım. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Dallas eğildi ve yavrunun parmağını kemirmesine izin verdi. "Ailemize hoş geldin."

"Zach altına sıçacak. Herif dağınıklıktan nefret eder." Oliver koltuktan zıpladı. "Adını Dogstoevsky koymalısın. Tekrar kollarına koştığında yanmanı yatıştırır."

"Ona Dogstoevsky adını vermeyecek." Ollie'yi dirsekleyerek yolundan çekti. "Mary Puppins'e ne dersin?"

Gerçekten, onların gelecekteki çocukları için korkuyordum.

Yavru köpeğin başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Sizi Vezzali ile tanıştırmama izin verin. Tüm zamanların en iyi eskrimcisi."

Sanki bir işaretmiş gibi, başını çenemin altına sıkıştırdı, bana hayranlıkla baktı ve hayat boyu birbirimizin yolcusu ya da ölümü olacağımızı onayladı.

Ağlamayacaktım.

Ağlamayacaktım.

Ama sonra Vezzali yüzümü yalamaya başladı, kuyruğunu kollarımda öyle sert sallıyordu ki beyzbol sopası gibi bana vuruyordu. Tüm vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Çok hafif, çok küçük ve inanılmaz derecede kürklüydü. Mükemmel bir yatak arkadaşı. "Nuh-uh. Bu surat da ne?" Dallas alt dudağını **uzattı**. "Sanki

Ağlamak üzeresin. Ağlamayacaksın, değil mi? Çünkü ben de seninle birlikte hüngür hüngür ağlamamak için fazla hormonluyum."

"Ağlamayacağım." Gözyaşlarım alt kirpiklerimde asılı kaldı.

Lanet olsun.

Ama bunlar iyi, arındırıcı gözyaşlarıydı. Sonunda bir evi olan birinin gözyaşlarıydı.

Gözlerim Dallas'tan Vezzali'ye, Oliver'a ve hatta Romeo'ya kaydı. Yirmi üç yıl sonra nihayet bir yuvanın ille de bir yer olması gerekmediğini öğrenmiştim. Bir insan da olabilirdi.

"Oh, hayır." Dallas onun ağzını kapattı, gözlerinden de yaşlar süzülüyordu.

Benim aksime, seli durdurmaya bile çalışmadan feryat etmeye ve yanaklarını boğmaya başladı. Kollarını omuzlarıma atarak beni kucakladı.

"Neden ağlıyoruz?" Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve karnıyla Vezzali'ye çarptı. "Zach'i öldürmek zorunda mıyım? Hapishane yemeklerinin çok kötü olduğunu duydum. Ama seni öldürmeyecek kadar çok seviyorum."

Kendimi ondan ayırdım ve kollarımla ikimizin de gözlerini sildim. "Bunlar mutluluk gözyaşları."

Vezzali havlayarak onayladı.

Ve ben mutluydum.

Çok, çok mutluyum.

Eksik olan tek parça Karanlık Prens Yolu'nda oturmuş, muhtemelen her zaman yaptığı gibi kara kara düşünerek yeniden bir araya geleceğimiz günleri sayıyordu.

"Ah, Fae." Dallas'ın yanaklarından yeni bir gözyaşı dalgası süzüldü.

Erken doğum yapmasından korkuyordum. Romeo şimdiden beni çatıdan asmaya hazır görünüyordu. Onu kollarının arasına alıp sırtını sıvazladı.

"Tanrı'ya şükür üzülüp ağlamıyorsun." Romeo'dan ayrıldı, mutfağındaki adadan çantasını aldı -sadece düşüncesi bile dans etmek istememe neden oldu, *mutfağındaki ada-* ve açılmamış bir paket bulaşık havlusu alarak gözlerini kuruladı. "Alt kattaki yemek kamyonu bir saat içinde kapanıyor. Yetişemeyeceğimi düşünmüştüm. Bir tekerlek Parmesan peyniri içinde pişirilmiş taze fettuccine sattıklarını biliyor muydunuz? Bizden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Güldüm, başımı salladım, gözyaşlarıma mı ağladı yoksa yemeği kaçırdığım düşüncesine mi merak ettim. "Bir kase fettuccine'in tadını çıkar, bebeğim."

"Bir kase mi?" Gözlerini devirdi. "Bütün tekerleği almayı planlıyorum. Bu üç aylık dönemde canım fena halde karbonhidrat çekiyor."

Sonra, o ve çocuklar havadan öpücükler, homurdanmalar ve müstehcen şakalarla telaşa kapıldılar.

Dallas Costa, bayanlar ve baylar.

En tatlı yaz gününün insani cevabı.

İç çekerek kapıyı kilitledim, yeni buzdolabıma doğru ilerledim ve bir soda kutusu açarak iğrenç ama sevimli sarı-mor kareli kanepeme yerleştirdim. En sevdiğim ikinci el eşyam.

Eski dizüstü bilgisayarımın kontrolünü kontrol ettim.

İlk olarak Reggie ve Tabby ev için düşük bir teklifi kabul etmem için bana yalvardılar. Motelden Batı Virginia'daki uzak bir teyzelerinin yanına taşınmışlardı ve bir an önce çıkmak istiyorlardı.

Daha sonra Maryland'de eski bir müşterimin yanında kolay bir işi kabul ettim. Vera'nın kovmadığı iki çalışanın düzenli bir işe ihtiyacı vardı, bu yüzden ne yapmak istediğime karar verirken şirketi elimde tuttum.

Ve nihayet, yabancı birinden gelen bir e-postayı açtım, gönderenin adını Google'da aradım. Ulusal düzeyde yarışmak isteyen, sıralamada olmayan bir eskrimci.

Kulaktan kulağa Anna'nın son yarışmasında kendi grubunda birinci olduğunu duymuştu ve yardım istemenin bir zararı olmayacağını düşündü.

Gururum okşanarak sırtıttım ve cevabımı

yazdım. Kocaman, kalın, italik bir

EVET.

Yeni bir hayata başlıyordum.

Kendi başıma sıfırdan başladığım bir şey.

Sevdiğim bir iş.

Yine de köşeye yığılmış ayakkabı kutusu beni rahatsız ediyordu. Haftalar önce Romeo ve Oliver eşyalarını Zach'in evinden toplamış, Zach'in onları benim odamda sakladığını belirtmişlerdi. Demek ki eşyalarını garaja bıraktığını söylerken benim düşündüğüm şeyi kastetmemişti.

Ve hala... Anahtarın sakladığı sırlardan korkuyordum. Çünkü Zach'e de bir anahtar vermiştim.

Kalbime giden.

ZACH

T-MINUS 5 GÜN.

T geri sayım bir giyotin gibi üzerimdeydi.

Eileen'i bulamadığım her gün beni bir zamanlar kendimle gurur duyduğum sakın, soğukkanlı ve acımasız adamdan biraz daha uzaklaştırdı.

Tüm seçeneklerimi tüketmiştim. Tuttuğum dört özel dedektif de yetersiz kalmıştı. Eileen'in tüm akrabaları (sayısız tehdide rağmen) yerini söylemeyi reddetti.

Peki ya annem? Guantanamo'nun onun ağzından bilgi alma şansı yok.

Farrow'suz geçen yirmi beşinci günde, termostat kontrollü evimin konforunda yeterince mutsuz olduğuma karar verdim ve zavallı benliğimi yarı donmuş toplanlarla rahat edebileceğim kriyo odasına sürükledim.

Farrow seni iyileştirdi mi? Kendi kendime düşünmeye başladım. Şüphesiz, o mucizeler yaratabilen Aziz Anthony değil. Ne de Bian Que. Ya da Fu Xing.

Hayır. Buz odasında bir görüşme bilişsel netlik sağlayacaktır. *Ve değişmediğimi kanıtlayacaktı. Hâlâ hiçbir şey hissetmediğimi. Soğuğu bile.*

Neredeyse dört haftadır odaya girmemişim ama yine de sıcaklığı ileri seviyeye çektim.

Bornozumla içeri adım attım ve hemen ayazın keskin ısırığının tenimi kemirdiğini hissettim.

Lanet olsun.

"Bu da ne..." Tıslayarak kapıyı arkamdan kapattım, beyaz duman uzuvlarımın etrafında kıvrılıp sarmaşık gibi vücuduma tırmanıyordu.

Görüşüm bulanıklaştı. Ne kadar zaman geçtiğini görmek için başımın üstündeki dijital saate döndüm.

Bir saniye.

Bir saniye. Bu bir

şaka mıydı?

Titredim ve üşüdüğümü fark ederek dehşete kapıldım. Ben *duygu*, nokta.

Burnum uyuştı, doğru düzgün nefes alamayacak kadar dondu. Bir bacadan diğerine geçerken şiddetli bir şekilde titreyen avuçlarımla tutmak zorunda kaldım.

Üşüdüğü

mü

hissettim.

Acı

içinde.

Yaşıyor.

Saniyeler dayanılmaz bir hızla geçiyordu. Yukarı aşağı zıplamaya başladım, donmayla savaşmak için birkaç çömelme hareketi yaptım.

Sonunda Romeo ve Oliver'ın içeri girer girmez neden huzursuzlandıklarını anladım.

Sonunda, üç dakika geçtikten sonra zil çaldığında, sendeleyerek kapıya gittim ve ittim.

Açılmadı.

Omzumla iyice ittim, normalde fırlayıp duvarı devirmesine neden olacak bir ivme kullandım. Kımıldamadı.

Güçlü, sıcak panik içime işledi.

İnsan vücudu bu sıcaklığa dokuz, belki de on dakikadan daha uzun süre dayanacak şekilde tasarlanmamıştır.

Çoktan dörde ulaşmıştım.

Geriye doğru yürüdüm, ivme kazandım, kapıya doğru koştum ve yuvarlak bir tekme attım. Hâlâ bir şey yoktu.

Korku ve endişe içimde dönüp duruyordu.

Octi'yi bir daha göremeden öleceksin. İyi gidiyorsun, ahmak.

"Düşün." Isı toplamaya çalışarak volta attım. "Düşün, düşün, düşün."

Kapının üzerinde kilit yoktu, bilerek öyle yapılmıştı. Kaza olmamasını sağlamak için.

Bu şu anlama geliyordu.

Yumruğumu kapıya vurdum. "Kim var orada?"

Her kimse, inimi ezbere biliyordu. Evime açık erişimleri vardı.

Yumruğumu sıkarak içinden çıkmaya çalıştım. "Çıkarın beni."

Bu şeyin diğer tarafında hangi sağlam psikopat duruyorsa onu öldürecektim. Aslında, nalları dikmeden önce en azından kafamda onun ölümüne tanık olmayı umarak, herhangi bir şüpheli için beynimi yokladım.

Ne yazık ki, ilk yirmiyi belirlemek için yeterli zamanım yoktu.

Çaresizliğim göğsümü tırmalayarak büyüdü.

Beş dakika ve geri sayım.

Kapıyı yumrukladım. "Bırak." *Tekme.* "Ben." *İt.* "Dışarı!"

Buz tüm vücudumu kapladı. Beyaz-gri tüyler görüşümü bulanıklaştırdı. Kapı nihayet viyaklayarak açıldığında netliğimi kaybetmeye başlamıştım.

İki ateşli el beni kuvvetle kavradı ve odadan dışarı sürükledi. Gözlerim yuvalarında yuvarlandı. Eller beni evimin spor salonundaki yatay duşa çekerken karanlık görüşümü örttü.

Altı duş başlığını da açıp sırtıma tam güçle su fişkırtırken ılık su tenimin üzerinde kayıyordu. Kasıldım, vücudum tekrar normal sıcaklığa alışmaya çalışıyordu.

Bir kameranın odağını ayarlaması gibi, parça parça görüşüm geri geldi.

Oliver ısıtılmalı şezlongda oturuyordu, üzerinde parlak bordo ve altın rengi saten bir bornoz ve boktan bir sırtış vardı. Kendimi ağır bir tempoyla ona doğru fırlattım ama o sadece esnedi, spa koltuğundan zıpladı ve beni umursamaz bir itişle geri itti.

Karşı koyamadım, Antarktika'nın altındaki sıcaklıklarda kilitli kaldığım için bedenim çok zayıftı. Parmaklarını bana doğru salladı.

Mermer döşemeyi yumrukladım, aptalca kararımın hemen pişman oldum. "Seni psikopat." Yavaş yavaş sinirlerim çözülmeye başladı. Tam da parmak eklemlerime acı saplanacağı sırada. "Ölebilirdim."

"Yapabilirdin." Oliver suyun sıcaklığını kontrol etmek için eğildi. "Ve son üç haftaya bakılırsa, sen de bunu istedin. Yaşama arzunu tamamen yitirmişsin, Zachary oğlum. Sana hayatın değerli bir hediye olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Arkadaşın olarak bu benim ahlaki görevim."

"Seni öldüreceğim," diye tükürdüm, bedenim hâlâ su selinin altında çözülüyor, yavaş yavaş canlanıyordu.

Beni spreyin altına atmadan önce soyduğunu hatırlamıyordum ama yine de tamamen çıplaktım.

Oliver esnedi, gözle görülür bir şekilde tehdidimden etkilenmemişti. "Bunu her saat başı duyuyorum. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Ben-"

"Sorun şu ki, sen de onu seviyorsun ve kafanı kıcıktan çıkarıp yapılması gerekeni yapmak istemiyorsun."

"Hangisi?" Gözlerimi kısarak düşün kenarlarını kavradım.

Oliver bir bacağına diğerinin üzerine atarak dizini kavradı. "Öncelikle şu sahte düğünü iptal et. Kötü yatırımlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Britney Spears ve Jason Alexander'dan daha hızlı boşanmanı izlemek için çek göndermeyeceğim ya da hediye almayacağım."

"*Seinfeld*'deki adam mı?"

"Biri d    nebilir, ama hayır. Farklı bir tane." Ollie ayaĝa kalktı ve bornozuma doĝru y  r  d  .

Onu yerden aldı ve bana doĝru fırlattı.

Direnmeyi bırakarak du   yataĝına yıĝıldım. "D  ĝ  n   iptal ettim." "Ama yine de d  n davetiyeyi aldım."

"Ben de Eileen'in pe  indeyim."

"  kimiz de onu bulmak i  in en iyi   ansının kim olduĝunu biliyoruz." "Annem asla aĝzındaki baklayı   ıkarmaz."

"Hmm... Acaba *ba  ka* hangi kadın pratikte senin yanında ya  ıyor?" Bir bacaĝını diĝerinin   zerine atarak ısıtmalı   ezlongdaki yerini geri aldı. "Bazıları ona ikinci annem diyor."

"Celeste Ayi-" Durakladım, bunu nasıl d     nemediĝimi merak ediyordum.

Yıllardır, onun   nemli hi  bir   ey bilmediĝini varsaymaya o kadar alı  mı  tım ki, g  zleri, kulakları olduĝu ve sıkı  tırıldıĝında sır saklayamayacaĝı aklıma bile gelmemi  ti.

Oliver du  tan   ıkıp bornozumu giyerken beni g  r  nce dudak b  kt  . "Eileen hi   olmamalıydı. Senin i  in hi  bir   ey ifade etmeyen biriyle her   eyi ya  amak ba  arının acısını alır. Ke  ke sen-"

Monologunu itaatk  r seyircilerinin   n  nde bitirmek zorunda kalacaktı.   zini s  rmem gereken kaotik bir teyzem vardı.

FARROW

T-MINUS 4 GÜN.

"D "Sizce dört gün içinde gelir mi çocuklar?"

Hayatımdaki erkeklerin önünde, babamın mezarının yanındaki çimlere tüneyerek oturdum. Vezzali yanıma yayılmıştı, başı dizimdeydi, hatta

Küçük bedeninin yarısını havaya kaldırırken.

"Yani, gerçekçi olmak gerekirse, sadece otuz gün. Yapımı daha uzun süren ucuz şaraplar içtim."

Sırt çantamdan kalem ararken bir kutu bilgi kartını kucağıma attım.

"Oops. Onun hakkında kötü bir izlenim bırakmak istememiştim baba. Zach harika biri. Kenarları kaba, biraz *tuhaf* ama onun en sevdiğim yanı da bu."

Bunu ertelemeyi bırak, Farrow.

İçimi çektim.

Elbette babamla Zach hakkında konuşmak istiyordum, ama çoğunlukla yapmamız gereken gerçek konuşmadan kaçınmak için bir bahaneydi.

"Sanırım ciddileşme zamanı geldi."

Dizlerimi çeneme doğru çekerek Vezzali'yi atılmış ceketimin üzerine koydum.

"Seni ziyaret etmediğim için özür dilerim. Söyleyecek çok şeyim var ve her kelimesi beni korkutuyor."

Esinti arttı, kış sabahında daha da serinledi.

"Hiç bilmediğim tüm bu fedakarlıkları yaptığın için üzgünüm. Benim eskrimci olmam için çok şeyden vazgeçtiğin için üzgünüm. Ben de o eskrim kariyerini muhteşem bir şekilde mahvettiğim için üzgünüm. Benden utanıyor musun?"

Bir rüzgâr bana çarptı ve kalemimi bir metre uzağa fırlattı. "Tamam, tamam. Artık kendine acımak yok. Anladım."

Sırıtaım mı ağlayayım mı bilemedim, onun yerine boğazımı temizledim. "Ölmeden önce seni göremediğim için üzgünüm.

Gelmediğim için üzgünüm.

gömülmeni engellemek için. Her zaman yakılmak ve küllerinin şirketimizin adını seçtiğimiz dondurmacıya serpilmesini istediğini biliyorum. Artık Maryland'de hizmetçilik yapmak istemediğim için üzgünüm. Ve en önemlisi, şu anda sana ne kadar kızgın olduğum için özür dilerim."

Başparmağımla çenemi oynatarak zaman kazanıyor, bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğimi merak ediyordum. Babamın kafamın içinde konuşmak için tam da bu anı seçmesi garipti.

Sonunda ona ne kadar kızgın olduğumu fark *ettikten sonra*.

Sorun değil, Fae. Kızgın olmak kötü bir şey değil. Daha fazlasını hak ettiğini kabul ettiğin anlamına gelir.

Nefesimi tuttum ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

"Sana kızgınım. Tamam mı baba?"

O kadar kızgınım ki bazen nefes almakta zorlanıyorum.

Ayağa fırladım, adım atmaya başladım.

"Vera'nın beni istemediğini en başından beri bildiğin ve yine de onunla kaldığın için kızgınım. Beni istismar ettiklerinde beni korumadığın için kızgınım, işin ne kadar kötüye gittiğini bilmen gerekirken bile."

Çıplak bir ağaçtan düşen bir kar kümesi Vezzali'yi kollarıma bıraktı.

"Kaba."

Başını okşadım ve sanki onu neredeyse kara boğacak olan babammış gibi ileri geri yürürken onu taşıdım.

"Böyle şeylere kızmaya hakkım var. Beni korumalıydın. O aileyi ne kadar istemiş olursan ol, ben de senin ailenim. Ben de seni sevdim. Korunmayı hak ettim."

Ağlamak

istedim.

Gülmek.

Çılgılık atmak için.

Ama en çok da enerjim düştü.

Yere çöktüm, kızgın olmaktan bıkmıştım, her şeyi içimden atmak istiyordum, böylece öfkemi onunla birlikte gömebilirdim.

"Beni güvende tutma fikrinin beni dünyanın öbür ucuna göndermek olmasına kızgınım. Bu yüzden ölmeden önce seni göremediğim için seni suçluyorum. Sözünü tutmadığın ve son maçımı kaçırdığın için kızgınım. Ve o maç hayatımı mahvetti ve eğer Vera'yı en başta terk etseydin bu asla olmayacaktı."

Elim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı. Vezzali havladı, ruh halimi hissederek dilini yanağıma sürdü.

"Çok kızgınım. Ne zaman bunu düşünsem. Neden hayattayken beni ilk sıraya koymadın? Neden ölene kadar bekledin? Şimdi tek düşündüğüm

geriye sadece anılar kaldı ve onlar da *gitti*. Eşyaların? Rehinli. Kafamda hatırladıklarım? Zamanla kaybolup gidecek ve ben çok korkuyorum."

Seninle ilgili anılarım yok olduğunda, koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayacak mıyım?

Birine kendinizden bir parça vermenin sorunu buydu. Bir kez gittiler mi, bir daha asla geri alamazsınız.

Daha önce hiç fark etmediğim bir şeyi fark ederek gözyaşlarımda boğuldum. "Ve en önemlisi, kendini çok yalnız hissettiğin için üzgünüm. Bir eşle

Senden nefret eden bir adam, seni kullanmak isteyen üvey kızlar ve dünyanın öbür ucunda seni seven tek kişi."

Günün ilk karı yanağıma kondu. Duygularımın sıcaklığı karşısında eriyerek bir gözyaşı damlası gibi çeneme düştü.

Onu elimden kaçırdım, bilgi kartlarını ve sırt çantamı aldım ve Vezzali donmadan önce onunla birlikte arabaya koştum.

Prius'umla doğruca Happy Swirls'e gittim ve Vezzali'yi bir açık hava masasının üzerine yerleştirdim. Ben de banka oturdum. On yıldan uzun bir süre önce babamla birlikte oturup temizlik şirketi için potansiyel isimlerin bir listesini çıkardığımız banka.

Dusty Divas ve Minty Fresh (ben).

Crystal Clear ve New Beginnings (o).

Sabahın beşinde dükkân henüz açılmamıştı. Birkaç araba vızır vızır geçiyordu ama genel olarak Vezzali ve ben huzurun, sessizliğin ve ufukta belirmeye başlayan güneşin tadını çıkardık.

Bilgi kartlarını ve bir kibrit kutusunu çıkardım, babamın mezarı başında üzerlerine yazdığım kelimelere baktım.

Birlikte ilk eskrim müsabakamız. O kadar gururluydun ki neredeyse başka bir eskrimci babayla kavga edecektin. Kızının kaybetmesine bu kadar sevinmene gücenmişti.

Bayan Drake seni veli toplantısına çağırdığında, çünkü ona senin hep yüksekte olduğunu söyledim, ama benden daha uzun olduğunu kastetmiştim. Sonra beni sinemaya götürmüştün ve iki büyük kutu patlamış mısır yemiştik.

O zaman sana bebeklerin karınlarından çıkıp çıkmadığını sormuştum. Evet demiştin ve yıllarca karnından çıktığını varsaymama izin vermiştin çünkü öz annemin beni terk ettiğini bilmemi istememiştin.

Anı üstüne anı, onları beynime kazıdım. Teker teker.

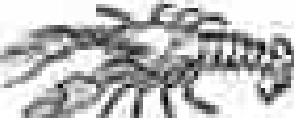
Babamın en sevdiğim parçaları.

Sonra onları yanımda getirdiğim teneke kutunun içine koydum, bir kibrit yaktım ve yakarak kül ettim. Rüzgarla birlikte havalandılar, babamın parçaları Happy Swirls'ün her tarafına saçıldı - külleri tam da istediği yere yayıldı.

Tenekede kalan küçük bir çay kaşığı külü, ilk koçluk kazancımla aldığım bir bileziğin madalyonuna döktüm ve babamdan bir parçayı sonsuza dek yanımda taşıdım.

"Eğer öbür dünya varsa ve her şeyi baştan yapmak için bir şansımız daha olursa, yine de babam olmanı isterim."

ZACH

T-MINUS 4 GÜN.

T Zaman bir lağım canavarı gibi kayıyordu.
Bir gün üç kış gibi geldi.

Tek yapmak istediğim, sürekli üzerime üzerime gelen duvarları tırmalamaktı. Celeste Ayi'den bilgi çalmak için ani bir aydınlanma yaşasam bile.

(Ayrıca, duyguların mantığı aptallık noktasına kadar gölgeleyebileceğini kim bilebilirdi? En sevdiğim bilimsel keşif değil - lanet olası kadını bulamasam da fark etmezdi).

Tüm dünü ve bu sabahı onu takip ederek geçirdim, sadece Natalie için, tüm insanlar arasında, altın vuruş yapan kişi olmak için.

"NEREDE LAN O?" Kısmen Natalie'nin sakız çiğneme sesini duymak için, kısmen de Celeste Ayi'nin ona yakınımnda ihtiyaç *duyduğum* tek zamanı mümkün olan en uzak yerdeki bir kaplıcaya kaçmak için seçmesi nedeniyle telefonuma kükredim.

"Celeste, Constance ile Chiang Mai'de." Natalie bir Kardashian'ın yapmacık sesine sahipti ve gerçekten de trilyonuncu kız kardeş olmasını umuyordum, böylece Los Angeles'a siktir olup gidebilir ve benden uzaklaşabilirdi. "Tayland'da bir şehir."

"Nerede olduğunu biliyorum." Paltomu omuzlarımdan yırtıp ön kapımı traktör büyüklüğünde bir bebek gibi tekmeleyerek kapattım. Ben Eileen'i arama çalışmalarımı hızlandırırken Ayi ve annemin başka bir yerde olmaları şüpheli bir şekilde uygun görünüyordu. "Orada ne işi var?"

"Meditasyon yaptığını söyledi." Dişlerinin arasında bir şey çıtırdadı. Profesyonelliği korumak için çok fazla.

"O meditasyon yapmaz." Aslında tapınaktaki tek anım, aşçımızın gittiği ve annemin orada yemek yememi istediği günlerdi.

"Bunu söyleyeceğinizi söyledi... Ve size denemeye karar verdiğini söylemek için. Noel'i kutlamadığı için evde kalmasının bir anlamı yokmuş zaten."

Ayakkabılarımı çıkardım. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Hmm." Natalie'nin sorumu düşünürken görünmez bir telefon kablosunu parmağının etrafında döndürdüğünü hayal edebiliyordum. "İşten çıkmadan hemen önce. Belki on iki saat önce falan?"

Eileen'in yıldız atlet kuzenlerinden birini köşeye sıkıştırıp bacağına Premier Lig geleceğini mahvedecek bir hasar vermekle tehdit ettikten hemen sonra.

Annem aklımı kaçırmak üzere olduğumu biliyor olmalı.

Hışımınla üst kattaki yatak odama çıktım. "Ve sen bana söylemedin?" "Şimdi söylüyorum."

Burnumun kenarını sıktım. "Hangi otelde kalıyor?"

"Bilmiyorum-"

"Evet, biliyorsun. Bu kadar saçmalık yeter. Kişisel seyahat ayarlamaları için sana ekstra para ödediğini biliyorum."

Natalie inledi. Kadın kafa büyüklüğünde bir hemoroid kadar sevimliydi. "Tamam. Sana otel linkini gönderirim."

"Uçağımı hazırlayın. Ben oraya gidiyorum."

Özel jetimle gidiş-dönüş yaklaşık 36 saat sürecekti, bu da bana onunla pazarlık yapmak ve Farrow'a zamanında dönmek için yaklaşık iki gün bırakacaktı.

Sıkı kestim ama olması gerekiyordu.

Hızlı bir yolculuk için bavullarımı ve gerekli eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki istenmeyen bir sessizlikle karşılaştım. Genelde en sevdiğim sesti.

Tabii erken bir yenilgi hissi eşlik etmiyorsa. Takım elbise askımın önünde durdum. "Natalie?"

"Uh..."

"Tükür

onu."

"Uçağını aldılar."

"UÇAĞIMI MI ALDILAR?"

"Evet." En azından bundan utanmış gibi görünecek kadar terbiyeliydi. "İhtiyacın olmayacağını söylediler."

"Böyle bir varsayımda bulunmaları büyük cesaret."

Annemin planını hemen anladım. Kendimi ticari uçuşların üstünde gördüğümü varsayarak ona ulaşmamın mümkün olmadığından emin olmak istiyordu.

Telefonumu indirdim ve bir mesaj attım.

Zach Sun:

Bir uçağa ihtiyacım
var. EN KISA ZAMANDA.

Romeo Costa:

Dallas benimkini aldı.

Romeo Costa:

O ve Frankie, Constance'ın izniyle İtalya'da peynir tadım turuna çıkarlar.

Ollie vB:

Birileri bu Noel'de kendini hayırsever hissediyor.

Ollie vB:

Constance bana Berlin'deki özel bir seks şovuna bilet aldı.

Ollie vB:

Tabii ki gitmem gerekiyordu.

Annemin ne kadar titiz olması beklenir.

Ticari bir uçuş her yöne iki saat daha ekler. Kısa bir aktarma da dahilse dört saat.

Telefonumu tekrar kulağıma götürdüm.

"Natalie." "Evet?"

"Bana Chiang Mai'ye bir uçuş ayarla. En erken müsait olana."

"Noel *günü mü?* Bu bir görev olacak." Bilgisayarında tıklamaya başlamıştı bile. "En erken olanında hiç business koltuk kalmamış. Sadece ekonomi."

"Rezerve et."

Diğer hattan duyulabilir bir soluk sesi kulağıma geldi. Gerçekten de genel toplumdaki bu kadar uzak mıydım?

"Emin misin?"

"Eminim," diye cevap verdim aynı tonda. "Tamam."

Hemen rezervasyon yap."

"Teşekkür ederim. Oh, ve

Natalie?" "Evet, Bay Sun?"

"Bu kovulduğunuzu bildiren tebligatınızdır. İki hafta şimdi başlıyor."

"Bunu bana yapamazsınız." Nedenini bile sormadan çılgılık attı.

Son birkaç haftadır yanımdan geçip gittiğinden habersiz, onu kovmayı hatırlayamayacak kadar berbat durumda olduğum için şanslıydım.

"Yapabilirim. Spermimi çalmaya çalıştın."

"Başarısız-" Ama cümlesini bitiremedi. "Mutlu Noeller. İşe geri gelme."

ZACH

T-MINUS 3 GÜN.

Ollie vB:

Çayım var.

Romeo Costa:

Hayır, teşekkür ederim.

Romeo Costa:

Bana sunabileceğiniz her türlü sıvıyı muhtemelen iğrenç olduğu gerekçesiyle reddediyorum.

Ollie vB:

Dedikodudaki gibi çay.

Ollie vB:

Güneyli karın şu anda senden çok utanırdı.

Romeo Costa:

Olay nedir?

Ollie vB:

İyi arkadaşımız Zachary, bir B-sosyete BWI'dan geçerken

Kendi özel uçağı olmayan sıradan biri gibi
arkasından el arabası.

Romeo Costa:

Zach olduğuna emin misin?

Romeo Costa:

Çünkü o, Neptün kadar dünyaya yakındır.

Ollie vB:

Fotoğraf çekti.

Zach Sun:

Bu hiç de ürkütücü değil.

Romeo Costa:

@ZachSun, Bay von Buttered Bun'ın bu raporunu
doğruluyor musunuz?

Zach Sun:

Annem uçağımı çaldı.

Ollie vB:

[Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ev ödevi
bahanesi.

Romeo Costa:

Şu anda ticari bir uçağın içinde misiniz?

Zach Sun:

Ne yazık ki.

Ollie vB:

Bu en son ne zaman oldu?

Zach Sun:

Birinci sınıf.

Ollie vB:

Tanrım, nasıl bir şey bu?

Ollie vB:

Bize her şeyi anlat.

Ollie vB:

Filmlerde birkaç tane görmüştüm ama hiç binmemiştim.

Zach Sun:

Meşgul.

Yüksek

sesle. **Zach**

Sun:

Yiyecekler daha önce yaşlı bir aile
köpeği tarafından sindirilmiş ve kusulmuş gibi
kokuyor
tabağınıza.

Ollie vB:

Sanırım bunu okurken içimden biraz öldüm.

Ollie vB:

Business class nasıl?

Ollie vB:

Glamping gibi mi?

Zach Sun:

Hiç business sınıfı bilet kalmamıştı.

Zach Sun:

Ben ekonomi sınıfında uçuyorum.

Ollie vB:

Bizimle taşak geçiyorsun.

Romeo Costa:

Lütfen, Ollie. Tehlikeli madde kıyafeti olmadan
kimse aletinin yanına yaklaşamaz.

Zach Sun bir ek gönderdi.

Ollie vB:

Yüce İsa. Gerçekten otobüsle uçuyor.

Zach Sun:

Bu da aktarmalı bir uçuş.

Romeo Costa:

@ZachSun, bize neyin ve nerede bu kadar acil olduğunu söylemek ister misiniz?

Romeo Costa:

Diken üstündeyiz.

Zach Sun:

Tayland, Eileen'in yerini benim
anne ve teyze.

Romeo Costa:

İkisi de seni öldürecek.

Zach Sun:

Farkındayım.

Ollie vB:

Eğer yaparlarsa, kriyo odasını alabilir miyim?

Ollie vB:

Bu özel model stoklarımızda kalmamıştır.

Romeo Costa:

Burad Bir süredir tüm ay boyunca,
an ortalarda soruyorum
beri. yaktun.

Romeo Costa:

Düğüne devam edemeyeceğinizi anlamınıza ne sebep
oldu?

Zach Sun:

Farrow.

Ollie vB:

Peki ya cryochamber? Hayır mı?

Romeo Costa:

Onun için savaş, kardeşim. O buna değer.

Zach Sun:

Öyleyim.

Zach Sun:

Ve biliyorum.

Ollie vB:

Sanırım annen seni Mekong Nehri'ne attıktan sonra onu eve kendim sürüklemem gerekecek.

Romeo Costa:

Bir şeyin kalbinize girmeyi başardığını bilmek güzel.

Zach Sun:

O sadece kalbimde değil.

Zach Sun:

O benim damarlarımda.

ZACH

T-MINUS 3 GÜN.

Insanların benim isteğime boyun eğmesini hiç beklemedim.

Hayatım boyunca akranlarım bunu doğal olarak yaptı, sanki sadece var olduğum için kırılmaz bir emir vermişim gibi.

Kazadan sonra annem değiştiğinde, onun bir seksenlik halini evrenin kutsanmış bir hayatı dengeleme yöntemi olarak gördüm.

Şimdiye kadar.

Her şey boka sardı.

Ve *kimse* söylediğim hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Dört yatak odalı büyük havuzlu villaya girdim ve annemin Four Seasons Chiang Mai'de kaldığı süre boyunca tuttuğu yatılı asistanı uzaklaştırdım. "Neredeler?"

Peşimden koşmakla yardım istemek arasında bocaladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, öyle. Sun Yu Wen ve Zhao Yu Ting. Hangi oda?"

Makosen ayakkabılarım koyu renkli parkeyi dövüyordu. Doğruca özel güneşlenme güvertesine bakan açık balkon kapısına.

Nilüferlerden ve yemyeşil tropik ağaçlardan oluşan bir duvar, dikdörtgen şeklindeki havuzu gözden gizliyordu. Celeste Ayi büyük boy bir gölgelik yatağa yayılmıştı.

Bütün bir binayı şemsiye altına alacak kadar geniş kenarlı bir güneş şapkası yüzünü gizliyordu. Tropikal kokteyli yudumlarken kucağındaki *Vogue'un* bir sayfasını çeviriyordu.

Balkonun çift merdivenlerinden birinden indim ve ondan bir adım uzakta durdum. Asistan peşimden koştu ama ben daha uzun boyluydum, daha hızlıydım ve bir ömür boyu yetecek kadar öfkeyle doluydum.

"Zhao Yu Ting."

Dergiden başını kaldırdı, beni gördüğüne hiç şaşırılmamıştı. "Zachary. En sevdiğim yeğenim."

"Senin *tek* yeğenin."

Elini sallayarak bir sayfayı çevirdi. "Hatırlatma bana. Çeşitliliği sevdiğimi biliyorsun. Buraya uçuş nasıldı?"

Orada olduklarını nereden bildiğimi bile sormadı. Bu kadınlar istediğim bilgiyi almak için onları avlayacağımı biliyorlardı.

Bunun için Ayi'nin peşine düşmeyi düşündüm ama artık geldiğime göre kana susamışlığım bunu doğrudan atın ağzından duymak istiyordu.

Çenem titredi. "Annem nerede?"

Çok yorgundum, jet-lag olmuşum ve Farrow'la neredeyse bir aydır konuşmamıştım.

Celeste Ayi iç çekerek şapkasını tutan saten düğümü çözdü ve şapkasını yanına bıraktı.

Güneş gözlüklerini aşağı doğru eğerek bakışlarımı yakaladı. "Şu anda annenle konuşmak istemiyorsun."

"Neden olmasın?"

"Neden?" Öfkeyle bir elini boğazına götürdü. "Cevap çok açık değil mi? Hayatının en kötü hatasını yapmak üzere olduğunu düşünüyor."

"Bu aileyi utandırmakla mı ilgili? Çünkü benim tüm ailem üç kişiden oluşuyor. Ben de dahil."

"Saçmalık. Bizim geniş bir ailemiz var. En az iki yüz kişiyiz." Ayağa fırladı, arkamdaki zavallı asistana yan gözle baktı, sanki onun bana yumruklarla karşılık vermesini bekliyormuş gibi. "Ve hayır. Verdiği her güvenlik talimatını dinlemeye istekli biriyle evlenmezsen korkunç bir şekilde öleceğini düşünüyor. Natalie'nin beyninin kısa devre yaptığı ve Stefano Riccis'lerini doğrudan amiral gemisinden almak yerine alışveriş merkezinden aldığı zamanı hatırlıyor musun? Annen bir hafta boyunca çayına kırmızı ginseng katmıştı. El, ayak ve ağız hastalığının komplikasyonlarından öleceğinden korkmuştu."

Onu mutfağa kadar takip ettim. "Benimle dalga geçiyorsun."

Çoğunlukla, endişesinin kocasının ani ve şiddetli ölümünden kaynaklandığını düşünmüşümdür... ama annem gerçekten yanlış ayakkabı giyersem nalları dikeceğimi mi düşünüyordu?

"Sana yalan söyler miyim?"

"Evet. Her zaman."

Anaokulundaki her yılımı Potomac'taki tüm oyuncakçıların yandığına inanarak geçirmiştım, çünkü teyzem alışveriş merkezinde vakit geçirmeyi bana bakmaya tercih ediyordu.

"Belki." Ayi omuz silkti. Aslında umurunda da değildi. "Ama bu konuda yalan söylemiyorum Zachary. Aşık olmak kıyıda çok uzakta yüzmek gibidir. İçinde bulunduğun tehlikenin farkına vardığın an artık çok geçtir. Hiç yüzmek daha güvenlidir."

"Annem böyle mi düşünüyor?"

"Ona kendin sor. Hiç zahmet etmedin."

H a k l ı olduğunu fark ederek donakaldım. Annemle ciddi bir şey konuşma fikri bende adımı değiştirip Alaska'ya taşınma isteği uyandırdı.

Zaten soğuğu hissetmiyordum.

Yani, Farrow'dan önce.

"Beni sevgisiz bir evliliğe zorlamak mirasımızla ilgili değil mi?"

"Miras mı? İtibar mı?" Ayi elini sallayarak espresso makinesini çalıştırdı. "Chiang Mai'deki her ailenin mirasını devam ettirecek kadar etkileyiciyim. Bunu yapmak için bir Fortune 100 CEO'suna ihtiyacımız yok. Size hiç biraz sıkıcı olduğunuzu söyleyen oldu mu? Eğer bir şey varsa, *bu* bizim itibarımızı düşürüyor."

"Oyalıyorsun." Bardağı elinden kaptım, yere koyarken kahverengi sıvıyı tezgâhın her tarafına bulaştırdım. "Ve gitmiyorum. Annemin nerede olduğunu da söyleyebilirsin."

"Ugh." Gözlerini devirdi, tezgahdaki jackfruit, longan ve lychee arasında tartıştı. "Ustaya yüz bakımı yaptırıyorum. Seni ona yönlendirdiğimi söyleme."

"Teşekkür ederim, Ayi."

"Rica ederim, shă háizi."

Geniş koridoru adımlayarak ana yatak odasının kapısını çaldım. Yanıt gelmedi.

Bu sefer daha yüksek sesle çaldım. Diğer taraftan bir iç çekiş geldi.

"Eğer oğlumsa, ben burada değilim. Oda servisiyse, kapıya bırak."

Ona servis yapılmak üzereydi. Güzel bir gerçeklik dozu.

Ağır kapıyı iterek açtım ve annemle yüz yüze geldim. İki genç kadın masöz ona hizmet ederken, annem bir masaj masasının üzerinde yüzüstü yatıyordu.

Önündeki dizüstü bilgisayarında yazı yazarken bir havlu onu korudu - neyse ki.

Meditasyonmuş, hadi oradan.

Bu kadın benim daha fazla seks bağımlısı arkadaş aradığım gibi huzur arıyordu (üzgünüm, Ollie).

Tek çocuğunu gören anne kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Oh." Kadınları uzaklaştırarak oturur pozisyona geçti. "Sensin."

"Anne." Gülümsüyormuş gibi yaparak kollarımı açtım. Bu arada, hayatım kül olurken onun bu ani seyahatine duyduğum öfke tavan yapmıştı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Bacak bacak üstüne attı, kadehini dudaklarına götürdü ve pipetinden yudumladı. "Annemi görmekten mutlu olmaman beni derinden yaralıyor."

Masaj masasının etrafında dönerek yüzüne odaklandım. "Hayatımdaki her türlü mutluluk şansını mahvetmeyi seçmiş olman beni derinden yaralıyor."

Suyu içerken boğuldu, gözleri benimkilerle buluşurken öksürdü. Daha önce onunla hiç yüzleşmemiştim. Her zaman samimi, anlayışlı ve itaatkârdım.

Kocasını öldürdüğüm için özür dileme şeklim.

Annem fincanını yere koydu. "Affedersiniz?"

"Aslında mazeretli değilsiniz." Havuza bakan pencerenin altındaki banka oturdum. Bu uzun bir konuşma olacaktı. "Babam öldüğünden beri, onu öldürmemi telafi etmek için mükemmel bir evlat olmaya çalıştım."

"Onu sen öldürmedin-"

"Ben yaptım ve bunu biliyoruz. Kazadan sonra arabanın onun tarafı çoğunlukla hasar görmemiştir. Eğer orada kalsaydı, hayatta olurdu. O tırmık benim göğsümü delmeliydi, onunkini değil."

Yutkundu ve arkasını döndü. Çirkin gerçek karşısında söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Kederinden kurtulduktan sonra-"

"Yapmadım." Bornoğunu silkti ve gözlerini duvara dikti. "Kederimden kurtulamadım."

"Yeterince makul." "Sen tekrar işlevsel hale geldikten sonra," diye düzelttim, "Ayi ve ben tekneyi sallamamaya karar verdik. Bir nüksetmeyi tetiklemek istemedik."

"Ben kırılmadım." Kollarını kavuşturdu, hâlâ olanları kabul edemeyecek kadar inatçıydı. "Benim hiçbir sorunum yok."

Onu görmezden geldim ve komodine doğru ilerledim. "O zamanlar, bu yazılı olmayan sözleşmeyi imzalamanın beni mantıksız taleplerin ardından mantıksız talepleri takip edeceğim bir hayata mahkum edeceğini bilmiyordum. Onlarla aynı fikirde olduğum için değil, günahımın kefareti ödemedim gerektiği için."

"Sen günahkâr değilsin." İşaret parmaklarını şakaklarına götürerek masaj yaptı. "Kefaretini ödemen gereken bir günah yok."

"Var, ama bunun kefareti ödemeni bitirdim. Eileen'le evlenmeyeceğim." Annem masaj masasından kalktı. "Eileen güvende."

"Eileen bana göre değil."

Aslında, Eileen Tanık Koruma'da kariyer yapmak için daha uygun.

"Peki o kadın kim?" Annem bana doğru döndü ve başparmağını göğsüne sapladı. "Kazadan beri, senin güvende olduğundan emin olmak için tüm hayatımı yeniden düzenledim. Kazadaki gibi bir şey bir daha olmasın diye. En güvenli yemekleri yedin, en güvenli kalabalıklarla vakit geçirdin, en güvenli arabaları kullandın. Ve şimdi kendine bir bak. Yaşıyorsun."

"Evet, hayattayım. Ama aynı zamanda mutsuzum."

Farrow'dan önce.

"Bu da nereden çıktı?" Annem sanki artık muhatap olmak istemediği bir hizmet sağlayıcısıymışım gibi burnunu kıvırdı. Ama ben onu anladım. Sinirlerine dokunmuştum. "Bu sadece düğün öncesi gerginliği. Düğünden sonra geçecektir."

Başımı sallayarak onu durdurmak için avucumu kaldırdım. Yüz yüze duruyorduk. O kadar yakındık ki her zaman tenine sinen hafif parfümün kokusunu alabiliyordum. Hindistan cevizi yağı ve kiraz çiçeği.

"Nişanı bozuyorum. Tartışma bitmiştir. Bu küçük konuşmayı bu yüzden yapmadım. Sadece gafil avlanmış gibi hissetmeni istemedim."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. "Ne tarafından gafil avlandın?"

Onu hiç böyle görmemiştim. Kıp kırmızıydı, boynundaki deri pürüzlüydü, sanki konuşmamıza karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyordu.

"Nişanlılığımı sona erdirmeyi kabul etmezsen, seninle bağlarımı koparacağım gerçeğiyle."

"Ne?" Gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Bunu yapamazsın. Ben senin annenim."

Elini omzuma koydu. Onu üzerimden çektim. Aklının başına gelmesini gerçekten umuyordum. İlişkimizi koparmak bana hiç zevk vermedi.

Günün sonunda, kocası öldüğü için bunu yaptı, tıpkı benim babamı kaybettikten sonra deriden, yağmurdan ve arabalardan kaçtığım gibi.

"Sevmediğimi bildiğin biriyle evlenmem için bana duygusal şantaj yaptığında kendini bu şekilde tanımlama hakkını kaybettin. Bunu yapmana izin verdiğim için sorumluluğumu kabul ediyorum, ama hata yapma, bir daha asla korkularının mutluluğumu belirlemesine izin vermeyeceğim."

Ya da kendi travmamı, bu konuda.

Annem bocaladı, söyleyecek söz aradı ve bulamadı.

Komodinin üzerinden telefonunu aldım ve Eileen'in yerinin içinde olduğundan emin bir şekilde salladım. "Oh, ve o kadının adı Farrow. Ve onu karım yapmayı planlıyorum."

Söyleyeceklerimi söyledikten sonra döndüm ve kapıya yöneldim. Mokasenlerimin gümbürtüsü ürkütücü sessizlikte yankılandı.

Aniden, bir çift ayak onlara katıldı.

"Benimle bağlarını koparamazsın." Annem gömleğimin kolunu tutmaya çalıştı. Nemli pençelerinden kumaşın içine ter sızıyordu. "Ve kesinlikle o kadınla evlenemezsin."

Koridorda dönerek ona dişlerimi gösterdim. "Ben kararımı verdim."

Bu sefer hızlandım.

Bir çığlık atarak peşimden koştu. Oturma odasında merakla başını eğen Celeste Ayi'nin yanından geçtik. Çıkışı açtım ve annemin arkamdan gıcırdadığını duyduğumda merdivenlerden inmeye başladım.

"Bekle."

İçimden hiçbir şey dönüp ona zaman ayırmak istemiyordu, özellikle de yaklaşan son teslim tarihini düşününce. Yine de ayaklarımın üzerinde dönerek onu merdivenlerin başında izledim.

Cübbesinin yakalarını kavradı, diğer elini kapının pervazına dayadı. Sanki kendini ayakta tutamıyormuş gibi.

Çalıntı telefonunu daha sıkı kavradım. "Ne?"

"Yapamam..." Gözlerini kapattı. Sonra sessizlik.

Saatime baktım. "Ne yapamazsın?"

Eileen ile nişanı bir an önce sonlandırmam gerekiyordu. "Yapamam..."

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. Geniş ve şişkin.

Bir an için şaşırılmış görünüyordu, sanki görmeyi beklemediği bir şey görmüş gibiydi.

"Çıkar ağzındaki baklayı anne."

Ama bana cevap vermek yerine, ilk adımını atmaya çalışan bir geyik yavrusu gibi bacaklarının üstüne yığıldı, yere yuvarlandı ve öldü.

ZACH

T-MINUS 3 GÜN.

T Burada hem iyi hem de kötü haberler vardı.

İyi haber annemin ölmemiş olmasıydı. Vicdanım için iyi, onun sağlığı için iyi, her yönden olumlu.

Kötü haber ise şu anda Chiang Mai'deki bir hastanede, iptal edilmiş bir Amerika'ya dönüş biletiyle oturuyor ve annemin geçirdiği kalp krizinin ardından uyanmasını bekliyor olmamdı.

"Sana Eileen konusunda onunla yüzleşmemeni söylemiştim. Onu neredeyse öldürüyordun." Celeste Ayi, tepeden tırnağa Chanel giymiş, elindeki telefonla internetten alışveriş yaparak küçük odada volta atıyordu. "Sanırım az önce bir çift Moda Operandi Louboutin buldum. Kimse ikinci el olduğunu anlamaz, değil mi?"

Annemin yatağının yanında oturmuş, telefonumun ekranına bakıyordum. "Doktorlar bunun küçük bir kalp krizi olduğunu söyledi."

Birkaç saat önce annemin telefonundan Eileen'in yerini bulmuş ve ne olur ne olmaz diye önümüzdeki bir hafta boyunca her dönüş uçuşunda yer ayırtmışım. Annemin uyanması uzun sürerse diye. Ve özel bir uçak bulamazsam diye.

Bu eşsiz ekonomi deneyimini bir daha yaşamamın imkânı yoktu.

"Evet, ama taburcu olana kadar onunla kim kalacak?" Celeste Ayi pencerenin önünde durdu, hâlâ tasarımcı çalıntıları arıyordu. "*Ben*. Ve yoğun bir Noel sezonu geçiriyorum. Bir sürü etkinliğe davet edildim."

"Hayır, değildin."

"İyi, ben değildim. Ama insanların artı biri olarak davet edildim."

Telefonumu hastane yatağının yanındaki sehpa koydum ve parmağımla dokundum. Teyzemin sosyal faaliyetlerini umursamadığımı söylemek hafif kalırdı.

Düşündükçe, annemle evlilik konusunda yüzleştiğim için pişmanlık duymam daha da zorlaşıyordu. Elbette onu burada istemiyordum. Ve elbette, hayatının gerçekten tehlikede olmadığını bildiğim halde bunu düşünmek kolaydı.

Ama sonunda döngüyü sona erdirmiştim.

Buradan devam edebiliriz. Belki eski ilişkimize bile dönebiliriz.

Babam ölmeden önce.

Celeste Ayi volta atmayı bıraktı ve bana döndü.

"Zachary?" "Evet?"

"Sence gidip kendime bir çanta almalı mıyım? Ne de olsa burada uzun süre kalacağım."

"Bu iyi bir fikir. Önümüzdeki beş saat içinde buradan ayrılmayı umuyorum." Aslında Farrow'u yakalamak istiyorsam buna ihtiyacım vardı.

"Otelden bir şey istiyor musun?" Celeste telefonunu Birkin'ine yerleştirdi. "Atıştırmalık? Tuvalet malzemeleri? Görgü kuralları?"

"Her açıdan iyiyim." Ekranıma bakıp özel kiralama şirketinden geri dönüş bekleyerek onu başından savdım. "Görgü kuralları dışında. Ama açıkçası, bunu umursayacak durumda değilim."

Celeste Ayi ağzının bir köşesini kıvırdı ve gitmeden önce kapıda durdu.

Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Değişmişsin." "Nasıl yani?"

"Sen..." Doğru kelimeyi düşündü. "*İnsan*." "Tamam."

Omuz silkti. "Nefret etmiyorum, biliyorsun." "Umurumda değil."

ZACH

T-MINUS 2 GÜN.

Two saat.

Uçağım iki saat içinde kalkacaktı. Doğruca İtalya'ya, Eileen'in Celeste Ayi'nin ikinci eski eşine ait lüks bir malikanede yaşadığı yere. Koca.

Yedi dakikadan fazla sürmeden onunla nişanı bozmak, sonra da yirmi dört saatten biraz az bir süre kala jete atlayıp Potomac'a dönmek niyetindeydim.

Gözleri kapalı, cildi solgun ve parlak olmayan annemin hareketsiz görüntüsüne baktım. Birkaç yüzyıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Yine de huzurlu görünüyordu.

Sonunda rahatladım, kaybımızın ağırlığı üzerimden kalktı.

Annemin gözleri kapaklarının altında sağa sola hareket ediyordu. Onu izlerken öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım.

Hemşireler, olay yerindeki sağlık görevlisinin verdiği kırık kaburgayla mücadele etmek için ona ağzına kadar ağrı kesicilerle dolu ilaçlar pompalamıştı. Muhtemelen enflasyondan daha yüksekti.

Gözleri karanlık odada çırpınarak açıldı. Ona bağlı olan makine sabit atışlarına devam etti.

İyi bir evladın o anda ne yapacağını bilmiyordum. Bu konuda pek tecrübem yoktu.

Eğer roller tersine dönseydi ve Farrow hastane yatağımın üzerinde dursaydı, elimi tutmasını isterdim.

Yine de benimkini yanımda tuttum.

Ne de olsa, Octi ile ilişkiye itiraz ederse annemi ilişkiyi kesmekle tehdit etmişim.

"Hastanedesin." Arkama yaslandım ve onun uyandığını gördüğüm için gerçekten de büyük bir rahatlama hissettiğimi fark ettim. "Nasıl hissediyorsun?"

Annem dudaklarını yalamak için dilini uzattı. Onun yerine bir homurtu kaçtı, hareket şu anki durumu için çok görevliydi.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Daha iyi oldu."

Hiçbir şey söylemedim.

Annem sanki yapabileceğinden emin olmaya çalışıyormuş gibi nefes aldı. "Bana ne oldu?"

"Küçük bir kalp krizi." Ellerimi ceplerime soktum. "Doktorlara göre çok hafif. Şu anda Chiang Mai'nin en iyi özel sağlık kuruluşundasın ve günün her saati gözetim altındasın. Celeste Ayi otelde, bir çanta hazırlıyor. Kalp atış hızını izlemek ve bazı genel kontrollerden geçirmek için beş gün kalmanızı istiyorlar."

"O zaman neden kendimi bu kadar *sersemlemiş* hissediyorum?" Yutkundum ve sanki tek bir hareket bile dayanılmaz bir acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ve korkunç bir acı içinde?"

"Sağlık görevlileri villada kalp masajı yaptı. Göğüs kompresyonu bir kaburgayı kırdı. Tehlikeli olmaktan çok acı verici. Aslında, hiç de tehlikeli değil. Sadece bir rahatsızlık. İsterseniz bu düğmeyle daha fazla ağrı kesici pompalayabilirsiniz." Elini tuttum ve yatağının köşesine sıkıştırılmış beyaz bir kumandaya yönlendirdim.

Annemin nefesi kesildi. Ağzı açık kaldı. Ona dokunduğumda neredeyse ciyaklıyordu. "Özür dilerim." Geri çekildim. "Acıdı mı?"

"Hayır." Başını salladı, büyülenmiş gibi bana bakıyordu. "Ben sadece... sen bana dokundun, Zach. Sen kimseye dokunmazsın. Baban öldüğünden beri."

"Farrow bana ten tene dokunmayı öğretti." Acı ve nostalji arasında bir yerde gülümsedim. "Çok fazla deneme yanılma oldu."

Garip anlar. Neşeli anlar.

Ve her birine ayrı ayrı değer verdim. Alt kirpiklerinin ucundan gözyaşları sarkıyordu.

"Ben..." Elleri titriyordu. "Elini tutabilir miyim? Hep istemişimdir."

Ama izin almak için beklemedi. Avucumu sıktı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Kuru, soğuk ten benimkiyle buluştu.

Elimin tersini buz gibi çatlamış dudaklarına götürüp parmak eklemlerime bir öpücük kondurduğunda tamamen hareketsiz kaldım.

İçimi tatsız bir titreme kapladı ama ne sinmeye çalıştım ne de geri çekildim. Kendimi duşa atmak ve sıcaklığı kaynayan bir çaydanlığınkine yükseltmek istemedim.

Sanırım iyileşmiştim.

Dokunmayı öğrendiğimde tüm sorunlarımın ortadan kalkacağını düşünmüş olmam ne tuhaf. Dokunmanın duygularla el ele gittiği hiç aklıma gelmemişti.

Ve dokunuşunu arzuladığım tek kişi binlerce mil uzakta, farklı bir kıtadaydı, muhtemelen yapabileceğini göstermek için bir timsahla kavgaya ediyordu.

Annem hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Bunu o mu yaptı?" Boğuk fısıltısını zar zor duyabiliyordum. "Sana tekrar mı dokundu?"

"Evet."

Hiçbir fikrin yok. Bana öğrenmeyi umabileceğimden çok daha fazlasını öğretti. "Ama... nasıl?"

Bu haber beyninin bir parçasını kırmış olmalı.

Psikologlara, terapistlere, doktorlara ve hatta hipnotistlere mega malikanesinin peşinatının tamamını yatırmıştı. Dünyanın her yerinden uzmanlar. Alanlarının en iyileri.

Hiçbiri bana yardım etmeyi başaramamıştı.

Azıcık bile.

"Çok basit." Elimi onun elinden çektim. "Ona dokunmayı tamamen karşı konulmaz hale getirdi. Bana sıcaklık, cesaret ve daha önce hiç görmediğim bir yaşam tutkusu gösterdi. Bana işi unutturdu. Boş başarıları unutturdu. Beni..." Farrow'la geçirdiğim zamana geri döndüm. Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. "Bana abur cubur yedirdi. Ve boktan bir bira içirdi."

"Oh, Zachary." Annemin sesi hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş gibiydi. "Bu son derece tatsız." Durakladı, yüzünde bir sırıtiş belirmeye başlamıştı. "Ama seni mutlu etti mi?"

"Beni heyecanlandırdı. Farrow'dan önce nasıl mutlu olunacağını unutmuştum. Onu geri getirmek için her şeyimi verirdim."

Annem battaniyeye sarılmış bacaklarına baktı. Kaşlarının arasındaki boşlukta bir kırıksıklık belirdi. Binlerce dolarlık yüz maskelerini yırtıp atan kadın sadece birkaç saat içinde on yıl yaşlanmıştı.

Dünyaya karşı çaresiz görünüyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek,

Zachary." Sessizce ona baktım.

Farrow'a evrende birinin benimle dalga geçtiğini düşündüğümü söylediğimde yalan söylememiştim. Uçağım doksan yedi dakika içinde kalkacaktı.

Geri sayım her saniye ilerliyordu.

Bu sırada ben de ölüm döşğinde olmayan bir itirafın ortasında otuyordum. Kaderin öyle acımasız bir oyunuydu ki, sonsuz fırsatlara rağmen

Bu tartışmayı evde yapsaydık, tatsız öğle yemekleri üzerinden hava durumu ve stokları tartışmayı seçerdik.

"Ne oldu?"

"I..." Annem öksürüğünü bastırmak için yumruğunu dudaklarına götürdü. Elinin arkasında mavi ve mor damarlar tanıdık bir harita gibi uzanıyordu. "Farrow'a ona iyi davrandığım için saygı duyuyorum."

"Rüşvet girişiminin ötesinde mi?"

Evet, buna şahit olmuştum. Farrow'un ilk gününde cumbalı pencereden.

Onun çeki reddedişini görmek bende merak uyandırmıştı.

"Evet. Onu senden uzaklaştırmak için birkaç küçük numara." Annem örtülü ayaklarına baktı. "Onları iyi savuşturdu."

"O böyle güçlüdür."

Belki de kızgın olmalıydım.

Kızmadım.

Öncelikle, bunu bekliyordum. Aslında, daha kötüsünü bekliyordum.

İkincisi, Farrow Ballantine kendini koruyabilirdi. Küçük zaferlerle büyürdü. Octi'yi sevdiğim kadın yapan her şey onun kalbiyle özetlenebilecekken, onun için her savaşa girmek anlamsız olurdu.

Güçlü, canlı, çelik kaplamalı ve sıcak.

Annem durakladı. "Bu arada parayı reddetti."

"Biliyorum."

"Seninle yaptığı anlaşma muhtemelen benim teklif ettiğimden daha kârlıydı." "Bunu ben de biliyorum."

"Peki onu bir servet avcısı olarak görmüyor musunuz?" "Hayır." Sesimde şüpheyi yer bırakmadım.

Soru cevaplandı.

Dava kapanmıştır.

Eğer ısrar ederse, tehdidimi yerine getirir ve giderdim. Kalıcı olarak.

"Onun bir servet avcısı olduğunu da düşünmüyorum." Annem elindeki kanülü parmaklıyor, gözlerime bakmıyordu. "Ama demek istediğim bu değil."

Saatime baktım, uçağımı kaçırma ve alıngan küçük *altın arayıcımı*la her türlü şansımı mahvetme ihtimali beni çılgına çevirmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha kötüsünü de yapabilirsin." Bana bakmaya cesaret edemedi.

"Sanırım Eileen sana yalan söylüyor."

"Ne hakkında?"

"Kişiliği, dokunmaktan hoşlanmaması, geçmişinden parçalar. İstediyinizi seçin."

Şok olmamıştım. Çoğunlukla, gerçek bir ilişkimiz bile yokken ayrılmayı reddetme suçundan dolayı onu zaten bok listemin en üstüne yerleştirdiğim için.

Fazladan herhangi bir olumsuz özellik sadece bir bonus olarak kabul edilebilir.

"Bir şey fark etmez. Nişan her zaman sahteydi. Onunla evlenmek gibi bir niyetim yok. Asıl soru, oğlunuzun bir yalancıyla evlenmesine neden izin verdiğiniz."

"Çünkü hayatını seninkinin etrafında şekillendirdi. Bunu yapmaya istekli biri, sizi güvende tutmaya istekli biridir."

"Güvende olmama gerek yok."

Sonunda bunun farkına varıyordum. Her dokunuşta. Her yağmur yağışında. O ölüm tuzağı Prius'la yaptığım her korkunç sürüşte.

Kendimi her geri çektiğimde, bir insan olarak daha da küçüldüm. Hiç sıçramamak kadar sıçramak da riskliydi.

"Biliyorsun." Öne doğru atıldı, bağırmayı *ya da* istediği yere hareket etmeyi tam olarak başaramıyordu ama yapabilseydi yapacağını biliyordum. "Sen benim dünyamda kalan tek şeysin. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmiyorum. Bunun farkında değil misin?"

"Tabii ki biliyorum."

Kullandığım dil için beni uyarmadı bile, derdini bana anlatmakla meşguldü. "Güvende olman gerek. Baban hayatta ve mutlu olmanı isterdi."

"Mutlu olacağım. Farrow'a sahip olduğum sürece. Yaşamaya gelince..." Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırarak durakladım. "Her an mükemmel olacağıma söz veremem ama hayatın değerli olduğunu kesinlikle öğrendim." *Oliver'ın sözde dersi sayesinde değil.* "Gereksiz riskler almayacağım. Ama hata yapmayın, korkup sinmeyeceğim de."

Topuğumun fayanslara vuruşu beni ürküttü. Annemden ayrılma ihtimalinin beni ne kadar üzdüğünü fark etmemiştim.

Gerçekten, kazadan önce aramızda inanılmaz bir bağ vardı.

Annemin bir yabancı gibi davrandığını her gördüğümde, gizli çocukluk anıları zihnimi kurcalıyor, öfkemi parçalıyordu. Gece geç saatlere kadar süren filmler. Sürpriz atari randevuları. Kendi mantını kendin yap geceleri. Romeo bile evimize taşınmak istemişti.

Kabul ediyorum, başka sebepleri de vardı.

Nefesimi tutarak annemin cevabını bekledim.

Hayatımı istediğim gibi yaşamama izin ver. Benim için mutlu ol.

Çenesini boynuna doğru indirdi. "Beni kesip atmaman için ne yapmam gerekiyor?"

İşaret verildiğinde, kalp atış hızı monitöründen gelen bip sesleri hızlanarak devam etti.

Hemen cevap verdim. "Nişanımın sona erdiğini kabul et."

"Tamamdır."

"Farrow'u kabul et." Bu kez elini avucumun içine aldım ve avucumun üzerine koydum. "Ve sonunda onu kendi kızın gibi sev. Onun hiç ailesi olmadı anne." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Hiç anne eli tutmadı. Söz veriyorum, onu tanıdığında, *gerçekten* tanıdığında, sen de onu benim kadar seveceksin."

Annem boştaki eliyle avuç içlerimizin birbirine değdiği yeri izledi, neredeyse donup kalmıştı. "Onu gerçekten seviyor musun?"

"Evet." Tereddüt yok. Sadece kolay gerçek. "O burada olmadığında tamamen dengesizleşiyorum."

Annem bir süre sonra elimi sıktı ve gözlerini benimkilere dikti. "Anlaştık."

"Ayrıca..."

Başını yastığa yasladı, dudakları bir iniltinin etrafında şekillendi. "Dahası da mı var?"

"Son şey. Söz veriyorum." *Ve en çok direnebileceğiniz şey.* "Yardım almanı istiyorum. Anksiyeten için."

"Benim kaygım yok."

"Var."

"Hap almayı reddediyorum."

"Başka yöntemler de var, ancak bir doktor öneriyorsa ve haplar en iyi seçenekse, iyileşmek için her şeyi yapacağınızı bilmem gerekiyor. En azından size yardım edebilecek nitelikte biriyle konuşmanızı istiyorum."

Kalp atış hızı monitörü çılgına

döndü. Başını iki yana salladı.

"Ama-"

"Ya hep ya hiç anne."

"Peki." Nefes alıp verdi ve bir süre gözlerini yana dikti. Sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Her on saniyede bir saatine baktığınızı görüyorum. Jeti al. Git karını getir, Zachary."

FARROW

T-MNUS 1 GÜN.

T Öleceğim yer orası olacak.

Kimse'nin girmesine izin verilmeyen kutsal, daha önce hiç görülmemiş sanat galerisinde. Cansız epoksi zemine yayılmış. Etrafı çevrili

paha biçilmez sanat tarafından. Kan sıçramaları ürkütücü siyah-kırmızı Jackson Pollock ile kamufle edilmiş.

En azından, Zachary Sun'ın beni neden o ürkütücü yeraltı garajına gönderdiğine dair tek bir alternatif açıklama bulamadım.

Haftalar boyunca Romeo ve Oliver'ın stüdyoma getirdiği her eşyayı kataloglamıştım. Hiçbir şey kaybolmadı ve başka hiçbir şeye sahip değildim.

Asla sahip olamayacağım şeyleri bana göstermek için burada olmamı istemiş olamaz.

Asansörden sürünerek çıktım, yarı yarıya bir şeyin üzerime atlamasını bekliyordum. Elektronik anahtar diğer taraftaki bir yuvadan dışarı fırladı ve bende irkilmiş bir çığlık uyandırdı.

"Hoş geldiniz, Bayan Ballantine."

Ve girişteki robotik yapay zeka sesinden bir ciyıklama daha.

İki cam çift kapı kayarak açıldı ve beni ana mekâna davet etti. Eğer bu onun gelin avı gecesi olsaydı, bu kaleye asla giremezdim.

Projektörler yerdeki beyaz okları aydınlatıyordu. Galerinin en uzak ucuna götürüyorlardı. O kadar derindi ki, bulanıklığın ötesinde bir şey seçemiyordum bile.

"Lütfen, rehberli yolu takip edin."

Bir okun üzerine bastım, ayaklarımı doğrudan sütunun üzerinde tuttum, sanki bir halat köprüsündeki tahta bir kalasmış gibi. Yanlış bir adım ve *vamoosh*.

Heykellerin, tabloların, çukurların ve koridorların yanından geçerken, adımlarıma odaklanıp her şeyi özümseyemeyecek kadar dikkatim dağılmışken, çizgiden sapıp beş milyon dolarlık bir şaheseri kırma düşüncesi aklımın bir köşesine takıldı.

Son oka ulaştığımda yukarı bakmaya cesaret ettim. Düzinelerce kutu, tüp ve raf galerinin boş olan bölümüne dağılmıştı.

"Lütfen eşyalarınızı toplayın, Bayan Ballantine."

Kendimi gülünçlüğü'n elli tonu gibi hissederek kendimi işaret ettim. "Ben mi?" "Evet."

"Oh."

Bir cevap beklemiyordum. Bu konuda bir planım da yoktu. Aslında, tüm bunları dışarı çıkarmak için bir nakliye kamyonuna ve bir ekibe ihtiyacım var.

Yine de merakıma yenik düştüm. Rastgele bir süet kutuyu parmaklayarak kapağını açtım.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Kırmızı saten denizinde altın rengi bir şey yüzüyordu.

Mümkün değil.

Bir anda kaptım ve hayranlıkla bakmak için yaklaştırdım. "Babamın serçe parmağı yüzüğü."

Saf altın bir dev.

Doğal olarak Vera, iki yıl önce değerli eşyalarının ilk partisiyle birlikte bunu da açık artırmaya çıkarmıştı.

Başparmağıma geçirdim. Hâlâ gevşekti ama ne pahasına olursa olsun takmaya karar verdim. Robotik ses o anı böldü. "Bay Sun, Bay Sun'ı ülkesine geri gönderdi.

Ballantine'in eşyaları."

Bu beni harekete geçirdi.

Sanat rafına koştum. Babamın replika tabloları alfabetik olarak sıralanmış otuz kadar sırayı kaplıyordu. Da Vinci'nin *Salvator Mundi'si* bile. Sanki Zach'in milyar dolarlık koleksiyonu kadar özen gösterilmeyi hak ediyormuş gibi, galeri sınıfı bir tasnif rafına yerleştirilmişti.

Zachary Sun, Vera'nın sattığı her eşyayı toplamayı başarmıştı. Rolex, mücevherler, antika porselenler.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Çok fazla zaman ve çaba gerektirmiş olmalı.

Bunu planlamaya ne zaman başladı?

Neden bunu planlamaya başladı?

İstesem de dudaklarımdaki şapşal sırıtışı silemezdim. *İstemedim* için. Son otuz günü o lanet anahtardan korkarak geçirdiğimi düşününce.

Ne kadar korkaksın, Fae. Daha iyi bilmen gerekirdi. En iyi hediyeler hiç beklemediğin şekilde paketlenir.

Başımı geriye doğru eğdim ve bir kamera görene kadar odanın köşelerini taradım.

Yanıp sönen kırmızı bir ışık bana göz kırptı.

Ben de el salladım. "Teşekkür ederim, Zach. Gerçekten."

Sonra başka bir kutuya koştum ve başım dönerek kapağını açtım.

Babam ve Vera'nın yatağının yanındaki komodinin üzerinde iki muhabbet kuşunun mozaik heykeli dururdu. Venedik'teki dördüncü balayları sırasında bu parçaya kafayı takmıştı.

Bu, satıcıdan bir mektupla birlikte geldi. Ağır kart stoğunu zarftan çıkardım.

Bay Sun,

Sanat zenginliğiniz içinde bir kuruşa denk gelen bir meblağı vermekle tehdit edilmekten hoşlanmıyorum.

Gelecekte, benim çok daha mütevazı koleksiyonumu çalmak isterseniz, kibarca değiş tokuş yapmanızı öneririm.

*Saygılarımla,
William St. Eve*

Not: Dünyadaki tüm koleksiyoncuları tehdit ederek mi bu kadar geniş bir koleksiyona sahip oldunuz?

Kamran Izadi geçenlerde bana, sizin bir Istakoz Telefon replikası da onun evinden.

Kutudan kutuya koşup onu bulmaya çalışırken topuklarım garajda gıcırıyordu.

Sonunda ıstakozu ortaya çıkardığımda göğsüme götürdüm ve daireler çizdim. "Bunu hep kendi odam için istemişimdir."

"Bir şey mi dediniz, Bayan Ballantine?"

Robot sesini duymazdan geldim, gözüme yalnız bir sehpa çarptı. Üzerinde tanımadığım, el oyması bir kutu duruyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi, kapağı açtım ve içindekileri görünce nefesim kesildi.

Kolye.

İşte, tüm ihtişamıyla.

Yemyeşil püskülü ve el oyması aslanı ile.

Doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kısarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Gerçekten buradaydı. Eğri büğrü kesilmiş püskülüne kadar.

Kolyeyi dudaklarıma götürdüm ve bir öpücükle mühürledim. Gözlerim kutunun tavanına sıkıştırılmış, elle yazılmış bir nota takıldı.

***Ben açgözlü bir piçim, Farrow
Ballantine. Benim için yeterli olman her
şeyi anlatıyor.
- Z***

ZACH

T-MINUS 1 GÜN.

E İtalya'ya indiğimde yağmur da mutsuzluğuma mutsuzluk kattı.
Merdivenleri tavus kuşu olmadan indim, bir tane bulmak için zamanım çok kısıtlıydı.

Rolls Royce Droptail'in açık arka kapısının önünde bir şoför duruyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Geçmişini derinlemesine araştırmadım.

Ve yakında, bu yabancının beni yağmurda sürmesine izin verecektim. Farrow için tüm kurallarımı resmen yıkmıştım.

El sallayarak onu uzaklaştırdım, içeri girip kapıyı kendim kapattım. "Casa al Mare. Beni oraya yarı zamanda götürebilirsen 10 bin."

Dört dakika.

Konuşmanın dört dakika içinde tamamlanması gerekiyordu. Bu bana Maryland'e dönmek, üstümü değiştirmek, duş almak ve Farrow'un izini sürmek için yeterli zamanı verecekti.

Sıra sıra yemyeşil villaların yanından geçtik. Güvenlik sistemimden gelen bir uyarıyı kontrol ederek hepsini görmezden geldim.

Farrow.

Galeride. Bir kız öğrenci gibi rastgele heykellerin etrafında dönüyorum.

Sonunda kolyeyi aldı. Sadece 30 gün sürdü. Ama beni konfor alanımın ötesine itmeseydi Octi olmazdı.

Rolls Royce, körfezin özel bir şeridine bakan kireçtaşı bir malikânenin önüne geldi. Kapıyı açtım ve araba daha durmadan arnavut kaldırımlı basamakları hışım ile çıktım.

Pachelbel'in "Canon in D" şarkısı arka tarafta bir yerden bangır bangır çalıyordu. Hoparlörleri çekip çıkarmayı umarak ağır notaları büyük terasa kadar takip ettim.

Onun yerine bir çellistle yüz yüze geldim.

Durdu, başını bana doğru eğdi, dağınık saçlarım ve iki günlük kıyafetim karşısında dudakları kıvrıldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Müzik kariyerinize devam etmek istiyorsanız, yayınızı bırakmanızı ve çenenizi kapatmanızı öneririm."

"Zee Zee." Eileen yoga matının üzerinde gerinerek asa duruşundan dağ duruşuna geçti. "Seni görmek ne güzel."

Zee Zee?

Bana takılan en kötü lakapların başında bu geliyordu.
Yukarıda Oliver'ın Rumpelforeskin'i ve Ayi'nin Zachy Poo Poo'su.

Selamını duymazdan geldim, yanındaki masaya doğru yürüdüm ve telefonumu bırakıp zamanlayıcıyı başlattım.

Durakladı ve onu işaret etti. "Nedir o?"

"Bu konuşmanın dört dakika içinde tamamlanması gerekiyor." "Ama-"

"İşimiz bitti diyebilirdim Bayan Yang, ama aslında hiç başlamadık." Telefonumu aldım ve zamanlayıcıya baktım. *3 dakika 56 saniye kalmıştı.* "Beklediğimden daha uzun sürdü."

Çıkışa yönelirken arkamda bir rüzgâr dalgası bıraktım.

Burası Celeste Ayi'nin ikinci eski kocasından beklediğim her şeye sahipti. Şatafatlı, abartılı ve altından sıırılsıklam. Altın kanepeler. Altın masalar. Altın kaplama espresso makinesi.

Eileen peşimden geldi. "Bekle. Bu kadar mı?"

Yürümeye devam ettim. "Söyleyecek başka ne var?"

"Bilmem ki?" Ellerini salladı, şimdi koşuyordu. "Herhangi bir şey." "Ne yazık ki çaresizliğiniz beni suskunlaştırdı." Kaydım arabaya bindirdim, onu sonsuza dek uğurlamadan önce son bir kez düşündüm. "Lanet yüzük sende kalsın. Güle güle, Eileen."

ZACH

D-GÜNÜ.

S *Gereksiz riskler için çok fazla.*

Eve dönüş uçuşumun sonlarına doğru beni şiddetli bir fırtına karşıladı. Bir masaya oturdum ve Octi'ye söylemeyi planladığım şeyi hazırladım.

Kabin ileri geri sallanarak içkimi not defterimin üzerine düşürdü. Buzlu çay, viski değil. Bunun için ayık olmam gerekiyordu.

Sayfadaki kelimeler birbirine karışmadan önce büyüdü.

Çok güzel.

Önemi yokmuş gibi.

Farrow'u hayatının geri kalanını benimle geçirmeye nasıl ikna edeceğime dair yaklaşık üç kelime yazmıştım.

"Bay Sun?" Uçuş görevlisi destek için masanın kenarına tutunarak yaklaştı. "Şiddetli bir türbülانstan geçiyoruz. Kaptan emniyet kemerinizi takmanızı tavsiye etti."

"Uçmak güvenli

mi?" "Eminim

öyledir."

"Sadece evet ya da hayır cevapları."

Kalem eteğiyle oynayarak kokpite baktı. "Yardımcı pilotu geri getireceğim. Bir dakika."

O koşarak uzaklaşırken, ben elimdeki daha büyük soruna döndüm. Bırakın ilişkileri, insanlarla ilgili hiçbir deneyimim yoktu.

Romeo'nun Dallas'la zorla evlendirilmesi romantizmin zirvesi sayılamaz.

Ollie'ye gelince, bugüne kadar tek bağlılığı sağ eliyle oldu. (Malikanesinde seks oyuncaklarına ayrılmış koca bir kanat olduğu düşünülürse bu bile şüpheli sayılabilir).

"Bay Sun?" Yardımcı pilot karşımdaki koltuğa oturdu ve tabletini sehpanın üzerine koydu. "Ani bir fırtına yolumuza çıktı. Şu anda Delaware'in üzerindeyiz." Haritadaki bir noktayı işaret etti. "İniş için güvenli olana kadar fırtınanın etrafından dolaşmamız ve havada daire çizmemiz gerekebilir."

Saatimi kontrol ettim. "Uçuşa zaman ekleyecek mi?"

"Fırtınanın etrafından dolaşmak belki bir saat sürer. Görüş eşiklerine ulaşip iniş yapana kadar ne kadar süre döneceğimize dair bir tahmini süre yok." Yakınlaştırdı

harita üzerinde. "Bu haliyle iniş otuz dakikadan biraz fazla var. Gerekirse on saat yetecek kadar yakıtımız var."

Bir dakikaya bile gücüm yetmedi.

Romeo'ya göre Farrow birkaç saat içinde bir eskrim müsabakasında olacaktı. Onu benimle evlenmeye ikna ettikten sonra tüm müsabakayı onunla birlikte izlemeyi planlıyordum.

Bakışlarını üzerimde tuttum ve harap olmuş not defterimi bir kenara fırlattım. "Bu yolda devam edeceğiz."

"Yapamayız. Potomac Havaalanı bizimle temasa geçti. Oraya inmek güvenli değil. Ya da D.C. bölgesinde herhangi bir yere."

"Potomac'ta olmam gerek. *Hemen.*"

"Alternatif seçeneğimiz şu anda Delaware'e inmek. Potomac'a arabayla yaklaşık dört saat uzaklıkta ama burada da fırtına var. Görüş mesafesi daha iyi ama çok iyi değil."

"İnmek güvenli mi?"

"Güvenli mi? Evet." Başını eğerek biraz salladı. "Rahat mı? Hayır."

"Hadi yapalım şu işi."

En azından araba kullanmak etkinlik bitmeden varmamı garanti ederdi. Hiç gidememe riskini göze alamazdım.

Yardımcı pilot hâlâ oyalanıyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Uçman gereken bir uçak var."

Görünüşe göre *iyi değildi*, çünkü dakikalar sonra baş aşağı düştü.

Öne doğru savruldum, karnım masaya gömülürken homurdandım.

Uçuş görevlisi yanıma koştu ve emniyet kemerimi iki kez kontrol ederek halkayı sertçe çekti. Bir başka şiddetli sarsıntı onu karşımdaki koltuğa uçurdu.

Her zalim sarsıntıyla savaşıarak kendini oturma pozisyonuna sürükledi. "Emniyet kemerinizi takın, Bay Sun."

Hadi canım.

Camı açıp uçuşuma baktım. Beyaz konfetiler, kaymaktaşı ve griden oluşan bir kar fırtınası içinde savruluyordu.

İnişimizin ortasında kar yağmura dönüştü. Ağır damlalar cama çarptı.

"Her zaman böyle midir?" Hostes kolçağını sıkıca kavradı ve başını geriye attı. "Bu işe başlayalı sadece üç ay oldu. Bu benim ilk fırtınam."

Onu görmezden geldim, uçak bizi bir blender gibi döndürüp dururken dik durmak için mücadele ettim. Yardımcı pilotun tableti masadan halıya yuvarlandı ve çalma listesini tetikledi. The Beatles'tan "I Want to Hold Your Hand".

Şiddetli bir sarsıntı başımı duvara çarptı. Şarkı değişti. Simon & Garfunkel'den "Bookends".

Babam öldüğünde çalan şarkının aynısı.

Birdenbire kendi düşüncelerimi duyamaz

oldum. *Arabalar korna çalıyor.*

Yağmur yağıyor.

Penceredeki kılıç ve ahtapot.

Bir keskin sarsıntı daha.

Kolye.

Koltuğumda havalandım ve bir gümbürtüyle yere indim.

Ruhlara paha biçilemez, Zach. Elinden geldiğince seninkini korumaya çalış.

Çenemi göğsüme bastırdım ve türbülansla savaştım. "Deniyorum baba."

Bir gün güzel şeyleri takdir etmeyi öğreneceksin.

"Yaptım baba. Adı Farrow."

Daha fazla korna.

Çapraz aşıklar. Bir

boynuz.

Sonunda güzel şeyleri takdir etmeyi öğrenmiştim ve onu bir daha göremeden havada ölebilirdim.

Babamın kocaman gözleri.

Gövdesi benimkiyle çarpışıyor.

Damla, damla, damla.

Uçak yağmuru yararak hızla alçaldı.

İyisin, Zachary. İyisin.

"Değilim, baba." Parmaklarımı tutacaklara geçirdim, neredeyse tırnaklarımla koparıyordum. "Çok hızlı düşüyoruz."

Tırmık.

Kan.

Bıçak.

Bunların hiçbirini hatırlamak istemedim.

Babamın dudakları

kıpırdıyor. Tek bir

damla gözyaşı.

Son sözleri.

Büyük bir *gürültüyle* piste çarptık. Elim geri kalanından uçarak cama çarptı.

Yağmur gökyüzünden mermi gibi fırladı. Uçak yavaşlayarak sürünmeye başladı ama ben başımı dizlerime indirdim, kaşlarım birbirine çarptı.

Son sözleri, son sözleri, son sözleri.

"Ne diyorsun sen, lanet olası?"

Uçuş görevlisi kemerini çözdü ve koşarak yanıma geldi. Bir elini sırtıma koydu. "İyi misiniz Bay Sun?"

"Hayır."

Sonunda babamın son sözlerini hatırladım.

ZACH

D-GÜNÜ.

Natür: 3.
Zach Sun: 0.

Spor salonuna ulaşmak beş saat sürdü. Goril yapıştırıcı ve dualarla bir arada tutulan boktan bir kiralık arabada beş saat.

Üç gündür duş almamış ya da üstümü değiştirmemiştım, bavulumu Chiang Mai'de unutmuştım. Personelin kokulu ürünler kullanmasını yasaklayan biri için, beş saat boyunca kendi pis kokuma katlanmak zorunda kalmam özellikle zalimce görünüyordu.

Son otuz dakikalık bölümde ısıtıcı acımasız bir şekilde öldü. Sıcaklık dakikalar içinde kırk dereceye kadar düştü. Hâlâ bir palto bulamamıştım.

Yağmur altında, parmaklarım süt renginde, yarışma bitmeden yetişmeyi umarak ilerledim.

Arena tabelası sağanak yağmurda bir fener gibi parlıyordu. Binlerce araba alanı bir uçtan bir uca doldurmuştu.

Yer bulma şansım olmadığından, kapıyı arkamdan çarparak hemen ön taraftaki çekme alanına park ettim.

"Burada olsa iyi olur."

Korkunç bir telefon oyunuyla yanlış yönlendirilmek sadece benim şansım olabilirdi. Fae'nin yerini Romeo'dan öğrenmiştim, o da Dallas'tan, o da Hettie'den, o da Frankie'den, yani en az çekme yöntemi kadar güvenilir olduğunu düşündüğüm kişilerden.

Tüm cüzdanımı bilet gişesine soktum ve beklemeden bariyeri hışımla geçtim. Takım elbisemin iç cebindekiler her adımda göğsüme çarpıyordu.

Koridorlarda boğa gibi koştururken sağ mokasenim düştü. Kaldıracak vaktim olmadı.

Bir çocuk yolumdan fırladı. Elindeki pamuk şekeri düşürdü, beni görünce ağladı.

Sadece nasıl görüdüğümü tahmin edebiliyordum. Yanaklarım donmaktan pembeleşmiş, donma tehlikesi atlatmıştı. Dudaklar sert bir çizgi halinde. Saçlar rüzgârla dans ediyor.

Gerçekten de Farrow beni tedavi etmek için en kötü mevsimi seçmişti.
Çok soğuk.

Koridor, binlerce insanın stadyum koltuklarından tezahürat yaptığı arenaya taşıtı. Onu bu kalabalığın içinde asla bulamazdım.

"Dikkat: Final maçı üç dakika içinde başlıyor."

Sözler her köşedeki hoparlörlerden yankılandı. Tribünlerin kenarındaki bir kulübeden geldi.

Yanına gittim, dehşete kapılmış spikerden mikrofonu kaptım ve herhangi bir utancı kaldıramayacak kadar kararlı bir şekilde pistin ortasına doğru yürüdüm.

Mikrofona dokundum. "Farrow Ballantine?"

Kalabalığın uğultusu tekrar yükselmeden önce duruldu.

Bir sıra üniformalı eskrimci birkaç adım ötede durmuş, maskelerinin ardından bana bakıyorlardı. İçlerinden biri diğerini dürttü ve kılıcının ucuyla beni işaret etti.

"Farrow." Yüzler denizinde onu görmeye çalışarak bir seksen döndüm.
"Orada mısın?"

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Stadyumdaki rastgele bir adamdan geldi.

Başparmağımı çenemde gezdirdim ve dişlerimi sıkarak mikrofona konuştum. "Yaptığım tek şey kız arkadaşımı geri almaya çalışmak."

Kalabalık bir kargaşa içinde patladı.

Çoğu bağırdı.

Bazıları alay etti.

Ve resmen verecek sikim kalmamıştı.

"Yüce Tanrım, bu adam iyi." Bir kadın ıslık çaldı. "Beni bir dondurma külahı gibi giydirin ve onu yalamama izin verin."

Bir dakika içinde alay konusu olmuştum ve *lanet olsun*. Zeytin dalı uzatmak istemedim. Farrow Ballantine'a bütün ağacı vermek istiyordum.

"Farrow..." Omuzlarımı geriye çektim ve yüzsüz insan kalabalığına baktım. "Tüm ilişkimiz bir sırdı. Hayatlarımızın karanlık sokaklarına sıkışmış. Artık değil. Beni kabul etsen de etmesen de, senin değilmişim gibi davranmaktan bıktım."

"Hey, adamım." Başka bir lanet heckler. "Ayakkabın nerede?" Tüm seyirciler güldü.

Onları görmezden gelerek devam ettim. "Tüm yetişkin hayatımı aslında yaşamadan yaşayarak geçirdim. Sen hayatıma hiç beklenmedik bir anda girdin. Taze bir nefes gibi. Bana nasıl devam edeceğimi, geçmişimin üstesinden nasıl geleceğimi ve nasıl *yaşayacağımı* öğrettin. Yeniden dokunabilirim."

Biri laf attı. Daha
fazla kısı kısı
gülüşmeler.

Belki de sırrımı dünyaya açıklamayı önemsemeliydim ama önemsemedim. Farrow'u geri almak daha önemliydi.

"Az önce, boktan bir kiralık arabayla yağmur altında beş saat araba kullandım ve kenara çekmedim, kusmadım, durmadım. Hepsi senin yüzünden, Octi." Döndüm, kalabalığın diğer yarısına baktım ve kendimi korudum. "Bunu daha önce göremediğim için üzgünüm. Seninle tanıştığım anda seni önceliğim yapmadığım için. Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Mikrofonu daha sıkı kavradım. Görüşüm bulanıklaştı. Dört güne yayılmış yaklaşık altı saatlik uykuyla çalışıyordum. "Bana *Lobster Telephone'dan bahsettiğin* zamanı hatırlıyor musun? Haklıydın. Herkesin favori bir sanat eseri vardır. Benimki de sensin."

Sessizlik.

Tüm arenadaki herkes tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Farrow hangi cehennemdeydi?

Lanet olsun. Bütün kredi kartlarını yakacağım, Frankie.

"Affedersiniz?" Bir memur, ayaklarını sürüyerek omzuma dokundu. At kuyruğunun ucuyla oynuyordu. "Şu anda bir maçımız var."

"Ertele."

"Ama-"

Koşarak uzaklaşana kadar ona ters ters baktım.

Yine tek başıma, mikrofonu tutuşumu ayarlayarak stadyumun diğer yarısına doğru döndüm. "Farrow, bana yaptığın büyüyle savaşımaya çalıştım. Kendime yalan söyledim. *Sana* yalan söyledim. Hayat karmaşıktır. Aşk risklidir. Ve ben steril baloncuğumda tamamen güvendedim."

Yüzü olmayan bir dinleyici kitlem olması umurumda değildi. Kalbimi döküyor olmam umurumda değildi.

Bir kez olsun kalbime karşı cesur olmam
gerekliyordu. Nefesimi içime çektim.

"Kendim üzerinde tam bir kontrolüm olmadığını kabul etmek istemedim. Ama bu doğru. Kontrolüm yok." Kanıt olarak dağınık halimi işaret ettim. "Ben çok

kontROLSÜZ bir şekilde senin için çıldırıyorum. Seninle tanıştığımın beri, her saniyemin seni düşünmekle geçmediği tek bir gün bile olmadı."

Benim sözlerim üzerine, yarışmacılar arasındaki tek bir eskrimci geri çekildi.

Farrow.

Omuzları titremeye başladı, tüm vücudu sarsılıyordu. Üniformasının içinde çok daha zayıf görünüyordu, o kadar zayıftı ki onu zar zor tanıyabildim.

Bir aylık ruh arayışının onun için bu kadar zor olacağı hiç aklıma gelmemişti. Dallas bana defalarca başarılı olduğuna dair güvence vermişti.

Kalbim midemin çukuruna battı. Onu ağırlarken görmek içimdeki kaosu serbest bıraktı.

Ona doğru yürüdüm ve eldivenli elini tuttum. "Evden nişan yüzüğünü almaya fırsatım olmadı ama bunu getirdim."

Geri çekildiğimde kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu, omuzları hâlâ titriyordu.

Takım elbisemin iç cebine uzandım ve yırtılmış, parçalanmış bir spor ayakkabı çıkardım. Aylar önce geride bıraktığı ayakkabıyı.

Kalabalık tekrar bağırmaya başladı, fısıltılar bize kadar ulaştı.

"Bu bir ayakkabı mı?"

"Belki de önce kendi ayakkabısını bulmalı."

"İğrenç. Bu şey tehlikeli madde muhafazasına ait."

Gürültüyü duymazdan geldim, tek dizimin üzerine çöktüm ve Fae'nin elini tekrar tuttum, stadyumu susturmak için mikrofona konuştum.

"Dünyanın korkunç, çirkin ve yorucu olduğunu biliyorum. Seni incittiğini, sana ihanet ettiğini ve ruhunu paramparça ettiğini biliyorum. Ama içinde zerre kadar sevgi kaldıysa, bunu istemek bencillik olur mu? Söz veriyorum onu koruyacağım. Söz veriyorum seni koruyacağım." Ağır dolgulu eldivenin içinden elini sıktım. "Seni seviyorum, Farrow Ballantine. Benimle evlenir misin?"

Koltukların arasından küçük siyah bir köpek koşarak yanımıza geldi ve azı dişlerinin arasına sıkıştırdığı ayakkabıyla daireler çizerek ayakkabıyı elimden kaptı.

Küçük pislik.

"Aşk mı dedin?"

Sesle başımı kaldırdım ve arkamdan geldiğini fark ettiğimde döndüm.

Farrow Ballantine tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu. Güzel, nefes kesici, ışıltılı ve *benim*.

Kızarmış yanakları, mahcup bir gülümsemesi ve üzerinde kimlik kordonuyla örtülü bir koçluk üniforması vardı.

Bir aydır ilk kez yeniden yaşadığımı hissettim. "*Octi*."

Farrow sandığım eskrimci maskesini yırttı ve yüzünü buruşturmuş sıska bir çocuk ortaya çıktı.

"Özür dilerim, kardeşim. Bir saniye önce gülüyordum. Sonra bir baktım buraya saldırmışsın." Omuz silkti, geri çekildi. "Sadece elimi tuttun, dostum. Ne yapacağımı bilemedim."

Uzaktan Oliver'ın belirgin kahkahası o anı delip geçti. Kalabalık sessiz kaldı, mikrofonu bıraktığım için konuşmamızı yakalamaya hevesliydi.

Farrow elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Aşk mı dedin?"

Neredeyse donmak üzere olmama rağmen tek hissedebildiğim sıcaklıktı.

Yanaklarını avuçladım, alınlarımızı birbirine yaklaştırdım ve onu içime çektim. "Sana deliler gibi aşığım, Farrow. Sen beni tamamen Ben. Kalbim, bedenim ve ruhumla. Başka kimse yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Zach..." Piste baktı, sonra inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin perdesinin altından bana baktı. "Bu da ne böyle?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bir aşk ilanı. Bir yalvarma planı. Ve... bir evlilik teklifi?"

Kazadan bu yana ilk kez kontrolü elden bıraktım.

Bilinmeyene doğru plansızca, tamamen kaderin kaprisleriyle ve korkudan altıma sıçarak uçuyordum. Sadece babamın son sözleri ve hayallerimin kadını bana eşlik ediyordu.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Bunun sana hiç yakışmadığının farkındasın değil mi?"

"Farkındayım."

"Ve eyaletteki herkes bu saatin sonuna kadar bunu öğrenmiş olacak."

"Umurumda değil."

"Annen de dahil."

"İlişkimizi onaylıyor." Farrow'un

dudakları aralandı. "Öyle mi?"

"Yemin ederim."

Sözlerimi duyunca başını salladı ve haberleri değerlendirmeye başladı.

Sonunda elimi sıktı ve birleştığımız yere baktı. "Bana ahtapot hakkında bir şeyler anlat."

Hiç vakit kaybetmeden cevap verdim. "Ahtapot, hayvanlar aleminde kamuflaj konusunda en üst sırada yer alır. Bir anda renk değiştirebilir, vücudunu bükebilir ve kollarını yeniden düzenleyebilir. Sen de bunu yaptın. Hayatıma bir sorunmuş gibi girdin ve çözümüm olduğun ortaya çıktı. Benim kurtuluşum."

Köpek tam zamanında koşarak yanımıza geldi ve havlayarak Fae'nin ayakkabısını piste düşürdü. Şu anda Octi'ye evlenme teklif etmeye bu kadar hevesli olmasaydım o küçük pisliğin sahibini öldürürdüm.

Dizlerimin üzerine çökerek bileğini kavradım, spor ayakkabısını çıkardım ve geride bıraktığı eski ayakkabısıyla değiştirdim. Dudaklarından küçük bir nefes geçti.

"Mükemmel uyum. Tıpkı senin gibi." Ona baktım, ayak bileğindeki bir daireyi parmakladım. "Evet de, Farrow."

Dişlerini alt dudağına gömdü, tereddüt ediyormuş gibi yaptı ama o ısırtığın altında bir sırıtış sakladığını biliyordum. "Artık oyunun sonuna mı geldik?"

"Bebeğim, biz sadece oyun sonu değiliz. Kendi ligimizdeyiz. Lütfen, beni bu ıstıraptan kurtar ve evet de."

Arkadaşlarımız -düzeltiyorum: *ailemiz*- pistin kenarında belirdi ve talep edilmemiş fikirlerini hızlı bir şekilde art arda sıraladı.

Romeo takım elbisesinden bir şey fırlattı. "Senin adına utanıyorum, Zachary."

Dallas onun omzuna vurdu. "Neden bana olan aşkını herkesin önünde itiraf etmedin?"

"Senin için herkesin içinde *kurşun yedim*." Fae'ye döndü ve bana doğru başını salladı. "Bu kasabada tekrar yüzünü gösterebilmesinin tek yolu senin evet demen."

Farrow homurdandı, bileği hareketle birlikte avuçlarımin içinde sallanıyordu.

Frankie Romeo'yu iterek yoldan çekildi ve bize yaklaşmak için mücadele etti. "Cevabını hepimiz biliyoruz, Fae. Acele eder misin? Sen gittiğinden beri sefil bir pislik oldu."

"Evet de kızım." Dallas karnını sabit tutarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Ayrıca, ahtapot beyinlerinin çörek şeklinde olduğunu biliyor muydunuz? Destansı."

Fae kıkırdama krizine girdi. Karnını tutmuş, bir ayağı ellerimde dik durmaya çalışıyordu.

Sadece evet deseysin bu kadar mücadele etmek zorunda kalmazdın.

"Bu o çok iyi." Oliver yavaşça alkışladı. "Ben ve son bekar ayakta. Bu bahsi kazandığım anlamına mı geliyor?"

Hettie bir kenarda durmuş, önünde bir küvet dolusu bir şey taşıyordu.

"İyi ki patlamış mısır almışım."

Farrow'un parmakları boğazının etrafında kıvrıldı. Dudaklarının arasından duyulabilir bir *vınlama* yükseldi.

Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce bir süre daha arkadaşlarımıza hayranlıkla baktı. "Bana bir aile verdin."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Başımı salladım. "Sen kendi başına bir aile kazandın. Seni seviyorlar."

Parmakları düştü.

Omuzlarını geri çekti, şimdi tamamen iş başındaydı. "Eğer evlenirsek, bağımsızlığımı korumayı umuyorum."

"Tamamdır."

"Tam zamanlı çalışmaya devam edeceğim.

Koç olarak." "Tabii ki."

Bu işte en iyisinin o olacağını ilk elden biliyordum.

"Ve... ve... ve..." Parmak ucunu dudaklarına götürdü, derin derin düşündü. "Yine de seninle sürekli tartışacağım. Tasarım çantalarla tekrar gözüme girmeyi başaramayacaksın."

"Sorun değil. En sevdiğin şeylerle tekrar gözüne girmenin yolunu bulacağım."

"Peki bunlar nedir?" "Sert gerçekler ve orgazmlar."

Farrow nefesini içine çekti. Kalp atışlarını yoğunlaştı. Coşku kaynak suyu gibi üzerime döküldü.

Aptal kalbim imkansız bir boyuta ulaştı, patlamak üzere olan bir balon gibi.

Evet de, bebeğim. Hadi, hadi.

Yanaklarında bir sırıtma belirdi. Kahkaha dudaklarında dans etti.

Yutkundu.

Sonunda -sonunda- bana cevabını verdi.

"Evet."

Ayağa fırladım, onu kollarımın arasına aldım ve ona şimdiye kadar paylaştığımız en derin, en aç, en gerçek öpücüğü verdim.

Arkadaşlarımız sevinç çığlıkları atarak kalabalığı da kaosa sürükledi. Etrafımızdaki herkes alkışladı, ıslık çaldı ve bağırdı.

Pislik köpek bile etrafımızda daireler çizerek havlamaya başladı.

"Oh." Fae kıkırdadı içine bizim Öpücük, Çıtlatma onu parmaklar olarak bir şey hatırladı. "Artık bir köpeğim var."

"Artık bir köpeğimiz var." Ayrılmayı reddeden dudaklarına karşı konuştum. Ve lanet olsun, artık bir köpeğimiz vardı.

"Oliver dağınıklıktan nefret ettiğini söyledi."

"Sadece bu karmaşa Oliver'ın kendisi olduğunda."

Biraz geri çekildi. Başparmağı boynuma gitti ve kulağımın hemen altını okşadı. "Seni neden sevdiğimi anladım."

Burunlarımız birbirine değdi.

Nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken benimkini onunkine yaklaştırdım. "Peki neden?"

"Sen benim evimsin."

"Seni neden sevdiğimi anladım," diye karşı

çıktım. "Peki neden?"

"Ruhuma ateş saçıyorsun, benim güzel karanlık arzum."

ZACH

BİR AY SONRA.

I kaburgalarına bir dirsekle uyanır.

Cevap vermek yerine Farrow'u arkadan kaşıkladım ve saçlarını gözlerimden uzaklaştırdım.

"Bebeğim, uyanık mısın?"

Nefes vererek komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabahın on beşi.

Uyanık

mıyım?

Duruma

göre değişir.

Octi'nin, Fae'nin Potomac'ta kalmak istediği açık olmasına rağmen, annemin New York'ta evlenmeyi düşünmesi için ona yalvardığını söylediğini duymak için uyanık mıyım?

Hayır. Bu sabaha kadar bekleyebilir.

Ama nişanlımı duş duvarına dayadığım üçüncü tur için uyanık mıyım?

Neden, evet.

Ne de olsa hijyen benim tutkum.

Farrow komodine uzanır ve titreşen telefonunu kapar. Kaşları ekranda çatılır.

"Zach." Bana daha sert dirsek atıyor ve küçük bir homurtu çıkarıyor.

"Bana uyanık olduğunu söyle."

Gözlerimi kapatıyorum, onu göğsüme daha da yaklaşıtıyorum. Ne söylemek üzere olduğunu tahmin edebiliyorum ve bunun için yataktan kalkmak istemiyorum.

Aslında, geçen ay yaptığımız şeyi yapmaya devam etmekten mutlu olurum. Evden çıkmamak.

Dallas ne zaman Farrow'u kızlar gecesine götürmek için gelse, oltama bir çörek takıp onu bir koyun gibi yola geri götürme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Zach." Octi kollarımın arasında dönüyor ve parmak ucuyla burnumda geziniyor. "Uyan."

Göz kapaklarımı kapalı

tutuyorum. "Bu hiç komik

değil."

Cevap yok. "Hadi

seks yapalım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Üzerine atıldım, yüzünün her santimini öpücüklerle kapladım.

"Seni boynuzlu köpek." Kıkırdarak kucağımdan uzaklaşıyor. "Dallas'ın bebeği olacak. Hemen hastaneye gitmeliyiz."

"Neden? Onu hamile bırakan biz değildik."

Boynundan aşağıya doğru öpüyorum, göğsünü kavriyorum ve meme ucunu ağzıma götürüyorum.

Bariz nedenlerden dolayı çıplak uyuyoruz. Sırf birbirimize yapabileceğimizi hatırlatmak için seks yapmak için terli ve muhtaç bir şekilde uyanmadığımız tek bir gece bile olmadı.

Artık dokunmaktan korkmadığıma göre, kaybettiğim zamanı telafi etmek benim toplumsal görevim.

Fae yuvarlanır ve ayağa fırlar. "Bu acil bir toplantı." Başımı yumruğuma dayayıp yatağımdan onu izliyorum.

İç çamaşırını ve sütyenini yerden alıyor, "Dallas herkesin orada olmasını istediğini söyledi, böylece ismi kesinleştirebiliriz." diye eklemek için duraklıyor.

"Çocuğa en sevdiği restoranın adını vermek istemesi umurumda değil." Farrow bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Gülümsemem düştü. "Hayır, umurunda değil."

"Öyle." Yüzünü buruşturarak gömme dolaba doğru yürüyor ve elinde büyük boy gri bir sweatshirt ve onu bir şekilde manken gibi gösteren bir anne kotuyla geri dönüyor. "Onu savunmak için söylüyorum, restoranın adı Antonio's."

Sırtarak ona bakıyorum. Onun varoluşunu izlemek bile beni heyecanlandırmaya yetiyor.

Ka

pal Kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve başını yana yatırıyor.

1. "Zachary." "Hanımefendi?"

"Kıyafetlerini giy. Hastaneye gidiyoruz." "Dallas'ı sevmiyorum bile," diye yalan söyledim.

O iyi, sanırım. Bir insan için.

Farrow sırt çantasını kaptığı gibi omzuna atıyor. "Benden hoşlanıyorsun, Yine de."

"Senden hoşlanmıyorum, Farrow Ballantine. Sana kafayı takmış durumdayım."

T Hastane makinelerinin sabit *bip, bip, bip sesleri* doğumhanenin koridorunda yankılanıyor.

Fae'nin spor ayakkabıları muşamba zeminde gıcırıyor. Donut kutusunu göğsüne daha sıkı bastırıyor ve durumun gerektirdiğinden daha hızlı koşuyor.

Onun her dörtnala koşuşunu bariz bir iç çekişle noktalıyorum, gerçi hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ben yanına süzüldüğümde Farrow çoktan Dallas'ın odasının kapısını çalmıştı. Her zamanki gibi, Dallas ve Romeo'nun selamlaşması kulaklarımı beyazlatmak istememe neden oluyor.

Octi, Romeo daha dışarı çıkmayı başaramadan kapının önünden hızla geçiyor, "Kapı açık."

"Tıpkı vajinam gibi, görünüşe göre." Dallas sanki görsel teyide ihtiyacımız varmış gibi battaniyesini kaldırıyor. "Hey-yo, üçüncü derece yırtık."

Öldür beni şimdi.

Bu çift neden bu kadar iğrenç bir şekilde TMI?

Çocuğumu doğurduktan hemen sonra Farrow'un yanına birini yaklaştırmayı düşünemiyorum.

Ama onun bebeğimizi doğurduğu bir durumu çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum.

"İşte." Nişanlım Gwenie's Pastries'den aldığı kutuyu Dallas'ın hevesli kollarına bırakıyor. "İki düzine shakoy donut, tam istediğin gibi. Harika görünüyorsun."

Harika görünmüyor. Bir ayıyla güreşmekten yeni dönmüş gibi görünüyor. Ve kaybetmiş.

Ancak Farrow'un sevdiği insanlar söz konusu olduğunda her zaman nazik bir söz söylemesini takdir ediyorum.

Romeo'ya kardeşçe sarılıyorum, bu yeni ama istenmeyen bir gelişme değil. "Tebrikler."

"Sağ ol dostum." Şaka yapmıyorum, kulaklarının ucu kızardı.

Geniş odaya göz gezdiriyorum. "Lafı açılmışken, bebek nerede?"

"Hemşireler bana biraz izin vermek için onu aldılar." Dallas boğazına bir shakoy tıktı. "Hemen dönecek, böylece hepimiz onu görebilir ve bir isim seçebiliriz." Bumerang gibi ayağa fırlıyor ve elindeki çöreği alkışlamak için Romeo'nun göğsüne fırlatıyor. "Otuza kadar indirdim."

Yaşasın ben.

Uzun bir gün olacak.

Romeo kaskatı kesiliyor, avucu buruşuk gömleğinin üzerinde fırçanın ortasında duruyor. "*Hepsi mi?*"

Mükemmel bir zamanlamayla, Oliver ve Franklin kapıyı çalmadan içeri daldılar. Dağınıklık halleri birbirine uyuyordu. Dağınık saçlar. Buruşuk kıyafetler. Kırmızı ruj izi Frankie'nin çenesine kadar iniyor.

İlk varsayımım, tabii ki, yatay tango.

İkincisi ise daha akıllı başında olmayan ve dolayısıyla muhtemelen doğru olan seçenek.

Ve kesinlikle, havada bir cıvıltı patlar.

Hayır, yapmadılar.

Dallas iki ziyaretçisinin durumunu fark edemeyecek kadar meşgul bir halde çörekleri ağzına tıktırıyor. "Selam çocuklar. Geldiğiniz için teşekkürler."

Ollie boğazını temizleyerek gömleğini pantolonunun içine soktu. "O zevk bana ait."

Dallas'tan başka kimse *bu* imayı kaçırmaz.

Farrow bana dehşete düşmüş bir WTF bakışı gönderdi. İyi bir sebepten dolayı.

Oliver ve Frankie kötü bir fikir. Sadece kız ondan skandal bir şekilde genç değil, aynı zamanda ikisinin de sıfır ahlakı veya prensibi var.

Bu iki şeytan, canları biftek kızartmak isterse tüm dünyayı ateşe verebilirler.

Neyse ki beklediğim gibi oldu ve Frankie arkasından deliklerle dolu bir kavanoz çıkarıp odanın karşısındaki sehpanın üzerine koydu. "Kusura bakmayın, geç kaldık. Bunları kendi başımıza yakaladık."

Oliver omzundaki otları silkeliyor. "Biriyle güreşirken neredeyse ölüyordum."

Frankie kanepeye yığılır, elini alnına götürür. "Zach bize cırcır böceklerinin şans sembolü olduğunu ve bir sürü çocuk için iyi bir alamet olduğunu söyledi." "Onları yakalayın demedim." Ollie'yi tek bir işaret parmağımla itiyorum.

Çamur kabuklu kıcı biraz fazla yaklaştığında parmağımı.

Gördün mü? Hijyen konusunda tutkulu.

Oliver hastane yatağının altına bakar. "Ailenin küçük üyesi nerede?"

Romeo bir eliyle gömleğindeki kırıntıların tozunu alırken diğer eliyle Dallas'ın başını okşuyor. "Yola çıktı."

Frankie köşedeki mini buzdolabına koşar ve içinden iki su şişesi alır.

Yüzüne el sallıyor. "Aman Tanrım. Süper seksi olan bir tek ben miyim?"

Ollie bir köstebek gibi yatağın altından kafasını çıkardı. "Nükleer bir noktaya, bebeğim."

Ona bir Voss uzatıyor ve birlikte içiyorlar.

"Hava oldukça soğuk." Dallas burnunu sıkıyor. "Belki de vajinamla rektumum arasındaki deriyi yırttığım içindir, bu yüzden kendimi soğan, tatlı patates ve otlarla doldurulmak üzere olan bir Şükran Günü hindisi gibi hissediyorum." Kaşlarını çatıyor. "Tanrım, kulağa çok lezzetli geliyor."

Oliver kanepeye yığıldığında tüm oda kaosa sürükleniyor. Ben köşede oturmuş, herkes yaygara koparıp didişirken telefonumda geziniyor, sanki on dört aylık bir Mars seyahatinden yeni dönmüş gibi Dallas'ın üzerinde dolaşıyorum.

"Daha fazla ağrı kesici mi?"

"Su içtin mi? Suyu ihtiyacın var, Dal."

"Canınız Şükran Günü ziyafeti mi çekiyor? Eminim Şubat ayı da balkabağı mevsimidir."

Bir kapı sesi çılgınlığı durdurur.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda bir hemşirenin şeffaf bir kapakla içeri girdiğini görüyorum. Oliver, Frankie ve Farrow nefeslerini tutarak etrafına üşüşüyorlar.

Bu yaygaranın ne olduğunu görmek için oraya doğru yürüdüm.

Bebekleri pek sevmem. İnsan standartlarına göre bile gürültülü ve tamamen işe yaramazlar.

Yine de Dallas ve Romeo'nun doğurduğu bebeğin güzel bir bebek olduğunu kabul etmek zorundayım. Yeni doğanların çoğunun aksine, düşük seviyeli bir çalışanı azarlayan öfkeli bir politikacıya benzemiyor.

Başını biraz çevirerek bana daha iyi bir görüş sunuyor. Dallas ve Romeo'nun en iyi özellikleri yüzünde savaşıyor.

Dallas'tan bir düğme burun ve çilek şeklinde belirgin kırmızı dudaklar.

Ve Romeo'dan -küçük kafasını örten bir tutam siyah saç ve bir lama sürüsünü ısıtmaya yetecek kadar kirpik.

"Aman Tanrım." Frankie bir elini göğsüne vurarak tüm vücudunu ambarın içine soktu. "Sissy, o muhteşem!"

"Biliyorum." Dallas sırtarak yataktan kalkıyor ve kapağı Romeo'nun yanına götürüyor. "Bir sürü kalp kıracak."

Bebek derin uykuda, tıpkı benim bu saatte olmam gerektiği gibi.

"Ve beyzbol sopaları." Oliver bir salıncakla dalga geçiyor. "Bu babalar Bebek Costa'yı nasıl idare edeceklerini bilemeyecekler."

Romeo ve Dallas oğullarına bakıp sırtıyorlar. Farrow'dan bir varis doğurmak için içimde aniden vahşi bir arzu belirliyor.

Yarını beklemek istemiyorum.

Bugün yapmak istiyorum.

"Otuz ismin üzerinden geçelim." Dallas boğazını temizliyor ve otuzdan uzun olduğu çok açık olan bir listeyi çözüyor.

Farrow başını sallıyor, gözlerini çocuğa dikmiş. "Luca."

"Ha?" Dallas kafasını kaldırdı, ağzı aralıktı. "Hayır, bu... bu benim listemde bile değil." Elindeki not rulosunu sallıyor, kâğıtlar rüzgârda uçuşuyor.

"Bunu bir düşün." Farrow onun bakışlarına karşılık veriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "Luca."

"Luca." Romeo bu isimle oynuyor, birkaç kez ağzına alıyor. Oğlunun yanağında bir parmak eklemine okşuyor. "Kulağa hoş geliyor. Güçlü. İtalyan."

"Işık getiren anlamına gelir." Dallas Google aramasını kaldırıyor. "O doğmadan önce bile hayatıma çok fazla ışık getirdi."

Ve böylece Luca Salvatore Costa, ailesiyle birlikte dünyaya gözlerini açtı.

Daha sonra, kendime daha fazla engel olamadan park yerine ulaşmayı başarıyorum. "Ben de bir tane istiyorum."

"Ne? Toyota Camry mi?" Farrow en yakındaki arabaya bakar, o da daha iyi günler görmüş paslı bir araçtır. Seksenli yıllarda. "Eminim bunu karşılayabiliriz."

"Bir bebek."

Prius'una uğradım. Çünkü evet, Farrow hala çok sevdiği ve Priscilla adını verdiği aptal Prius'unu kullanıyor.

Nişanlanmadan önceki hayatından kalan bir başka can sıkıcı şey de apartman dairesiydi. Geri taşındığında, stüdyoyu iş toplantıları için bir ofise dönüştürdü.

Güzel. Onun şiddetli bağımsızlığını seviyorum.

"Bebek mi istiyorsun?" Arabasına doğru sendeledi. "Zach, sadece bir tane almak yasadışı-"

"Doğumhaneden değil. *Tanrım.*" Kıkırdıyorum, benimle dalga geçmesi hoşuma gidiyor. "Bizden biri."

"Daha evli bile değiliz." Kaşlarını çatıyor. "Aslında, düğün için bir tarih ya da *eyalet* bile belirleyemedik."

Gerçek şeyler.

Aşırı hevesli annemden kaynaklanan bir sorun.

Tayland'daki hesaplaşmamızdan sonra işleri çabucak yoluna koymayı başardık. Bunun başlıca nedeni, döndüğü ilk gün kapıma gelmesi, bir terapistle üzüntüsünü atlatacağına söz vermesi ve hatta alyansımı bulmama yardım etmesiydi.

Işıltılı yakutlarla çevrili çarpıcı bir zümrüt.

Nesillerdir annemin ailesine aitmiş.

Nadir. Tıpkı Octi gibi.

Farrow'un elinden anahtarları kaptım. "Evlenmeden de bebek sahibi olabiliriz."

Parmak uçlarıyla bir kıkırdamayı gizliyor. "Evlilik dışı bir bebeğimiz olursa annen yine kalp krizi geçirir."

"Doğru." Çenemi sıvazlıyorum. Artık hayatımı kendi kurallarıma göre yaşıyorum ama bu, mutluluğuma engel olmadıkları sürece annemin isteklerinin üzerine işeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Vegas'a ne dersin?"

"Vegas mı?" Farrow'un gözleri parlıyor. "Kaçmak gibi mi?"

Başımı sallıyorum. "Yemek servisi yok, mekân tartışması yok, üç yıl önceden rezervasyon yaptırmanız gereken çiçek aranjmanı yok. En sevdiğiniz spor ayakkabılarınızı ve eskrim kıyafetlerinizi giyebilirsiniz ve kimse ürkmez."

Yalanlar.

Annem yapardı.

Ama umurumda değil. Ödenecek küçük bir bedel. Ayrıca, hala geleneksel çay seremonisi d ü z e n l e y e c e ğ i z .

Farrow alt dudağını ısırır. "Peki ya Ari? O düğününü planlamaya başladığında ben bekardım."

Omuz silkiyorum. "Ertelersen, kaybedersin."

Ayrıca, muhtemelen ilk gelen o olacak ve bir kamyon dolusu şampanyayla.

"Gerçekten evlenmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" Farrow burnunu kıvrır. "Bana biraz çaresiz göründün."

"Bebeğim." Bir parmağımı eşofmanının yakasına sokup onu öpmek için kendime çekiyorum. "Konu sen olunca çaresizliği geçtim."

FARROW

ÜÇ HAFTA SONRA.

ve sen, Farrow Talia Ballantine, bu adamı yasal olarak

"A evli koca?"

Elvis taklitçisi bana dönüyor, elinde bir zamanlar Dallas'ı okurken yakaladığım bir uzaylı romanı olduğundan yüzde doksan emin olduğum bir kitap tutuyor.

Gizemli lekeler şapelin kırmızı halısını kirletiyor. Tozlu Dolar Ağacı vazolarından plastik çiçekler fışkırıyor. Flamingo pembesi bir tavan başımızın üzerinde yükseliyor ve tüm töreni izliyor.

Zarif mi? Hayır.

Mükemmel mi?

Kesinlikle. Zach'e

sırıttıyorum.

"Seviyorum."

Eskrim maskemle beni göremez. Aslında ikimiz de tepeden tırnağa eskrim kıyafetleri giymiştik.

Aslında, en azından uygun bir elbise ve takım elbise seçmeyi planlıyorduk, ancak son üç haftayı yatakta geçirdik ve dikkatimiz *çok* daha büyük bir şeyle dağıldı.

İkimizin de umurunda değil.

Tüm sevgili arkadaşlarımla bizi aptal yerine koyarken izlemelerini istedim ve Zach bu dileğimi gerçekleştirdi.

Elvis Zach'e dönerek büyük güneş gözlüklerinin arkasından ona bakıyor. "Ve sen, Zachary Yibo Sun, bu kadını yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"İstiyorum."

"Gelini öpebilirsin."

İkimiz de ter içinde ve sırtıarak maskelerimizi çıkarıyoruz.

Eldivenini çıkarıp arkasına atıyor ve parmaklarını saçlarıma daldırıp ailemizin yuhalama ve bağırma sesleri eşliğinde beni öpüyor.

Constance bize çiçek atıyor.

Celeste on yedi bin dolarlık balo elbisesiyle dönüyor. Dallas ve

Frankie bana şeker fırlatıyor.

Ari ve nişanlısı birbirlerine sırtıttıyorlar.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimizde - esas olarak ailemizi utandırmamak için -Hâlâ nefesim kesiliyor.

Kalbim çok hızlı, çok yüksek sesle atıyor. Kendimi jöle gibi hissediyorum, ayakta duramayacak kadar sıcak.

Dizlerim titrediğinde Zach dirseğimi yakalıyor.

Beni gelin gibi kucaklamasını bekliyorum.

Bunun yerine, bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne yapıştırıyor,

bacaklarım gövdesine dolanmış halde beni taşıyor. Eskrimin avantajları

Üniforma.

Başımı arkaya atıyorum, sıcak ve bulanık ve fark ediyorum ki, gerçekten, utanmadan, tamamen mutluyum.

Alnıma bir öpücük konduruyor ve koridorda rahat adımlarla ilerliyor. Kocamın kollarında rahatlıyorum. Bildiğim tek gerçek ev.

"Zach?"

"Evet, karıcığım?"

"Bana ahtapot hakkında bir şey söyle."

"Sana daha iyi bir şey vereceğim."

"Oh? O da ne?"

"Babamın son sözleri."

Donup kaldım.

Kulağıma eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamadan önce şakağıma bir öpücük konduruyor.

Kolyeler iki ruhu birleştirir. Kader bizim bilmediklerimizi bilir.

Daha fazla Zach ve Fae mi lazım?

Özel bonus içeriğimiz var!

Buradan okuyabilirsiniz: <https://shor.by/MoreZach>

Ayrıca, Romeo ve Dallas'ın aşk hikayesine özel bir ön bakış için okumaya devam edin.

Ya da buradan okuyabilirsiniz: <https://shor.by/RomeoUS>

KARANLIK ROMANIM

GÖZ ATIN

DALLAS

I Müstakbel kocam ağzını sadece sakız çiğnemek ve beni kızdırmak için kullanıyor gibiydi.

İkincisini yapmadığı zamanlarda birincisiyle uğraşıyor, küçük havaalanına kadar olan tüm yolculuğu sessizlik içinde geçirmekle yetiniyordu.

Bana uyar.

Ciltli kitaplarla dolu bavulumu küçümsediğine bakılırsa, benim temel kuralımı çiğnemişti: Zayıf kitap zevki olan birine asla güvenme.

Vardığımızda Romeo'nun parlak Gulfstream G550'si pistte bekliyordu. Bizi hangardan piste kadar kısa bir yolculuğa çıkaran bir yolcu arabasına bindik.

Uçağın merdivenlerinde küçük valizimi aldı ve yalınayak olduğumu görmezden gelerek basamakları tırmandı.

Ondan intikam alırdım.

Ama önce Potomac'a ayak basmam gerekiyordu.

Zaten bir planım vardı.

Orada birini tanıyordum.

Madison.

Nişanı hiç bozmamıştık. Resmi olarak değil.

Bu sabah babam onun babasını aramış ve ona olaylar zincirini anlatmıştı (tabii ki pek de hoş olmayan kısımları atlayarak). Licht'ler beni anladıkları konusunda ısrar ettiler ve bana hâlâ düşkün olduklarına dair söz verdiler.

Madison Romeo'nun düşmanıydı.

Birlikte ondan intikam alabiliriz.

Uçağa girdiğimde bir dizi erkek tarafından karşılandım. Kokpitin önünden geçtik, 30'lu yaşlarında iki çekici adam hemen dışarıda Kuzgunlar'ın draft seçimini tartışıyordu. Kaptan pilot ve yardımcı pilot.

Kamarada Oliver von Bismarck krem rengi bir kanepeye uzanmış, ithal bira içiyor ve telefonundan bir şeyler izliyordu.

Yüzü seraf gibiydi, neredeyse melek gibiydi. Kırmızı dudakları, kulaklarına ve alnına dolanan hafif bukleleri vardı.

Şeytanın mükemmel bir melek kılığına girmesi ne kadar da uygun düşüyordu.

Romeo'nun evlenme teklifi sosyeteye takdim balosundan çıkan en büyük haber olsa da, dedikodu değirmeninde Oliver'ın en az üç yerel dul kadının eteklerine girdiğine dair hikâyeler dönüyordu.

Aynı zamanda.

Yine uzun boylu, yakışıklı, ütülü haki pantolon, gömlek ve polar ceketten oluşan sıradan zengin çocuk üniforması giymiş bir başka adam, küçük bir masanın arkasında oturmuş, telefonu ile iş konuşması yapıyordu.

Üst düzey bir çekiciliği vardı. Bir odaya girdiğinde herkesin dikkatini çekmek istediği bir adam.

"Oliver, Zach, bu benim nişanlım Dallas." Romeo arkadaşlarının her birine tek tek yaklaşma zahmetine bile katlanmadan kendilerini tanıttı. "Dallas-Oliver ve Zach."

Oliver elini merhaba anlamında kaldırdı. Zach bana öyle sabırsız ve kişiliksiz bir gülümseme gönderdi ki beni oda servisi yapan bir hizmetçi sanabilirdiniz.

Romeo kendini bir koltuğa bıraktı. "Rahatına bak. Kalkış on dakika içinde."

Ben de öyle yaptım, korkmuş gibi görünmeyi reddettim. Şarküteri tabağı olması da yardımcı oldu.

Yanıdaki kristal tabağı sıra sıra kurabiyeler süslüyordu. Tepsiyi ittim. Belli nedenlerden dolayı, bu günlerde bu ikramı oldukça itici buluyordum.

"Kurabiye seni rahatsız mı etti, Dover?" Oliver önündeki ithal atıştırmalık sepetini işaret etti. "Hepsi senin."

Önce Kurabiye. Şimdi de Dover. Çok güzel.

Ona kibarca parmağımı uzatmak istedim.

Sonra karides cipslerini gördüm ve *Ecce Homo*'da İsa Mesih'i maymuna çeviren hatundan daha hızlı bir şekilde saygınlığımı terk ettim.

Romeo'nun keskin sesi sessizliği yarıp geçtiğinde çantanın yarısını boşaltmıştım. "Bayan Townsend, kendinizi mi yoksa giysilerinizi mi besliyorsunuz? Bir köyün yiyeceklerini ağzınız açık bir şekilde mideye indirmenin yeri ve zamanı vardır. Potomac'ta kaldığınız süre boyunca kötü davranışlarınızdan kaçınmanızı öneririm."

"Yoksa ne olur?" Sorumu bir cipsle noktaladım, dudaklarımın arasından fırlattım ve azı dişlerimin arasında olabildiğince yüksek sesle öğüttüm.

"Yoksa kendinizi engerekli DMV medyasının incelemesi altında sefil bir durumda bulursunuz."

"Kendimi zaten sefil bir durumda buldum. Seninle birlikte. İlk tanıştığımızda. Tüm Chapel Falls'un önünde."

"Hatırladığım kadarıyla her saniyesinden keyif almıştın." Başını eğerek cebinden mat siyah dikdörtgen bir kutu çıkardı.

"Kurabiyeyle ilaç katmış olmalısın."

"Düzelتيyorum. Gerçekten de bir yeteneğiniz var. Kasıtlı yanlış yorumlamalar." Kaşlarımı çattım. "Beni ne zaman yeteneksiz olmakla suçladın?"

Oliver başını arkaya attı ve güldü. "Bu harika. Görünüşe göre Bruce'un işini almak için seni öldürmesi gerekmeyecek. Karın onun yerine işi yapacak."

Bruce mu?

Müstakbel kocamı öldürmek isteyen adamla notları değiş tokuş etmek harika bir fikir gibi görünüyordu ama ben daha soyadımı soramadan hisse senetlerini tartışmaya başladılar.

Bununla birlikte, cips paketini dudaklarıma bastırdım ve başımı geriye doğru eğerek son kırıntısına kadar bitirdim.

Romeo yeni bir sakız paketini açtı ve her bir küpü becerikli parmaklarıyla teneke kabına aktararak mükemmel, düz bir sıra oluşturdu. Sonra beni unutarak arkadaşlarının her birine birer parça uzattı.

Terbiyesiz olan *ben* miydim?

Pencereden dışarı baktım ve içinde bulunduğum duruma bir umut ışığı bulmaya çalıştım.

Herhangi bir şey.

İlk olarak, güzel bebekler yapacaktık. Onun sperminden ve benim yumurtalarımın gelen herhangi bir şeyin estetik mükemmellikten daha azı olmasına imkan yoktu.

İkincisi, anladığım kadarıyla ne Romeo ne de ben lanet okumuyorduk. Çocuğumuz anne karnından bir on dördüncü yüzyıl dükü gibi konuşarak çıkacaktı, umarım kadın düşmanlığı olmadan.

Ve üçüncüsü... üçüncüsü yoktu.

Tanrım, ikincisi bile berbattı.

Koltuğuma çöktüm,

depresyondaydım.

Kalkıştan sonra ilk olarak Zach benimle konuştu. Romeo telefonunda e-posta yazıyor gibi görünüyordu ve Oliver'ın horultuları kanepeden geliyordu.

"İntihara meyilli değilsin, değil mi?" Gerçekten umursuyormuş gibi görünmüyordu ama bunu sorması bile rahatlamama neden oldu.

En azından *biri* durumumun korkunçluğunu fark etti.

Omuz silktilim. "Daha çok katil gibi. Romeo'nun kötü davranışı yüzünden neden ben cezalandırılayım?"

"Potomac güzeldir."

Ona ters ters baktım. "Bu kadar güzel olan

ne?" "Çoğunlukla New York'a yakınlığı."

Bu ona bir kıkırdama kazandırdı.

Neden Zach beni evliliğe zorlayamadı?

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkeklerin batık bir ayak tırnağı kadar duygusal kapasiteye sahip olmasının sebebi neydi?

"Onu cesaretlendirme, Zach," diye uyardı Romeo. "Bir kez konuşmaya başladı mı, onu durdurmak imkânsızdır."

Müstakbel kocam etrafta olmama karşı olduğu için kalktım ve kokpite girdim. Hep bir kokpiti ziyaret etmek istemiştim. Çocukken ailem, her zaman birinci sınıf uçtuğumuz için içeriye bakmanın görgüsüzlük olduğunu düşünürdü.

Kapının önünden geçtim. "Etrafa bakmamın

sakıncası var mı?" "Hiç de değil." Yardımcı

pilot el salladı. "Ben Scott."

"Ve ben de Al." Pilot beni iki parmağıyla selamladı.

Küçük alanı, birçok düğmeyi, içinden geçtiğimiz kalın beyaz bulutları, mürekkep gibi bir geceyle çevrili alanı keşfettim.

"İstersen yanıma oturabilirsin." Scott bana yer açmak için yana kaydı.

"Biraz dar ama sıkışabilirsin."

Tereddüt ettim.

Annem onaylamazdı. Bir erkeğe bu kadar yakın oturmak uygunsuzdu. Sonra kalplerin Azrail'iyle evlenmek üzere nişanlandığımı hatırladım ve uygunsuz olmak hayat boyu yeni hedefim oldu.

"Tamam." Koltuğuna kaydım, onun yanına yapıştım.

Eğildim, bir dizi düğme ve ekranın envanterini çıkardım. Yan tarafında bir harita parlıyordu.

Parmaklarım küçük düğmelerle dolu merkezi bir konsolda gezindi.

"Uzay gemisine benziyor."

"Güzel, ha?" Gülümsediğini duydum.

Al sabırsız bir iç çekti. Al'in yardımcı pilotunun benimle yakınlaşmasından hoşlanmadığını hissediyordum.

Scott başparmağını sağa doğru salladı. "Penceremden görünen manzarayı görene kadar bekle. Altında bembeyaz bir bulut örtüsü var."

"Görmek istiyorum." Vücuduna doğru eğildim ve soğuk cama baktım.

O haklıydı.

Kabarık bulutlar birbirinin üzerine kıvrılmış, kar gibi kalın ve yoğundu. "Vay canına," diye nefes aldım. "Bu inanılmaz."

Şaşırtıcı olan bir başka şey de göğüslerimin bu pozisyonda Scott'ın kucağına nasıl bastırıldığıydı. Yüzü saçlarımın arasındaydı. Sevgili nişanlımla dünkü karşılaşmamızdan dolayı içimde bastırılmış cinsel öfke olduğunu fark ettim.

İşi asla bitiremedi.

Tam oturur pozisyona geri dönmek üzereydim ki kokpit kapısı açıldı.

Tabii ki Romeo'ydu.

Ve tabii ki onun bakış açısından Scott'a sakso çekiyormuşum gibi görünüyordu.

Başım kucağında, tüm vücudum onun alt yarısını gizliyor.

Onu kızdırmak için sonsuz bir istek duymama rağmen, *o kadar* ileri gittiğimi düşünmesini istemiyordum.

Romeo'nun bakışlarına karşılık vererek ayağa kalktım.

Yüz ifadesi her zamanki gibi teslim olmuş ve ölüydü.

Küçük alanı inatçı bir sessizlik doldurdu.

Önce Scott kırdı.

"Bay Costa, sizi temin ederim ki görüldüğü gibi değil-"

"Tatlım." Romeo elini belime dolayarak ve beni göğsüne çekerek beni şaşırttı. Sırıttı ama hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu.

Hepsi. Sanki biri o gülümsemeyi İsviçre bıçağıyla oymuş gibiydi. "Sik...çukurunun tadını çıkarıyor musun?"

Tanrım, gerçekten Scott'a cinsel iyilik yaptığımı düşündü.

Davranışımı açıklamak için kendimi paralamayacağımdan eminim.

Scott ve Al şimdi ayağa kalkmış, beklentiyle ona bakıyorlardı.

Romeo'nun gergin çenesini görmezden gelerek gülümsedim.

"Evet."

"Evet?" Gözlerini bana dikti, bir özür, bir açıklama, herhangi bir şey bekliyordu.

"Çok keyif aldım. Teşekkürler çocuklar." Saçlarımı savurarak, yalınayak ve ev kıyafeti içinde olabileceğim kadar ağırbaşlı bir şekilde kokpitten çıktım.

Romeo birkaç dakika geride kaldı, ben de atıştırmalık barının etrafında dolanıp wasabi bezelyesi atıştırdım. Oliver ve Zach bir köşede satranç oynarken bana hiç dikkat etmediler.

Yaklaşık elli paket lüks sakız masanın üzerinde militan yığınlar oluşturdu. Nişanlımın bu ağız takıntısı da neyin nesiydi?

Belki de nefesi kokuyordu. Saçmalıklarla dolu olmanın bir yan etkisi.

Birdenbire sert ve sıcak parmaklar enseme arkadan sardı. Müstakbel kocam soğuk grileriyle buluşmak için yüzümü yukarı doğru çevirirken nefesimi içime çektim.

Üzerimde yükseliyordu, göğsü sırtımla aynı hizadaydı.

Kokpitte olanlarla ilgili yorum yapacağını düşünmüştüm ama beni şaşırtarak şöyle dedi: "Parmaklarımı kullanırken yakalandıktan sonra babanızın tüm kartlarınıza el koyduğunu hatırlatabilir miyim Bayan Townsend? Yemek yiyebilmeniz, duş alabilmeniz, giyinebilmeniz ve bir çatı altında uyuyabilmeniz yalnızca benim iyi niyetime bağlıdır. Kendinizi buna göre yönetin."

"İşin bitti mi?" Esnedim. "Oturup kitabımı okumak istiyorum." "Ve seni oturtacak bir yerim var."

Masanın üzerine bıraktığım *Anna Karenina* kitabını aldı ve beni koltuğuna doğru yönlendirdi. Oturup bana kitabımı uzatırken şaşkınlıkla onu takip ettim.

Kaşlarımı çattım. "Ayakta kalmamı mı istiyorsun?"

Başını hayır anlamında salladı, elimi tuttu ve beni bacaklarının arasına indirmeye başladı.

Gözlerim parladı.

Arkadaşlarının önünde ona hizmet etmemi ister miydi? Scott'la gördüğünü sandığı şeyin cezası olarak beni ona oral seks yapmaya zorlar mıydı?

Göz ucuyla Zach'in elinin donduğunu ve satranç tahtasının üzerinde bir kale olduğunu gördüm. Oliver da aklını tamamen yitirmiş gibi aval aval Romeo'ya bakıyordu.

Beni uçaktan atması umurumda değildi.

Bunu yapmayı reddettim.

"Hayır." Kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama başımı kucağına itmek yerine, yüzüm duvara dönük olana kadar beni çevirdi.

Popom yere, kalçalarının arasına düştü. "Al bakalım. Artık sana göz kulak olabilirim."

"Scott'la hiçbir şey yapmadım," dedim, her ne kadar yapmayacağıma dair kendime söz vermiş olsam da.

Öfke ciğerlerime demir attı, düzgün nefes alamayana kadar onları ağırlaştırdı.

Romeo bana doğru eğildi, dudakları arkadan kulağımın kabuğunu okşadı. "Yardımcı pilotun sikini yaladığın izlenimine kapıldığımı mı sanıyorsun? Eğer öyle olsaydı, acil durum kapısından uçaktan atılırdı. Şimdi kitabını oku ve yarı saygın bir kadın gibi davran."

Şu anda onunla kavga etmenin bir anlamı yok.

Potomac'a gitmeli, yeniden hesaplamalı ve geri saldırmalıyım.

Uçuşun geri kalanında sadık bir köpek gibi müstakbel kocamın bacaklarının arasına sıkışmış bir şekilde oturdum. Saçlarım kalçalarına dökülüyordu.

Bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum. Arada bir eli başımın tepesine gidiyor, saçlarımı okşuyor ve bana onun için bir evcil hayvandan başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu.

Vücudumdaki her hücre, her atom, her molekülle ondan nefret ediyordum.

Arkadaşları öylesine ölüm sessizliğine bürünmüşlerdi ki, her yutkunuşlarını duyabiliyordum.

Eminim Romeo beni böyle aşağılanmış görmekten hoşlanıyordur. Dizlerimin üzerinde, yerde, başım öne eğik *Anna Karenina* okuyordum.

Telefonundan e-posta göndermeye devam etti ama bir şekilde tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

Otuz dakika sonra uçak inişe hazırlanmak üzere alçaldı. "Kurabiye."

Yine o lakap. "Pislik mi?"

Hey, karşılık vermek sadece kibarlıktı.

"*Anna Karenina*'yı okumayalı uzun zaman oldu ama Anna ve Kont Aleksey övgü dolu bir cinsel ilişkiye girselerdi hatırlayacağıma eminim."

Sırtım kaskatı
kesildi. Hiçbir şey
söylemedim.

Romeo'nun çenesi köprücük kemiğimin kenarına değene kadar aşağı doğru eğildiğini hissettim. Doğrudan kitaba baktı, sakallı yanağını yanağıma dayadı ve okumaya başladı.

"...sikini kadının damlayan amına soktu, sadece yarısına kadar itti, onu arzu ve zevkle çılgına çevirdi. İçeri ve dışarı. Girip çıkıyordu. 'Lütfen,' diye yalvardı. 'Lütfen, beni doldurmana ihtiyacım var. Her santimini.' 'Sadece iyi kızlar ödüllendirilir,' diye devam etti yakışıklı yabancı, elini kızın dolgun poposuna götürerek. 'Ve sen çok, çok kötüydün.'"

Her şeyden önce, Üçüncü Dünya Savaşı'nı sürdürme işi işe yaramazsa, adam aşk kitapları anlatabilir ve bir servet kazanabilirdi.

İkincisi, fark ettiğim için bile inanılmaz aptaldım.

Berbat bir insandı. Seksi bir sesi ve peynir kesebileceğim bir çene hattı olması kimin umurundaydı?

Romeo ciltli kitabı parmaklarımın arasından çekip aldı. Ona bakmak için döndüm.

Toz kapağını çıkardı ve *Anna Karenina* kapağının altında tamamen farklı bir kitap ortaya çıktı.

Kaşları çatıldı. "*Zaddy En İyisini Bilir* mi?"

Elinden kaptım. "Bu bir sanat eseri."

"Müstehcen."

"Anna'nın Alexei'ye ne yaptığını sanıyorsun? Aynı şeyler. Sadece sayfa dışı."

"Evet. Eminim Tolstoy son düzenlemeler sırasında anal-boncuk sahnesini kesmiştir."

"Olabilir."

Bu noktada, onunla spor olsun diye tartışıyordum. Bu aynı zamanda yapmaya hevesli olduğum *tek spordu*.

Oliver omzumun arkasından yarı öksürük, yarı kahkaha şeklinde bir ses çıkardı. Zach elini yüzünde gezdirdi. Elinin arkasında dudaklarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Göğsümde cesaret çiçekleri açtı.

"Bana karşı gelmeyi bırak," diye uyardı Romeo.

"O zaman imkânsız olmayı bırak. Nefes almama izin vermiyorsun." "İşte sana bir fikir."

"Madison'la sidik yarışına girdiğin için katlanamadığın bir kadınla evlenmeye karar vermen benim suçum değil. Bunların hiçbirini ben istemedim. Ne senin için, ne onun için, ne de başka bir şey için."

İnanılmaz bir şekilde, bu onun uyuşukluğuna nüfuz etti. Genelde gergin olan çenesi biraz gevşedi.

Arkasına yaslandı, sonunda bana biraz zaman tanıdı. "Kitabını okumaya devam et ve konuşmayı kes."

"Yerde dizlerim ağrıyor," diye yalan söyledim. Gayet rahattım ama kafamda bir fikir filizlendi. "Kokpitin yanındaki koltuğa oturabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır."

"Romeo." Zach'i n sesi bir bıçak kadar keskindi ve normalde sağlıklı olan görüntüsüne karşı ürperticiydi. "Kes şu saçmalığı."

Müstakbel kocamın burun delikleri alevlendi. "Kucağıma otur."

I dikkate alındı meydan okuyan Onu, ama üretildi a daha iyi fikir. ile Abartılı bir iç çekişle ayağa kalktım ve popomu onun kucağına koydum.

Arkadaşları izlemeye devam etti.

Belki de kendimi mahcup hissetmeliydim ama hissetmedim. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi.

"Daha iyi misin?" Romeo'nun sesinde zerre kadar endişe yoktu. Cevap olarak ofladım.

Sözlerimi hak etmedi.

Sonraki otuz dakika boyunca kucağında kaydım ve gerindim, rahat bir pozisyon arıyormuş gibi yaparak kasıklarına sürtündüm.

Bir su borusunun üzerine oturmuşum gibi hissedene kadar sertleşti ve altımda şişti.

"Hareket etmeyi kes." Gırtlaktan gelen komutu zar zor çıkardı.

"Sadece rahat bir yer bulmaya çalışıyorum."

Başımı kaldırdım ve sırttan Oliver'a bir göz attım. Kendimi Bugs Bunny gibi hissediyordum, Elmer'ı çıldırtıyor ama bir şekilde paçayı kurtarıyordum.

"Ne kadar zor olabilir ki?" Romeo ısırdı.

"Oh, inan bana, çok zor."

Oliver bir anda kahkahayı patlattı.

Romeo'nun tepkisini gözlemlemek için başımı biraz eğdim. Parmaklarını boğazıma dolamaya ve beni boğmaya hazır görünüyordu.

Bana kucağını terk etmemi söylemesini bekledim. Ama o kelimeler hiç gelmedi.

Bana gitmemi söylerse küçük oyunumuzu kaybedeceğini biliyordu.

"Onu seviyorum, Rom." Von Bismarck oturduğu yerden ağır ağır kalktı.
"Eğer sen onunla evlenmezsen, ben evlenirim."

"Oliver'la evlenmelisin." Zach'in ağzından çıkan her şey kulağa bir iş teklifi gibi geliyordu. "O daha yakışıklı, genel olarak daha hoş ve Tanrı'dan daha zengin."

"Lütfen." Oliver elini salladı. "Tanrı'nın tüm serveti benim yıllık vergi dairesine ödediğim para kadar bile değil. Ama bu tür bir takip ve takdir görüyor muyum? Hayır."

"Tarikatınıza katılacağım," diye
gönüllü oldum. "Nedense bundan
hiç şüphem yok."

Zach çenesini aşağı eğerek Romeo'ya alaycı bir sırıtış fırlattı. "Peki, ne biliyorsun? Da Nang'ın başarılı olduğu ortaya çıktı."

Yeni nişanlımdan bir tepki bekledim. Hiçbiri
gelmedi.

Sanki ben yokmuşum gibi davrandı.

Şimdi, keşke onun dileğini yerine getirip ortadan kaybolabilseydim.

***Dallas ve Romeo'nun aşk hikayesinin geri kalanına buradan
göz atın:***

<https://shor.by/RomeoUS>

Parker Hakkında

Parker S. Huntington, yağmura karşı alerjisini keşfettiği SoCal'dan evde oturan bir köpek annesi.

Kötü devam siciline ve ev ödevlerinden nefret etmesine rağmen, Riverside'daki California Üniversitesi'nden Yaratıcı Yazarlık alanında lisans derecesi ve Harvard'dan Edebiyat alanında yüksek lisans derecesi aldı.

Yazmadığı ya da arkadaşlarıyla yemek fotoğrafları paylaşmadığı zamanlarda, köpekleriyle kıvrılıp sağlıklı miktarda Netflix izliyor.

Parker kendisi hakkında konuşmaktan nefret ediyor ve (aynı zamanda) sosyal medyaya alerjisi var, ancak onu haber bülteninde veya ara sıra TikTok videosu aracılığıyla takip edebilirsiniz.

L.J. Shen hakkında

L.J. Shen, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post* ve Amazon'da 1 numara olan çağdaş, yeni yetişkin ve genç yetişkin romantizm yazarıdır. Kitapları 20 farklı ülkede satılmıştır ve hepsini ziyaret etmeyi ummaktadır.

Kocas, üç gürültücü oğlu ve daha gürültücü evcil hayvanlarıyla Florida'da yaşıyor ve iyi şaraptan, kötü reality şovlardan ve gönlünce okumaktan hoşlanıyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

